rouă de seară

James Smith

Roua de seară

James Smith

roua de seară

Noi meditații devoționale despre Evanghelie
și umblarea cu Hristos

MAGNA GRATIA
DASCĂLU, 2026

ROUA DE SEARĂ. NOI MEDITAȚII DEVOȚIONALE
DESPRE EVANGHELIE ȘI UMBLAREA CU HRISTOS
James Smith

Copyright © 2026 Editura MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicate în original sub titlul *The Believer's Daily Remembrancer, or The Pastor's Evening Visit* (James Smith), London: Simpkin, Marshall & Co, 1846.

Traducerea în limba română: Ninel Lazăr; corectura: Monica Lazăr; DTP: MG Books; Coperta: Ioana-Laura Nițu.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune. Referințele biblice notate cu NTR sunt preluate din Biblia, Noua Traducere Românească (NTR). Copyright 2007, 2010, 2016 de Biblica Inc. Toate drepturile sunt rezervate. Folosit cu permisiune. Toate sublinierile din citatele biblice îi aparțin autorului.

ISBN: 978-630-351-350-8 (pdf); 978-630-351-351-5 (epub).

Editura MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi publică.

„Să nu furi" (Exod 20:15).
Respectă drepturile de autor și efortul depus pentru publicarea acestei cărți!
Cerințele MAGNA GRATIA privind drepturile de autor pot fi consultate
la adresa de internet www.magnagratia.org/copyright.html.

Editura MAGNA GRATIA
Str. Liliacului nr. 26,
Dascălu-Ilfov 077075
Email: contact@magnagratia.org
Internet: www.magnagratia.org

INTRODUCERE

Prima parte a acestei scurte lucrări a fost scrisă intenționat pentru membrii turmei mele. De aceea, nu m-am așteptat vreodată că ea va fi atât de apreciată în ochii poporului Domnului în general sau că se va bucura de o distribuție atât de mare. Multe și cu totul îmbucurătoare sunt mărturiile pe care le-am primit despre utilitatea ei, și adesea mi s-a cerut să scriu o a doua parte de devoțiuni, de data aceasta pentru seara aceleiași zile. Dar, având o antipatie naturală față de scris și multe lucruri de făcut în slujirea mea, pentru multă vreme am refuzat să le fac pe plac prietenilor în această privință. Dar, în cele din urmă, constatând că lucrarea continuă să crească în aprecierea cititorilor, existând acum peste treizeci de mii de exemplare în circulație, în timp ce cererea pentru ea crește, nu scade, am fost de acord să scriu un al doilea volum, care să fie corespunzător primului.

Planul este același, la fel ca scopul. Așa că, în această carte veți descoperi perspective asupra adevărului similare cu cele din primul volum, căci nu am văzut niciun motiv să-mi schimb opinia în legătură cu vreuna dintre marile și glorioasele doctrine ale Evangheliei. Nu ar trebui să ne dorim nimic nou în ce privește învățătura creștină, deoarece cea veche este mai bună. Noi ne dorim doar puterea și ungerea Duhului Sfânt, pentru a aduce adevărul în inimă cu energie și savoare

pentru sufletele noastre. Noi ne dorim mai mult din Hristos și mai puțin despre noi înșine. Fie ca Domnul, care a folosit cu atât har volumul precedent spre binele poporului Său și slava Numelui Său, să îl binecuvânteze și pe acesta! Fie ca aceste devoțiuni să-L facă pe Mântuitorul mai drag inimilor noastre, să hrănească încrederea cititorilor în Dumnezeu, să conducă la consacrarea deplină a sufletului în mulți dintre pelerinii creștini obosiți! Fie ca toți să fim mânați tot mai departe de deșertăciunile trecătoare ale acestei lumi și tot mai aproape de realitățile substanțiale ale veșniciei!

Eu îmi doresc în principal două lucruri: să fiu mai sfânt și mai de folos Împărăției. Ca membru al unei biserici a lui Isus, eu doresc să stimulez dragostea, pacea și unitatea întregului trup, amintindu-mi mereu că, oricât de mult am diferi în unele privințe, suntem cu toții una în El. Mă rog cu toată sinceritatea și din tot sufletul ca harul, îndurarea și pacea să fie cu toți cei ce Îl iubesc pe Domnul nostru Isus Hristos în sinceritate.

Al tău în Domnul Isus,

Roua de seară

IANUARIE

1 IANUARIE

„IATĂ SPRE CINE ÎMI VOI ÎNDREPTA PRIVIRILE: SPRE CEL CE SUFERĂ ȘI ARE DUHUL MÂHNIT, SPRE CEL CE SE TEME DE CUVÂNTUL MEU” (ISAIA 66:2).

Dumnezeu privește neîncetat, căutând oameni credincioși pentru Împărăția Sa. Domnul va privi către cei săraci în duh, către cei smeriți, către omul care tremură la Cuvântul Său, care se smerește la tronul Său, care își jelește nebuniile și greșelile. El Se uită către cel care se teme să insulte un Dumnezeu atât de bun, atât de sfânt, atât de mare, spre omul care privește la Isus cerând viață, pace și mântuire veșnică. Către acești oameni va privi Domnul. El îi va privi, îi va primi și le va arăta favoare. El va privi spre ei și îi va iubi; îi va privi și le va asculta rugăciunile; va privi spre ei și le va accepta persoanele și slujirile; va privi spre ei și îi va onora. El îi va vizita ca pe niște prieteni, va locui cu ei uitându-Se la ei ca la bijuteriile coroanei Sale și îi va folosi ca instrumente spre slava Sa. El va privi spre ei și îi va întări așa cum a făcut cu Ghedeon. Va privi spre ei și îi va aduce înapoi la Sine așa cum a făcut cu Petru. El Se uită la ei și astfel înalță lumina feței Sale asupra lor, dându-le pace. Suflete, te-ai uitat astăzi la Domnul? L-ai privit ca pe Tatăl tău? Dacă da, cu siguranță că El a privit către tine

cu dragostea unui Tată. Chiar în această clipă, El te privește cu aprobare. Ce gând dulce! Privirea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este mai mult decât bogăția, mai mult decât onoarea. Du-te la odihna ta în această noapte cu gândul că Iehova te privește cu dragoste.

2 IANUARIE

„DE DATA ACEASTA, ÎL VOI LĂUDA PE DOMNUL" (GEN. 29:35).

„Cine aduce mulțumiri, ca jertfă, acela Mă proslăvește" (Ps. 50:23). Noi nu vom putea vreodată să-I mulțumim lui Dumnezeu și să-L lăudăm suficient. Nerecunoștința este un păcat mare și foarte răspândit. Îndurările Lui trec neobservate, iar oamenii se bucură de ele fără să aducă recunoștință și laude. Câte favoruri am avut de la Domnul, pe care nu le-am recunoscut niciodată și nici nu ne-am amintit cuvintele Domnului: „Cine aduce mulțumiri, ca jertfă, acela Mă proslăvește". Să reflectăm cu seriozitate la îndurările noastre, să ne pocăim de nemulțumire și să spunem asemenea lui Lea: „De data aceasta, Îl voi lăuda pe Domnul". Cine poate avea mai multe motive în acest sens? Când să avem o oportunitate mai favorabilă să-I înălțăm Numele, dacă nu acum? Să începem de îndată să-L lăudăm pentru favorurile Sale în

această lume, dar mai ales pentru binecuvântările spirituale. Să-L binecuvântăm pentru ce a făcut și pentru ce a făgăduit; pentru ce ne-a dat în Adam, dar mai ales pentru ce ne-a fost dat în Hristos. Să-I mulțumim pentru că El ne-a dat cu generozitate tot ce avem nevoie, atât de liber, fără bani și fără plată. Tot ce El trimite peste noi vine cu dragoste; tot ce El face pentru noi este făcut în îndurare, fie că este plăcut sau dureros. Să luăm seama la îndemnul apostolului: „Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile" (1 Tes. 5:18). Lauda este frumoasă pentru cei neprihăniți.

3 IANUARIE

„ESTE UN SINGUR MIJLOCITOR ÎNTRE DUMNEZEU ȘI OAMENI: OMUL ISUS HRISTOS" (1 TIM. 2:5).

Niciun om nu poate să se înfățișeze în fața lui Dumnezeu, decât prin Isus. El este Alesul și Mijlocitorul uns al lui Dumnezeu. Există un singur Mijlocitor. Omul a inventat mai mulți, dar Dumnezeu a rânduit, a revelat și a acceptat doar unul. Unul este suficient. Doar Isus este Mijlocitorul împăcării. Ispășirea Lui este infinită în valoare și eficacitate. El a onorat Legea, a împlinit dreptatea și a slăvit toate perfecțiunile lui Dumnezeu. El i-a desăvârșit pe veci pe cei ce sunt sfințiți. Aceasta este o jertfă de

bun miros pentru Dumnezeu. Păcătoșii sunt primiți, iertați și acceptați de Dumnezeu pe temeiul singurei jertfe a lui Isus. Nimic altceva să nu-ți atragă atenția când cauți acceptarea ta de către Dumnezeu. Mergi la El prin Isus și numai prin Isus. Oricât de josnic, oricât de păcătos ai fi, există împăcare cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său. Există un singur Mijlocitor care chiar mijlocește. Și unul este suficient. Isus trăiește mereu pentru a mijloci. Tatăl Îl ascultă mereu. El nu are nevoie de nimeni ca să-L convingă să Se îndure de noi, să ne asculte sau să implore în locul nostru. De ce? Pentru că natura Lui este dragoste. Este slujba și lucrarea Sa să mântuiască, și El Se bucură să facă asta. Prin urmare, El îi poate mântui în chip desăvârșit pe cei care vin la Dumnezeu prin El, văzând că El trăiește în veac ca să mijlocească pentru ei.

4 IANUARIE

„TOATE LUCRURILE SUNT ALE VOASTRE" (1 COR. 3:21).

În Hristos Domnul, noi avem o moștenire veșnică în Ceruri. Frați preaiubiți, Dumnezeu ne-a ales pe noi, săracii acestei lumi, ca să fim bogați în credință și moștenitorii Împărăției pe care le-a făgăduit-o celor care Îl iubesc. Ce paradox - să fim săraci, dar bogați, să nu avem nimic, dar

să deținem totul! Toate lucrurile sunt ale noastre, spre uzul și beneficiul nostru, ca să ne bucurăm de ele chiar și atunci când nu le avem de fapt. Ele ne sunt date prin legământ și asigurate prin făgăduințe, ca să fie împlinite și savurate prin credință, ca să le revendicăm și să intrăm în posesia lor deplină mai târziu. Vom avea tot ce este cu adevărat necesar la timpul potrivit, și totul pe deplin când Isus va veni a doua oară spre desăvârșirea mântuirii noastre. Noi suntem moștenitorii lui Dumnezeu și moștenitori împreună cu Domnul nostru Isus Hristos, și indiferent dacă reflectăm asupra lucrurilor temporale sau spirituale, prezente sau viitoare, dureroase sau plăcute, la lucrurile de pe Pământ sau la cele din Ceruri, noi putem spune pe drept: „Toate lucrurile sunt ale noastre". Dumnezeu este al nostru, partea noastră de moștenire. Isus este al nostru, ca Mirele nostru. Duhul Sfânt este al nostru, ca Mângâietorul nostru. Pământul este al nostru, chiar dacă este sala noastră de clasă. Cerul este al nostru, casa noastră veșnică.

Dar credem oare acest adevăr? Putem să ne întindem în seara asta pe pernele noastre și să spunem cu încredere că, în Hristos, toate lucrurile sunt ale mele? Dacă da, se poate spune pe drept despre noi: „Știu... sărăcia ta (dar ești bogat)" (Apoc. 2:9).

5 IANUARIE

„A MURI ESTE UN CÂȘTIG" (FIL. 1:21).

Adulții se tem de moarte la fel cum copiii se tem de întuneric. Acest lucru este în general adevărat, dar nu ar trebui să se aplice creștinilor. Moartea a fost cândva un blestem, dar pentru cei ce sunt credincioși în Hristos, ea este acum o binecuvântare. Cândva era o pierdere, dar acum este un câștig. Murind, noi câștigăm libertatea de orice dușman, încercare și necaz, și obținem binecuvântări fără număr. Prin moarte, noi suntem eliberați de păcat și desăvârșiți în sfințenie. Suntem eliberați de boală și durere pentru a ne bucura de sănătate și fericire perfecte. Prin moarte vom căpăta cunoaștere, pentru că atunci vom fi ca Isus. Prin ea vom câștiga cinste, pentru că atunci ni se vor da haine albe și vom fi biruitori asupra Satanei, lumii și păcatului. După moarte, vom sta cu Isus pe scaunul Său de domnie. Pentru fiecare credincios, moartea este un câștig. Este un câștig imediat. Este un mare câștig. Este un câștig veșnic. Poate fi dureros să treci prin ea, dar rezultatele ei vor fi glorioase. Să ne temem de moarte? De ce să ne temem? Isus spune: „Dacă păzește cineva Cuvântul Meu, în veac nu va vedea moartea" (Ioan 8:51). Credinciosul poate pleca pentru a fi cu

Domnul Lui, dar el nu va muri niciodată. Privește la moarte prin Isus și privește la Isus prin moarte!

6 IANUARIE

„MARTO, MARTO, PENTRU MULTE LUCRURI TE ÎNGRIJOREZI ȘI TE FRĂMÂNȚI TU" (LUCA 10:41).

„Nu-ți pierde inima când ești mustrat de El" (Evrei 12:5b). Domnul nostru ne mustră spre binele nostru, așa cum a făcut cu Marta. Marta era prea îngrijorată de lucrurile trecătoare, și acesta a fost motivul pentru care Isus a mustrat-o cu dragoste. Ea era prinsă în toate acele lucruri și grăbită, iar țelul Lui era să o elibereze. Grija ei era intensă și, pe măsură ce îi slăbea sufletul, o împiedica să se bucure de compania Lui sau să primească cu bucurie Cuvântul Lui. Aceasta este o greșeală răspândită printre ucenicii Domnului nostru: câte Marta avem în biserică și câte Marii! Să ne așezăm la picioarele lui Isus, lângă Maria, și să ascultăm Cuvântul Lui. Să înțelegem grija Lui pentru noi și să aruncăm toate îngrijorările noastre asupra Sa. Toate îngrijorările noastre sunt în mâinile Lui, și toate circumstanțele sunt sub controlul Lui. Toate evenimentele sunt conduse de înțelepciunea Lui. El ne îndeamnă să căutăm mai întâi Împărăția Lui, să țintim mereu spre slava Lui, să fim mulțumiți cu proviziile Sale și să trăim în pace.

Orice se va întâmpla va fi folosit spre binele tău. În curând vei părăsi scena aceasta și vei lăsa în urmă toate obiectele de care te-ai îngrijorat. Roagă-te, dar nu te îngrijora. Primește mustrarea Domnului în această seară, așa cum ți-a fost spusă, și îngroapă-ți îngrijorările acolo unde El ți-a îngropat păcatele.

7 IANUARIE

„ÎL VOI PROSLĂVI" (PS. 91:15).

„Voi cinsti... pe cine Mă cinstește" (1 Sam. 2:30). Așa spune Domnul. Înălțarea de sine a omului Îl dezonorează pe Domnul și aduce discreditare și ocară, dar lepădarea de sine este calea spre avansare și cinste. Dacă creștinul se leapădă de sine și își păstrează privirea și inima ațintite pe slava lui Dumnezeu, Domnul îl va cinsti. El va fi ajutat să treacă cinstit prin toate dificultățile, să fie curățat de toate calomniile și ocările care ar putea fi aruncate asupra sa și să se bucure de zâmbetul Tatălui Său în cea mai întunecată zi din viața lui. Domnul îl va vizita, va avea o dulce părtășie cu el și îi va ridica gândurile deasupra tuturor circumstanțelor care îl înconjoară. În boală, Domnul îl va mângâia și îl va alina; în sănătate, îl va ghida și îl va călăuzi; în sărăcie, îl va binecuvânta cu mulțumire, în belșug cu o atitudine generoasă; în viață îl

va susține și îl va purta, iar în moarte îl va primi cu drag. Preaiubiților, lepădați-vă de sine, smeriți firea pământească și ridicați-vă deasupra lumii. Trăiți prin credință, umblați cu Dumnezeu, cinstiți-L pe Domnul, și El vă va cinsti. Lăsați îngrijorările voastre în mâinile Lui în timp ce căutați să promovați Împărăția și slava Lui, și veți descoperi că El vă va binecuvânta proviziile și vă va sătura cu pâinea Cerului.

8 IANUARIE

„PÂNĂ AICI DOMNUL NE-A AJUTAT" (1 SAM. 7:12).

Eben-Ezer este o amintire pentru poporul lui Dumnezeu. Dumnezeul nostru este credincios și a scris credincioșia Sa în experiența noastră cu caractere lizibile. El a făgăduit să ne ajute și, deși am trecut prin foc și apă, deși calea noastră a fost lungă, drumul nostru greu, dușmanii noștri mulți, păcatele noastre mari și credința noastră slabă, El ne-a fost mereu un ajutor prezent în necazuri. El ne-a ajutat în întuneric și în lumină, vara și iarna, în suflet și în trup. Să recunoaștem în această seară îndurările Lui, să înălțăm Eben-Ezer-ul nostru, și din trecut să ne extragem încurajare pentru viitor. Cel care ne-a ajutat în trecut, ne va ajuta și acum, și ne va ajuta în tot timpul ce va veni. El spune: „Iată, Eu sunt cu tine; te voi

păzi pretutindeni pe unde vei merge... căci nu te voi părăsi, până nu voi împlini ce-ți spun" (Gen. 28:15). Și tot El a spus: „Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi" (Evrei 13:5). Să spunem cu îndrăzneală: „Domnul este ajutorul Meu și nu mă voi teme de ceea ce poate face omul împotriva mea". Ține minte că, orice s-ar schimba, oricine s-ar schimba, Dumnezeul tău nu Se schimbă, și nimeni nu-L poate întoarce de la ce a hotărât. Așadar, încrede-te în El, și El te va ajuta să ieși din orice încercare.

9 IANUARIE

„LOCUL NUMIT CALVAR" (LUCA 23:33, LIT. KJV).

Am vizitat Grădina Ghetsimani în această dimineață, așa că haideți să vizităm Calvarul în seara aceasta. Isus a suferit acolo din mâna unui Dumnezeu sfânt. El a suferit din mâinile oamenilor răi. El a fost dus aici ca un miel la măcelărie. Privește-L trecând prin porțile Ierusalimului, obosit, epuizat și slăbit. Crucea Îi este așezată pe umeri. El urcă dealul, locul obișnuit al execuției. Crucea este pusă la pământ, El este întins pe ea, brațele și picioarele îi sunt întinse, iar cuiele sunt înfipte prin carne și oase. Apoi crucea este ridicată și pusă în pământ cu o smucitură violentă. Toate oasele Lui sunt zdruncinate și El stă

pe cruce atârnat, ca un spectacol al condamnării și rușinii. Privește spre trupul Său neajutorat, spre obrajii Săi cenușii, spre ochii adânciți, spre fruntea plină de cununa de spini, spre chipul Său sfâșiat de moarte. Apoi ascultă-L strigând: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?" (Matei 27:46). El este blestemat, făcut păcat pentru noi. El suferă, Cel nevinovat pentru cei vinovați. El moare, Cel drept pentru cei nedrepți. El este Păstorul care moare pentru oile Sale, Mirele care Își răscumpără mireasa, Capul care salvează trupul. El a murit pentru noi, în locul nostru, pentru ca noi să nu murim niciodată. Isus a mers la Calvar pentru noi.

10 IANUARIE

„DUMNEZEU L-A ÎNĂLȚAT NESPUS DE MULT" (FIL. 2:9).

Domnul nostru a fost disprețuit și respins de oameni, deși El a fost Fiul lui Dumnezeu. Nimeni nu a coborât vreodată atât de jos ca Isus, și totuși nimeni nu este și nu va fi înălțat vreodată atât de sus ca El. El a fost tratat ca și cum n-ar fi meritat să trăiască, ca un vierme josnic, fiind ucis în trup. Dar Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult. El a plecat la Cer, a fost așezat la dreapta lui Dumnezeu, iar acum poartă un Nume care este deasupra oricărui

nume. El deține toată autoritatea în Cer și pe Pământ, iar tronurile, stăpânirile, puterile și autoritățile Îi sunt supuse. Cununa Lui strălucește de pietre prețioase sclipitoare, mai puternice decât soarele dimineții. Sceptrul Său se extinde peste toată creația. Împărăția Sa este o împărăție veșnică, iar stăpânirea Sa dăinuie peste toate generațiile. El este obiectul admirației și adorării îngerilor și subiectul cântărilor cerești. Înălțarea Sa este răsplata smeririi, suferințelor și morții Sale, dar este un gând dulce faptul că El este înălțat spre binele poporului Său, spre slava poporului Său. El este înălțat ca să le dea pocăința și iertarea păcatelor, ca să le sfințească durerile, ca să le împlinească nevoile, ca să asigure sosirea lor în siguranță în jurul tronului Său și să-i glorifice la Sine pentru totdeauna. O, Mântuitor nemuritor! Fă-mă să cunosc puterea învierii Tale, să preamăresc harul Tău și să fiu făcut să stau cu Tine în slava Ta!

11 IANUARIE

„TRAGE-MĂ DUPĂ TINE" (CÂNT. 1:4).

„Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară" (Ioan 6:37). Cât de dulce și prețioasă este invitația lui Isus! Dar simțim că este nevoie de ceva mai mult decât o invitație. Adesea ne lipsește înclinația; sufletul este greu, inima este

grea, și o mulțime de lucruri se interpun pentru a ne ține departe de plinătatea Sa. Invitația Lui este o garanție deplină și suficientă. Putem merge la El, putem merge cu încredere, putem merge oricând vrem și pentru tot ce avem nevoie. Inima Lui este bună, resursele Lui sunt deschise, Cuvântul Lui este adevărat, dar avem nevoie de chemările Duhului Sfânt. Slăbiciunea noastră, reticența noastră, dificultățile pe care le întâmpinăm ne fac să strigăm: „Trage-mă după Tine". El ne-a atras, altfel nu ne-am fi apropiat niciodată de El, căci El a spus: „Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis" (Ioan 6:44). Această atragere este efectul și dovada dragostei veșnice. Iată de ce citim: „Te iubesc cu o iubire veșnică; de aceea îți păstrez bunătatea Mea!" (Ier. 31:3). Atragerile Domnului sunt atât de dulci, încât cedăm înainte chiar să ne dăm seama. „I-am tras cu legături omenești, cu funii de dragoste" (Osea 11:4). Ele sunt divine, așa că învinge mereu. „I-am atras cu legături omenești". Fie ca Isus să ne atragă spre Sine, departe de lume, de păcat și de eu! Amin.

12 IANUARIE

„VĂ ADUC O VESTE BUNĂ, CARE VA FI O MARE BUCURIE" (LUCA 2:10).

Fără venirea lui Isus, Pământul ar fi sortit pieirii. Fără

Hristos, totul este fără speranță și întunecat. Avem în inimile noastre tot ce este necesar ca să ne doboare și să ne umple de dezamăgire, și zilnic ne întâlnim cu lucruri din lume, din familie sau biserică, lucruri care ne întristează. Dar Evanghelia ne aduce o veste bună, o mare bucurie. Ea ne pune înainte un Mântuitor, și ce Mântuitor! Unul care este Dumnezeu și ne poate izbăvi, unul care este om și care va avea milă de noi. Unul care știe prin experiență ce înseamnă încercările noastre și care aduce toate resursele lui Dumnezeu pentru a ne împlini nevoile; ca să putem întreba: „De ce ești trist, suflete?" În sângele Lui există o iertare deplină și sigură pentru orice păcat; în ascultarea Sa există o neprihănire care ne îndreptățește liber și veșnic înaintea lui Dumnezeu; în plinătatea Lui, avem o varietate nesfârșită de binecuvântări pentru a ne împlini nevoile; iar în făgăduințele Sale, mângâiere pentru a ne înveseli în cele mai întunecate ceasuri ale noastre. El este un Mântuitor pentru păcătoși; tot ce El a făcut, a făcut pentru păcătoși, acei păcătoși care ne simțim zilnic. Pentru ei a ascultat El de Lege; pentru ei imploră El acum înaintea Tatălui Său; tocmai astfel de păcătoși îi invită la pieptul Său, și pentru ei pregătește El case în Cer. O, cititor credincios, du-te astăzi și proclamă vestea bună a marii bucurii că Isus mântuiește și că El te-a mântuit.

13 IANUARIE

„AJUTĂ NECREDINȚEI MELE!" (MARCU 9:24).

„Fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui!" (Evrei 11:6). Dar credința noastră este adesea slabă, iar necredința este foarte puternică. Este atât de firesc ca un păcătos să nu creadă în Dumnezeu, și este adesea dificil pentru un creștin să acorde tot creditul făgăduințelor lui Dumnezeu. Uneori, Cuvântul Lui pare prea bun ca să fie adevărat; alteori avem un simțământ atât de viu al păcătoșeniei noastre, că nu putem admite că astfel de binecuvântări mari și glorioase ar fi pentru noi. Într-adevăr, este foarte greu să crezi că Dumnezeu este atât de bun pe cât spune Cuvântul Său; că făgăduințele Lui le sunt date păcătoșilor, și că le putem crede, că ni le putem însuși și ne putem ruga pentru ele, așa cum ne sunt date. Noi ne temem de îndrăzneală și astfel cedăm în fața necredinței. Îl ascultăm pe Satana și astfel ne îndoim și ne temem. Dar Isus ne întreabă: „Dacă spun adevărul, pentru ce nu Mă credeți?" (Ioan 8:46). Este făgăduința adevărată? Este ea făcută păcătoșilor? Decurge ea din har? Atunci să încercăm să credem, să ne odihnim în Cuvânt, să așteptăm ca Dumnezeu să facă ce a spus. Să ne ducem necredința acolo unde ducem

celelalte păcate - la Isus; să o mărturisim, să o deplângem și să strigăm împreună cu ucenicii Săi de odinioară: „Doamne, mărește-ne credința” (Luca 17:5). Sau cu bietul om din textul nostru: „Ajută necredinței mele”. Ajută-mă să o învinge și să o cuceresc!

14 IANUARIE

„ȚINE-MI PAȘII PE CĂRĂRILE TALE” (PS. 17:5, LIT. KJV).

„Nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău” (Matei 6:13). Eșecurile și nebuniile ar trebui să ne facă să ne rugăm astfel către Dumnezeul nostru iertător și să ne învețe nevoia de a umbla mai aproape cu Dumnezeu. Trebuie să fim susținuți mereu de puterea divină și să fim călăuziți de înțelepciunea Lui. Noi suntem predispuși să avem încredere în brațul de carne. Mulți au căzut în păcat; mulți cad; și noi suntem la fel de expuși ispitelor ca și ei, fiind la fel de susceptibili de a fi învinși. Satana se uită la noi, vine cu ispitele lui puternice, iar inimile noastre sunt vulnerabile. Să strigăm, așadar, la Domnul după putere și aceasta să fie rugăciunea noastră zilnică: „Ține-mi pașii pe cărările Tale!” În fiecare îndatorire, ca și în fiecare încercare, în liniște și în furtună, trebuie să fim susținuți, căci dacă Domnul nu ne susține, vom cădea în

păcate cu voia, sau în neprihănire de sine, în păcat făţiş sau în rătăcire în taină. Noi nu suntem niciodată în siguranţă, ci doar când ne păzeşte Domnul; iar El ne păzeşte arătându-ne slăbiciunea, tendinţa noastră spre rătăcire şi călăuzindu-ne ca să umblăm înaintea Lui cu credinţă şi smerenie. Drag cititor, dacă nu cauţi zilnic protecţia divină, eşti în pericol să fii învins. Ia seama şi roagă-te să nu cazi în ispită: duhul este plin de râvnă, dar trupul este slab.

15 IANUARIE

„TOŢI SUNTEM OFILIŢI CA O FRUNZĂ" (ISAIA 64:6).

„Orice făptură este ca iarba, şi toată slava ei, ca floarea ierbii. Iarba se usucă şi floarea cade jos" (1 Petru 1:24). Viaţa noastră de pe Pământ este doar ca o zi scurtă. Ce contrast între Dumnezeul neschimbat şi păcătosul care se stinge ca o frunză! Totuşi, aceasta este o imagine adevărată a noastră şi a tuturor lucrurilor trecătoare. Ieri am început să arătăm verzi şi proaspeţi, şi în scurt timp ne ofilim şi murim. „Omul născut din femeie, are viaţa scurtă, dar plină de necazuri. Se naşte şi este tăiat ca o floare" (Iov 14:1-2). Ce consideraţie smerită! Dar poate fi foarte utilă. Ne vom stinge curând şi vom muri? Atunci să nu fim afectaţi de nimic din ce se petrece în lumea de jos. Să ne îndreptăm simţămintele către lucrurile de sus şi să ne

strângem comori în Cer. Să trăim prin credința în Isus, să umblăm cu Dumnezeu și să ne străduim să-I fim plăcuți în tot ce facem. Să ne împotrivim spiritului lumii și să trăim în timpul șederii noastre de aici cu teamă, cu așteptarea sigură că în curând sănătatea îi va face loc bolii, vigoarea slăbiciunii, și tinerețea anilor cărunți. Patul de moarte, sicriul și mormântul sunt realități aflate chiar înaintea noastră. Să ne asigurăm, deci, de chemarea și alegerea noastră; să cultivăm o părtășie strânsă cu Dumnezeu, ca fii preaiubiți; să săpăm adânc și să punem temelia noastră ferm pe stânca noastră, Isus Hristos. Drag cititor, vremea s-a scurtat, iar veșnicia vine curând. Toate gloriile ei sunt chiar înaintea noastră. Ce contează, atunci, dacă ne vom stinge ca o frunză? Căci cine părăsește trupul, va fi cu Domnul.

16 IANUARIE

„EȘTI BINE?... BINE" (2 ÎMP. 4:26).

„Bine îi este sufletului meu". Așa a scris Horatio Spafford după pierderea a patru fiice într-un dezastru maritim transatlantic. Ce îndurare să poți spune asta! Totuși, dacă suntem în Hristos, dacă suntem îmbrăcați cu neprihănirea Lui, având încredere în făgăduința Cuvântului Său, totul „este bine". Toate păcatele noastre sunt șterse,

Duhul Sfânt locuiește în inimile noastre, iar Dumnezeu ne privește de sus și ne iubește cu o iubire infinită. Este bine, căci numele noastre sunt scrise în Cartea vieții, cauza noastră este în mâinile Mântuitorului și pacea noastră cu Dumnezeu este deja încheiată. Poate că avem parte de o zi de întuneric, dar Domnul este lumina noastră veșnică și zilele de doliu se vor sfârși în curând. Providența poate să vină cu încruntare peste noi, dar încercările trecătoare îndurate cu rugăciune devin binecuvântări spirituale prețioase. Putem să ne simțim slabi, foarte slabi, dar puterea lui Isus va fi desăvârșită în slăbiciunea noastră. Satana ne poate hărțui și vâna ca pe o potârniche pe munți, dar Dumnezeu îl va lovi pe Satana sub picioarele noastre. Inimile noastre pot părea sterpe, și tot ce este înlăuntrul nostru poate părea că s-a îmbrăcat în haina iernii, dar acest lucru este îngăduit doar ca să ne lepădăm de noi înșine, ca să împiedice mândria spirituală și să Îl facă pe Isus și lucrarea Sa încheiată mai prețioase. Celor ce se tem de Domnul le este bine, chiar și în tristă durere, căci există nădejdea sigură a unei revederi fericite în Domnul la venirea Sa.

17 IANUARIE

„POPORUL TĂU VA FI DORNIC" (PS. 110:3, LIT. KJV).

Slavă lui Dumnezeu că în Hristos, El „ne-a ales înainte

de întemeierea lumii" (Efes. 1:4). Dumnezeu a venit la noi. Prin natura lui, niciun om nu este dispus să vină la Hristos spre mântuire sau să fie mântuit doar prin harul fără plată și suveran. Natura omului este prea încăpățânată, pervertită și mândră: dacă este să fim dornici de mântuire, Dumnezeu trebuie să ne facă astfel.

Nimeni nu dorește să fie cu adevărat sfânt, decât dacă este învățat de Dumnezeu. Dacă vrem să facem binele, dacă dorim din toată inima și căutăm cu sârguință să fim sfinți în inimă și viață, cauza este că suntem sub învățătura Duhului Sfânt.

Ce îndurare să știm asta! Cât de des îi dăm credit naturii omenești pentru că ar fi mai bună decât este și ne imaginăm că ceea ce simțim, dorim și facem vine doar dintr-o minte iluminată, nu dintr-o inimă sfințită. Poporul Domnului este făcut dornic prin puterea Domnului; dar acea putere acționează atât de tainic, atât de tăcut și de imperceptibil, încât nu o percepem.

Ai dubii dacă Dumnezeu te-a chemat cu adevărat prin har sau nu? Întreabă-te: Sunt dornic să fiu mântuit de Domnul Isus ca un păcătos pierdut și sărac? Mă preocupă să fiu sfințit și fericit? Dacă da, nu încape îndoială că ești unul dintre copiii Domnului. O, fii dornic să fii făcut dornic!

18 IANUARIE

„URÂȚI RĂUL, CEI CE ÎL IUBIȚI
PE DOMNUL!" (PS. 97:10).

Dacă Îl iubim, să păzim poruncile Lui. Să ne amintim cu dragoste unii altora de ele. Îndemnurile la cele mai simple îndatoriri sunt necesare, pentru că noi le uităm uneori și cădem adesea într-o stare călduță și indiferentă. Îl iubim pe Domnul? Dacă da, iubim poporul Său, poruncile Sale, Evanghelia și legea Lui. Iubim interdicțiile Lui ca și făgăduințele Sale, știind că El interzice doar ceea ce ne-ar face rău. Putem în această seară să ne unim cu David și să spunem: „Cât de mult iubesc Legea Ta! Toată ziua mă gândesc la ea" (Ps. 119:97). Legea interzice orice este rău. Să urâm gândurile rele și să luptăm împotriva lor. Să urâm cuvintele rele și să ne păzim gura. Să urâm faptele rele și să ne abținem de la orice pare rău. Răul din inimă este cel mai rău, căci toate celelalte rele decurg din ea. Așa că, să fim veghetori cu privire la inima rea și necredincioasă, care se îndepărtează de Dumnezeul cel viu. Vrei să urăști răul? Atunci umblă aproape de Dumnezeu, fii mult în părtășie cu El, și astfel sfințenia va deveni elementul în care vei trăi, și orice fel de rău va fi dezgustul tău. Cei ce Îl iubiți pe Dumnezeu, puneți-vă

inimile, puneți-vă temerile împotriva răului. „Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără care nimeni nu Îl va vedea pe Domnul” (Evrei 12:14).

19 IANUARIE

„ÎMPREUNĂ MOȘTENITORI CU HRISTOS” (ROM. 8:17).

Mulțumește-I lui Dumnezeu pentru Duhul Său binecuvântat, Duhul înfierii. Mărturia Lui este cea care ne asigură că suntem copii de Dumnezeu. Acum suntem înrudiți cu Isus, dar vom moșteni împreună cu El în viața de apoi, nu doar ca frați ai aceleiași familii, ci așa cum mireasa moștenește împreună cu mirele ei. Isus este considerat moștenitorul tuturor lucrurilor. Noi suntem una cu El și, ca atare, suntem „moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Isus Hristos”. Ce demnitate! Ce privilegiu nespus este acesta! Suntem moștenitori ai mântuirii, moștenitori ai făgăduinței. Legătura cu Adam ne-a adus vinovăție, pierzare și suferință, dar legătura cu Isus ne aduce neprihănire, pace și mântuire veșnică. Acum suferim împreună cu El, dar în curând vom fi proslăviți împreună. Acum gustăm cupa durerii Lui, dar curând vom bea paharul bucuriei Lui. Dar suntem într-adevăr moștenitori cu El? Suntem copii ai lui Dumnezeu prin credința în Isus Hristos? Îl iubim pe Tatăl nostru

ceresc? Suntem geloși pentru cinstea și slava Lui? Este păcatul obiectul urii noastre, iar sfințenia dorința și bucuria noastră? Dacă da, Isus ne numește frați, Iehova ne numește copii, iar în Isus, am dobândit o moștenire, fiind predestinați după planul Celui ce lucrează toate după sfatul voii Sale.

20 IANUARIE

„DOMNUL DĂ ÎNȚELEPCIUNE" (PROV. 2:6).

„Începutul înțelepciunii este frica de Domnul" (Prov. 9:10). În tot efortul nostru, să ne străduim să avem înțelepciune de sus; iar dacă ne rugăm fierbinte pentru ea, Domnul răspunde rugăciunii noastre dând din belșug acea înțelepciune de care avem nevoie. Avem nevoie de înțelepciune pentru a umbla veghetori, pentru a învinge ispitele, pentru a lucra constant în via Domnului și pentru a-L slăvi pe Dumnezeu în trup, suflet și duh, care sunt ale Lui. Înțelepciunea de care avem nevoie o primim, dar nu prin activism, ci prin rugăciune; noi nu o putem produce, dar Dumnezeu a făgăduit să o dăruiască. Ascultă Cuvântul Lui: „Dacă vreunuia dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care le dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată. Dar s-o ceară cu credință, fără să se îndoiască deloc"

(Iacov 1:5-6). Dumnezeu este dispus să o dăruiască și făgăduiește să o dea; așa că ar trebui să credem Cuvântul Său, să-I cerem să-l împlinească așa cum chiar El a vrut să spună făgăduința Sa. „Înțelepciunea care vine de sus, este, întâi, curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, fără părtinire, nefățarnică" (Iacov 3:17). Vrei să fii înțelept spre mântuire? Înțelept ca să câștigi suflete? Înțelept ca să eviți răul și să te asiguri de tot binele posibil? Atunci caută înțelepciunea lui Dumnezeu, caut-o imediat, caut-o cu sfințenie, caut-o cu credință, și ea „îți va fi dată!"

21 IANUARIE

„DOAMNE,... SUNT ROBUL TĂU" (PS 116:16).

Da, noi suntem robii Domnului, creați spre slava Lui. Suntem răscumpărați să arătăm lauda Lui, născuți din nou să exemplificăm virtuțile Sale. Noi suntem ai Lui prin cele mai puternice legături. Isus este Domnul nostru, iar voia Lui este legea și plăcerea noastră. Domnul nostru este și exemplul nostru. El a venit în lumea noastră ca Rob al Tatălui, a ascultat de voia Tatălui în tot ce a făcut și a suferit fără să Se plângă tot ceea ce Tatăl a considerat potrivit să rânduiască. El S-a smerit și S-a făcut ascultător, iar acum este înălțat și proslăvit. Iar El ne

spune: „Dacă Îmi slujește cineva, să Mă urmeze; și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu. Dacă Îmi slujește cineva, Tatăl îl va cinsti" (Ioan 12:26). Ascultarea de Hristos ne poate coborî în ochii oamenilor, dar ne înalță înaintea lui Dumnezeu. Ea ne poate expune suferinței și disprețului înaintea lumii, dar Dumnezeu ne va onora cu prezența și zâmbetele Sale, și apoi ne va primi la slavă. Ai cui robi am fost astăzi? Cui am căutat să îi fim pe plac? A cui cauză am încercat să promovăm? Putem să ne odihnim în noaptea aceasta ca robi ai lui Hristos, dispuși să mergem la El ori de câte ori ne cheamă?

22 IANUARIE

„PĂZEȘTE-MĂ CA LUMINA OCHIULUI" (PS. 17:8).

Domnul ne-a ocrotit încă o zi. Să-I mulțumim în această seară și să ne aducem aminte de dragostea Lui fără eșec. Dar cât timp ne aducem aminte de bunătatea Sa din trecut, ar trebui să ne rugăm pentru protecție și pentru viitor. Ce rugăciune frumoasă, expresivă și impresionantă este aceasta! Păzește-mă, căci Tu ești atotputernic, atotștiutor și atotînțelept. Păzește-mă, căci sunt expus dușmanilor și furtunilor. Sunt în pericol din toate părțile. Sunt slab și neexperimentat, ca o pasăre proaspăt născută. Îmi este teamă că voi cădea! Nu am pe nimeni

pe care să mă sprijin decât pe Tine, Doamne. Păzește-mă ca pe lumina ochilor Tăi, cu grijă, neîncetat, cu blândețe și îndurare. Păzește-mă astfel încât să fiu folositor și frumos ca lumina ochilor. Ține-mă treaz în mintea mea, veghetor, așteptând și bucurându-mă de prezența și binecuvântarea Ta. Păzește-mă, căci îi văd pe mulți căzând în păcat, și simt că sunt la fel de expus ca ei. Păzește-mă, căci atât de mulți, devin căldicei și se duc în lume ca într-un nor. Păzește-mă noaptea și ziua, și fă-mă să conștientizez puterea Ta ocrotitoare, ca să pot spune cu încredere: „Domnul este Păzitorul meu, Domnul este umbra mea pe mâna mea cea dreaptă... Domnul mă va păzi la plecare și la venire, de acum și până în veac" (Ps. 121:5; 121:8).

23 IANUARIE

„NU TE TEME DE NIMIC, VIERMELE LUI IACOV" (ISAIA 41:14).

Dumnezeul nostru este vrednic de toată încrederea noastră și nevrednic de orice îndoială. Oricât de răi și de josnici am părea în ochii altora, oricât de slabi și neputincioși ne-am simți în noi înșine, Dumnezeul nostru spune: „Nu te teme". Deși ești doar un vierme, ca un Iacov care se roagă, nu trebuie să te temi; nu trebuie să îți fie frică; Dumnezeul nostru ne interzice să ne temem,

pentru că teama ne rănește sufletele, ne încurajează dușmanii, ne descurajează prietenii și dezonorează Numele Său glorios. Cât de prețioase, nespus prețioase, sunt aceste cuvinte: „Nu te teme!" Cât de des sunt puse ele în Cuvântul lui Dumnezeu! Dar de ce să ne temem? Domnul ne spune clar că „nu cei iuți aleargă, că nu cei viteji câștigă războiul, că nu cei înțelepți câștigă pâinea, nici cei pricepuți bogăția, nici cei învățați bunăvoința, ci toate atârnă de vreme și de împrejurări" (Ecl. 9:11). Suntem credincioși în Isus? Atunci nu ar trebui să ne temem, căci Dumnezeul nostru este Prietenul nostru, iar grija Lui se extinde peste tot timpul, cuprinde fiecare eveniment și ne împlinește orice dorință. El anticipează fiecare urgență, înțelege fiecare credincios de la începutul până la sfârșitul timpului, și va asigura pentru totdeauna siguranța și fericirea tuturor celor care au încredere în El. „Nu te teme de nimic, viermele lui Iacov".

24 IANUARIE

„HRISTOS A MURIT PENTRU NOI" (ROM. 5:8).

Domnul nostru a murit pentru noi pe când noi eram încă păcătoși! Ce binecuvântare de neimaginat este aceasta! Să o luăm în serios în seara asta. Hristos a murit, Fiul unic născut al lui Iehova, izvorul vieții și binecuvântării, centrul

și izvorul întregii perfecțiuni și glorii. Isus, Cel care a unit natura divină și cea umană în El însuși, a murit: El a murit pentru noi ca Prietenul nostru, care ne-a legat de El prin legământ, care S-a coborât pentru noi din Cer pe Pământ, a cărui dragoste a fost mai puternică decât moartea. El a murit pentru noi, obiectele dragostei Sale și ale alegerii Tatălui Său. El a murit pentru noi deși eram păcătoși, nelegiuiți, fără putere și rebeli. El a murit pentru noi, Capul pentru trupul Său, Garantul pentru datornicii pe care S-a angajat să-i elibereze, Răscumpărătorul pentru captivii pe care Se dedicase să-i elibereze, Soțul pentru iubita Sa mireasă decăzută, Păstorul pentru turma încredințată grijii Sale, Robul Tatălui, care a venit să-I facă voia și să-I păstreze onoarea. El a murit pentru noi, ca să ne răscumpere din moarte, să ne învieze la viața veșnică, să ne readucă la prietenia cu Dumnezeu, să ne echipeze pentru slujba sfântă, ca să fim încununați cu slavă la final. Să trăim pentru Isus, care a murit pentru noi!

25 IANUARIE

„IATĂ CÂT DE MULT ȚII TU LA PRIETENUL TĂU!" (2 SAM. 16:17).

Purtarea Domnului nostru față de noi este desăvârșirea bunătății. Dar purtarea noastră față de El este adesea

exact pe dos. De câte ori Îl tratăm cu neglijență, iar în loc ca rugăciunea să fie o plăcere, este o sarcină obositoare! Cât de des încălcăm poruncile Lui sau omitem să ne împlinim îndatoririle! Cât de des ne îndoim de dragostea Lui, nu ne încredințăm de Cuvântul Lui și ne plângem de lucrările Sale! Cât de des ne lăsăm pradă firii pământești, pe care El ne-a poruncit să o dăm morții! Și cât de des ne supunem Satanei, față de care El ne-a îndemnat să ne împotrivim. Și nu ne-a fost uneori rușine să-L mărturisim înaintea lumii? Sau măcar să aducem o mărturisire clară și sinceră despre El? Ei bine, să ne ardă obrajii și să ni se umple inimile de neliniște, dacă ni se pune întrebarea despre multe dintre purtările noastre față de Răscumpărătorul nostru milostiv. Să căutăm din nou semnele iubirii Lui iertătoare și, pe viitor, când vom ceda în fața ispitei sau a oricărui păcat, să spunem în conștiința noastră: „Iată cât de mult ții tu la prietenul tău!"

26 IANUARIE

„AM ÎNVĂȚAT PRIN EXPERIENȚĂ"
(GEN. 30:27, LIT. KJV).

Timpul și experiența sunt învățători mari. Lecțiile lor sunt foarte prețioase. Laban a vorbit referindu-se la beneficiile pe care le obținuse din slujba lui Iacov de-a lungul a

20 de ani. Așa poate spune creștinul referindu-se la efectele învățăturii divine. Experiența este cunoaștere derivată din încercare, și astfel învățăm adevărul și valoarea harului lui Dumnezeu; importanța și demnitatea sfintei Scripturi; adevărata stare și natură a omului; caracterul și compasiunea Mântuitorului; nevoia și natura acțiunilor Duhului Sfânt; răutatea și viclenia Satanei; și puterea și eficacitatea credinței în rugăciune; beneficiile spirituale ale suferinței; goliciunea și deșertăciunea lumii prezente; și dragostea și credincioșia unui Dumnezeu al legământului. Nicio cunoaștere nu este ca aceea dobândită prin experiență. Ea este preferabilă față de ceea ce câștigăm din citit sau simplă opinie. Ea este deasupra oricărui alt fel de cunoaștere în ceea ce privește certitudinea, prin tendința ei de a zidi și prin puterea de a întări mintea. Tinerii ar trebui să fie smeriți; ei încă mai pot învăța din experiență. Creștinii maturi și consacrați ar trebui să comunice din experiența lor către alții, căci nimic nu este mai folositor decât aceasta.

27 IANUARIE

„NU TE VA PĂRĂSI ȘI NU TE VA LĂSA" (DEUT. 31:6).

Dumnezeul nostru este Dumnezeul cel veșnic, Creatorul întregului Pământ. Făgăduințele Lui față de noi sunt da și Amin. Așteptările date de Cuvântul Său nu

vor fi zădărnicite niciodată, iar făgăduințele pe care El le-a făcut nu vor fi încălcate niciodată, căci încrederea pusă în credincioșia Lui nu va fi dezonorată niciodată. El nu va uita de Cuvântul Său și nu va neglija interesele noastre. El nu a dezamăgit niciodată pe poporul Său, și niciodată nu va face asta. Credința ta poate fi slabă, temerile tale pot fi puternice, îndoielile tale pot fi dureroase, slăbiciunea ta poate fi mare, ispitele tale pot fi foarte tulburătoare, iar nevoile tale pot fi numeroase și alarmante, dar Dumnezeul tău nu te va dezamăgi.

De ce ar face El asta? El cunoaște mai dinainte toate lipsurile, necazurile tale și nevrednicia ta, înainte să te cheme prin harul Său. Circumstanțele tale actuale nu sunt lucruri noi pentru El, căci El le-a avut înaintea ochilor Săi când Și-a făcut făgăduințele și va fi cinstit purtându-te prin ele. Nu înceta să te încrezi în El. Nu înceta să le aduci înaintea Lui prin rugăciune. Nu înceta să crezi Cuvântul Lui credincios. El nu va înceta să te susțină sub povara ta, să asculte cererile tale, să-ți împlinească nevoile și să-ți onoreze credința.

Oricât de singulară ar părea experiența ta sau ciudată ar părea calea, Cuvântul Lui este adevărat: „[El] nu va îngădui să fii ispitit peste puterile tale” (cf. 1 Cor. 10:13).

28 IANUARIE

„EL TRĂIEȘTE PURUREA CA
SĂ MIJLOCEASCĂ" (EVREI 7:25).

El a murit odată pentru păcatele noastre, și trăiește pururea ca să Se roage pentru noi. El imploră înaintea Tatălui zi de zi pentru noi, clipă de clipă. El are o viață nesfârșită și o preoție neschimbată. El Se înfățișează în Cer ca Marele Preot al mărturisirii noastre, iar numele noastre sunt scrise pe platoșa Lui. El cunoaște îndeaproape nevoile noastre și trăiește în Cer ca să mijlocească pentru noi, cei de jos. El Își prezintă sângele prețios, neprihănirea Sa desăvârșită, și le aduce spre iertarea, păstrarea și glorificarea noastră. El are parte de urechea deschisă a Tatălui, de inima Tatălui, și oferă tot ce are spre binele nostru. Ce dragoste minunată! El a părăsit mai întâi Cerul pentru noi, iar pe Pământ a trudit, a suferit și a murit în locul nostru. Apoi S-a întors în Cer tot pentru noi, iar acolo imploră și ne asigură de cel mai mare bine. El este martor la toate slăbiciunile și schimbările noastre, dar nu Se schimbă și nu dă greș niciodată. El este adesea întristat de inconsecvențele noastre, și totuși imploră în numele nostru. El Și-a însușit cauza noastră, când nu era nimic în noi care să-L miște sau să-L determine să facă

asta. El încă are cel mai profund interes pentru noi și Se bucură să ne facă bine. Ce mângâiere și încurajare este Isus, marele nostru Mijlocitor!

29 IANUARIE

„STRÂNG CUVÂNTUL TĂU ÎN INIMA MEA" (PS. 119:11).

„Cât de mult iubesc Legea Ta! Toată ziua mă gândesc la ea" (Ps. 119:97). Tablele din vechiul legământ au fost așezate în chivot, în locul sfânt, dar comorile noului legământ trebuie să fie ascunse în inima credinciosului. Prin meditație zilnică, prin rugăciune, ar trebui să căutăm să înțelegem, să ne bucurăm și să ne alegem cu foloase din Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu. Cuvântul Lui este mană pentru suflet, lumină pe calea către Dumnezeu și regula după care facem lucrarea Lui. Să strângem în inimă doctrinele harului, care sunt temelia încrederii noastre; făgăduințele nespus de mari și prețioase, care sunt surse inepuizabile de putere și mângâiere; și poruncile lui bune și sfinte, care sunt călăuzele noastre fără greș. Când este adăpostit în inimă, nimeni nu ne poate fura acest dar foarte prețios, nici nu avem de căutat departe când vrem să ne bucurăm de el. Dar pentru a face acest lucru, trebuie să-i cercetăm paginile cu sârguință, să medităm la el în mintea noastră și să ne hrănim cu el ca hrana noastră zilnică. Dacă

nu îl ascundem în inimile noastre, nu vom fi sfințiți de el și nici nu va fi scris și citit în viețile noastre. Rugăciunea noastră zilnică să fie ca Dumnezeu să pună legile Lui în mintea noastră și să le scrie pe inimile noastre.

30 IANUARIE

„ȘTIM CĂ SUNTEM DIN DUMNEZEU" (1 IOAN 5:19).

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne-a dus în Împărăția Fiului Său preaiubit! Acum suntem fiii lui Dumnezeu. Ce onoare și mângâiere este aceasta! Da, suntem din Dumnezeu, creați din nou în Hristos Isus, prin puterea și lucrarea Duhului Sfânt. Suntem consacrați pentru slujirea și slava Sa, prin moartea marelui nostru Mare Preot și prin stropirea sângelui Său, fiind puși deoparte în planul Său veșnic spre lauda Sa, aduși într-o relație sfântă și binecuvântată cu El. Cândva eram rebeli, dar acum suntem slujitori de bunăvoie; odinioară eram dușmani declarați, acum suntem prieteni loiali; odinioară copii ai mâniei, acum copii ai dragostei Sale. Știm că suntem ai lui Dumnezeu, prin credința în Cuvântul Său, prin dragostea față de sfinții Săi, prin părtășia cu El, prin durere când păcătuim, prin a face voia Lui, prin despărțirea de lume. Principiile, plăcerile și preocupările noastre ne deosebesc de lume, căci suntem ai lui Dumnezeu.

Noi suntem comoara Lui aparte, partea Lui de moștenire și bucuria Lui. Suntem rodul harului lui minunat, care ne face cunoscut cu uimire că suntem din Dumnezeu și că întreaga lume zace în cel rău. Și știm că Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat o pricepere, ca să-L cunoaștem pe Cel adevărat... și suntem în Fiul Său, Isus Hristos. Acesta este adevăratul Dumnezeu și viața veșnică.

31 IANUARIE

„BUCURIA DOMNULUI VA FI TĂRIA VOASTRĂ" (NEEM. 8:10).

„Binecuvântarea Domnului îmbogățește, și El nu lasă să fie urmată de niciun necaz" (Prov. 10:22). Aceasta este asigurarea lui Dumnezeu pentru poporul Său. Frica și durerea ne slăbesc în mod natural, dar credința și bucuria ne cresc puterea. Bucuria este tonicul sufletului; ea ne înviorează, ne împrospătează, ne dă curaj și ne face puternici. Tatăl nostru ceresc este numit „fericitul Dumnezeul". Lui Îi place să-Și facă poporul fericit. De aceea, ca Dumnezeu al oricărei mângâieri, a făcut o mare provizie pentru fericirea noastră. În El există izvoare de mântuire și ne poruncește să extragem din ele cu bucurie. În Isus există o plinătate inepuizabilă, și din această plinătate primim pentru orice nevoie, pentru orice îndatoriri, pentru orice

încercare. Nu putem extrage prea des din ea și nu putem merge prea des la ea. Ascultă-L pe Domnul nostru iubit: „Cereți, și veți căpăta, pentru ca bucuria voastră să fie deplină" (Ioan 16:24). Doar când trăim nu din noi înșine, ci din Isus, deasupra lumii, în tărâmul harului liber al lui Dumnezeu, doar atunci putem fi fericiți cu adevărat. Un creștin fericit este un creștin puternic, iar creștinul puternic Îi aduce multă slavă lui Dumnezeu, multă cinste cauzei Sale și mult bine lumii. Este la fel de mult datoria noastră să fim fericiți, pe cât este să fim sfinți. Fii ambele în Hristos, Domnul nostru!

Roua de seară

FEBRUARIE

1 FEBRUARIE

„POPOR DE LÂNGĂ EL" (PS. 148:14).

„În Hristos Isus, voi, care odinioară eraţi depărtaţi, aţi fost apropiaţi prin sângele lui Hristos" (Efes. 2:13). Noi, care în trecut nu eram un popor, suntem acum poporul lui Dumnezeu, şi totul pentru că Isus a luat asupra Sa natura noastră şi a devenit una cu noi. Aşa este El aproape de noi. El ne dă Duhul Sfânt, ne aduce în unire cu El ca să ne ţină aproape de El. Aceasta este cea mai înaltă onoare a noastră, o sursă neclintită de siguranţă, fericire şi pace. Noi suntem aproape de El în ceea ce priveşte relaţia cu El, fiind copiii Săi. Suntem aproape de El în ceea ce priveşte afecţiunea, fiind iubiţi cu o iubire veşnică. Suntem aproape de El în unire, fiind membri ai trupului Său, carne din carnea Lui şi os din oasele Lui. Suntem aproape de El în părtăşie, umblând cu El aşa cum umblă un om cu prietenul lui. Suntem aproape de El în atenţie, fiind obiectele grijii Sale zi de zi şi ceas de ceas. În curând vom fi aproape de El în loc, când va fi pregătită locuinţa noastră, căci vom pleca pentru a fi cu Hristos, ceea ce va fi cu mult mai bine. Suntem aproape de El, deşi săraci, când suntem profund încercaţi. Dacă vom fi vreodată mai aproape de El, vom fi mai aproape de El în

moarte. Întrucât suntem aproape de El, Isus simte cu noi în toate necazurile noastre. El ne ajută în toate încercările, ne protejează în toate pericolele, ține părtășia cu noi în toate ceasurile noastre de singurătate, ne susține în toate perioadele de nevoie și, în cele din urmă, ne primește în slavă. Doamne, ține-mă aproape de Isus pentru binecuvântarea mea zilnică!

2 FEBRUARIE

„DUH DE ÎNFIERE" (ROM. 8:15).

Duhul Sfânt ne conduce la Dumnezeu. El este Duhul înfierii. El ne conduce să-L chemăm pe Dumnezeu, „Ava, Tată", și să revendicăm legătura cu Dumnezeu ca fiind copiii Săi iubiți. El manifestă caracterul milostiv al lui Iehova, atrage dorințele sufletului asupra Lui, revarsă dragostea Lui în inimă, iar apoi noi exclamăm: „Tatăl meu! Tatăl meu!" Noi am fost predestinați la privilegiul înfierii dinainte ca lumea să existe, dar putem să ne cunoaștem părtășia la ea sau să o revendicăm și să ne bucurăm de ea doar când suntem învățați de Duhul Sfânt. Ca Duh al înfierii, El lărgește inima, înalță dorințele, sfințește sufletul, călăuzește spre adevăr și conduce sufletul în părtășie liberă și familiară cu Dumnezeu. El împărtășește pacea sfântă, adâncește pocăința și umple sufletul

de recunoștință. Sub influența Duhului, rugăciunea devine încântătoare, meditația folositoare, iar poruncile Evangheliei plăcute. Ai Duhul înfierii? Simți că te apropii de Dumnezeu așa cum un copil se apropie de tatăl lui? Privești Cuvântul ca pe o carte trimisă de un tată copilului lui, pentru a-l instrui, mustra și mângâia, și îl citești astfel? Mulțumește-I lui Dumnezeu pentru Duhul înfierii!

3 FEBRUARIE

„ALERG SPRE ȚINTĂ" (FIL. 3:14).

Cu toții ne aflăm într-o cursă a vieții. Avem un premiu pus înainte, chiar desăvârșirea cunoașterii și sfințeniei. Drumul nostru este marcat de Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu. Acesta trece prin dificultăți, dușmani și încercări. Avem un semn indicator spre care să ne ațintim ochii, pe care ar trebui să ne străduim zilnic să-l urmăm. Semnul nostru este Domnul, în viața Lui sfântă și exemplară. Ne propunem să fim ca El, să ne împotrivim păcatului și Satanei, să învingem lumea, să îndurăm necazuri și încercări, și să facem binele. Domnul nostru a alergat cursa proprie, având în vedere bucuria care-I era pusă înainte. El a lăsat amprenta proprie, a câștigat cununa, iar acum este așezat în slavă la dreapta lui Dumnezeu. El

este modelul și exemplul nostru. Asupra Lui trebuie îndreptate privirea și inima. După conformarea cu chipul Lui ar trebui să umblăm, lăsând deoparte orice greutate a păcatului care ni se împotrivește. Să alergăm cursa care ne stă înainte, privind spre Isus, autorul și desăvârșitorul credinței noastre. Asemenea apostolului, să urmărim scopul acesta fără să ezităm și să ne îndreptăm spre țintă. Aceasta ne va asigura premiul chemării, căci Isus spune: „Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie" (Apoc. 3:21). Să alergăm înainte către această țintă!

4 FEBRUARIE

„VEDEȚI SĂ NU VĂ ÎNSPĂIMÂNTAȚI" (MATEI 24:6).

Sfârșitul veacului va fi o vreme de tulburări și agitație globală. Ești agitat, neliniștit, descurajat, confuz sau alarmat? Ai grijă să înfrunți necazurile veacului prezent cu răbdare, curaj și tărie, supunându-te lui Dumnezeu. Lumea poate fi tulburată, dar nu și tu. Tu ești o oaie a lui Hristos, un copil al dragostei Sale. Nu ar trebui să fii tulburat, căci toate lucrurile care te privesc sunt hotărâte de înțelepciunea și dragostea infinită. Tu ești în siguranță în mâna atotputernică a lui Dumnezeu. El este de partea ta,

ca să te ferească de orice rău. La fiecare ispită, El va crea și o cale de scăpare ca să o poți înfrunta. Așadar, privește și roagă-te: Domnul te va ocroti cu siguranță de tulburare și descurajare. „Vedeți să nu vă înspăimântați". Având încredere în făgăduințele Lui, poți umbla în părtășie strânsă cu El, aruncând toate îngrijorările și poverile tale asupra Domnului, căci El are grijă de tine. Ușoara ta tulburare este doar pentru o clipă, dacă ea lucrează o greutate mult mai mare de slavă, una veșnică. Nu te uita la necazurile tale, ci privește la Domnul, autorul și desăvârșitorul credinței noastre. El îți spune personal: „Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi" (Evrei 13:5). El este ajutorul tău – nu te teme de ceea ce ar putea să-ți facă omul.

5 FEBRUARIE

„DUMNEZEUL PĂCII" (EVREI 13:20).

Doar Hristos este pacea noastră. Noi suntem aduși aproape prin sângele lui Hristos, Cel de care odinioară am fost departe. Dumnezeu este acum pe deplin mulțumit și perfect împăcat cu noi. Acum avem pace cu Dumnezeu și nu ne mai temem de nimic din ce vine de la El, ci ne putem aștepta la orice binecuvântare pe care o cerem în Numele lui Isus. El a fost mânios pe noi, dar mânia Lui

este alungată de sângele Fiului Său. El urmărește binele nostru, iar noi căutăm să-I promovăm slava. Ce priveliște dulce este aceasta despre Iehova! „Dumnezeul păcii". Să ne apropiem des de El, să ne revărsăm inimile înaintea Lui, să avem încredere deplină în El și să ne dedicăm din nou și necondiționat în slujba Sa. El a primit lucrarea încheiată a lui Isus pentru noi și L-a adus înapoi, viu din morți, L-a așezat la dreapta Sa în locurile cerești și Se bucură să ne binecuvânteze sufletele de dragul Lui. El nu va fi niciodată mai împăcat cu noi decât este în acest moment, deși putem crede mai puternic acest lucru și ne bucurăm de el mai dulce. Învierea lui Isus, Substitutul nostru, dovedește că Dumnezeu este pe deplin mulțumit de ispășirea Crucii, iar darul Duhului Sfânt arată că El Se bucură să ne facă bine. Ferește-te, așadar, de ideile greșite sau de gândurile greșite despre Dumnezeu, „Dumnezeul păcii" pentru noi.

6 FEBRUARIE

„FIII SIONULUI, CEI ALEȘI ȘI PREȚUIȚI" (PLÂNG. 4:2).

Domnul Isus este mereu prețios pentru noi, căci noi suntem poporul Lui, și suntem prețioși pentru El. El spune despre noi că suntem mărgăritarele Sale, comoara Lui aparte, partea Lui de moștenire. Dragostea Lui față

de noi este minunată. El ne prețuiește cu un preț infinit, căci ne-a răscumpărat cu sângele Său infinit de prețios. După ce ne-a răscumpărat cu un preț atât de mare, El nu Se va despărți niciodată de noi.

Faptul că Isus este prețios pentru poporul Său nu este ceva surprinzător. El a făcut atât de mult pentru ei, le oferă atât de multe binecuvântări, se află într-o relație atât de suavă cu ei și este atât de frumos în Sine; dar faptul că noi suntem prețioși pentru El este uimitor.

Noi suntem atât de săraci, atât de josnici, atât de degradați, atât de deformați și Îl tratăm zilnic cu atâta neglijență. Căile Lui nu sunt căile noastre, nici gândurile Lui nu sunt gândurile noastre. Și totuși suntem copiii Lui prețioși, mireasa Lui preaiubită. El ne iubește în această seară cu toată puterea și blândețea naturii Sale.

Ce adevăr glorios! Să îl primim în inimile noastre, să medităm asupra lui și să ne odihnim în această noapte, bucurându-ne că, orice ar crede oamenii despre noi sau oricum s-ar simți ei față de noi, noi suntem prețioși în ochii Domnului.

Prețioși în ochii Domnului sunt persoanele și moartea sfinților Săi!

7 FEBRUARIE

„PRICINA TA ESTE ÎNAINTEA LUI:
AȘTEAPTĂ-L!” (IOV 35:14).

„Unii se bizuiesc pe carele lor, alții pe caii lor” (Ps. 20:7). Dar noi avem încredere în Dumnezeu, Mântuitorul nostru. Fiind iubit în Hristos, Domnul nostru, nu uita că zilele tale sunt în mâinile Lui, că numele tău este scris în cartea vieții Lui, că El a făgăduit să fie Dumnezeul Tău și că El este credincios Cuvântului Său. Fiecare binecuvântare de care avem nevoie ne este făgăduită, și fiecare este fermă și sigură, așa că încrede-te în El. Inima ta te poate părăsi, calea te poate tulbura, temerile te pot copleși, dușmanii te pot insulta, dar calea ta nu este ascunsă de Domnul. Așadar, încrede-te în El. Cuvântul Lui este adevărat de la început. Poporul Său din fiecare veac a dovedit că adevărul Lui este cununa Sa. De aceea, poți avea încredere în el cu tărie, neînfricat și constant, iar Cuvântul Lui credincios îți va liniști temerile, îți va întări nădejdile, îți va îndulci mângâierile și te va conduce spre ascultare veselă, potrivită fiilor Lui. Mâna Lui poate părea că merge împotriva ta, dar inima Lui bate cu o dragoste de nesfârșit față de tine. El poate părea înarmat cu o sabie care să te distrugă, dar chiar și atunci ar trebui să spui ca

Iov: „Chiar de mă va ucide, eu tot voi nădăjdui în El” (Iov 13:15, lit. KJV), și vei descoperi că, în loc să distrugă, sabia Lui vine în apărarea ta. El îți va onora încrederea și te va aduce într-un loc bogat. Tu doar ai încredere în El.

8 FEBRUARIE

„ȘTII CĂ TE IUBESC” (IOAN 21:15).

Mărturia lui Petru despre Domnul înviat a fost sinceră. Fă din ea strigătul tău către Dumnezeu în seara asta, rugăciunea ta sinceră: Doamne, în ciuda tuturor imperfecțiunilor mele, și deși adesea Te întristez, greșesc față de dragostea Ta și ezit să mă încred în Cuvântul Tău, Tu știi că Te iubesc. Deși sunt prea influențat de lucruri trecătoare prin corupția întunecată din mine, deși Satana mă înșeală uneori, Tu cercetezi inima, citești cele mai adânci fapte ale sufletului și știi că Te iubesc. Știi că există înrădăcinat în adâncurile naturii mele un principiu care nu poate și nu va fi împlinit fără Tine. De aceea suspin după prezența Ta, tânjesc ca dragostea Ta să fie revărsată în inima mea, mă rog ca slava Ta să fie descoperită față de sufletul meu și doresc mai presus de orice să fii al Meu și să mă bucur de Tine. Te iubesc, de aceea sunt neîmplinit de lume. Te iubesc, de aceea doresc să Îți fiu plăcut. Te iubesc, motiv pentru care nimic nu mă rănește atât

de adânc decât gândul de a fi despărțit de Tine. O, dacă Te-aș iubi mai mult! Vreau să-mi simt inima strălucind ori de câte ori mă gândesc la Numele Tău. Vreau să fac mereu acele lucruri care Îți sunt plăcute și să fiu gata și dispus în orice moment, în orice fel, să plec și să fiu mereu cu Tine. Să fiu cu Hristos este mult mai bine.

9 FEBRUARIE

„EU ALERG LA RUGĂCIUNE" (PS. 109:4).

Vegherea și rugăciunea trebuie să fie mereu unite. Creștinul care se roagă trebuie să vegheze, iar creștinul care veghează trebuie să se roage. Un exercițiu îl ajută pe celălalt. Trebuie să fim dedicați rugăciunii cu privire la treburile noastre, la ocupația noastră zilnică. Rugăciunea ne va proteja de nenumărate rele și ne va aduce binecuvântări nespuse. Dumnezeu iubește să ne audă rugându-ne Lui. Rugăciunea celor neprihăniți este bucuria Sa. Să fim impresionați de acest gând ori de câte ori ne punem pe genunchi. Dumnezeu iubește să mă vadă apropiindu-mă de El. El Se bucură să mă audă rugându-mă Lui. El mă ascultă cu urechea unui Tată. El Se bucură de mine cu inima unui Tată. Domnul este întristat când eu neglijez tronul Său de har și nu poate aproba grăbirea mea în devoțiune, așa cum fac uneori. Dar El spune:

„Vino, vino cu îndrăzneală". Dacă ignorăm Cuvântul Lui sau îi ignorăm invitația, El va trimite o încercare, va stârni o furtună sau va elibera un dușman care să ne aducă la tronul Său de har. Dacă am putea auzi clar glasul necazurilor noastre sau le-am înțelege limba, am auzi-o strigând: „Așază-te pe genunchi și cheamă-L pe Dumnezeul tău!"

10 FEBRUARIE

„SUFLETUL MEU ÎNSETEAZĂ
DUPĂ DUMNEZEU" (PS. 42:2).

Te descrie aceasta, drag prieten? Chiar însetezi după Dumnezeu? Nu este suficient ca adevăratul creștin să știe că Dumnezeu este de partea lui. El vrea să stea în prezența Lui, să păstreze o părtășie dulce cu Domnul și să se bucure de dragostea Lui. Fiind născut din nou în Hristos Isus, creștinul are pofta de a se hrăni și de a se bucura de părtășia cu Dumnezeu, nici nu poate fi mulțumit fără aceasta. Credinciosul tânjește după prezența milostivă a Dumnezeului său și găsește în aceasta bucurie, putere și desfătare. Când i se refuză această favoare, el este tulburat și doborât. Fără Dumnezeu, poruncile sunt pentru el neîmplinitoare. Fără Dumnezeu, Scriptura este o lumină fără căldură. Fără Dumnezeu, cele mai alese privilegii

sunt ca provizii bogate oferite cuiva total incapabil să le folosească. Creștinul suspină după Dumnezeu ca un cerb după apele pârâului. Dumnezeu este viața lui, prezența lui Dumnezeu este bucuria lui, iar bucuria Domnului este puterea lui. Fără Dumnezeu, viața este lipsită de valoare, bolnăvicioasă și dureroasă. Prietene, este aceasta experiența ta? Ești mulțumit cu o cunoaștere rece sau cu forme goale, fără prezența lui Dumnezeu? Ferește-te de o religie fără Hristos și fără Dumnezeu.

11 FEBRUARIE

„EL, CARE N-A CRUȚAT NICI CHIAR PE FIUL SĂU" (ROM. 8:32).

„El L-a făcut păcat pentru noi" (2 Cor. 5:21). Isus S-a dus la cruce în locul nostru, ca să suporte pedeapsa noastră. Dumnezeu nu Și-a cruțat Fiul ca să-Și poată cruța poporul. Tatăl L-a pedepsit pe Fiul ca să-i mângâie pe cei din poporul Lui. El nu a mântuit îngerii care păcătuiseră. El nu a cruțat lumea veche, dar făgăduiește să ne cruțe pe noi. Cât de minunat este acest lucru! El ne-a cruțat, ne cruță și ne va cruța. Dar Isus nu a fost cruțat. Să reflectăm asupra acestui măreț adevăr. El a intrat în legământ pentru noi, a venit în lume pentru noi, a împlinit toată dreptatea pentru noi, S-a adus ca jertfă de ispășire pentru noi, a stat

în mormânt pentru noi, a înviat din morți pentru noi, a fost înălțat la Cer pentru noi și trăiește pururea ca să mijlocească pentru noi. Isus a fost Substitutul nostru, Garantul legământului mai bun, și, de aceea, El nu a fost cruțat. Dar dacă Dumnezeu nu L-a cruțat pe Isus, El poate să ne cruțe pe noi pe drept, și va face asta. Și nu doar atât, ci împreună cu Fiul Său preaiubit și de dragul Lui, Dumnezeu ne va da de bunăvoie toate lucrurile care țin de viață și evlavie. Prețios Mântuitor, Tatăl Tău nu Te-a cruțat; Satana nu Te-a cruțat; omul vinovat nu Te-a cruțat! O, să fie slujba mea să Te cruț. Fă-mă să evit și să mă abțin de la tot ce ar întrista inima Ta sau ar dezonora Numele Tău drag, Tu cel mai bun și neschimbător Prieten al meu!

12 FEBRUARIE

„EU VOI NĂDĂJDUI PURUREA" (PS. 71:14).

„Trupul mi se odihnește în liniște" (Ps. 16:9), pentru că Domnul meu este la dreapta mea, iar temelia nădejdii mele rămâne mereu aceeași. Caracterul Dumnezeului meu milostiv, făgăduințele credincioase ale Cuvântului Său, istoria consemnată a sfinților Săi și propria mea experiență de viață se combină pentru a spune: „Nădăjdu-

iește pururea". Eu voi nădăjdui că Dumnezeu va fi milostiv față de nedreptatea mea; că mă va susține în toate încercările mele; că îmi va trimite alinare potrivită și eliberare la timp; că binele va curge din toate necazurile mele; că mi se va da har la descoperirea lui Isus; și că viața veșnică va fi partea mea finală de moștenire. „Voi nădăjdui", căci voi fi tulburat dacă nu fac asta; îngrijorarea mă va chinui, întristarea va apăsa asupra sufletului meu și voi fi plin de prevestiri înfricoșătoare. „Voi nădăjdui pururea", căci nădejdea Îl onorează pe Dumnezeu, îmi iluminează perspectiva, îmi stimulează rugăciunea și perseverența, și este ceea ce îmi va îndulci viața. Dar îmi voi aminti și că nădejdea mea va fi greu încercată. Satana o va ataca, Dumnezeul nădejdii o va încerca, o mie de lucruri o vor testa, dar o nădejde sănătoasă va trăi, se va întări și va lucra până ce va face loc posesiei. Nu voi fi descurajat. De ce aș fi? Nădejdea mea este în Tatăl meu veșnic neschimbător.

13 FEBRUARIE

„TU M-AI ÎNCERCAT" (PS. 17:3, LIT. KJV).

David a gustat din bunătatea lui Dumnezeu. Domnul nu doar că l-a vizitat, l-a susținut și l-a păzit, ci i-a și în-

cercat și cercetat inima. În acest proces, disciplina Domnului a fost pusă la lucru. Domnul i-a încercat pe cei neprihăniți, iar încercările Lui descoperă, întăresc și îmbunătățesc caracterul. Focul Lui este în Sion și cuptorul Său în Ierusalim; acolo Își pune El poporul. Fiecare încercare este necesară spre binele nostru, fiind rânduită prin dragostea veșnică, și continuă atât timp cât este necesar, nicio clipă mai mult. Fiecare sfânt are nevoie de încercări și este încercat. Dacă Domnul vrea să ne facă sfinți, El ne va trece prin foc. De fiecare dată când ne rugăm pentru sfințenie, ne rugăm pentru încercări, căci ele sporesc valoarea făgăduințelor, ne fac drag tronul de har, fac legea lui Dumnezeu folositoare și Îl fac pe Mântuitorul extrem de prețios. În încercări învățăm să ne citim propriile inimi, să vedem deșertăciunea lumii, să privim mai atent la dovezile mântuirii noastre, să ne smerim înaintea lui Dumnezeu și să privim cu ochi dornici spre sfârșitul căii noastre. Creștinul încercat va fi un creștin matur și stabil, căci puțini dintre cei ce merg pe un drum lin sunt fie remarcabil de spirituali, fie excepțional de folositori pentru Dumnezeu. Asemenea înghețurilor iernii, încercările ne pregătesc inimile ca să primească sămânța bună a Cuvântului la sosirea primăverii, apoi aducem rod pentru Domnul. „Dacă m-ar încerca, aș ieși curat ca aurul” (Iov 23:10).

14 FEBRUARIE

„DOMNUL SĂ-ȚI FIE DESFĂTAREA” (PS. 37:4).

„Domnul cunoaște zilele oamenilor cinstiți” (Ps. 37:18). Și El Se desfată în noi. Nu ar trebui ca și noi să ne desfătăm în El? Pentru a face asta, trebuie să avem o vedere corectă asupra frumuseții Lui în mintea noastră. Trebuie să medităm asupra perfecțiunilor Sale glorioase, așa cum ne sunt descoperite în Isus. Trebuie să cunoaștem părtășia noastră la bunătatea Lui și la mântuirea desăvârșită, și să ne întoarcem de la orice alt obiect pentru a contempla frumusețea, bunătatea și bunăvoința Lui față de noi. Să privim la El ca la izvorul oricărui bine. Să nădăjduim în El ca Dumnezeu care împlinește făgăduințele. Să-L așteptăm ca pe Binefăcătorul nostru. Să avem încredere în El ca în Tatăl și Prietenul nostru. Și să ne desfătăm în El, ca partea noastră veșnică de mântuire. Să ne străduim să ne abatem tot mai mult dorințele de la lucrurile de jos și să le îndreptăm asupra Domnului. Câți puțini se desfată cu adevărat de Dumnezeu! Cât de rar ne desfătăm noi înșine! Dacă citim despre El, ne gândim la El, Îl chemăm, credem în El, nădăjduim în El și simțim puțină dragoste pentru El, noi credem că este suficient. Dar nu este așa, căci chiar dacă ne-am desfăta în El cu

toată inima, cu tot sufletul, cu toată mintea și cu toată puterea, tot nu vom putea să răsplătim vreodată datoria dragostei față de El.

15 FEBRUARIE

„DUHUL SFÂNT, CARE FUSESE FĂGĂDUIT" (EFES. 1:13).

Făgăduințele lui Dumnezeu față de noi sunt credincioase și adevărate. Niciun cuvânt nu va fi rostit de El vreodată în zadar. Marea binecuvântare făgăduită în Vechiul Testament este Fiul lui Dumnezeu, iar marea făgăduință a Noului Testament este Duhul Sfânt. El I-a fost făgăduit lui Isus ca răsplată pentru lucrarea Sa, și ne este făgăduit nouă, cei care Îl cerem cu credință. Isus ne dă această apă vie, și toți cei care o primesc, o privesc ca un izvor de apă care răsare în viața veșnică. Duhul ne este făgăduit ca să ne învețe, să ne călăuzească, să ne mângâie și să ne ajute în fiecare îndatorire. Noi depindem de El pentru lumină, viață, bucurie, pace și putere, așa cum depindem de Isus pentru ispășire, neprihănire și acceptare înaintea lui Dumnezeu. El este și Duhul făgăduinței, căci este lucrarea Lui să descopere, să aplice și să ne îndemne să pledăm făgăduințele înaintea lui Dumnezeu. Fără El, putem citi făgăduințele, dar nu le apreciem plinătatea, nu le înțelegem slava și nu le aplicăm la noi înșine. Dar

prin învățătura Lui, făgăduințele ne sunt descoperite ca potrivite pentru noi, mărețe și foarte prețioase. Fiecare creștin trebuie să învețe în școala experienței dependența și nevoia zilnică de Duhul Sfânt făgăduit. Drag cititor, să nu-L întristăm niciodată, ci să-L ascultăm în toate cu sârguință.

16 FEBRUARIE

„PRIN HAR SUNTEȚI MÂNTUIȚI" (EFES. 2:5).

Noi am fost odinioară morți în greșeli și păcate. Eram fără ajutor, fără speranță, până când Dumnezeu, cu îndurare, a întins mâna Sa spre noi. Ce milă să fim mântuiți, mântuiți doar prin har! Dar mântuirea noastră este prin har de la început și până la sfârșit. Ea a pornit din mintea lui Dumnezeu înainte ca timpul să apară, și va fi împlinită înaintea tronului lui Dumnezeu, când timpul nu va mai fi. Noi suntem aleși spre mântuire, aleși în Hristos, iar această alegere a fost veșnică, suverană și neschimbătoare. Alegerea ne-a dat un nume în cartea vieții lui Dumnezeu, o părtășie la meritele Mântuitorului și o parte la moștenirea sfinților în lumină. Noi suntem răscumpărați dintre oameni, iar aceasta este o favoare nemeritată. În răscumpărare, pentru noi s-a plătit un preț de către Isus, Cel care a venit să plătească datoria pe care

nu El o avea, ci pentru noi, care aveam o datorie pe care nu o puteam plăti. Prin El suntem chemați la Împărăția și slava lui Dumnezeu, o favoare foarte prețioasă, inimaginabilă. Acea chemare ne dă o viață nouă și o părtășie la binecuvântările legământului. Noi suntem păziți de puterea lui Dumnezeu, împiedicați să fim doborâți de dușmani, să fim zdrobiți de pericole și de apostazia veacului, căci suntem rânduiți la mântuire. O, ce mari datori suntem harului, zilnic suntem constrânși a ne socoti astfel!

17 FEBRUARIE

„SUFLETUL MEU ESTE LIPIT DE ȚĂRÂNĂ" (PS. 119:25).

„Îmi ridic ochii spre munți" (Ps. 121:1). Acolo voi găsi ajutor neclintit de la Dumnezeu pentru fiecare nevoie pe care o am. Dar în necaz, psalmistul se alipește de țărână. Cât de trist și de neonorant este acest lucru! Ce este lumea? Țărână! Plăcerile, interesele, profiturile, onoarea ei sunt doar țărână, complet lipsite de valoare înaintea unei minți nemuritoare, nefolositoare pentru un copil de Dumnezeu. Totuși, gândurile noastre sunt pline de astfel de lucruri, dorințele noastre sunt încurcate de ele și harurile noastre sunt slăbite prin ele. Cei lumești se simt ca acasă în țărână; ei par să fie mulțumiți cu ea, dar creștinul se simte străin acolo și nu poate fi mulțumit. Aceasta este

îndurarea lui Dumnezeu. O, să privim în sus! Să ne ridicăm deasupra prafului! Să tratăm lucrurile lumii așa cum merită! Suflete, trezește-te și scutură-te de țărână și îmbracă-te cu frumoasele haine cerești. Aceasta este ziua mântuirii, iar Dumnezeul tău te cheamă. El așteaptă să aibă părtășie cu tine. El are să-ți dea binecuvântări de o valoare de nespus de mare. Este sub demnitatea ta să stai în lume. Este contrar chemării tale, contrar intereselor tale. Cerul este casa ta, iar sfințenia podoaba ta. Regele regilor este Mirele tău ceresc, iar slava partea ta veșnică de moștenire. Pământul este doar o pustietate, doar ca să treci prin ea. Toate gloriile lumii se sfârșesc în țărână.

18 FEBRUARIE

„SĂ AȘTEPTAȚI DIN CERURI PE FIUL SĂU" (1 TES. 1:10).

„După ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine" (Ioan 14:3). Domnul nostru ne-a lăsat această făgăduință. El a venit în trup ca să ne răscumpere. El L-a trimis pe Duhul Sfânt ca să ne sfințească. În curând, El va veni ca să ne primească la Sine. Acesta este un eveniment extrem de glorios. El este păstrat neîncetat înaintea poporului Domnului în Noul Testament. Revenirea Lui este nădejdea noastră binecuvântată. Fii profund interesat de ea, meditează frecvent

la ea, pregătește-te zilnic pentru ea și străduiește-te să fii găsit într-o postură de așteptare, pregătit pentru descoperirea Sa. Noi suntem robi, iar Domnul nostru vine ca să ne ceară socoteală. Dar suntem fii, și Tatăl nostru vine să ne ducă acasă. Suntem mireasa logodită a Fiului lui Dumnezeu, iar El vine să ne revendice și să ne primească în Împărăția Sa glorioasă. El va veni brusc, când puțini se așteaptă ca El să revină. Fecioarele vor dormi și vor ațipi, dar noi să nu dormim ca alții, ci să privim spre Cer și să fim treji. Noi nu știm când va veni Isus, dar cu siguranță că El va veni în curând. Suntem pregătiți pentru venirea Lui? Vei fi bucuros să auzi trâmbița, să privești spre cerurile care vor trece și să-L vezi venind așa cum L-au văzut ucenicii Lui mergând la Cer? Pregătește-te pentru acel eveniment important.

19 FEBRUARIE

„NU VĂ ÎNGRIJORAȚI DAR DE ZIUA DE MÂINE" (MATEI 6:34).

„Voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii" (Matei 10:31). Creștini anxioși, ascultați cuvintele Domnului nostru. Dacă El are grijă de vrăbii, oare nu va avea grijă de voi? Nu lăsați mintea să vă fie inundată de gânduri neliniștite, tulburătoare sau chinuitoare. Voi nu știți

dacă veți trăi până mâine, căci Domnul vă poate duce acasă în noaptea aceasta. Dar dacă veți trăi, Domnul va fi la fel de grijuliu, la fel de bun cu voi și la fel de veghetor cu voi, cum a fost mereu. Există har zilnic și pâine zilnică. Nu poți fi fără tată și nu vei fi neglijat. Oricare ar fi circumstanțele prin care treci, Tatăl tău le cunoaște. El le-a avut în pază și te va călăuzi mai departe, spre slava Sa cea mare. Lasă ca pacea lui Dumnezeu să domnească în inima ta. Continuă să te sprijini pe cuvântul Domnului. Mântuitorul tău iubitor dorește să fii liber de tulburare, să-L slujești fără distrageri, să-L cinstești printr-o încredere calmă, răbdătoare și credincioasă. Du-te la odihna ta în această noapte ascultând de Cuvântul Răscumpărătorului tău: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra. Nu vă îngrijorați dar de ziua de mâine; căci ziua de mâine se va îngrijora de ea însăși. Ajunge zilei necazul ei" (Matei 6:33-34). Când te vei trezi dimineața, Dumnezeul tău va fi încă cu tine, așa cum a făgăduit, ca să te călăuzească mereu spre ziua desăvârșirii.

20 FEBRUARIE

„HOTĂRÂRILE MELE VOR RĂMÂNE
ÎN PICIOARE" (ISAIA 46:10).

„Eu sunt Domnul, și nu mai este altul" (Isaia 45:22).

Înaintea lui Dumnezeu, omul nu este nimic, ba chiar mai puțin decât nimic. Sfatul omului este adesea slab și nechibzuit, cunoștințele lui fiind incomplete și mintea lui imperfectă. Dar sfatul Domnului este înțelepciune infinită, susținută de putere nelimitată. Scopurile oamenilor sunt adesea determinate de influențe rele sau de o minte confuză și încețoșată; dar planurile lui Dumnezeu au fost hotărâte de mintea Lui veșnică în înțelepciune, neprihănire, har, sfințenie, adevăr și dragoste. Sfaturile oamenilor sunt zădărnicite adesea, dar Dumnezeul nostru lucrează toate după sfatul voii Sale desăvârșite. Sfaturile Lui includ tot ce este esențial pentru binele nostru veșnic. Ele cuprind toate evenimentele acestei vieți trecătoare. Iată de ce nu trebuie să fim afectați nejustificat de nimic din ce se petrece în jurul nostru. Putem vedea confuzie, conflict, nedreptate, asuprire, dar Dumnezeul nostru, care Își croiește calea prin vârtej și furtună, spune: „Hotărârile Mele vor rămânea în picioare, și Îmi voi aduce la îndeplinire toată voia Mea" (Isaia 46:10). Amintește-ți, drag cititor, că Dumnezeul nostru lucrează mereu și peste tot. El face totul desăvârșit după voia Sa neschimbătoare în Cer, pe Pământ și în Iad, iar El ne spune: „Opriți-vă, și să știți că Eu sunt Dumnezeu" (Ps. 46:10).

21 FEBRUARIE

„DOMNUL PEDEPSEȘTE PE
CINE-L IUBEȘTE" (EVREI 12:6).

Fiecare credincios este tratat ca un fiu, fiind sub grija și disciplina Tatălui din Ceruri. Fiecare credincios este iubit de Dumnezeul lui, dar fiecare credincios este pedepsit, iar pedepsirea lui este dovada dragostei divine. Noi suntem doar copii, și avem nevoie de disciplină și, prin urmare, trebuie să o primim. Unii sunt pedepsiți prin pierderi, alții prin boală, alții prin eșecul planurilor lor preferate, alții prin încercări în familie, iar alții prin comportamentul rudelor sau al prietenilor. Nu suntem toți pedepsiți cu același toiag, dar toți suntem pedepsiți de aceeași mână. Nu suntem toți îndreptați în același fel, dar toți suntem îndreptați de același Tată înțelept, sfânt și iubitor. Unii suferă cel mai mult în mintea lor, alții în trupul lor; unii sunt încercați cel mai mult în propriile persoane, alții mai mult în rudele lor. Dar să nu uităm niciodată că fiecare corecție izvorăște din dragoste și că fiecare mângâiere este dată în bunătate. Nebuniile noastre cer lovituri, iar păcatele noastre cer mustrări. Să ne smerim, dar, sub mâna Tatălui nostru. Să nu punem niciodată la îndoială relația sau dragostea Lui față de noi,

doar pentru că suntem atât de încercați, nici să nu credem că disciplina ar fi inutilă și să disprețuim atât de mult mustrarea Lui. Tatăl ne disciplinează din dragoste.

22 FEBRUARIE

„EL VA AVEA IARĂȘI MILĂ DE NOI" (MICA 7:19).

Noi nu vom putea niciodată să înțelegem pe deplin dragostea lui Dumnezeu. Chiar și când mânia Lui a fost provocată de păcatele noastre și efectele întristării Sale s-au simțit, El nu-Și păstrează mânia pentru totdeauna. Deși păcatul ne-a făcut nefericiți, îndurarea ne va face fericiți. El va avea milă de noi datorită bunătății naturii Sale, potrivit Cuvântului Său, spre mângâierea și mântuirea noastră. Dumnezeu este plin de compasiune, plin de milă, gata să ierte. Acestea sunt cuvintele Sale și conțin destule adevăruri pe care, dacă le-am crede, ne-ar alunga temerile, ne-ar învinge îndoielile și ne-ar umple de bucurie și pace. Noi am rătăcit, dar El va avea milă, iar oile rătăcitoare vor fi readuse în staul. Fiul risipitor va fi primit cu muzică și dans. Domnul va avea milă, orice ar vrea Satana să ne sugereze. Domnul va avea milă, oricât de numeroase ar fi temerile și păcatele tale. El va avea milă, căci a făgăduit asta. Natura Lui Îl îndeamnă la milă. El a avut

milă în nenumărate cazuri, iar din inima Lui, mila se revarsă din abundență. De îndată ce El te vede simțindu-ți păcătoșenia, El va avea milă. Domnul îți va supune nelegiuirile și va arunca toate păcatele tale în adâncurile mării.

23 FEBRUARIE

„A IUBIT MULT" (LUCA 7:47).

„Păcatele tale sunt iertate". Aceste cuvinte ale lui Dumnezeu Fiul au fost ca o muzică dulce în urechile celui iertat. Femeia din cetate fusese o mare păcătoasă, dar, convinsă de păcatul ei, L-a căutat pe Mântuitorul și, căutând iertarea, a găsit îndurare. Profund afectată de dragostea lui Hristos și de felul în care El a manifestat-o, sufletul ei i-a răspuns cu dragoste. Ea nu doar că L-a iubit, ci L-a iubit mult și, prin urmare, a putut îndura disprețul, ocara și prigoana pentru a se bucura de prezența Lui, și a ascultat de Cuvântul Său. Cu o dragoste care s-a manifestat bogat, ea a adus vasul de alabastru cu mirul prețios, I-a spălat picioarele lui Isus cu lacrimile ei, le-a șters cu părul capului și le-a uns cu mir. Iată un exemplu pentru noi, căci și noi suntem mari păcătoși, iar Isus ne-a primit cu bunăvoință și ne-a iertat păcatele. Dragostea Lui față de noi este la fel de mare ca față de această femeie,

dar este dragostea noastră față de El egală cu dragostea ei? Mă tem că nu. Dar de ce? Pentru că convingerea noastră în păcat nu este atât de adâncă, simțământul nostru de nevrednicie nu este la fel de puternic, teama noastră de pericol nu este atât de reală și conștientizarea de către noi a îndurării iertării nu este atât de autentică. Trebuie să ne îndreptăm rugăciunile către Isus și să Îi cerem Duhului Sfânt să ne umple inimile cu dragostea Lui. Doar atunci Îl vom iubi mult.

24 FEBRUARIE

„PROSLĂVIȚI DAR PE DUMNEZEU" (1 COR 6:20).

Fără Dumnezeu nu există nicio slavă. Tot ce noi facem trebuie să reflecte slava lui Dumnezeu. Orice face Dumnezeu este spre slava Sa. Acesta este marele scop al tuturor lucrurilor. Noi suntem creați pentru slava Lui, dar am păcătuit și am fost lipsiți de ea. Am fost lipsiți de slava legii Sale, pentru că n-am păzit-o. Ne-am lipsit de slava chipului Său, nemaifiind asemenea chipului Lui. Ne-am lipsit de slava harului Său, nedorindu-l. Și ne-am lipsit de slava prezenței Sale, necăutând-o. Dar Isus a murit pentru noi, a plătit prețul răscumpărării noastre, a făcut o dreptate desăvârșită și ne mântuiește cu mântuirea

Sa veșnică. Iată de ce noi nu suntem stăpâni peste propriile vieți, ci răscumpărați cu un preț, iar acum trebuie să-L proslăvim pe Dumnezeu în trupurile și în sufletele noastre, care sunt ale lui Dumnezeu. Prin urmare, a-L proslăvi pe Dumnezeu este principalul țel al vieții. Și putem face asta crezând în Cuvântul Său, având încredere în făgăduințele Sale și ascultând de poruncile Sale. Noi Îl proslăvim străduindu-ne să binecuvântăm făpturile create de El de dragul Lui, mai ales vizitând, alinând și mângâind pe sfinții Săi săraci. De asemenea, Îl proslăvim răspândind Evanghelia Lui, înfrânându-ne temperamentele, instruindu-ne familiile în frica Sa și căutând onoarea Numelui Său în tot ceea ce facem. A-L proslăvi pe Dumnezeu este datoria noastră, slujba noastră potrivită. O, să fie ea plăcerea și bucuria noastră!

25 FEBRUARIE

„MEDITAREA MEA LA EL SĂ FIE DULCE" (PS. 104:34, LIT. KJV).

„Binecuvântează, suflete, pe Domnul" (Ps. 103:1). Cât de numeroase sunt lucrările Tale, Doamne! Tu ești vrednic de meditarea mea cât ține ziua. A medita înseamnă să ne gândim profund, serios și îndelung asupra unui singur subiect: dacă subiectul este sfânt, exercițiul

este deosebit de folositor; dacă mintea este spirituală, meditarea la Isus va fi dulce. Așadar, să ne gândim la El frecvent, intens și cu seriozitate. Să medităm la slava Persoanei Sale, la bogățiile harului Său, la puterea dragostei Sale, la blândețea compasiunii Sale, la puterea brațului Său, la meritele sângelui Său, la măreția neprihănirii Sale, la triumful biruinței Sale, la splendoarea înălțării Sale, la eficacitatea mijlocirii Sale, la statutul înălțat pe care Îl are în Ceruri. Gândește-te la grija Lui constantă față de poporul Său de pe Pământ, la ceea ce El le dăruiește copiilor Lui, la ceea ce le cere și la slava pentru care îi va învia, când va reveni.

Să medităm la Isus, și El să fie subiectul gândurilor noastre. Să medităm la Persoana Sa, la slujbele Sale, la lucrarea Lui, la Împărăția Sa, la smerirea Sa, la înălțarea și la caracterul Lui. Astfel de meditații vor fi dulci, descoperindu-ne pe Domnul în natură, în providență și în har.

26 FEBRUARIE

„POCĂIEȘTE-TE ȘI ÎNTOARCE-TE LA FAPTELE TALE DINTÂI" (APOC. 2:5).

Esența Evangheliei ține de „pocăința față de Dumnezeu și credința în Domnul nostru Isus Hristos" (F.A.

20:21). Pocăința implică gândire serioasă și meditare asupra purtării și stării inimii. Ea pornește de la o convingere adâncă și solemnă de păcat, de păcatul personal înaintea lui Dumnezeu. Ea este o preocupare de a scăpa de pericolul pierzării, de a căpăta iertarea și a ne bucura de pace. Pocăința include întristarea și remușcarea – iluminată și sinceră – că L-am întristat pe Domnul, că am dezonorat cauza Lui și că am insultat îndurarea Sa. Pocăința duce întotdeauna la reformare.

Poate exista o anumită măsură de reformare fără pocăință, dar nu poate exista pocăință reală fără reformare. Să ne cercetăm căile, să reflectăm la dezonoarea pe care I-am adus-o Mântuitorului, să căutăm din nou semnele dragostei Lui iertătoare, să deplângem nebuniile și greșelile noastre, și să începem din nou să facem faptele dintâi.

Privește la Isus, așteaptă ajutorul lui Dumnezeu, cercetează Cuvântul Său cel sfânt, slujește cu sârguință ascultând de poruncile Lui, vorbește despre Isus și pentru Isus, și abține-te de la orice pare rău, așa cum ai făcut la început.

Ce dragoste, ce zel, ce grijă, ce consacrare față de Dumnezeu am manifestat atunci! Să căutăm și să cercetăm căile noastre, și să ne întoarcem din nou la Domnul. Să ne pocăim și să facem faptele noastre dintâi.

27 FEBRUARIE

„NĂDĂJDUIEȘTE ÎN EL" (PS. 37:7).

„Cei răi n-au pace, zice Domnul" (Isaia 48:22). Pentru ei nu există nicio odihnă. Păcătosul este o persoană vrednică de milă. El este tulburat, fără o temelie solidă, rătăcind prin dorințele lui firești, în neliniște și agitație constantă. Lui îi spune Domnul nostru: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă" (Matei 11:28). Credinciosul a acceptat această invitație și a găsit odihnă, dar el este adesea ademenit de ispite, griji lumești și necredință, și astfel ajunge iarăși tulburat. Drag cititor, ești chemat să te odihnești, dar nu în talentele tale naturale, nici în realizările sau plăcerile tale, ci în Domnul. Odihnește-te în voia lui Dumnezeu, căci orice voiește El, este pentru binele tău, spre binele tău suprem: „Voia lui Dumnezeu este sfințirea voastră" (1 Tes. 4:3). Odihnește-te în dragostea lui Dumnezeu și meditează adesea la cuvintele lui Isus: „I-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine" (Ioan 17:23). Odihnește-te în mila lui Dumnezeu, din care curg șuvoaie nesfârșite de binecuvântări pentru proviziile tale. Odihnește-te în Cuvântul lui Dumnezeu, căci el este adevărat, neschimbător, și în el Domnul făgăduiește să-ți facă bine. Odihnește-te în relația ta cu Dumnezeu, pe

care El o umple de sens: El este Tatăl tău blând, atent, înțelept și mereu prezent. Odihnește-te în Domnul așa cum Se descoperă în Isus, Dumnezeul tău în legământ, lucrând toate după sfatul voii Sale.

28 FEBRUARIE

„PENTRU CĂ EU TRĂIESC, ȘI VOI VEȚI TRĂI" (IOAN 14:19).

Cu Hristos, ai parte de o nădejde nesfârșită. Fără Hristos, vei avea parte de un sfârșit fără nădejde. Hristos și poporul Său sunt una. El este Capul, iar ei sunt membrii trupului Său. Ei primesc de la El viață, înțelepciune, putere, sfințenie și orice har. El are o plinătate de daruri bune, pe care le oferă zilnic, iar din această plinătate El le dă zilnic har potrivit circumstanțelor în care fiecare dintre sfinții Lui se află. Până în ziua de azi am fost îmbogățiți cu har de la Isus, iar Cel care ne-a dăruit har până acum va continua să îl reverse asupra noastră. El trăiește ca Dumnezeu-om. El trăiește în autoritate înaltă, având toată puterea și influența nemărginită. El trăiește ca să-Și împlinească desăvârșit Cuvântul, să-Și ducă la desăvârșire lucrarea și să-Și conducă poporul spre bucuria vieții veșnice. Ei vor trăi ca niște creștini, vor persevera pe calea lor și vor fi fericiți în dragostea Lui în vecii vecilor. Ei vor

trăi pentru că Isus, Cel care trăiește în veac, este viața lor, Cel ce îi reprezintă și siguranța lor. El trăiește pentru ei, îi conduce, biruiește pentru ei, îi asigură și îi iubește. El trăiește în ei, iar viața lor este ascunsă cu El în Dumnezeu. Drag cititor, privește la temelia siguranței tale, la sursa bucuriei tale, care este înțelepciunea lui Dumnezeu. Viața și fericirea ta sunt identificate cu viața Domnului tău, Isus cel înviat.

29 FEBRUARIE

„DOMNUL ESTE APROAPE" (FIL. 4:5).

Venirea Domnului nostru este aproape, chiar la uși. Momentul când El va veni este incert pentru noi, motiv pentru care trebuie să fim mereu pregătiți. Dacă am conștientizat certitudinea și apropierea venirii Domnului, nu ar trebui să fim prinși în lucrurile lumii, așa cum suntem prea ades. Dragostea noastră trebuie să se retragă de la lucrurile lumii prezente și ar trebui să ne strângem zilnic comori în Cer. Isus va veni ca să încheie ultimul capitol al istoriei, ca să judece lumea, ca să fie proslăvit în sfinții Săi și ca să îi răsplătească pe toți după faptele lor. Domnul este aproape. Ar trebui să ne gândim la asta și să fim pe deplin convinși, căci acest lucru ne va proteja de ispită, ne va împiedica să ne abatem de pe cale și ne va

adânci evlavia și viața duhovnicească. El va veni, așa că ar trebui să-L așteptăm, să ne pregătim pentru El și să fim găsiți așteptând, veghind și tânjind după întoarcerea Sa. Când El va veni, ne va aduce har, îi va distruge pe toți dușmanii noștri, ne va conforma chipului Său frumos și apoi ne va primi în slavă. Când Isus va veni, poporul Său va fi transformat, iar suspinele și lacrimile vor fi schimbate în cântări triumfătoare de aleluia.

Roua de seară

MARTIE

1 MARTIE

„ARATĂ-ȚI BUNĂTATEA TA CEA MINUNATĂ" (PS. 17:7).

„Pleacă-Ți urechea spre mine" (Ps. 17:6). Te îndoiești de disponibilitatea Lui de a răspunde la rugăciune? Nu este El un Dumnezeu al compasiunii și dragostei? El a arătat deja asta ducându-ne în cea mai apropiată, dulce și profitabilă relație cu Sine. Ce dragoste să numești un vierme copilul Tău! Un vierme păcătos și întinat să devină mireasa Lui! El S-a dedicat față de noi cu jurământ ca să alunge temerile noastre, să încurajeze încrederea noastră și să ne ridice așteptările. Bunătatea Lui este dragoste în cea mai atractivă formă, dragoste acționând în cea mai blândă manieră, dragoste îmbrăcată în blândețe, bunăvoință și atenție.

Pentru Isus, Domnul nostru, a manifesta o bunătate minunată înseamnă să dăruiască favoruri divine pe care rațiunea sau obiceiul nu ne-ar îngădui să le așteptăm de la Dumnezeu, favoruri pe care doar credința să le caute sau un Dumnezeu al dragostei care le dăruiește. Totuși, astfel de favoruri le putem cere și, după ce le-am cerut cu credință, trebuie să le așteptăm. Drag cititor, să nu uităm niciodată că Dumnezeul nostru Se bucură să ne facă bine.

El Se bucură de prosperitatea slujitorilor Săi și Se bucură să ne dea lucruri bune. Dacă am fi smeriți, trăind în exercițiul zilnic al credinței, El nu ne-ar refuza nimic. Dar noi nu avem pentru că nu cerem sau pentru că cerem greșit. Cu toate acestea, bunătatea Lui este minunată.

2 MARTIE

„EI L-AU BIRUIT" (APOC. 12:11).

„Destoinicia noastră... vine de la Dumnezeu" (2 Cor. 3:5). El este suficiența și apărarea noastră împotriva adversarului, a dușmanului nostru înfricoșător, „balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșeală întreaga lume" (Apoc. 12:9). Puterea lui este mare; cruzimea lui este mai mare; viclenia lui este adâncă; iar planurile lui sunt îngrozitoare. El Îl urăște pe Mântuitorul și îi urăște pe toți cei care Îl iubesc. Satana încearcă să distrugă și să îi chinuie pe cei pe care nu îi poate devora. El a încercat toate mijloacele ca să rănească biserica lui Dumnezeu și încă încearcă să îl rănească pe fiecare credincios. El este înfricoșător, ca un leu care răcnește, dar este mai probabil să ne rănească atunci când vine cu șiretenie, ca un șarpe. El este cel mai periculos când poartă veșmintele unui înger al luminii, pentru că atunci suntem predispuși să-l primim. Dar sfinții din

veacurile trecute l-au biruit, chiar dacă erau la fel de slabi și la fel de expuși la a fi învinși ca și noi. Ei l-au biruit, dar nu prin rațiune, prin forța argumentului sau prin elocvență. Ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturiei lor. Către acel sânge s-au uitat ei când diavolul i-a ispitit să dispere. Prin acel Cuvânt au mers ei înainte, când Satana a încercat să-i abată de pe cale. Sângele a fost rugăciunea lor, temelia nădejdii lor și subiectul bucuriei lor.

3 MARTIE

„CA NIȘTE COPII ASCULTĂTORI" (1 PETRU 1:14).

Duhul mărturisește că suntem fii de Dumnezeu. Fii și fiice prin înfierea glorioasă a Duhului, fiți recunoscători! Trebuie să conștientizăm zilnic binecuvântatul fapt că Dumnezeu este Tatăl nostru, iar noi suntem copiii Lui. Tatăl nostru ceresc a dat provizii ample pentru toate nevoile noastre. În Isus vom găsi împlinite toate nevoile noastre ca păcătoși și tot ce avem nevoie ca sfinți. Tot ce este în Isus, este pentru noi, și este datoria și privilegiul nostru să primim totul din plinătatea lui Isus, și har pentru har. Copii fiind, ar trebui să ascultăm de glasul Tatălui nostru, să ne însușim voia Lui și să-I împlinim poruncile. Trebuie doar să ascultăm căci Tatăl nostru Se va îngriji

de noi. Concentrarea noastră este pe îndatorire, nu pe consecințe. Noi trebuie doar să ne străduim să cunoaștem voia Tatălui nostru în orice aspect, și devine simultan datoria, onoarea și fericirea noastră să o împlinim. Drag credincios, ai un Tată care te iubește mai mult decât pot exprima cuvintele, care te-a binecuvântat în Isus cu toate binecuvântările duhovnicești, care așteaptă acum să te apropii de El în rugăciune și laudă, care dorește să arunci toate îngrijorările asupra Lui, să lași fiecare povară la picioarele Lui, și să ai încredere că El îți va face bine. Ca un copil ascultător, supune-te față de voia Lui, și bunătatea Lui față de tine este sigură.

4 MARTIE

„CEL CE ESTE TĂRIA LUI ISRAEL
NU MINTE" (1 SAM. 15:29).

Dumnezeul nostru este credincios adevărului în veci. El nu Se schimbă. Astfel, El trebuie crezut. Este imposibil ca Dumnezeu să mintă, astfel că El este vrednic de încredere. Făgăduințele Lui sunt dovada dragostei Sale, căci ele sunt la fel de neschimbătoare cum este natura Lui. Ele se vor împlini la vremea potrivită. El este Atotputernicul care poate împlini Cuvântul Său. El este Cel neschimbător, care cu siguranță că va face orice spune.

Puterea Lui îi este făgăduită poporului Său, ca să-i susțină; resursele Lui le sunt date ca să-i hrănească; iar credincioșia Lui ca să-i mângâie. El ne vorbește în Cuvântul Său. El ne vorbește ca unor păcătoși. El ne vorbește ca unor oameni temători, obosiți, suferinzi, așa cum suntem unii în această seară. Credem în Cuvântul Său? Îl vedem ca Dumnezeul care spune adevărul? Are El parte de încrederea noastră? Privim spre făgăduințele Lui, și în timp ce privim, spunem oare: „Acesta este cuvântul credincios al Tatălui ceresc, și este neîndoielnic adevărat”? Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să se împlinească, fiindcă este mai durabil decât Cerul sau Pământul, căci Isus a spus: „Cerul și Pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece” (Matei 24:35). Ațintește-ți privirea la Cuvântul Lui.

5 MARTIE

„NĂDĂJDUIEȘTE TOTDEAUNA
ÎN DUMNEZEUL TĂU” (OSEA 12:6).

„Cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea” (Isaia 40:31). Îndrăznești să-L crezi pe Domnul pe cuvânt? Nădăjduirea în fața tronului lui Dumnezeu duce la sfințenie și la un suflet liniștit, care își exercită credința în Cuvântul Lui, nădăjduind în mila Lui, încercând să-I

fie plăcut, supunându-se voii Sale cu răbdare și fiind plăcut Domnului. Sufletul care nădăjduiește Îl simte pe Dumnezeu în toate lucrurile, Îl vede pretutindeni și Îi recunoaște mâna în fiecare circumstanță. Nădăjduiește continuu în Dumnezeul tău, căci vei fi în siguranță în orice pericol, fericit în orice încercare, iar Domnul îți va da onoare cu fiecare zi ce trece. Nădăjduiește în Domnul ca robul credincios al stăpânului său bun și grijuliu; ca slujnica grijulie a stăpânei ei binevoitoare; ca acel copil afectuos al părinților iubitori. Nădăjduiește în El, căci El așteaptă asta de la tine. Nădăjduiește în El, căci El dorește asta de la tine. Nădăjduiește în El, căci El răsplătește asta cu o binecuvântare. „Nădăjduiește în Domnul! Fii tare, îmbărbătează-ți inima, și nădăjduiește în Domnul!" (Ps. 27:14). Ai nădăjduit astăzi în Dumnezeul tău? Ești într-o stare liniștită de așteptare în seara aceasta? Poți spune: „Nădăjduiesc în Domnul și în Cuvântul Lui"?

6 MARTIE

„ACUM DAR NU ESTE NICIO OSÂNDIRE PENTRU CEI CE SUNT ÎN HRISTOS ISUS" (ROM. 8:1).

Hristos Isus „a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare" (1 Cor. 1:30). Fiecare credincios este în Hristos; unit cu

Persoana Lui, interesat de slujbele Lui divine, îmbrăcat cu neprihănirea Lui și sfințit de Duhul Său: „Acum dar nu este nicio osândire”.

Pot exista îndoieli, temerile pot hărțui, păcatul se poate afla în noi, dar niciun păcat nu ni se mai socotește. Credinciosul nu mai este acuzat. Prin unirea cu Hristos, el a fost achitat de orice acuzație și este îndreptățit. El este acceptat de Dumnezeu ca un copil preaiubit și are dreptul la toate proviziile harului și slavei. Dacă el păcătuiește, este pedepsit și, fiind pedepsit, își mărturisește păcatele cu pocăință; mărturisindu-și păcatele, Dumnezeu îl iartă cu credincioșie și dreptate; el este chemat din nou să revendice și să pledeze pe baza lucrării încheiate a lui Isus. Înaintea lui Dumnezeu, el nu este condamnat, ci achitat. Nimeni nu îl poate acuza de nimic, căci Dumnezeu îl îndreptățește. Dumnezeu îl socotește neprihănit pentru că Hristos a murit pentru acel om; da, mai degrabă, pentru că, ca Garant al lui, El a înviat din nou și este acum la dreapta lui Dumnezeu ca Apărător al lui, trăind mereu ca să mijlocească pentru el.

Fiecare credincios în Hristos este primit în această stare binecuvântată și în acest privilegiu de nedescris! De aceea, acum nu mai există osândire!

7 MARTIE

„TATĂL TĂU, CARE VEDE ÎN ASCUNS,
ÎȚI VA RĂSPLĂTI" (MATEI 6:6).

Dumnezeul nostru ne cunoaște mai bine decât ne cunoaștem noi înșine. El știe totul despre toți, căci El este un Dumnezeu atotștiutor. Poate cineva să se ascundă în locuri neștiute de Domnul? Poate un creștin să scape de privirea Lui în vreo circumstanță? Imposibil! Ochiul lui Dumnezeu a fost ațintit asupra mea în fiecare clipă a acestei zile. El este ațintit asupra mea, dar este ochiul unui Tată. Tatăl meu vede în ascuns. El vede fiecare lucrare ascunsă a vrăjmașilor mei și mă va scăpa de ei. El vede fiecare influență secretă care ar putea să mă rănească, și o va preveni. El vede chiar lucrările ascunse ale inimii mele, gândurile mele ascunse, dorințele nerostite, conflictele din sufletul meu, ispitele mele din inimă. El mă vede retrăgându-mă pentru rugăciune sau întorcându-mi privirea către El cu implorare când nu mai pot. El vede dorințele și necazurile mele. El vede și păcatele mele ascunse, fiecare gând rău, fiecare faptă nepotrivită, fiecare vorbă nepotrivită – toate trecând pe dinaintea ochiului Său atent. Ce gând solemn și sobru este acesta! O, vreau ca asta să mă facă precaut; să mă țină departe de

a ceda în fața ispitei, de a îngădui sugestii nepotrivite și de a acționa inconsecvent cu pretenția mea de credință. Tatăl meu ceresc mă vede, vede cele mai ascunse motivații, gânduri și scopuri ale mele. O, dacă fiecare dintre acestea ar fi în ochii Lui!

8 MARTIE

„VOI NU VREȚI SĂ VĂ DUCEȚI?" (IOAN 6:67).

Urmarea Domnului este un lucru pe viață. Fără El, nu avem viață. Mulți au renunțat și L-au părăsit pe Mântuitorul în zilele întrupării Sale, și mulți părăsesc și azi căile Lui. Mulți se uită înapoi, ca nevasta lui Lot, și mulți cedează în fața ispitei, asemenea omului lui Dumnezeu venit din Betel. Alții, asemenea lui Dima, Îl părăsesc pe Mântuitorul, iubind lumea prezentă. „Să luăm dar bine seama, ca, atâta vreme cât rămâne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui, niciunul dintre voi să nu se pomenească venit prea târziu" (Evrei 4:1). Unde să ne ducem? Departe de Isus? Asta ar însemna să pleci din lumină în întuneric, de la belșug la sărăcie, de la fericire la suferință, de la viață la moarte. Să te lepezi de Isus? La cine am putea să ne ducem? Noi pretindem că am văzut deșertăciunea lumii, insuficiența lucrurilor temporale de a sătura și împlini un suflet nemuritor, și că am văzut superioritatea

lucrurilor lui Dumnezeu. Totuși, mulți se întorc și nu mai umblă cu Domnul. Acest lucru ar trebui să ne conducă la o reflecție serioasă, căci aceste tragedii strigă cu glas tare și cu accente clare: „Cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă" (1 Cor. 10:12). Nu poate exista niciun motiv să-L părăsim pe Isus nici măcar pentru o clipă. Este o nebunie să te depărtezi de El, periculos să neglijezi poruncile Sale, și nesăbuință să întorci spatele căilor Lui. Voi nu vreți să vă duceți?

9 MARTIE

„VEȚI CUNOAȘTE ADEVĂRUL" (IOAN 8:32).

Fără Domnul nostru Isus Hristos nu putem cunoaște adevărul. El este Învățătorul nostru desăvârșit. Dacă avem o atitudine de copii ai Săi, dornici să împlinim tot ce învățăm, vom cunoaște adevărul. Toți copiii din Sion vor fi învățați de Domnul. Oricine este învățat de Dumnezeu vine la Isus. Cel ce vine la Isus este înțelept întru mântuire. Cel ce este înțelept întru mântuire, cunoaște adevărul. Adevărul este în Hristos. El este centrul adevărului. A-L cunoaște pe Isus, astfel încât să avem încredere în Cuvântul Său, să ne bizuim pe jertfa Lui și să împlinim voia Lui, înseamnă să cunoaștem adevărul. Cunoașterea adevărului

ne face liberi. Adevărul ne eliberează de amăgire, de prejudecăți și de nebunie. Adevărul ne eliberează de robia Satanei, de robia Legii și de mânia lui Dumnezeu. Adevărul ne eliberează de vinovăția păcatului, de acuzațiile conștiinței și de lanțurile crude ale obiceiurilor firii pământești. Adevărul ne face liberi prin transmiterea unei cunoașteri adevărate a lui Dumnezeu, descoperindu-ne calea mântuirii și proclamând iertarea, pacea și împăcarea. Dacă vom cunoaște adevărul așa cum este în Isus, vom birui lumea, vom intra în Împărăția Răscumpărătorului, ne vom bucura de pace cu Dumnezeu și vom asculta cu bucurie și căldură de voia lui Dumnezeu.

10 MARTIE

„NU VĂ FRĂMÂNTAȚI MINTEA" (LUCA 12:29).

Tatăl nostru ceresc cunoaște fiecare nevoie a noastră. De ce ar trebui atunci să ne facem griji? Totuși, în firea noastră pământească, noi toți suntem înclinați la îndoială, și să ne îndoim de orice lucru, chiar pentru care nu există niciun motiv să ne îndoim. Dar unii par să-și hrănească îndoielile, ca și cum îndoiala ar fi parte din credința în Hristos, Domnul nostru. Acest lucru este greșit. Este un păcat. Domnul nostru ne poruncește adesea să credem, dar niciodată nu ne încurajează să ne îndoim.

Îndoiala Îl dezonorează pe El, ne tulbură pe noi și îi dă Satanei un avantaj în fața noastră. Să nu ne îndoim de providența Domnului, căci ea este adevărată. Să nu judecăm după aparențe, care adesea ne induc în eroare, ci să ne sprijinim pe făgăduințele divine, care nu se pot schimba și nu pot amăgi niciodată. Să nu ne uităm prea mult la noi înșine, la abilitățile sau circumstanțele noastre, ci să privim la Domnul, la înțelepciunea, puterea și dragostea Lui. Să nu tremurăm în fața sărăciei, pentru că Dumnezeu ne poate face mai fericiți în sărăcie decât am fost vreodată în abundență. Dacă cedăm în fața unei minți îndoielnice, aceasta ne va strica mângâierile prezente, ne va împiedica în îndatoririle sfinte, va stinge ochiul nădejdii noastre și ne va hrăni și crește temerile. Dar ceea ce este mai rău decât orice, îndoiala va denigra bunătatea, grija și providența Dumnezeului nostru milostiv.

11 MARTIE

„NOI ÎL IUBIM PENTRU CĂ EL
NE-A IUBIT ÎNTÂI" (1 IOAN 4:19).

„Dragostea stă nu în faptul că noi L-am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi" (1 Ioan 4:10). Dragostea noastră pentru Dumnezeu este doar o reflectare slabă a dragostei Lui față de noi. El ne-a iubit

în veșnicie pentru ca noi să-L iubim în timp. El ne-a iubit fără vreun motiv care să se afle în noi, dar fiind infinit de frumos, El ar trebui să fie iubit de noi. Dar manifestarea dragostei Lui este ceea ce trezește dragostea în inimile noastre față de El. Iar odată revărsată dragostea Lui în inimile noastre, noi Îl iubim. Niciun om în starea lui naturală nu-L poate iubi pe Dumnezeu, căci „umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună" (Rom. 8:7).

De aceea, dacă Îl iubim din toată inima, aceasta este dovada că inimile noastre au suferit o schimbare, iar acea schimbare este dovada dragostei Lui față de noi. Fiecare binecuvântare spirituală curge firesc din dragostea Lui, iar tot ce vine de la El este o binecuvântare a legământului și ne conduce înapoi la El.

Credința noastră în Cuvântul Său, nădejdea noastră în îndurarea Sa, dragostea noastră pentru poporul Său, zelul nostru pentru cauza Lui, durerea noastră pentru păcat și dorințele noastre după sfințenie sunt toate la fel de multe dovezi ale iubirii Sale pentru noi. Dar înfierea noastră încununează totul. Este o dragoste fără egal ca păcătoși ca noi să fie numiți „fii de Dumnezeu".

12 MARTIE

„VOM FI TOTDEAUNA CU DOMNUL" (1 TES. 4:17).

Atunci va începe fericirea veșnică. Acum, Domnul vizitează pe poporul Său și i Se arată așa cum nu o face față de lume, și astfel de vizite sunt foarte dulci, căci aceste manifestări ne înveselesc și ne confirmă credința. Dar în scurt timp El va veni și ne va aduce acasă. El poate trimite moartea mai întâi, ca să ne aducă sufletele în prezența Sa, și putem fi chemați să plecăm din lume și să fim cu Hristos, ceea ce este mult mai bun decât circumstanțele noastre actuale. Sau El va veni curând și ne va învia trupurile din mormânt și va conforma atât sufletul, cât și trupul după chipul Lui. Vom fi răpiți să-L întâlnim în văzduh, împreună cu sfinții înviați și astfel vom fi totdeauna cu Domnul. Acesta va fi Cerul nostru. Aceasta va fi partea noastră de moștenire. Vom fi mereu ca El și mereu cu El. Cât de diferit față de soarta noastră actuală! Ce obiect glorios pe care credința să se aţintească și ce subiect bucuros pentru mințile noastre! Ce lucru nu va include a fi mereu cu Domnul și care să nu fie glorios? A fi mereu cu Domnul oare nu va exclude orice lucru păcătos și abominabil? Îngăduie-mi să închei această zi reflectând asupra acestei perspective glorioase, anticipând această

schimbare încântătoare, acest gând sfințitor.

13 MARTIE

„APROPIAȚI-VĂ DE DUMNEZEU" (IACOV 4:8).

Dumnezeu dorește părtășia cu noi, dar noi trebuie să ne păstrăm curați și neîntinați. Vai! Păcatul ne aruncă la o distanță infinită de Dumnezeu și necredința ne ține acolo. Harul ne aduce înapoi, și ne aduce aproape prin sângele Crucii. Când păcătuim, rătăcim departe de Dumnezeu, dar rugăciunea ne aduce înapoi. Dumnezeu este pe tronul de har, Isus, Mijlocitorul nostru, este înaintea tronului, iar noi suntem invitați să ne apropiem. Suntem chemați să ne apropiem de tronul de har, să ne înfățișăm înaintea lui Dumnezeu, să avem încredere în El prin Isus și să ne revărsăm inimile înaintea Lui. Trebuie să-I spunem totul, orice lucru de care ne temem, și tot ce ne dorim. Trebuie să-L lăudăm pentru tot ce avem, pentru ce am primit în trecut sau pentru ce așteptăm să vină. Trebuie să fim sinceri; nu trebuie să existe rezerve. Trebuie să fim serioși; nu trebuie să existe superficialitate. Trebuie să fim pe deplin siguri că Dumnezeul nostru este dragoste, așa că nu trebuie să existe teamă sau alarmare. Apropie-te de Dumnezeu pentru a-I afla voia, pentru a te bucura de dragostea Lui, pentru a-ți descărca

mintea, pentru a-L atrage din nou de partea ta, ca să te ridici deasupra lumii actuale care este sortită pieirii și lipsită de bucurie. El Se va apropia de tine. Ce încurajare! Apropie-te și privește gloriile Lui. Apropie-te de Dumnezeu și alungă-ți temerile.

14 MARTIE

„EL ȘI-A DAT VIAȚA PENTRU NOI" (1 IOAN 3:16).

„Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi" (1 Cor. 15:3). Acesta este un fapt uimitor, o taină minunată, anume că Dumnezeu a luat natura noastră asupra Sa pentru a sluji, a suferi și a muri în locul nostru. Isus a fost acel Dumnezeu. El S-a făcut om. El a fost Dumnezeu și om într-o singură Persoană. Astfel, El Și-a dat viața pentru noi. El Și-a dat-o de bunăvoie, căci nimeni nu I-a luat-o, ci El a dat-o de la Sine. El Și-a dat viața cu o cunoaștere perfectă a ceea ce ar trebui să fim, să facem și să merităm. El nu a fost mișcat să facă asta de ceva existent în noi, ci a fost dragostea Sa pură, infinită și suverană care L-a determinat să moară. Aceasta este dragostea. Și nu există o astfel de dragoste nicăieri altundeva. O dragoste ca a Lui nu a fost manifestată niciodată atât de glorios în altceva. Drag cititor, să ne gândim la iubirea lui Isus. Noi nu putem niciodată să ne gândim suficient la

El. Nu putem niciodată să-L lăudăm suficient pentru asta. Să ne gândim la starea noastră înaintea lui Dumnezeu, la păcatele noastre împotriva lui Dumnezeu și la rătăcirea noastră față de El, și apoi să ne gândim la acest mare fapt, anume că, în loc să ne trateze după păcatele noastre sau să ne răsplătească după nelegiuirile noastre, „El Și-a dat viața pentru noi", ca preț pentru răscumpărarea noastră.

15 MARTIE

„ÎN NĂDEJDEA VIEȚII VEȘNICE" (TIT 1:2).

Aceasta este nădejdea binecuvântată a fiecărui creștin. Așa trăiește creștinul consecvent. Inima lui nu se sprijină pe niciun lucru din lumea de jos, ci el caută îndurarea Domnului nostru Isus Hristos pentru viața veșnică, caută să locuiască cu Dumnezeu în Cer. Acesta este obiectul nădejdii lui. El speră la viață în perfecțiune, în cea mai înaltă stare, într-o lume mai bună, cu sănătate sigură și veșnică, în pace, abundență și bucurie curată. Această viață este sigură. Ea este făgăduită de Dumnezeul care nu poate minți. Ea este făgăduită înainte de creația lumii, și este făgăduită în primul rând lui Isus, Capul bisericii Sale, și apoi tuturor celor ce cred. Aceasta este mărturia Evangheliei, anume că Dumnezeu ne-a dat viața veșnică,

iar această viață este în Fiul Său. Cel care L-a primit pe Hristos prin credință are această viață. Acum avem primele roade, dar în curând vom avea secerișul glorios. Noi trăim în exercițiul zilnic al nădejdii, și ea ne înveselește în necazuri, ne întărește în prigoană, ne încurajează în lupta noastră zilnică și ne apără în ceasul pericolului. Ea este coiful mântuirii. Drag credincios, nu ar trebui să iei seama la moarte, ci la viață, viața veșnică. Credința este o convingere fermă a certitudinii acestei binecuvântări și o așteptare încrezătoare de a primi moștenirea noastră incoruptibilă, neîntinată și care nu se stinge, păstrată în Cer pentru noi.

16 MARTIE

„DACĂ MĂ VEI BINECUVÂNTA" (1 CRON. 4:10).

Așa se ruga Iaebeț, și așa ar trebui să se roage orice creștin. Creștinul știe că binecuvântarea Domnului îmbogățește și că ea nu adaugă durere. Există o realitate în binecuvântarea Domnului. El ne-a binecuvântat cu toate binecuvântările duhovnicești în locurile cerești, în Hristos. Totul este acumulat în Isus ca o vistierie de bogății pentru noi, și prin credință și rugăciune, noi primim din plinătatea Lui și har după har. Domnul continuă să ne binecuvânteze. Scriptura spune: „El vă va binecuvânta pâi-

nea și apele" (Exod 23:25), iar îndurările noastre temporare sunt deosebit de dulci când sunt condimentate cu dragostea Lui. El ne binecuvântează cu har înnoitor, harul care ne revigorează, care ne restaurează; harul care ne sfințește și care ne protejează. El ne binecuvântează cu binecuvântări costisitoare, imposibil de calculat, la fel de vaste pe cât sunt necazurile noastre, la fel de numeroase pe cât sunt păcatele noastre și la fel de durabile pe cât este existența noastră. El Se bucură să ne binecuvânteze. El L-a dat pe Fiul Său la moarte pentru noi, ca să ne binecuvânteze cu cinste, și asta într-un fel potrivit și pe vecie. El a făgăduit că ne va binecuvânta și că va face din noi o binecuvântare. Este o binecuvântare până și să conștientizăm că avem nevoie de binecuvântările Lui, și oricine are acest simțământ și dorește și caută fierbinte aceste binecuvântări, este învățat și binecuvântat de Dumnezeu.

17 MARTIE

„DAȚI DOMNULUI SLAVĂ PENTRU NUMELE LUI!" (1 CRON. 16:29).

„Mare este Domnul și foarte vrednic de laudă" (Ps. 145:3). El este vrednic de temut mai presus de toți zeii. În măreția și îndurarea Lui, Domnul Și-a scris Numele peste lucrările puterii Sale și peste toate darurile dragostei

Sale. Cel care vrea să cunoască Numele lui Dumnezeu trebuie să studieze creația și providența, dar trebuie cu atât mai mult și mai sârguincios să studieze Evanghelia. În ea Îl va vedea pe Dumnezeu scriindu-Și Numele mai puternic, arătându-Și caracterul glorios și perfecțiunile, în convertirea, îndreptățirea, sfințirea, păstrarea și glorificarea mulțimilor de păcătoși. Dumnezeu Și-a descoperit Numele în Cuvântul Său, iar acesta trebuie citit în proclamațiile, doctrinele, făgăduințele, preceptele și perspectivele lui. Dacă citim și studiem corect Numele lui Iehova, vom fi umpluți de admirație și adorare, iar ca efect, Îl vom slăvi în rugăciunile, laudele și conversațiile noastre. A-I da slava cuvenită Numelui Său va implica toate talentele noastre, tot timpul nostru și chiar toată eternitatea. Dar este o îndatorire să încercăm să facem aceasta cu hotărâre, iar dacă inima este dreaptă, ea va fi o adevărată desfătare. Să meditățm, deci, la Numele lui Dumnezeu, să-I înălțăm harul și să dăm slava cuvenită Numelui Său.

18 MARTIE

„NU TE TEME ȘI NU TE ÎNSPĂIMÂNTA" (DEUT 1:21B).

„Iată că Domnul, Dumnezeul tău, îți pune țara înainte" (v. 21a). Țara făgăduinței era la orizont. Iar porunca a fost: „Suie-te, ia-o în stăpânire". Deși Domnul

ne încearcă, El ne și încurajează. El ne spune de peste 50 de ori: „Nu te teme". Totuși, noi ne temem deseori. El știa că poporul Lui se temea, și de aceea S-a oferit atât de mult să îi înveselească și să îi încurajeze. Să nu ne descurajăm, căci Domnul a pus înaintea noastră patria cea bună. El ne-a făgăduit-o, și tot El ne poruncește să ne suim și să o luăm în stăpânire cu îndrăzneală.

Vrăjmașii noștri pot fi puternici, dar Dumnezeul nostru, care merge împreună cu noi și luptă alături de noi, este Domnul atotputernic. Dușmanii noștri pot fi vicleni, dar de partea noastră este Dumnezeu, singurul Dumnezeu înțelept.

Dacă providența se încruntă, dacă Domnul întârzie să răspundă la rugăciunile noastre, dacă situația noastră pare disperată, acestea se petrec doar ca să ne exersăm răbdarea, să ne fie încercată credința, să fim stârniți la rugăciune insistentă. Să mergem înainte cu nădejde și să perseverăm în credință! Domnul Se va arăta de partea noastră. Cuvântul Său credincios va fi împlinit în viețile noastre, și chiar dacă acum nu ne va spune niciun cuvânt, în curând El va împlini dorința inimii noastre.

Nu te teme, nici nu te descuraja, căci Dumnezeul nostru este cu noi.

19 MARTIE

„ÎMI ÎNVIOREAZĂ SUFLETUL” (PS. 23:3).

„Noi rătăceam cu toții ca niște oi” (Isaia 53:6). Fiecare dintre noi mergea pe calea proprie, dar Domnul a avut milă și grijă de noi. Noi suntem predispuși să rătăcim și, rătăcind, nu ne mai întoarcem niciodată cât timp bunul Păstor nu ne caută. Dar privirea Lui este asupra celui rătăcitor. Inima Lui tânjește după el. El îl urmărește prin mustrări, îndemnuri și rugăminți sincere, până când îl restaurează. El ne convinge de nesăbuința de a rătăci departe de turmă, și sufletul devine astfel nefericit cu starea lui rătăcitoare. Apoi El trezește în suflet un duh de rugăciune, gândul de a se întoarce, și astfel oaia se pleacă la picioarele Păstorului, își recunoaște păcatul și nebunia, imploră îndurare și exclamă: „Dă-mi iarăși bucuria mântuirii Tale” (Ps. 51:12). Oaia este ridicată de brațele mântuitoare ale Păstorului și purtată înapoi în turmă cu mustrări blânde. Fiecare restaurare izvorăște din har. În fiecare caz, grija Păstorului este cea care restaurează sufletul rătăcitor. Rătăcitorul restaurat se simte mereu profund smerit, aleargă la sângele prețios al ispășirii, admiră îndurarea restauratoare, și devine mai precaut, mai atent și mai veghetor. Conștiința îi devine mai sensibilă, ura față

de păcat i se adâncește, iar gelozia pentru propria inimă devine mai vie. El suspină după prezența Păstorului, prețuiește poruncile lui Dumnezeu și veghează la rugăciune cu mai multă sârguință.

20 MARTIE

„AȚI ÎNVIAT ÎMPREUNĂ CU HRISTOS" (COL. 3:1).

Ca Substitut al nostru, Hristos a murit în locul nostru. El a murit înaintea tuturor, reprezentând pe poporul Său. Dar El a și înviat din morți tot ca reprezentant al nostru. Scriptura ne spune că tot poporul Lui răscumpărat a murit în Isus când El a murit și că toți au înviat împreună cu El, în învierea Sa. În virtutea morții și învierii lui Isus suntem noi înviați de Duhul vieții, și astfel ne ridicăm privirile spre El în noile noastre speranțe, dorințe și simțăminte. Viața Lui trăiește acum în noi și trebuie să manifestăm viața învierii lui Hristos în trupurile noastre. Trebuie să ne considerăm morți față de păcat, dar vii pentru Dumnezeu prin Isus Hristos, Domnul nostru. Scriptura spune de asemenea despre toți credincioșii că El i-a înviat împreună și că i-a făcut să stea împreună cu Hristos în locurile cerești. Hristos și poporul Său sunt una. Ei au fost reprezentați de Isus când El a împlinit Legea, când a făcut ispășirea, când a înviat din

morți și când a intrat în locul preasfânt cu sângele Său. Ei trăiesc prin moartea Lui. Ei trăiesc în unire cu Persoana Sa. Ei trăiesc spre onoarea și slava Lui. Fiind înviați cu Hristos, nu ar trebui să se târască pe pământ, ci, așa cum Capul, Căpetenia și viața lor este în Cer, acolo vor fi îndreptate gândurile, dorințele și simțămintele lor. Slavă lui Dumnezeu că suntem înviați împreună cu Hristos!

21 MARTIE

„DOREAU O PATRIE MAI BUNĂ" (EVREI 11:16).

„Prin credință Avraam, când a fost chemat... a ascultat" (Evrei 11:8). Prin credință, el a văzut de departe cetatea lui Dumnezeu care avea temelii tari. Aceasta a fost experiența patriarhilor. Apostolii au simțit la fel și așa au simțit toți adevărații creștini. Ne dorim o patrie mai bună? Tânjim după o patrie cerească? Există o țară mai bună. Ea este pusă înaintea noastră în Evanghelie, fiind făgăduită tuturor celor care cred în Isus și rămân credincioși până la moarte. Cerul este acea țară unde toți se bucură de o odihnă nesfârșită; acolo nu există durere, nemulțumire, muncă sau tristețe. Toți sunt vii, și toți se bucură de odihnă perfectă. Cerul este casa dragostei; în el nu există dușmani, oameni invidioși sau geloși. Totul

este dragoste, una curată, perfectă și veșnică. Toți Îl iubesc pe Dumnezeu acolo, și Dumnezeu îi iubește pe toți. Fiecare își iubește aproapele așa cum se iubește pe sine. Cerul este comunitatea sfințeniei. Acolo nu există păcătoși, căci toți sunt neprihăniți; acolo nu există păcat, căci nimic păcătos nu poate intra vreodată în Cer. Sfințenia este elementul, bucuria și slava Cerului. El este locuința desăvârșirii, a împlinirii durabile, a bucuriei neîntrerupte și a liniștii netulburate. Acolo Îl vedem pe Domnul nostru față în față. Acolo Dumnezeu Își manifestă slava, acolo fiecare dorință sfântă este împlinită, fiecare inimă este pe deplin binecuvântată, fiecare chip strălucește de bunăvoință și bucurie – pentru că Cerul este patria mai bună. Tu o aștepți cu nerăbdare?

22 MARTIE

„MOȘTENITORII FĂGĂDUINȚEI" (EVREI 6:17).

Fiecare credincios este copil și moștenitor al lui Dumnezeu. Acesta este darul lui Dumnezeu și lucrarea transformatoare a Duhului. În trecut, noi eram prin natura noastră copii ai mâniei, la fel ca alții. Prin caracterul nostru, noi eram nelegiuiți, iar prin starea noastră eram săraci și pierduți. Nu aveam niciun drept să-I cerem lui Dumnezeu nici măcar un singur lucru bun, căci eram

trădători împotriva tronului și stăpânirii Sale. Dar printr-o rânduială străveche și îndurătoare, El ne-a inclus în poporul Lui ca niște credincioși în Isus, „moștenitori ai făgăduinței". Noi I-am fost făgăduiți lui Isus ca sămânță, pentru a răsplăti suferința sufletului Său. Avem dreptul la toate făgăduințele care în El sunt da și amin spre slava lui Dumnezeu. Prin relația noastră cu Hristos, prin părtășia noastră la testamentul lui Hristos, ca și prin decretul lui Dumnezeu, noi avem acum dreptul la toate binecuvântările făgăduite. Ne este făgăduită viața, viața veșnică; neprihănirea, o neprihănire veșnică; provizii, atât temporale, cât și spirituale; o Împărăție a harului și a slavei, și mântuirea veșnică. Suntem moștenitori, și toate aceste lucruri sunt incluse în avuția noastră. Moștenirea decurge din har. Ea vine din Hristos. Și ea ne conduce spre Cer. Și ea cere recunoștință din partea noastră. Oare nu ar trebui să mă întreb dacă sunt moștenitor? Pot să-mi dovedesc dreptul de moștenitor? Mă uit la făgăduințe ca la titluri de proprietate? Trăiesc ca unul îndreptățit la astfel de avuții?

23 MARTIE

„GATA SĂ IERȚI" (PS. 86:5).

„Ai milă de mine, Dumnezeule, ai milă de mine!" (Ps. 57:1). Dumnezeul nostru este mereu pregătit să asculte

strigătul nostru și să ne ierte. El Se bucură să manifeste milă și îndurare, este încet la mânie și „gata să ierte". Aceasta este întotdeauna o realitate, și trebuie să credem neîncetat în ea. De asemenea, ea trebuie să fie păstrată zilnic înaintea minții noastre, ca să putem căuta și aștepta iertarea zilnică, și să ne bucurăm de ea. Domnul nu este niciodată indispus sau reticent să ierte un păcătos credincios, care se pocăiește și care își mărturisește păcatul. El este mereu credincios Cuvântului Său și drept față de meritele Fiului Său, iertând pe oricine cere în Numele Mântuitorului. „Gata să ierți!" Bunătatea naturii Sale este atât de mare, încât El a găsit o cale prin care să îl poată ierta pe drept cel mai josnic nelegiuit și, deși acest lucru L-a costat viața Fiului Său întâi născut și preaiubit, El L-a dat de bunăvoie, pentru a arăta că este un Dumnezeu „gata să ierte".

Fără ispășire, iertarea ar fi fost imposibilă; dar prin ispășirea lui Isus, Dumnezeu poate ierta ușor, complet și zilnic, chiar și pe cei mai mari păcătoși. Ceea ce El poate face, va și face. Iar în această seară, El este „gata să ierte" păcatele tale de azi și din fiecare zi precedentă. El vrea să ne ierte și să facă asta chiar în acest moment. Ce adevăr binecuvântat!

24 MARTIE

„DU-TE ÎN PACE" (LUCA 7:50).

Nu există binecuvântare atât de mare pe cât este binecuvântarea de a avea păcatele iertate. Pacea adevărată izvorăște din iertarea păcatelor. Dacă credem că Dumnezeu a iertat toate greșelile noastre de dragul lui Hristos, sufletele noastre se vor bucura de pace. Fiind socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu. Nu avem de ce să ne temem din partea lui Dumnezeu, căci El ne-a iertat, astfel că nu mai are ce acuzație să vadă împotriva noastră. Dar putem aștepta orice lucru bun de la Dumnezeu, căci, dacă ni L-a dat chiar pe Fiul Său, cum nu ne va da toate lucrurile împreună cu El? Dacă nu avem să ne temem de vreun rău, ci ne putem aștepta la orice lucru bun, oare nu ar trebui să avem pace? Când Isus a iertat femeia păcătoasă, El i-a spus: „Du-te în pace". Și așa ne spune și nouă. Nu te teme de ce spune Satana. Nu te teme de ce poate face omul. Mergi pe calea datoriei. Du-te și înfruntă încercările și persecuțiile. Du-te și bucură-te de îndurarea ta actuală. Du-te și bucură-te de privilegiile tale care ți-au fost date de Dumnezeu. Du-te, chiar dacă pericolele te înconjoară. Du-te, chiar dacă te simți slab și slăbit. Du-te în pace, căci Dumnezeu

te primește. Du-te, căci împăcarea ta cu Dumnezeu este onorabilă și desăvârșită. Du-te și răspândește faima Mântuitorului. Du-te și spune despre dragostea iertătoare a lui Iehova. Du-te și spune-ți mărturia despre adevărul Cuvântului Lui. Du-te în pace!

25 MARTIE

„SĂ-L CUNOSC PE EL" (FIL. 3:10).

„Privesc toate aceste lucruri ca o pierdere... ca să Îl câștig pe Hristos" (Fil. 3:8). Solus Christus, numai Hristos! Nimic altceva nu conta pentru apostol. Pavel pare să fi avut șapte dorințe principale, toate exprimate în această scurtă epistolă. Toate fac referire la Hristos Domnul. Într-adevăr, Hristos era centrul vieții lui Pavel, cercul în care erau cuprinse toate dorințele inimii și sufletului său. El dorea în special să-L cunoască pe Hristos, să-L câștige pe Hristos, să-L proslăvească atât în trup, cât și în suflet, să fie găsit în Hristos, să fie conformat după chipul lui Hristos, să se bucure în ziua lui Hristos și să fie cu Hristos. Dar prima dintre aceste dorințe a stat la temelia tuturor celorlalte. Cunoașterea lui Hristos este mai mare decât oricare alta, decât orice altă cunoaștere. Dar cât de puțin știm noi despre Domnul, motiv pentru care ne bucurăm de El atât de puțin. Cunoașterea noastră despre

Hristos ar trebui să fie puternică și profundă, modelându-ne gândurile, dorințele, speranțele, temerile, încrederea și purtarea față de Dumnezeu și față de oameni, mai ales față de sfinți. Iată de ce ar trebui să creștem în cunoașterea lui Hristos. Dacă ne dorim cu adevărat și sincer să-L cunoaștem pe Hristos, vom căuta Cuvântul Lui, vom iubi legea Sa, vom medita la adevărul Lui, vom fi mereu la tronul Său și vom vorbi deseori despre El față de alții. Oare așa facem?

26 MARTIE

„PĂRINTELE ÎNDURĂRILOR" (2 COR. 1:3).

Dumnezeu „ne mângâie în toate necazurile noastre" (2 Cor. 1:4), ca să îi putem mângâia pe cei ce sunt în necazuri, pentru că și noi am fost mângâiați de Dumnezeu. Dumnezeul nostru este un Tată blând și milostiv, un Tată al milostivirii, de unde izvorăște orice îndurare. Marea Lui îndurare este că ne-a dat un Mântuitor; că Mântuitorul este Fiul Său unul născut; că Fiul S-a dat de bunăvoie la moarte pentru noi toți. El a fost Autorul îndurării care ne-a înviat, ne-a mângâiat și încă ne păzește. Toate necazurile, eliberările, mângâierile și alinările noastre curg din voia Sa suverană. El este izvorul și sursa îndurării, și din El curg toate îndurările noastre. Acest

lucru ar trebui să corecteze gândurile pe care le avem uneori despre El, ca și cum ar fi greu de mulțumit sau mânios pe noi. Ar trebui, de asemenea, ca ele să încurajeze credința, nădejdea, rugăciunile și dragostea noastră. Ce mângâiere este pentru un suflet căutător să știe că Dumnezeul pe care el Îl caută este Tatăl milostivirii. Ce scut puternic este acesta în fața săgeților arzătoare ale Satanei! Ce motivație să-L iubim pe Dumnezeul nostru mai mult decât toate darurile pe care le primim de la El! Privește spre Cer în această seară și cheamă-L cu încredere pe Părintele îndurărilor, căci El va răspunde cu îndurarea de care ai nevoie, oricare ar fi ea.

27 MARTIE

„CEREȚI ȘI NU CĂPĂTAȚI, PENTRU CĂ CEREȚI RĂU" (IACOV 4:3).

Vina este a noastră, nu a lui Dumnezeu. El este dispus să dăruiască, dar nu va aproba niciodată păcatul sau să încurajeze nesăbuința. Și El ar face acest lucru dacă ar răspunde la toate rugăciunile noastre. Când noi ne rugăm Lui, Dumnezeu Se uită mai întâi la motivațiile noastre. El ne citește inimile în timp ce ascultă cuvintele noastre. Dacă ne rugăm pentru lucruri trecătoare care să ne răsfețe poftele sau să ne împlinească firea pământească, nu

avem niciun motiv să ne așteptăm ca Dumnezeu să ni le dea. Dacă cerem lucruri spirituale cu scop firesc, Dumnezeu este drept să ni le rețină. Putem cere lucruri bune ca să devenim mândri și infatuați înaintea oamenilor, urmărind să fim respectați de semenii noștri sau aplaudați de mulțime. Ne putem ruga chiar și pentru har și sfințenie doar ca să căpătăm imaginea de sfinți. Scopul nostru ar trebui să fie pur și simplu să-L onorăm pe Dumnezeu, să-L înălțăm pe Isus și să promovăm cauza Lui. Altfel, ne vom ruga într-o manieră nepotrivită. Putem fi prea anxioși pentru lucruri trecătoare. Putem fi indiferenți în privința lucrurilor spirituale. Ia seama, deci, la motivele pentru care rugăciunile noastre nu sunt ascultare întotdeauna. Motivul, scopul avut în vedere sau duhul din spatele acelor rugăciuni nu este bun. Rugăciunea este așa cum este și scopul din spatele ei. Să ne întrebăm atunci: de ce ne rugăm? Cum ne rugăm? Pentru ce ne rugăm?

28 MARTIE

„NU MĂ TEM DE NICIUN RĂU" (PS. 23:4).

Dumnezeu este Păstorul meu minunat. El este Păstorul cel bun. În El nu mă va lipsi de niciun lucru bun și nu mă voi teme de niciun rău. De ce m-aș teme, dacă sunt al Domnului? Odată rezolvată această chestiune, îi

pot spune adio fricii de rău, căci Domnul mă va păzi de orice rău. Nu de toate încercările, căci nu toate sunt rele, ci doar beneficii. Doar două lucruri pot fi considerate rele. Păcatul este iertat în cazul celui credincios, dar rămâne păcat. El va fi răstignit în cel credincios, Domnul neîngăduindu-i păcatului să stăpânească peste cel credincios.

Celălalt rău este despărțirea de Dumnezeu, doar că nimic nu ne poate despărți de dragostea lui Dumnezeu care este în Hristos Isus, Domnul nostru. Domnul este ocrotitorul nostru și ne va păzi sufletele. Putem fi judecați prin pierderi și cruci, prin Satana și prin oameni, prin sărăcie și durere, dar toate acestea vor lucra împreună spre binele nostru. Nici chiar moartea nu este ceva rău pentru cel credincios, așa că nu ar trebui să ne temem de ea.

Să trăim pe Hristos! Să trăim ca Hristos. Atunci a muri va însemna doar să plecăm și să fim cu Hristos, ceea ce este mult mai bine decât să rămânem aici. A muri este un cel mai mare câștig. Să apucăm atunci făgăduința cu o credință fermă, să mergem aproape de coasta plină de sânge a lui Isus, să ne propunem să-L proslăvim pe Dumnezeu în generația noastră și să trecem prin viață spunând: „Nu mă tem de niciun rău”.

29 MARTIE

„EU SUNT CU VOI ÎN
TOATE ZILELE" (MATEI 28:20).

Nimeni nu se poate compara cu Domnul nostru. Nimeni altcineva nu poate fi cu noi pentru totdeauna, decât Isus. El va fi cu noi în această noapte. El este și va fi cu noi, așa cum a făgăduit că va fi. El este cu noi ca să ne ofere protecție, să ne dea mângâieri, să ne supună temerile și să ne inspire nădejde. El ne identifică cu Sine. El face din cauza noastră cauza Lui. Prezența Lui ne este asigurată cu jurământ. El este scutul nostru, puterea inimii noastre și sursa bucuriei noastre. El nu ne va lăsa să mergem singuri. El nu-Și va lua ochii de la noi și nu va închide urechea la strigătul nostru nici măcar pentru o clipă. Isus ne spune că suntem mai dragi pentru El decât este cel mai frumos copil pentru cea mai iubitoare mamă. Legăturile naturale nu sunt la fel de puternice, nici la fel de blânde, nici la fel de durabile ca legăturile harului. Să ne străduim să păstrăm acest fapt înaintea ochilor: Isus este cu noi și va fi mereu cu noi. El va fi ultimul care ne va mângâia în timp și primul care ne va primi în veșnicie. El va parcurge tot drumul alături de noi și apoi ne va ține înaintea feței Sale pe vecie. Așadar,

suntem siguri de un singur lucru, și anume de prezența lui Isus, iar prezența Lui este bucuria îngerilor, fericirea Cerului și slava veșniciei.

30 MARTIE

„EU MĂ TEM DE DUMNEZEU" (GEN. 42:18).

„Domnul a fost cu Iosif" (Gen. 39:2). Iosif a umblat cu Dumnezeu, iar Domnul l-a ridicat din închisoare și l-a dus într-un palat. Totuși, Iosif a rămas un om temător de Dumnezeu. Așa le-a spus fraților săi când i-a trimis acasă cu provizii la tatăl lor tulburat: „Eu mă tem de Dumnezeu". Așa putem spune ori de câte ori suntem tentați să acționăm nepotrivit caracterului nostru creștin. Adevărata frică de Dumnezeu izvorăște din dragoste și este adâncită și întărită prin părtășia cu Dumnezeu, ca fii. Ea nu este o groază de măreția Lui, ci o teamă de a-I jigni sau de a întrista inima. Ea este produsă de Duhul Sfânt și este un mare instrument care previne păcatul. Dacă mă tem să-L jignesc, cu siguranță că voi încerca să-I fiu plăcut. Dacă Îl iubesc, mă voi teme să-L insult. Această teamă ne face precauți, atenți și veghetori, și asta ne va conduce la rugăciune, ne va determina să ne cercetăm, să ne comparăm purtarea cu poruncile Cuvântului lui Dumnezeu. Ea ne va proteja de mândrie, ușurătate și

necinste. Cel ce se teme de Dumnezeu nu o va lua pe calea păcătoșilor, nu va sta la sfatul celor nelegiuiți sau nu se va așeza pe scaunul celor batjocoritori, ci bucuria Lui va fi în Cuvântul lui Dumnezeu, și la el va medita zi și noapte. Ne-a influențat teama de Dumnezeu în această zi? Am spus prin purtarea noastră, în relațiile cu semenii noștri, „eu mă tem de Dumnezeu"?

31 MARTIE

„DOMNUL NE VA DA FERICIREA" (PS. 85:12).

„Da, mântuirea Lui este aproape de cei ce se tem de El" (Ps. 85:9). Domnul nostru îi cunoaște pe cei ce sunt ai Săi și tot ce este bine pentru poporul Său, El le va dărui cu siguranță: har pentru a-i sfinți, provizii pentru a-i susține și slavă pentru a-i încununa în final. Dar El le va da doar ce este bun, astfel că le va refuza multe lucruri pe care ei le-ar dori. Dar tot ce este bun, ei vor avea, și El va da tot ce este bun la timpul potrivit. El le va da acum ce este bine, pentru a le asigura în cele din urmă cel mai mare bine, și orice lucru bun pe care ei îl primesc va veni prin mâinile lui Isus. Faptul că El le va da ce este bun reiese sigur din relația Lui cu ei: El este Tatăl lor. El le va da ceea ce este bun din înțelepciunea Sa infinită, care le este făgăduită, și din dragostea Sa blândă, care este revărsată

asupra lor. El le va da ce este bun ca urmare a planului harului Său și a cuvântului făgăduinței Sale; din mărturia poporului Său și lucrările Sale împotriva dușmanilor Săi, căci El nu va hrăni dușmanii Săi și nu-Și va înfometa prietenii. Lasă ca siguranța Lui să-ți alunge nerăbdarea, ca să poți nădăjdui în Domnul. Lasă ca acest lucru să te trezească la rugăciune, cerând lucrurile bune de la Domnul, cerându-I să-ți hrănească credința, ca să crezi Cuvântul Lui. Fie ca siguranța Lui să te păstreze mulțumit!

Roua de seară

APRILIE

1 APRILIE

„DUMNEZEUL ORICĂRUI HAR” (1 PETRU 5:10).

Cât de dulci și revigorante sunt lucrurile pe care Iehova le descoperă despre Sine! Noi ne lăsăm mult prea des mintea să fie condusă departe de adevărata reprezentare spirituală a Dumnezeului nostru și Îl privim printr-un mediu nepotrivit și dăunător. El este Dumnezeul oricărui har, un Dumnezeu drept. El este un Suveran îndurător, infinit și veșnic. El are bogății de har: har pentru a învia morții; har pentru a-i ierta pe cei vinovați; har pentru a-i mângâia pe cei descurajați; har pentru a-i întări pe cei slabi; har pentru a-i recupera pe cei rătăcitori; și har pentru a-i salva pe cei pierduți. Harul lui Dumnezeu este manifestat în relațiile Lui cu copiii Săi. Cât de liber a fost harul în convertirea lui Saul din Tars! Cât de oportun a fost harul Lui în mântuirea tâlharului muribund de pe cruce! Cât de neașteptat a fost harul în cazul lui Zacheu, când a fost chemat să se coboare din pom spre a fi mântuit!

Acestea sunt câteva exemple menite să ne arate ce poate și ce va face Dumnezeul oricărui har. Să privim către Dumnezeul nostru ca fiind infinit de îndurător și plin de har. Întinderea, măreția, bogățiile și libertatea harului

lui Dumnezeu se manifestă față de cei lipsiți de merite, față de cei care meritau doar pedeapsă. Toate temerile să se liniștească, îndemnându-ne la sârguință și să stârnească încrederea, recunoștința și consacrarea noastră.

2 APRILIE

„PUNEȚI-I ÎN NEGOȚ PÂNĂ MĂ VOI ÎNTOARCE" (LUCA 19:13).

Domnul nostru a plecat ca să ne pregătească un loc. Înainte să plece, El le-a dat de lucru slujitorilor Săi. El ne-a dat talanți, încredințându-ne banii Lui spre a fi puși la lucru. El S-a întors acasă la Tatăl Său pentru o vreme, dar va reveni în curând și ne poruncește să-i punem în negoț până va veni El. Trebuie să fim ocupați pentru Dumnezeu, să fim activi pentru Domnul Isus Hristos. El va veni în curând ca să ne ceară socoteală de ce am făcut, cum am făcut și de ce am făcut. Când El va veni, ne va lăuda sau ne învinovăți după cum va cere situația fiecăruia. El îl va răsplăti pe fiecare după faptele lui. Oare credem acest lucru? Trăim sub convingerea acestui fapt? Ne gândim adesea: „Trebuie să stau înaintea scaunului de judecată al lui Hristos ca să dau socoteală"? Drag cititor, timpul nostru, talentele noastre și persoanele noastre sunt ale Domnului. Pentru El trebuie să fie consacrate ca

sfinte. Pentru El ar trebui să fie folosite. Am trăit astăzi pentru Hristos? Am lucrat ceva sau ne-am făcut lucrul cu gândul de a ne înfățișa înaintea Domnului Isus pentru a da socoteală? Să nu dormim așa cum fac alții. Să nu stăm degeaba în piață. Să nu trăim pentru noi înșine, ci să ascultăm de cuvintele Lui: „Puneți-i în negoț până Mă voi întoarce".

3 APRILIE

„ASCULTAREA CREDINȚEI" (ROM. 16:26, LIT. KJV).

Ascultarea cerută de credință înseamnă supunerea față de voia lui Dumnezeu. Ea este supunerea intelectului, inimii și vieții față de Dumnezeu. Legea credinței este Evanghelia. Ea ne cere să credem că Dumnezeu este dragoste și că Hristos a murit în locul păcătoșilor. Ea ne cere să primim îndurarea ca pe un dar oferit fără plată și să primim iertarea ca pe un dar de la Dumnezeu. Ea ne cere să acceptăm neprihănirea lui Isus, să avem încredere doar în ea în acceptarea înaintea lui Dumnezeu și să o implorăm la tronul de har în tot ce avem nevoie. Ea ne cere să venim zilnic la Isus pentru tot ce dorim și să așteptăm să primim din mâinile Lui tot ceea ce El a făgăduit. Legea credinței ne cere să trăim pentru Dumnezeu, să trăim ca Dumnezeu. Ea ne cere, pe scurt, să trăim astfel încât

Dumnezeu să fie totul și omul nimic. Dumnezeu cere ascultarea unei inimi credincioase. Trebuie să credem ceea ce El spune, să așteptăm ceea ce El a făgăduit și să facem ceea ce El poruncește. Aceasta este viața credinței, iar Satana se va opune ei. Mintea carnală va pune o mie de obstacole în calea credinței. Tot ce este lumesc ne va împiedica. Dar noi trebuie să luptăm și să spunem: „Eu voi crede în Dumnezeul meu. Voi asculta de Domnul meu". Doar aceasta este calea credinței.

4 APRILIE

„ȘTIU ÎN CINE AM CREZUT" (2 TIM. 1:12).

Este o îndurare indescriptibilă să-L cunoaștem pe Hristos ca Mântuitor și Domn. O astfel de cunoaștere stă la rădăcina fericirii noastre. Ea este esențială pentru încrederea noastră. Nouă ne este dat să-L cunoaștem, și Îl cunoaștem din Cuvântul Său. Îl cunoaștem din mărturia sfinților Săi. Dar, ce este și mai bine, Îl cunoaștem prin învățătura Duhului Sfânt. Dar acum cunoaștem doar în parte. Cunoaștem Persoana Lui, ca să-L iubim; caracterul Lui, ca să avem încredere în El; lucrarea Sa desăvârșită, ca să ne bazăm doar pe ea pentru acceptarea noastră înaintea lui Dumnezeu; plinătatea Sa infinită, pentru a ne întoarce la ea pentru tot ce avem nevoie;

compasiunea Sa blândă, pentru a merge la El pentru mângâiere în suferință și durere; dorința Lui de a primi păcătoșii, pentru a-i îndemna pe bieții păcătoși să meargă la El pentru a primi viață și pace. Noi știm că El poate mântui. Știm că El nu va părăsi și nu va respinge niciodată un suflet sărman care își pune încrederea în El. Noi Îl cunoaștem și, prin urmare, ne încredințăm cu totul în mâinile Sale. Îl cunoaștem și, de aceea, nu ne este rușine să mărturisim că El este Domnul și Dumnezeul nostru. Noi știm cine este El, Fiul lui Dumnezeu; și ce este El, Mântuitorul nostru. Noi știm unde Se află El, la dreapta lui Dumnezeu; știm ce a făcut, anume că a murit pentru păcatele noastre și a înviat din nou pentru îndreptățirea noastră. O astfel de cunoaștere este atât de prețioasă, că nu poate fi descrisă în cuvinte.

5 APRILIE

„PACE, PACE" (ISAIA 57:19).

Așa sunt sunetele liniștitoare ale Evangheliei, când sunt șoptite la urechea celui credincios. În vremuri de necaz, ispită, boală și suferință trupească, Evanghelia spune încet: „Pace, pace". Pace, căci Isus a murit ca să-ți alunge păcatele. Pace, căci Isus trăiește ca să mijlocească pentru tine în Cer. Pace, căci Isus domnește, iar grijile

tale sunt în mâinile Lui. Pace, căci Isus iubește, iar iubirea Lui față de tine este neschimbătoare. Pace, căci Dumnezeu este dragoste. Pace, căci ești împăcat cu El prin moartea Fiului Său. Să nu ți se tulbure inima. Orice gând al lui Dumnezeu față de tine este plin de pace. Orice plan al lui Dumnezeu față de tine, pe care providența trebuie să-l împlinească, este pace. Cerul este în pace cu tine. Tu ești în pace cu Cerul. Pacea ta a fost instituită când Isus a murit în locul tău, când El ți-a pus păcatul deoparte prin jertfa Sa. Privește-L ca pe Împăciuitorul tău. Trăiește în atmosfera grădinii Ghetsimani și a Golgotei. Meditează adesea la acel verset prețios: „Celui cu inima tare, Tu-i chezășuiești pacea; da, pacea, căci se încrede în Tine" (Isaia 26:3). Lasă-ți mintea să se odihnească mereu în Domnul. El este Dumnezeul păcii

6 APRILIE

„ÎNVIEREA CELOR NEPRIHĂNIȚI" (LUCA 14:14).

Aceasta este perspectiva glorioasă a celui credincios, făgăduința sigură a lui Dumnezeu, pentru că Domnul Isus Hristos a înviat din morți. Când El va apărea, morții în Hristos vor învia primii. Ei vor învia în trupuri nesupuse putrezirii, puternici, spirituali și glorioși, în deplină asemănare cu trupul Său glorios. Glasul Lui îi va trezi,

puterea Lui îi va ridica, iar slava Lui îi va înconjura și împodobi. Ei vor fi ca Isus, căci Îl vor vedea așa cum este. Ce glorioasă zi va fi dimineața învierii! Cât de mult ar trebui să ne intereseze, și totuși cât de puțin ne preocupă gândurile sau ne stârnește așteptările! Poate că chiar în dimineața zilei de mâine Îl vom vedea, căci putem muri în somn sau se poate chiar ca Isus să vină mâine. Dar oare suntem pregătiți? Suntem îndreptățiți înaintea lui Dumnezeu prin credința în Isus? Suntem drepți față de semenii noștri, dându-le tuturor ce li se cuvine? Învierea celor neprihăniți va fi cea mai glorioasă. Ei vor învia desăvârșiți în sfințenie și frumusețe. Ar trebui să ne gândim deseori la acea zi, să ne pregătim zilnic, să trăim și să ne comportăm ca și cum am aștepta-o imediat; să facem asemenea lui Pavel, care a lucrat, a suferit și s-a rugat astfel: „Ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți" (Fil. 3:11). Binecuvântat și sfânt este cel care are parte de prima înviere.

7 APRILIE

„FAC UN SINGUR LUCRU" (FIL. 3:13).

Trebuie să avem prioritățile corecte și să facem mai întâi lucrurile importante. Concentrarea și ațintirea gândurilor, dorințelor și scopurilor asupra marelui țel și asupra sfârșitului vieții este o binecuvântare prețioasă. David dorea un

singur lucru, anume să locuiască în casa Domnului. Maria și-a ales partea cea bună. Pavel și-a ținut ochii și inima ațintite asupra unui singur lucru, anume asupra premiului mare al chemării sale. El a uitat de trecut, continuând să urmărească realizări mai înalte, desfătări mai sfinte și o utilitate mai mare. Inima lui era hotărâtă să facă tot ce putea pentru Dumnezeu, să obțină tot ce putea de la Dumnezeu și să devină cât mai mult ca Dumnezeu. Drag cititor, cât de mult ne mustră aceasta! Nu ne sunt adesea mințile distrase, inimile împărțite și atenția abătură de la obiectul pe care ar trebui să-l păstrăm înaintea noastră? Isus Și-a ținut privirea ațintită asupra bucuriei care Îi fusese pusă înainte. Moise s-a uitat țintă la răsplată. Pavel nu a vizat niciunul dintre lucrurile vizibile și trecătoare, ci pe cele nevăzute și veșnice. O, fă totul ca să ai inima îndreptată și privirea ațintită pe „un singur lucru", iar acel singur lucru să fie premiul pe care Isus îl oferă pentru a-Și încuraja poporul, pe care li-l va da în acea zi de apoi!

8 APRILIE

„EL NE-A MÂNTUIT" (2 TIM. 1:9).

Mântuirea este o binecuvântare prezentă adusă doar de Isus. Dacă suntem în Hristos, suntem mântuiți. Dumnezeul nostru ne-a iertat păcatele, ne-a îndreptățit

sufletele, ne-a schimbat natura și ne-a dat viața veșnică. Acum primim ținta credinței noastre, anume mântuirea sufletelor noastre.

Noi încă nu suntem eliberați complet de toate relele, dușmanii și temerile noastre, dar eliberarea finală este sigură. Noi încă nu suntem conformați total chipului Domnului nostru, dar vom fi astfel când El va apărea, căci Îl vom vedea așa cum este. Fiecare credincios este într-o stare de îndreptățire și, ca atare, ar trebui să mergem cu Dumnezeu, să lucrăm pentru Dumnezeu și să suferim după voia lui Dumnezeu. Hristos este al nostru, iar tot ce El are este al nostru. Făgăduințele sunt ale noastre și tot ce conțin ele este al nostru. Dumnezeu este al nostru, și tot ce poate face El cu noi după perfecțiunile și domnia Sa, El va face.

Aceasta ne întărește ca să lucrăm, ne dă curaj în conflict, alungă orice frică înrobitoare și ne consacră pe deplin pentru Domnul.

Să fie acesta subiectul meditației în această seară, până ce ne odihnim în brațele somnului. Dumnezeu m-a mântuit. Poate că El nu mi-a dat sănătate, bogăție sau o casă perfectă, dar m-a mântuit cu o mântuire veșnică, iar aceasta îmi este suficient.

9 APRILIE

„CREDINȚA VOASTRĂ MERGE
MEREU CRESCÂND” (2 TES. 1:3).

Așa era fericirea tesalonicenilor credincioși. Credința lor creștea mult și continuu. Sămânța credinței s-a transformat într-o plantă, iar planta într-un copac. Frunza a crescut și a dat spic; iar spicul s-a copt și a dat rodul grâului. Pruncul a ajuns tânăr, iar tânărul a ajuns părinte în Hristos. Credința se înrădăcinează în adevăr. Ea se agață ferm de stâncă. Ea se opune furtunii și o sfidează. Ea se sprijină pe legământ și pe credincioșia neschimbată a lui Dumnezeu. Ea crește prin folosire. Ea crește pe calea umblării în neprihănire. Ea crește când ascultăm de poruncile Evangheliei. Dacă creștem în credința noastră, Hristos ne va fi tot mai prețios. Vom tânji fierbinte după o mai mare asemănare cu El. Vom învăța să distingem mai bine între credință și sentimente. Vom putea avea încredere în Cuvântul făgăduinței lui Dumnezeu. Dragostea noastră pentru sfinți se va întări și va deveni puternică. Zelul nostru pentru Dumnezeu și pentru slava Lui va crește. Atenția noastră față de poruncile Lui va deveni mai mare și mai dedicată. Încrederea noastră în Cuvântul lui Dumnezeu va fi statornică și strașnică. Generozitatea și bunăvoința

noastră vor crește proporțional cu această credință. Roagă-te, așadar, să ai o credință ce crește.

10 APRILIE

„MĂ VEI PROSLĂVI" (PS. 50:15).

Necazurile ne împing întotdeauna la Domnul în rugăciune. Când mergem la El, El ne ascultă cu bunătate și ne răspunde cu har. Dar când rugăciunea este ascultată și ne bucurăm de mângâiere, atunci El așteaptă să fie recunoscut și adorat. Noi Îl proslăvim pe Dumnezeu când inimile noastre sunt recunoscătoare pentru îndurarea Lui; când Îl lăudăm pentru favorurile Sale nemeritate; și când Îl mărturisim altora ca fiind credincios Cuvântului Său, milostiv față de vrăjmașii Lui și îndurător cu toți cei care vin la tronul Său de har. Dar noi Îl proslăvim și când manifestăm încrederea de fii în făgăduințele Sale; când așteptăm tot ce El a făgăduit, pentru că El este credincios; când apelăm la El primul în fiecare încercare și necaz; și când ducem toate îngrijorările noastre la picioarele Lui și le lăsăm la tronul Său. Prin supunerea tăcută în fața durerilor, prin resemnare calmă în încercări, prin oferirea zilnică a inimii ca jertfă, prin grija curajoasă pentru onoarea Sa, prin loialitate de fii pentru cauza Sa, prin afecțiune frățească față de poporul Său, prin preferarea

voii Sale în locul propriei noastre dorințe, noi Îl proslăvim. Să facem din aceasta preocuparea principală a vieții noastre. Să ne îndemnăm în fiecare dimineață, spunând: „Suflete meu, ai grijă să-L proslăvești azi pe Dumnezeu".

11 APRILIE

„NU MĂ VOI LĂSA ÎNTREBAT DE VOI" (EZEC. 20:3).

„Dacă aș fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea, nu m-ar fi ascultat Domnul" (Ps. 66:18). Acești oameni trăiau în păcat sub haina unei pretenții de religiozitate. Astfel de persoane sunt deosebit de detestabile înaintea feței lui Dumnezeu. El nu le va permite să aibă vreo părtășie cu El. „Dacă aș fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea, nu m-ar fi ascultat Domnul". Cel care își întoarce urechea de la Lege, chiar și rugăciunea lui va fi o urâciune. Sunt sincere inimile noastre în această seară? Sunt viețile noastre trăite în consecvență? Dacă iubim păcatul, dacă trăim în păcat, dacă putem găsi scuze pentru păcat, Dumnezeu nu va dori să aibă nicio părtășie cu noi. Păcatul este întinăciunea sufletului. Păcătoșii sunt murdari și ofensatori pentru Dumnezeu. Dar nimeni nu este atât de ofensator și detestabil ca aceia care, pretinzând că sunt sfinți, trăiesc în păcat. Păcatul ne strică slujirile. Un singur păcat cultivat și încurajat va

face ca slujirile noastre să fie respinse, rugăciunile noastre să fie refuzate și ființele noastre să fie disprețuite de Dumnezeul care este sfânt și drept. Hristos nu va fi slujitor al păcatului și nici nu va îngădui ca lucrarea Sa să fie folosită ca scuză sau acoperământ pentru nelegiuire. Dacă suntem îndreptățiți prin har, suntem sfințiți prin adevăr. Drag cititor, dacă ești ispitit să păcătuiești, adu-ți aminte că Dumnezeu spune: „Nu Mă voi lăsa întrebat de voi".

12 APRILIE

„FACĂ-SE VOIA DOMNULUI" (F.A. 21:14).

Supunerea față de voia lui Dumnezeu este cheia fericirii adevărate, pur și simplu pentru că Dumnezeu este dragoste perfectă, dreaptă și bună. Dacă Dumnezeu este dragoste, dacă făgăduințele Lui sunt adevărate, dacă El este credincios Cuvântului Său, dacă voia Lui este dreptate și îndurare, sfințenie și iubire, dacă El vrea doar ceea ce este spre binele nostru și spre slava Sa, nu ar trebui oare să ascultăm zilnic de voia Lui? Nu ar trebui ca dorința noastră să cedeze în fața acceptării voii Sale? Înțelepciunea Lui este infinită și voia Lui este înțelepciune. Inima Lui este pusă la lucru spre binele nostru, și ea lucrează cu acest țel. Totuși, noi vrem ca lucrurile să se facă în felul nostru. Noi ne gândim că ceva ar fi mai bun decât

ceea ce este. Noi aruncăm o umbră de dezonoare asupra înțelepciunii, bunătății și credincioșiei Dumnezeului nostru. Ce nesăbuință! Cea mai mare parte a suferinței noastre izvorăște din faptul că vrem lucrurile după voia noastră. Necazurile noastre sunt generate de împotrivirea față de Dumnezeu. Noi ne rugăm zilnic: „Facă-se voia Ta", vorbim adesea despre supremația și perfecțiunea voii lui Dumnezeu, și totuși, dacă voințele noastre sunt încălcate, dacă tăria noastră este pusă la încercare, dacă pretențiile noastre de credință sunt testate, fie ne îngrijorăm și ne văicărim, fie ne prăbușim în temeri și tristețe. Drag credincios, Dumnezeu vrea sfințenia ta, adevărata ta fericire, binele tău veșnic. Renunță imediat la voia proprie și încearcă să spui în orice perioadă a vieții: „Facă-se voia Domnului!"

13 APRILIE

„NUMELE VOASTRE SUNT SCRISE
ÎN CERURI" (LUCA 10:20).

Registrul cetățenilor Cerului este pentru copiii lui Dumnezeu. Este numele tău scris acolo? Ce binecuvântare de neimaginat este să fii scris în familia lui Dumnezeu, să ai un nume în cartea vieții Mielului, să fie scris printre cei vii din Ierusalim. Alegerea este primul efect al

harului. Noi am fost aleși în Hristos, aleși spre sfințenie, aleși la viața veșnică. Sufletele noastre I-au fost dăruite lui Isus; mântuirea noastră a fost încredințată în mâinile Lui, interesele noastre au fost încredințate grijii Lui; numele noastre au fost însemnate în registrul membrilor trupului Său, și suntem chemați de El să ne bucurăm de acest fapt. Dumnezeu S-a gândit la noi. El S-a gândit la noi în dragoste. El ne-a rânduit la viață veșnică. Domnul nostru ne-a dat făgăduințele Lui cele mari și prețioase. El Și-a dovedit bunătatea față de noi în o mie de modalități. Haideți ca și noi să scriem zilnic Numele Lui în amintirile noastre. Să consemnăm astfel îndurările Lui, pentru că astfel nu vor fi uitate niciodată. Să facem din sfințenie lucrarea și preocuparea vieții noastre, căci nimeni nu își poate cunoaște alegerea de către El decât după rezultate, între care sfințenia ocupă un loc de cinste. Dacă nu suntem sfinți, ce dovadă avem că numele noastre sunt scrise în Cartea vieții?

14 APRILIE

„SĂ NU VĂ LENEVIȚI" (EVREI 6:12).

Străduințele noastre pentru Dumnezeu ar trebui să fie cu sârguință și răbdare. Poporul lui Dumnezeu nu trebuie să fie leneș niciodată. Lenevia ar perverti adevărul,

ar abuza de îndurările divine, L-ar dezonora pe Dumnezeu și i-ar face pe plac prințului întunericului. Lenea este o rușine atât în ceea ce privește lucrurile trecătoare, din această lume, cât și în cele spirituale. Nu fi leneș în treburile tale, ci activ, harnic și sârguincios, făcându-ți treburile și afacerile din motivații curate, cu o atitudine potrivită, cu un zel care Îl onorează pe Hristos.

Așa ar trebui să facă fiecare creștin. Dar apostolul se referă aici mai degrabă la lucrurile spirituale: să nu fii leneș în căutarea binecuvântărilor, în folosirea talanților tăi, în exercitarea harurilor, în copierea exemplelor de evlavie, a celor care, prin credință și răbdare, moștenesc acum făgăduințele. Lasă nădejdea să te inspire; dragostea lui Hristos să te constrângă; sfintele porunci ale Evangheliei să te călăuzească. Lasă făgăduințele glorioase ale harului să îți dea energie și să te întărească.

Nu fi leneș, căci toți din jurul tău sunt activi. Lumea este activă ca să te prindă în jocul ei. Satana este activ ca să te înșele. Îngerii sunt activi ca să-ți slujească. Isus este activ ca să implore cauza ta înaintea tronului de har. Timpul zboară repede, veșnicia se apropie cu pași iuți, și ultima oportunitate va trece curând.

Nu fi leneș!

15 APRILIE

„S-A SMERIT" (FIL. 2:8).

Hristos a luat chip de rob pentru noi. El S-a făcut sărac pentru ca, prin sărăcia Lui, noi să fim îmbogățiți. Cel care era strălucirea slavei lui Dumnezeu și întipărirea chipului Tatălui S-a smerit. El era cu Dumnezeu și era Dumnezeu. El era Dumnezeul puternic, Tatăl veșniciei, Domnul păcii. Cu toate acestea, El S-a smerit. Cum? Luând asupra Lui natura noastră, devenind slujitor, smerindu-Se ca să asculte, chiar până la moarte. Privește-L la iesle. Privește în atelierul tâmplarului. Privește la căsuța din Nazaret. Privește-L la râul Iordan. Privește-L cum merge din loc în loc fără adăpost. Privește-L în grădina Ghetsimani. Privește-L pe Golgota. Privește-L în mormântul lui Iosif. Apoi întreabă-te: „Cum S-a smerit El?" Scena este în fața ta. Dar de ce S-a smerit? Pentru că ne-a iubit. Aceasta a fost smerirea măreției, sub puterea dragostei infinite. Isus S-a smerit pentru a Se amesteca cu oamenii și a pătrunde personal în slăbiciunile și dorințele noastre, pentru a ne cunoaște simțămintele, ca să moară în locul nostru și, după ce a suferit fiind ispitit, pentru a ști cum să-i ajute pe cei ispitiți. El S-a smerit pentru a ne înălța. El S-a plecat ca să ne ridice. El a suferit ca noi să

fim înveseliți. El a murit pentru ca noi să trăim. Ce smerire minunată! Ce dragoste uimitoare!

16 APRILIE

„ȘTIU CĂ RĂSCUMPĂRĂTORUL
MEU ESTE VIU" (IOV 19:25).

Nădejdea oamenilor muribunzi i-a fost descoperită lui Iov în suferința lui. El a văzut biruința Hristosului înviat, nădejdea unei lumi pe moarte. Prietenii și rudele sunt luați mereu dintre noi prin moarte. Dar există o rudă care trăiește în veac. El este Ruda noastră divină. El are dreptul să ne răscumpere. El a plătit prețul răscumpărării și trăiește pentru a aduce eliberarea noastră finală și completă. El trăiește în natura noastră la dreapta lui Dumnezeu. El trăiește pentru noi în locul preasfânt, cel mai sfânt dintre toate locurile. Existența Sa este veșnică, iar slujba Sa este de netransferat. El va pleda cauza noastră. El va învinge toți dușmanii noștri. El ne va desăvârși harurile. El ne va răscumpăra din moarte. El va fi proslăvit în noi când va veni a doua oară spre mântuire. Eu Îl cunosc din revelația Cuvântului Său și prin învățătura Duhului Său Sfânt. Îl cunosc ca obiectul încrederii, credinței și dorinței mele. Îl cunosc ca Răscumpărătorul meu. El m-a scăpat deja de Satana, de obiceiurile mele

josnice și de această lume rea. În mâinile Lui mi-am încredințat ființa și știu că, întrucât El trăiește în rolul Său de rudă răscumpărătoare a mea, voi trăi și eu. Drag prieten, este dulce, deosebit de dulce, să ai un Prieten care trăiește în veac și care este veșnic iubitor. O, Doamne Isuse, vreau să Te cunosc și să Te iubesc mai mult!

17 APRILIE

„DRAGOSTEA LUI HRISTOS NE (CON)STRÂNGE" (2 COR. 5:14).

Dragostea lui Dumnezeu nu este ca dragostea omului. Dumnezeu ne-a iubit pe când noi Îi eram dușmani. Dragostea este potrivită naturii și caracterului celui care iubește, iar Isus are un caracter perfect și unește în El cele mai desăvârșite atribute. Prin urmare, dragostea Lui este aparte, deosebit de glorioasă. Ea include îndurare pentru păcătoși, compasiune și bucurie pentru sfinții Săi. El ne iubește așa cum Tatăl Îl iubește, cu excepția faptului că, în timp ce noi am putea vorbi despre puterea dragostei Tatălui, nu putem exprima în cuvinte puterea dragostei Lui față de noi. Dragostea locuiește în inima Lui, privește prin ochii Lui, lucrează cu mâna Lui, vorbește cu limba Lui și ne atrage prin influența și farmecul Lui. El nu a socotit nicio circumstanță prea umilă pentru a Se

coborî, nicio acțiune prea neatractivă ca să o facă, nicio nevoie prea măruntă pentru a o trece cu vederea, niciun dar prea mare pentru a fi oferit, nicio suferință prea dureroasă pentru a nu fi îndurată, nimic prea rău în poporul Său ca să nu-l prețuiască, nicio distanță prea mare de parcurs pentru a-i face bine. Iar dacă credem în dragostea lui Hristos față de noi, ea ne va constrânge să ne predăm față de El, să ne despărțim de orice pentru El, să facem, să suferim sau să dăruim oricât în cauza Lui, să proclamăm perfecțiunile Lui și să mărturisim faima Sa. Te constrânge dragostea lui Hristos să fii activ, zelos și generos de dragul Evangheliei Sale?

18 APRILIE

„UNDE ESTE CINSTEA CARE
MI SE CUVINE?" (MAL. 1:6).

Domnul ne-a iubit cu o iubire veșnică. Dar noi ce am făcut pentru El? Nu suntem oare poporul Lui? Domnul așteaptă să fie onorat de poporul Său, dar de câte ori pierdem din vedere această datorie importantă! Trebuie să-L onorăm prin ascultare promptă, așa cum a făcut Matei; prin credință activă, așa cum a făcut Avraam; prin suferință răbdătoare, așa cum a făcut Iov; printr-o mărturie cinstită, așa cum a făcut Petru; prin dragoste strălucitoare,

așa cum a făcut Ioan; prin zel arzător, așa cum au făcut Pavel și sfinții martiri. Drag credincios, vrei să-L onorezi pe Dumnezeu? Atunci încrede-te în providența Lui. Acționează mereu ca și cum te-ai afla sub ochii Săi. Preferă-i pe copiii Lui în locul tuturor celorlalți. Ajută la extinderea Împărăției Sale. Grăbește-te să-I împlinești poruncile. Caută mai presus de toate să-I înalți slava.

Dacă nu faci asta, El te-ar putea întreba: „Unde este cinstea care Mi se cuvine?" Dar dacă vrei să-L onorezi pe Dumnezeu într-un fel acceptabil, caută cu sârguință să cunoști mai mult despre caracterul Său.

Fii pe deplin împăcat cu El prin Isus; trăiește zilnic ca în prezența Lui; recunoaște-I autoritatea cu recunoștință; în toate lucrurile ascultă de voia Sa revelată, și studiază Cuvântul pentru a-I fi plăcut mereu. Nu uita niciodată cuvintele Domnului: „Voi cinsti... pe cine Mă cinstește" (1 Sam. 2:30).

19 APRILIE

„DOAMNE, AJUTĂ-MI" (MATEI 15:25).

Acest strigăt de credință din inima unei biete femei a atins inima lui Isus. El este scurt, dar cuprinzător. El este întotdeauna potrivit, dar cu atât mai mult în acel

moment. Este o îndurare să ne cunoaștem și să ne simțim slăbiciunea, căci abia atunci strigăm din suflet la Domnul cerându-I putere. În fiecare îndatorire pe care trebuie să o împlinim, în fiecare încercare pe care trebuie să o înfruntăm, în fiecare necaz prin care trecem, sub toate durerile și suferințele pe care trebuie să le îndurăm, putem întotdeauna să strigăm: „Doamne, ajută-mi".

Avem nevoie de ajutorul lui Dumnezeu, iar El l-a făgăduit de bunăvoie. De aceea, să îl căutăm și să-l primim în acest fel. Să fie aceasta rugăciunea noastră zilnică: „Ajută-mă să mă alipesc de Tine, Doamne Isuse, din toată inima mea! Ajută-mi să fac voia Ta, cu o inimă veselă și constantă! Ajută-mă să perseverez prin toate dificultățile și să mă îndrepți spre țintă pentru premiul chemării mele înalte! Ajută-mă să recunosc cu mulțumire mâna Ta în prosperitate și să mă supun cu blândețe voii Tale în necazuri! Ajută-mă să-mi înving dușmanii, să stăpânesc peste corupțiile propriei inimi, să mă împotrivesc tuturor ispitelor care mă vor ataca!"

Dacă astfel de rugăciuni sunt aduse cu credință, dacă sunt limbajul sufletului, putem spune zilnic: „Domnul este de partea mea, nu mă tem de nimic: ce pot să-mi facă niște oameni?" (Ps. 118:6).

20 APRILIE

„DOMNUL CERCETEAZĂ TOATE INIMILE" (1 CRON. 28:9).

„Tu mă cercetezi... și de departe îmi pătrunzi gândul... O știință atât de minunată este mai presus de puterile mele" (Ps. 139:1-2, 6). Psalmistul rostește cuvinte de un adevăr profund. Dacă Domnul ar cerceta inima mea, ce ar putea găsi acolo? Gânduri rele, corupții ticăloase, depravare înfricoșătoare! Dar asta este tot? Nu cred. Există unele gânduri bune îndreptate către Domnul Dumnezeul Israelului, iar pe cele rele le urăsc. Nu este doar corupție, căci există un mic adevăr dat de Dumnezeu, mai ales când Domnul spune: „Vedeți să nu vi se amăgească inima" (Deut. 11:16).

Satana ne va înșela, dacă poate. El va încerca să ascundă defectele noastre, ca să ne conducă spre păcatul mândriei; și ne va ascunde virtuțile, ca să ne ducă la disperare. Dacă Domnul cercetează toate inimile, ipocrizia trebuie să fie culmea nebuniei, căci este imposibil să-L înșeli pe Domnul. Putem stârni mânia Lui, dar nu putem porunci îndurarea Sa. Să ne deschidem dar inimile înaintea lui Dumnezeu. Să căutăm zilnic înnoirile Duhului Sfânt. Să alergăm la izvorul deschis al sângelui

Mântuitorului nostru, și să ne spălăm zilnic în izvorul Cuvântului sfânt al lui Dumnezeu. Să exclamăm adesea ca psalmistul: „Cercetează-mă, Doamne" (Ps. 26:2). Și să fim sinceri în tot ce mărturisim, în tot ce spunem și în tot ce facem.

21 APRILIE

„CA SĂ NE ADUCĂ LA DUMNEZEU" (1 PETRU 3:18).

„Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine" (Ioan 10:18). Domnul nostru Și-a dat viața de bunăvoie, ca să ne aducă la Dumnezeu. El, Fiul lui Dumnezeu, a avut un astfel de țel în toate jertfele, toată truda și toate suferințele Sale pentru noi. Prin natura noastră, noi suntem departe de Dumnezeu, vrăjmași lui Dumnezeu, temându-ne de Dumnezeu; prin urmare, suntem departe de fericire și pace. Isus știa binecuvântarea de a fi cu Dumnezeu și de a fi ca Dumnezeu. Dragostea Lui pentru poporul Său L-a determinat să dorească aceeași binecuvântare și pentru ei. Dorința Lui a fost atât de puternică, încât a fost dispus să facă sau să sufere orice pentru a-i pune în posesia ei. Prin urmare, El a suferit de bunăvoie pentru păcatele noastre și le-a alungat prin jertfa Sa. Scopul Lui a fost să ne aducă la Dumnezeu cu onoare și să ne țină veșnic împreună cu Dumnezeu. El ne aduce la

Dumnezeu pe tronul harului Său. Aici primim iertare, căpătăm pace și ne bucurăm de dragostea Lui părintească. La acest tron avem o provizie îmbelșugată pentru toate nevoile noastre, împlinirea unor mari și prețioase făgăduințe și manifestări dulci ale bunăvoinței iubitoare a lui Dumnezeu. El ne va aduce la Dumnezeu pe tronul slavei. Atunci vom fi perfect sfinți și veșnic fericiți. Atunci El va fi mulțumit și noi vom fi împliniți. Ceea ce Îl mulțumește pe El, ne va mulțumi pe noi, iar El Se va bucura în împlinirea noastră.

22 APRILIE

„CUM VOI RĂSPLĂTI DOMNULUI TOATE BINEFACERILE LUI FAȚĂ DE MINE?" (PS. 116:12).

„Domnul este milostiv și drept, și Dumnezeul nostru este plin de îndurare" (Ps. 116:5). El ne încarcă zilnic de binecuvântări. Dar oare noi suntem recunoscători? Aceasta este o întrebare foarte potrivită după o zi de îndurare. Deși încercăm să aducem laude în seara asta, nu ar trebui să ne limităm eforturile la această zi. Mai degrabă ar trebui să ne întrebăm: „Ce ne-a dăruit Domnul?" Beneficiile și binecuvântările fără de care nu am putea fi fericiți, utili sau sfinți, vin de la El. El a dat har, a împrăștiat temeri, a eliberat, a trimis provizii, ne-a confirmat credința

și ne-a făgăduit slava. Tot ce primim de la Domnul este binecuvântare. Totul izvorăște din harul liber, care curge către cei nemerituoși și care se potrivește cazului nostru, și ne aduce obligații profunde. Tatăl ne-a dat pe Fiul Său. Fiul ne-a dat lucrarea Sa desăvârșită. Duhul Sfânt ne-a dat viață. Noi cum vom răsplăti? Ce suntem dispuși să dăruim? Avem daruri? Să le dedicăm slujirii Lui. Avem timp? Să-l folosim pentru lauda Sa. Să lucrăm în via Lui, să suferim pentru cauza Lui și să dăruim lucruri bune săracilor Săi. Ce va fi acceptabil înaintea lui Dumnezeu? Să umbli aproape de El, să răspândești Evanghelia Lui, să-i vizitezi pe cei bolnavi, să ajuți sărmanii, să-I arăți recunoștință când ți se oferă ocazia și să trăiești viața unui ucenic consacrat.

23 APRILIE

„SĂ NE APROPIEM CU O INIMĂ CURATĂ" (EVREI 10:22).

Calea către Dumnezeu a fost deschisă de Isus Hristos, Domnul nostru. El ne poruncește să ne apropiem. A sta departe este necredință. Distanțarea de Dumnezeu este cauza răcelii și a indiferenței. Dumnezeu este în locul preasfânt, întronat pe scaunul îndurării. El a acceptat jertfa ispășitoare. Păcatul este pus deoparte pentru totdeauna.

Isus a rupt perdeaua. Calea spre Dumnezeu este deschisă și liberă. Marele nostru Preot este acolo cu sângele Său, iar tămâia arde în sfeșnicul de aur. Inima lui Dumnezeu față de noi este credincioasă, căci nu ni L-a dat pe Fiul Său iubit dintr-o dragoste fictivă. Isus este și El sincer față de noi, altfel nu ar fi murit niciodată pentru păcatele noastre și nu ar fi intrat în Cer ca să mijlocească pentru noi. Să fim sinceri cu Dumnezeu, cu o sinceritate profundă și simplitate de copii, prin care să ne apropiem de Dumnezeu. Avem libertatea să ne exprimăm gândurile. Nu ar trebui să stăm muți, ca niște slujitori uimiți, ci să ne apropiem ca acei copii care aleargă în brațele tatălui lor și își așază capul pe pieptul tatălui. Să nu stăm deci tremurând ca în fața unui Dumnezeu mânios, ci să ne exercităm încrederea în El, neclintit și fără ezitare. El nu este preamărit prin frica înrobitoare, ci prin încrederea de copii.

24 APRILIE

„UN DUMNEZEU DE APROAPE" (IER. 23:23).

Înainte de înălțarea Sa, Domnul nostru a făgăduit: „Voi fi mereu cu voi". În Domnul nostru veșnic viu, creștinul nu are niciodată de alergat departe după un prieten. Domnul este mereu aproape de el. El este un Dumnezeu de aproape, gata să îl ajute. Acest fapt trebuie să îl

păstrăm mereu în minte. El ne va înveseli în întuneric, ne va păzi în ispită, ne va susține în necazuri, ne va ridica deasupra temerilor, ne va feri de păcat, ne va încuraja în îndatorire și ne va reface sufletul când suntem gata să cădem de oboseală. Prietenii ne pot părăsi, dar Dumnezeul meu este mereu aproape. El este prezent cu Cerul și Pământul la porunca Sa. El este prezent cu îndurare, cu mustrare, pentru a ne sfătui și a ne susține. Dar cât timp El este aproape de noi, El este la fel de prezent peste tot. El este alături de prietenii noștri în locuri îndepărtate și cu ochii treji față de dușmanii noștri, în ascunzătorile lor secrete. De aceea, El le va zădărnici vrăjmașilor planurile și le va învinge opoziția spre binele nostru. Să ne retragem în seara asta mângâiați de gândul că avem „un Dumnezeu de aproape", că El va veghea asupra noastră cât dormim, că El ne va păzi și că nimic nu se poate întâmpla decât ceea ce El îngăduie. Iar El Se angajează să facă toate lucrurile să lucreze împreună spre binele nostru. Suflete, îți poruncesc să nu uiți niciodată că Dumnezeul tău este aproape!

25 APRILIE

„AȘTEPTÂND FERICITA
NOASTRĂ NĂDEJDE" (TIT 2:13).

„Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine"

(Apoc. 22:12). Îți vorbesc aceste cuvinte ale Domnului nostru Isus Hristos? Mai mult ca niciodată, postura creștinului de astăzi ar trebui să fie cea a așteptării. Cele mai bune lucruri ale lui sunt înaintea sa. Făgăduințele lui Dumnezeu se referă la slava care urmează să fie descoperită în curând. Sfinții din Vechiul Testament au trăit așteptându-L pe Isus să vină; El a venit, a slujit, a suferit, a făcut ispășirea, a înviat și S-a înălțat, și a făgăduit că va veni din nou în slavă. Acum, El a intrat în locul preasfânt ca să mijlocească pentru noi, dar în curând va apărea a doua oară spre mântuirea noastră deplină. Atunci, morții în Hristos vor învia, sfinții în viață vor fi schimbați, și vom fi răpiți ca să-L întâlnim pe Domnul în văzduh, și așa vom fi mereu cu Domnul.

Aceasta este nădejdea noastră în Hristos Domnul nostru. În așteptarea acestei slave să trăim zilnic. Să slujim căutând această nădejde binecuvântată. Nu ni se spune nicăieri că moartea ar fi obiect al nădejdii noastre, astfel că nu trebuie să trăim căutând-o, ci așteptând venirea lui Isus. Astfel a umblat Enoh cu Dumnezeu și El a găsit plăcut să îl răpească la Cer. Așa au trăit apostolii și primii creștini, și nu au fost afectați de lucrurile pământești. Așa ar trebui să trăim și noi, căutând acea nădejde fericită.

26 APRILIE

„I S-A ÎNGÂMFAT INIMA" (2 CRON. 32:25).

Păcatul este o ocară pentru orice popor, iar mândria este un mare păcat. Mândria sau îngâmfarea i-a umplut inima regelui, și el s-a înălțat pe sine cu vanitate. Totuși, Ezechia era un om bun și tocmai primise o dovadă remarcabilă a dragostei speciale a lui Dumnezeu. Prin natura noastră, noi suntem atât de mândri, încât riscăm mereu să ne îngâmfăm pe nedrept dacă Dumnezeu ne favorizează cu har, sau să ne supărăm de acțiunile lui Dumnezeu dacă El ne încearcă. Cele mai puternice ispite urmează adesea după cele mai dulci manifestări ale harului. Acesta este motivul pentru care trebuie să fim mereu veghetori. Nu există nimic ce Dumnezeu să urască mai mult decât mândria. El nu o poate tolera, și totuși tocmai ea este lucrul la care suntem cel mai predispuși. O inimă mândră va fi în mod sigur neroditoare, căci doar cei smeriți aduc roadele neprihănirii. Mândria generează tulburare, nemulțumire, invidie, împietrirea inimii și o mie de alte rele. Să fim deci atenți să nu ne îngâmfăm inimile, căci dacă facem asta, Dumnezeu le va smeri, iar mijloacele Lui pot fi foarte severe, ca în cazul lui Ezechia. Dacă Satana ne poate face mândri, în curând el ne va face să

nu ne mai rugăm, iar dacă nu ne rugăm, vom ajunge curând și neglijenți în fapte; iar dacă suntem neglijenți, ne punem sub puterea lui. Să medităm la ce am fost înainte de a primi harul și la ce am putea ajunge dacă nu ar fi fost harul.

27 APRILIE

„ACCEPTAT ÎN CEL PREAIUBIT" (EFES. 1:6, LIT. KJV).

Dumnezeu Tatăl ne-a ales în Hristos Isus mai înainte de întemeierea lumii. Trebuie să Îi fim mereu recunoscători lui Isus, cel mai mare dar al lui Dumnezeu. El este Cel preaiubit. Tatăl Său L-a iubit infinit și veșnic. Toți cei ce sunt poporul Lui și care Îl cunosc, Îl iubesc. Tot ce este vrednic de iubit se găsește în El, iar El este plin de farmec. Persoana Sa, caracterul și purtarea Sa sunt cele mai frumoase. Toți copiii Lui se apropie de Dumnezeu prin El, punându-se cu totul la picioarele Lui, în totală dependență de El. Ei sunt uniți cu Persoana Sa și priviți ca una cu El. Priviți în El, și ei sunt plăcuți, acceptabili și frumoși în ochii lui Dumnezeu. El îi numește pe toți frumoși și îi declară lipsiți de orice pată. Drag prieten, în noi înșine, noi suntem deformați, detestabili și cu totul dezgustători pentru puritatea infinită; dar în Isus suntem curați, neprihăniți și frumoși. Îmbrăcați în neprihănirea

Sa, Dumnezeu ne declară drepți; când Dumnezeu ne umple cu Duhul Său, El ne vede ca fiind frumoși. Să nu ne așteptăm vreodată să fim acceptați de Dumnezeu decât prin Isus, nici să nu ne îndoim de acceptarea noastră dacă venim la Dumnezeu prin El, căci Iehova proslăvește și laudă harul Său ca unul care merită admirație din partea tuturor, acceptându-ne în Cel preaiubit. Credincioși fiind, noi suntem acceptați acum și nu vom fi vreodată mai acceptați decât acum.

28 APRILIE

„PĂZIȚI DE PUTEREA LUI DUMNEZEU" (1 PETRU 1:5).

Planul lui Dumnezeu de mântuire este cuprinzător și complet. El nu doar că ne mântuiește, ci ne și păzește până ce vom ajunge acasă în Cer. Tot poporul lui Dumnezeu are nevoie de grija lui Dumnezeu și, de aceea, el se roagă să fie păzit. Dar nu este suficient să ne rugăm să fim păziți, ci trebuie să și credem în făgăduințe, să așteptăm împlinirea lor și să căutăm ocrotirea noastră de către Dumnezeu în credință. Crezând, noi ne însușim făgăduințele, stăm aproape de tronul de har, umblăm cu Dumnezeu și suntem ținuți în pericol și moarte. Necredința ne îndepărtează de Dumnezeu, pune la îndoială făgăduința Lui, ne duce departe de tronul de har și ne face să

cădem în nebunie și păcat. „Luați seama dar, fraților, ca niciunul dintre voi să n-aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeul cel viu. Ci îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, câtă vreme se zice: ‚Astăzi', pentru ca niciunul dintre voi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatului" (Evrei 3:12-13). Dumnezeu nu te va păzi ca pe niște brute, ci ca pe o ființă rațională. El nu te va păzi cu frâul și zăbala, ca pe un cal sau măgar, ci te va conduce ca pe un copil iubit și te va ocroti ca pe un ucenic loial. Puterea Lui este necesară, și îți este dată cu jurământ. Dar ea le este dată doar credincioșilor, cei care manifestă credință, nădejde și rugăciune.

29 APRILIE

„PENTRU CĂ ZICI: SUNT BOGAT" (APOC. 3:17).

Cel care este bogat în Dumnezeu este bogat cu adevărat. Bunurile lumești și bogățiile pământești pot lua aripi și pot zbura. Domnul nostru îl asigură pe poporul Său sărac că ei sunt bogați datorită proviziei pe care le-a făcut-o, dar omul arogant și căldicel spune despre sine: „Sunt bogat". Cei ce sunt duhovnicești sunt conștienți întotdeauna de sărăcia lor și sunt învățați să trăiască din plinătatea lui Hristos în tot ce au nevoie. Este întotdeauna un

semn rău când începem să admirăm harurile, acțiunile sau utilitatea noastră, pentru că este evident că ne-am luat ochii de la Domnul Isus Hristos, iar Satana va căpăta curând un avantaj asupra noastră. Nu suntem niciodată atât de în siguranță sau fericiți ca atunci când stăm la picioarele Mântuitorului, conștienți de sărăcia noastră, și când cerem din plinătatea harului Lui puterea de a împlini orice sfântă îndatorire și de a ne bucura de orice privilegiu al Evangheliei. Cei care cred că sunt bogați sunt descriși de Mântuitorul ca săraci, ticăloși, nefericiți, orbi și goi, dar El îi sfătuiește să cumpere de la El aur încercat în foc, haine albe și unguent pentru ochi, ca să poată vedea. Să fim veghetori să nu ne lăudăm cu vreo realizare despre care credem că am reușit-o prin puterile noastre. „Ferice de voi, care sunteți săraci, pentru că Împărăția lui Dumnezeu este a voastră!" (Luca 6:20).

30 APRILIE

„FERICE DE CEI BLÂNZI" (MATEI 5:5).

Mândria nu este slăbiciune! Unii oameni confundă una cu alta. Cele mai puternice minți sunt împodobite uneori cu harul blândeții. Cei blânzi se supun în tăcere față de voia lui Dumnezeu. Ei prețuiesc Cuvântul Lui și

tremură la nuiaua Sa. În loc ca duhul lor să se ridice împotriva lui Dumnezeu și să cârtească la poruncile Lui, ei se pleacă asemenea plantei în bătaia vântului și spun: „Facă-se voia Domnului”. Cei blânzi primesc în tăcere poruncile lui Dumnezeu, urmează cu răbdare exemplul Mântuitorului și prețuiesc cu înțelepciune lucrarea Duhului Sfânt. Ei umblă aproape de Domnul și cu înțelepciune față de oameni, nu căutând propria slavă, ci cinstea și slava lui Dumnezeu și a Mântuitorului.

Credincioșii sunt miei tăcuți, nu lei care răcnesc; porumbei blânzi, nu vulturi prădători. Ei le sunt de folos tuturor celor din jurul lor, ca oile; ei nu mușcă și nu devorează ca lupii. Ei sunt ca Hristos și sunt binecuvântați cu Hristos. Ei pot avea puține lucruri acum, dar vor moșteni Pământul în curând. Starea lor de spirit este o binecuvântare; ei trăiesc deasupra furtunilor care îi agită pe alții; ei se pleacă în timp ce alții se frâng. Ei sunt o binecuvântare, în timp ce alții sunt un blestem.

Roua de seară

MAI

1 MAI

„SĂ FIȚI PLĂCUȚI LUI DUMNEZEU” (1 TES. 4:1).

„Să sporiți tot mai mult în privința aceasta”. Știi ce porunci ai primit de la Domnul Isus. Voia lui Dumnezeu este sfințirea ta. Nimic nu poate fi mai folositor. El este Tatăl nostru. El urmărește neîncetat binele nostru. El a împlinit toate nevoile noastre. El caută să ne aducă foloase, iar noi trebuie să căutăm să-I fim plăcuți. Prieten drag, îți dai seama de importanța nevoii de a-I fi plăcut lui Dumnezeu? Dorești să-I fii plăcut, să-I fii plăcut în toate lucrurile? Atunci odihnește-te spre acceptarea doar în lucrarea desăvârșită a lui Hristos.

Crede în dragostea pe care El o are față de tine și în făgăduințele Lui ca fiind demne de cea mai mare încredere. Apropie-te adesea de tronul Lui, așteptând mereu să fii auzit și să primești răspuns datorită lui Isus. Studiază Cuvântul Lui pentru a-I afla voia și, ori de câte ori descoperi ceva care este voia lui Dumnezeu, împlinește acel lucru, și împlinește-l cu bucurie. Fă acest lucru doar pentru că El ți-l cere. Fă-l fără să întrebi de ce. Fă-l pur și simplu pentru a-I fi plăcut. Pleacă-te cu supunere în fața tuturor dispensațiilor providenței Sale și încearcă să-ți concentrezi toate

dorințele, planurile și scopurile în acest singur scop: să-L proslăvești. Acest lucru Îi va fi plăcut. Ar trebui să-I fii plăcut, căci Îi ești dator atât de mult, și acesta este lucrul rațional de făcut ca fiu de Dumnezeu. Binecuvântarea este a ta.

2 MAI

„VOI NU MAI SUNTEȚI STRĂINI" (EFES. 2:19).

În Isus Hristos, Domnul nostru, suntem din casa lui Dumnezeu. Suntem concetățeni cu sfinții. Harul a produs o schimbare minunată în noi și a făcut o lucrare minunată pentru noi. Cândva eram străini de Dumnezeu, departe de pace și nefamiliarizați cu privilegiile Evangheliei. Dar am fost apropiați prin sângele lui Hristos, împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, conduși în cunoașterea voii Sale prin Duhul Sfânt, creați din nou în Hristos Isus pentru fapte bune. Odinioară, tot ce era în Hristos, Domnul nostru, ne era străin, și noi eram străini de El. Nu înțelegeam învățăturile Lui, nu știam nimic despre misiunea Lui și nu ne plăceau practicile Lui. Dar acum Îl cunoaștem pe Dumnezeu. Suntem una cu Isus. Ne bucurăm de părtășia Duhului Sfânt. Suntem uniți cu sfinții. Suntem cetățeni ai Cerului. Ne simțim acasă împlinind poruncile Sale. Ne bucurăm de privilegiile Lui.

Am devenit familiarizați cu Scriptura, Cuvântul lui Dumnezeu, cu tronul de har, cu izvorul deschis pentru sfințire, cu calea păcii, cu veșmântul de nuntă și cu lupta specială pe care o duc fiii lui Dumnezeu. Facem parte din familia sfințită a lui Dumnezeu, din prețioasa turmă a Mântuitorului. Lucrurile divine devin parte din noi, iar noi le iubim, trăim din ele și ne bucurăm de ele.

3 MAI

„PĂCATUL CARE NE ÎNFĂȘOARĂ
AȘA DE LESNE" (EVREI 12:1).

Apostolul ne cheamă „să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înainte". Dar noi nu putem alerga dacă suntem împovărați de păcat. Creștine, fugi de păcatul care te înfășoară atât de lesne. Păcatele se dovedesc deseori necazuri față de care ai fost înrobit în starea ta neconvertită. Dar există un păcat la care suntem încă deosebit de expuși cu toții, și anume „păcatul care ne înfășoară așa de lesne". Acest păcat este neîncrederea în Dumnezeu, marele obstacol în alergarea noastră spre Cer, greutatea care ne împiedică înaintarea și boala care ne slăbește puterile spirituale. Dumnezeu Și-a descoperit puterea și a jurat să ne-o dea. El a ridicat un nor mare de martori, toți atestând credincioșia Sa. El a făcut făgăduință după făgăduință,

toate pentru a încuraja încrederea noastră. Totuși, noi ne îndoim de El. Ne îndoim continuu de El. Nimic nu ne rănește mai tare sau să-L dezonoreze mai mult. Iată de ce apostolul ne îndeamnă „să lepădăm păcatul care ne înfășoară atât de lesne". Leapădă neîncrederea în Dumnezeu! Manifestă o încredere neclintită în Cuvântul și credincioșia Lui. Învață de la Avraam, dintre patriarhi, de la Moise, care era sub lege, și de la Isus, marele exemplu al credinței în Evanghelie. Niciodată nu vei fi puternic, răbdător sau viguros pe căile Domnului dacă vei înceta să te încrezi în Dumnezeu. Acesta este păcatul care ne înfășoară așa de lesne.

4 MAI

„UN AJUTOR, CARE NU LIPSEȘTE NICIODATĂ ÎN NEVOI" (PS. 46:1).

Dumnezeu este adăpostul și tăria noastră. De aceea, noi nu ne vom teme, chiar dacă Pământul ar fi clătinat. Dumnezeul nostru este în stare să ne păzească. Harul Lui nu este niciodată atât de real ca în vremurile de necaz, boală sau moarte. Atunci avem nevoie de ceva ce numai Dumnezeu ne poate oferi. Dumnezeu este ajutorul nostru în necazuri. El ne ajută să le suportăm. El ne ajută să le folosim spre binele nostru. El ne ajută să trecem prin

ele. Cele mai alese părtășii și cele mai dulci manifestări ale Sale sunt oferite liber în vremuri de încercare și suferință. Drag credincios, Dumnezeul tău este adăpost și tărie, un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi. El nu este niciodată departe de tine atunci când crezi că S-a depărtat de tine, nici nu este mai puțin blând cu tine doar pentru că tu crezi că El Și-a închis bunătatea față de tine. Nu te îndoi de dragostea Lui. Nu înțelege greșit mustrarea Sa. Nu asculta la ce spun dușmanii Lui. Nu uita de Cuvântul Lui. Amintește-ți că, dacă vine necazul, harul vine odată cu el, iar Dumnezeul tău este prezent să te ajute să te ridici deasupra circumstanțelor tale și să primești o binecuvântare chiar din ele. Crede când nu poți vedea. Ai încredere când nu simți. Așteaptă când Dumnezeu tace. Binele tău este avut în vedere în orice necaz, iar Dumnezeul tău va fi proslăvit prin fiecare încercare.

5 MAI

„AM FOST ÎMPĂCAȚI CU DUMNEZEU,
PRIN MOARTEA FIULUI SĂU" (ROM. 5:10).

„Hristos, la vremea cuvenită, a murit pentru cei nelegiuiți" (Rom. 5:6). Prin natura noastră, inimile noastre erau în vrăjmășie față de Dumnezeu, iar în viața noastră eram dușmani ai Lui prin faptele noastre rele. Tot ceea

ce El cerea, noi nu voiam să facem, și tot ce El ne interzicea, noi practicam. Nimic nu putea fi mai opus lui Dumnezeu decât ce eram noi înainte de a fi chemați prin harul Său, și totuși, deși eram cu totul păcătoși, Hristos a murit pentru noi. Murind pentru noi, în locul nostru, El a făcut tot ce era necesar pentru a face pace între noi și Dumnezeu, astfel încât, atunci când ne vedem starea, dorim să fim în pace cu Dumnezeu și trebuie doar să credem în El, să implorăm pe baza morții lui Isus, și suntem împăcați imediat. Toate păcatele noastre ne sunt iertate datorită Fiului. Suntem acceptați de Dumnezeu doar pe baza a ceea ce Isus a făcut și a suferit. Suntem tratați ca și cum am fi făcut ceea ce El a făcut, pentru că El a făcut totul pentru noi, și ni se socotește în cont de îndată ce venim la El cu credință, ne punem încrederea în El și ne rugăm să fim primiți de Dumnezeu pe baza lucrării Fiului. Noi suntem împăcați cu Dumnezeu doar prin moartea Fiului Său.

6 MAI

„DUMNEZEUL ORICĂREI MÂNGÂIERI" (2 COR. 1:3).

„Binecuvântat să fie Dumnezeu... care ne mângâie în toate necazurile noastre" (1 Cor. 1:3-4). Fără El nu putem face nimic. Prin noi înșine, suntem ființe sărace, lip-

site de mângâiere. Noi căutăm adesea mângâiere în lucrurile acestei lumi și ajungem la dezamăgiri dureroase. Păcatul a alungat din lumea noastră orice mângâiere adevărată și orice fericire trainică. Atunci când Dumnezeu este exclus, mângâierea este exclusă și ea. Îndepărtarea de Dumnezeu înseamnă îndepărtare de mângâiere. Dumnezeul nostru este fericit, dar El este și Cel care dăruiește fericire. Mângâierile Lui sunt curate, duhovnicești și durabile. Ele desfată sufletul. O singură rază de lumină de pe chipul Său, un singur cuvânt de pace rostit de pe buzele Sale, aduce o mângâiere mai trainică decât toate lucrurile pământești. Trebuie să învățăm să nu ne mai bazăm pe noi înșine, ci să căutăm la Dumnezeul nostru mângâierea de care avem nevoie. Altfel, nu vom cunoaște niciodată o fericire statornică. El dorește să ne mângâie. El spune despre Sionul Său: „Voi mângâia toate dărâmăturile lui" (Isaia 51:3). El îi făgăduiește poporului Său îndurerat: „Cum mângâie pe cineva mama sa, așa vă voi mângâia Eu" (Isaia 66:13). El le poruncește slujitorilor Săi: „Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu" (Isaia 40:1). El L-a trimis pe Fiul Său preaiubit în lumea noastră ca „să îi mângâie pe toți cei întristați" (Isaia 61:2), iar faptul că ne bucurăm de mângâierile Duhului Sfânt este o dovadă a favorii Sale.

7 MAI

„VEZI SĂ NU UIȚI PE DOMNUL” (DEUT. 6:12).

„Domnul, Dumnezeul tău... te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei” (Exod 20:2). Adu-ți aminte de El! A-ți aminti de Dumnezeu este semnul distinctiv al recunoștinței. Noi suntem înclinați să uităm de Dumnezeu, mai ales în vremuri de prosperitate. Uităm cât de mult Îi suntem îndatorați, cât de mult depindem de El și că vom da socoteală înaintea Lui. Pentru a pune în practică ceea ce cunoaștem, trebuie să ne amintim în fiecare zi să-L recunoaștem în toate lucrurile; să apelăm la El pentru tot ce avem nevoie și în toate suferințele noastre; să ne încredințăm Lui pe noi înșine și cauza noastră; să căutăm prin toate mijloacele să-I fim plăcuți; să așteptăm intervenția făgăduită de El în încercări și ajutorul Său la vreme de nevoi. Să veghem de acum înainte să nu-L uităm pe Domnul, fiindcă uitarea Îl dezonorează și Îi provoacă o adâncă întristare. Ea ne face rău, deoarece duce la îndepărtarea treptată de Dumnezeu, la împietrirea inimii, la lipsă de sinceritate, la atașament față de lume, la nerecunoștință și la încredere în propria neprihănire. Pentru a preveni acest păcat grav, să începem fiecare zi cu rugăciune solemnă și cugetare evlavioasă la un fragment din

Cuvântul lui Dumnezeu. Să cultivăm obiceiul rugăciunii neîncetate. Să avem întotdeauna la îndemână un subiect potrivit pentru meditare: un pasaj din Scriptură, un atribut al lui Dumnezeu, o lucrare a lui Hristos sau o îndurare de care am avut parte. Să facem toate acestea ca să nu-L uităm pe Domnul.

8 MAI

„DACĂ AVEM, DAR, CU CE SĂ NE HRĂNIM ȘI CU CE SĂ NE ÎMBRĂCĂM, NE VA FI DE AJUNS" (1 TIM. 6:8).

„Evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig" (1 Tim. 6:6). Cei care vor să se îmbogățească ajung în ispită și cad în cursă. Dumnezeu știe cel mai bine de ce avem nevoie. În realitate, noi nu avem nevoie de mai mult, iar dacă Dumnezeu hotărăște să nu ne dea ceva, nici măcar n-ar trebui să ne dorim acel lucru. Poate că hrana noastră este puțină, iar hainele noastre sunt simple. Ei, și? Dacă avem binecuvântarea lui Dumnezeu și ne bucurăm de prezența Lui, suntem mai bogați decât dacă am stăpâni peste un regat fără aceste daruri. Și dacă Dumnezeu nu ne-ar da nimic în plus, ar trebui să credem că, dacă ne-ar da mai mult, ne-ar putea face rău. Dumnezeu fie ne iubește, fie nu ne iubește. El îngrijește de noi și ne poartă de grijă, căci El nu lasă nimic la voia întâmplării. Dacă

suntem credincioși în Isus, Dumnezeu ne iubește cu adevărat și îngrijește de noi. El ne-a numărat până și firele de păr de pe cap, a decis hotarele locuinței noastre și a făgăduit să ne împlinească toate nevoile. Cum ar putea, deci, să fi lăsat El ceva la voia întâmplării? Așadar, să fim mulțumiți cu ceea ce avem. Să învățăm să fim mulțumiți în orice împrejurare. Să ținem minte că evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig sau o mare avuție. Să ne amintim că Dumnezeu ne-a dăruit „tot ce privește viața și evlavia" prin cunoașterea Domnului nostru Isus Hristos (2 Petru 1:3).

9 MAI

„DUMNEZEU SE POARTĂ CU VOI
CA ȘI CU NIȘTE FII" (EVREI 12:7).

„Tatăl vostru știe de ce aveți trebuință" (Matei 6:8). El îngrijește de noi cu dragostea unui tată. El știe cel mai bine ce să ne dăruiască și ce nu, ce trebuie să îndurăm și de ce ne putem bucura. Dumnezeul tău te-a făcut copilul Său, înfiindu-te în familia Lui și dându-ți o viață nouă prin Duhul Său Sfânt. El te privește întotdeauna ca pe copilul Său, te iubește ca un tată și Se poartă cu tine ca atare. El nu-ți va încredința lucruri care ți-ar face rău și nu te va pune în locuri primejdioase. El te corectează așa

cum un tată își îndreaptă copilul: nu cu mânie, ci cu îndurare. Oricare ar fi mijlocul prin care se petrece acest lucru, Tatăl tău este Cel care lucrează prin el. El face toate lucrurile după planul voii Sale. În prezent te afli într-un proces de formare, prin care ești pregătit pentru veșnicie. Lecțiile pe care trebuie să le înveți acum sunt spre binele și onoarea ta viitoare. Fiecare pierdere, fiecare povară, fiecare dezamăgire și fiecare durere sunt necesare. Crezi asta? Recunoști mâna lui Dumnezeu în ceea ce ți se întâmplă? Poți spune ca Iov: „Domnul a dat, și Domnul a luat, binecuvântat fie Numele Domnului!" (Iov 1:21)? Sau poți spune asemenea lui Eli: „Domnul este; să facă ce va crede!" (1 Sam. 3:18)?

10 MAI

„ÎNTRISTAREA VOASTRĂ SE VA PREFACE ÎN BUCURIE" (IOAN 16:20).

„Nimeni nu vă va răpi bucuria voastră" (Ioan 16:22). Domnul nostru este Dumnezeul oricărei mângâieri. Întristarea ucenicilor a fost provocată de suferința și moartea Domnului lor preaiubit, dar întristarea lor s-a transformat în bucurie atunci când El a înviat din morți și a descoperit dragostea Sa față de ei. Întristarea creștinului este trecătoare. Ea seamănă cu un nor care trece pe cerul

unei zile de vară sau cu frigul iernii, care este nevoit apoi să îi facă loc căldurii primăverii. Drag cititor, chiar dacă acum ești întristat, întristarea ta se va transforma curând în bucurie. „Lumina este semănată pentru cel neprihănit, și bucuria pentru cei cu inima curată" (Ps. 97:11). „Seara vine plânsul, iar dimineața veselia" (Ps. 30:5). Mântuitorul tău înviat ți Se va arăta și îți va spune cuvinte de pace. Dumnezeul care pare să Se ascundă de tine acum Se va arăta spre bucuria ta, și nu vei rămâne de rușine. Păcatul care îți provoacă întristarea va fi iertat și biruit. Vrăjmașii care îți tulbură pacea vor fi convertiți sau nimiciți. Nu va mai trece mult până ce distanța dintre tine și căminul tău veșnic va fi străbătută. Zilele de jale se vor sfârși, iar tu, care acum pleci plângând și ducând sămânța la semănat, te vei întoarce în curând în cântări de bucurie veșnică.

11 MAI

„ACELA CARE NE-A IUBIT" (ROM. 8:37).

Domnul nostru ne iubește până la capăt. Să medităm la dragostea lui Dumnezeu și la gândul că suntem iubiți de El. Este ceva deosebit de suav și plăcut să fii obiectul dragostei cuiva. Nicio stare nu poate fi mai apăsătoare

decât aceea de a simți că nimeni nu ne iubește și nu îngrijește de noi. Chiar și dragostea unui copil este dulce. Dar să fii iubit de cineva bogat, cu o poziție înaltă și cu un caracter onorabil trebuie să fie o bucurie aparte. Cu cât mai mult ar trebui, deci, să ne bucurăm și să fim fericiți noi, cei iubiți de Domnul Isus! Să ne gândim, pe de o parte, cât suntem de neînsemnați, săraci, nevrednici și lipsiți de atractivitate, și, pe de altă parte, cât de glorios, bogat, vrednic și minunat este El. A fi iubit de Isus înseamnă să ai parte de ceva mai de preț decât toate bogățiile lumii. Gândește-te la slava Persoanei Sale, la imensitatea avuțiilor Lui, la mulțimea slujitorilor Săi, la suveranitatea fără margini pe care El o exercită și la caracterul Său desăvârșit. Adu-ți aminte că El știa cât avea să Îl coste să ne iubească și cum urma să fie tratat, atât de noi, cât și de alții, și asta de dragul nostru. Și totuși, El Și-a îndreptat dragostea spre noi. El ne-a iubit pentru că așa a voit. Au existat alți oameni mai înzestrați prin natura lor și mai înălțați în rang, dar El ne-a ales pe noi. Așa este dragostea lui Dumnezeu!

12 MAI

„NU TE TEME, TURMĂ MICĂ" (LUCA 12:32).

„Eu sunt Păstorul cel bun" (Ioan 10:11). Noi suntem oile Lui, iar numărul nostru este mic. Cu toate acestea,

grija lui Dumnezeu îi cuprinde pe toți credincioșii. Turma este mică, se află în pustie și este înconjurată de dușmani. Iar mieii Lui sunt temători. Dar El le spune: „Nu te teme!" Te afli în grija Păstorului tău; ești avuția Lui și bucuria Lui. El este întotdeauna prezent și are toată puterea ca să te apere. Fiecare perfecțiune a naturii Sale lucrează în favoarea ta. El nu a pierdut niciodată pe vreuna dintre oile ce I-au fost încredințate, și nu va pierde niciuna în veci. Profetul a spus despre El: „El Își va paște turma ca un păstor, va lua mieii în brațe, îi va duce la sânul Lui și va călăuzi blând oile care alăptează" (Isaia 40:11). El Își strânge oile în staul, le hrănește pe pășuni verzi și le aduce înapoi atunci când rătăcesc. El le trece pe sub toiagul Său și le însemnează ca fiind ale Sale. Hrana și grija pe care El le manifestă pentru ele sunt potrivite și îmbelșugate. Drag cititor, să ne cunoaștem Păstorul! Să-I ascultăm glasul, să rămânem aproape de El, să ne hrănim și să ne odihnim alături de turma Lui. Să ne încredem în bunătatea și grija Sa și să alungăm frica. De ce să ne temem? Să aruncăm asupra Lui toate îngrijorările noastre.

13 MAI

„IUBIȚI PE FRAȚI" (1 PETRU 2:17).

Acesta este voia lui Dumnezeu pentru noi: să ne iubim unii pe alții. Dacă suntem născuți din Dumnezeu,

El este Tatăl nostru, iar noi suntem copiii Lui, copii de Dumnezeu prin înfierea lucrată de Duhul Sfânt și prin credința în Isus Hristos. Deși suntem mulți și provenim din tradiții etnice și culturale diferite, toți cei cu adevărat născuți din nou alcătuim un singur trup în Domnul, fiind fiecare mădulare unii altora. Toți credincioșii în Hristos formează o frățietate strânsă și prețioasă. Să manifestăm, deci, dragoste frățească față de ceilalți credincioși: compasiune și milă în suferință, ajutor material în vreme de lipsuri și sprijin în momentele dificile. În același timp, suntem avertizați să ne ferim de hristoși falși și biserici false, care s-ar uni pentru a forma o biserică mondială ecumenică. Cuvântul lui Dumnezeu ne poruncește să ne păstrăm separați de asemenea mișcări, pentru a nu avea parte de pedepsele care vor veni de la Dumnezeu. Prin urmare, fii înțelept și cu discernământ. Dragostea noastră trebuie păstrată pentru frățietatea credincioșilor adevărați, deoarece nu toți cei se pretind creștini sunt în realitate astfel.

14 MAI

„VOI SUNTEȚI LUMINA LUMII" (MATEI 5:14).

„O cetate așezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă". Noi suntem lumina lui Dumnezeu într-o lume

întunecată. Întreaga lume zace în întuneric, iar Hristos, Domnul nostru, a venit să ne aducă lumină. Noi am primit lumina adevărului și a sfințeniei, iar datoria noastră este să o facem să strălucească. Isus este Soarele de la care ne primim lumina și, asemenea lunii, nu o primim doar pentru noi înșine, ci pentru a o reflecta asupra altora. Să ne întrebăm, deci: Cum strălucește lumina noastră? Este luminoasă și plină de bucurie? Este atrăgătoare și liberă? Unde strălucește lumina noastră? În sala de clasă? În camera celui suferind? În locuințele sărăciei și mizeriei? În locurile ascunse ale ignoranței și viciului? Sub ce formă strălucește? Prin cuvinte blânde? Prin vizite grijulii? Prin literatură religioasă? Prin donații făcute la momentul potrivit? Ce a făcut lumina noastră? A șters lacrimile văduvei? A împlinit nevoile orfanului? I-a condus pe păcătoși la casa de rugăciune? I-a îndemnat pe unii să privească spre Cruce? I-a mângâiat pe alții în clipele lor de suferință?

Dacă suntem lumina lumii, trebuie să strălucim; altfel, întunericul va stăpâni. Fiind doar niște sfeșnice, trebuie să ne îngrijim să avem suficient untdelemn. Să lăsăm lumina să strălucească înaintea oamenilor, pentru ca ei să vadă faptele noastre bune și să-L slăvească pe Tatăl nostru care este în Ceruri.

15 MAI

„AVEM PACE CU DUMNEZEU" (ROM. 5:1).

„Voi, care odinioară eraţi depărtaţi, aţi fost apropiaţi prin sângele lui Hristos... căci El este pacea noastră" (Efes. 2:13-14). Moartea Lui este jertfa prin care suntem împăcaţi cu Dumnezeu. Dacă credem în El, suntem îndreptăţiţi pe deplin, şi fiind îndreptăţiţi, avem pace. Ştim că Dumnezeul nostru nu ne mai socoteşte fărădelegile, ci, privindu-ne în Hristos Isus, El ne iubeşte cu o dragoste infinită şi neschimbătoare. Toate binecuvântările de care avem parte acum şi toate nădejdile noastre pentru viitor izvorăsc din dragostea Lui. El nu ne-a urât niciodată, deşi a fost mânios din pricina păcatului nostru. El ne-a iubit înainte de întemeierea lumii şi, de aceea, a alcătuit planul mântuirii noastre. Acest plan ocroteşte cinstea tuturor perfecţiunilor Sale, răspunde la vinovăţia şi toate nevoile noastre şi pune temelia unei păci trainice şi desăvârşite. Prin urmare, dacă credem în Cuvântul Său, ne încredem în lucrarea desăvârşită a lui Isus şi ne apropiem de Dumnezeu ca de un Tată, şi facem asta în Numele Mântuitorului, avem pace. Dacă nu avem pace, poate că nu înţelegem pe deplin perfecţiunea lucrării Mântuitorului, nu ne încredem îndeajuns în făgăduinţa

Lui credincioasă, nu credem în dragostea pe care Dumnezeu o are față de noi sau privim prea mult la noi înșine, în loc să ne îndreptăm privirea numai spre Isus. Ai pace cu Dumnezeu privind la Isus?

16 MAI

„EL NE ALEGE MOȘTENIREA" (PS. 47:4).

„O moștenire nestricăcioasă și neîntinată, care nu se poate veșteji, păstrată în Ceruri pentru voi" (1 Petru 1:4). Moștenirea pe care Dumnezeu a ales-o pentru noi nu se vestejește, căci este veșnică. Poți spune cu sinceritate și din toată inima că moștenirea ta este în Ceruri? Ești atât de convins de înțelepciunea Domnului și ai o credință atât de neclintită în dragostea Lui, încât poți accepta cu bucurie cuvintele acestea: „El ne va alege moștenirea"? Ești suficient de supus voii Domnului și dorești atât de mult ca slava Lui să fie proslăvită, încât să poți spune aceste cuvinte cu seninătate? Ești de acord cu alegerea pe care El o face pentru tine, potrivit înțelepciunii Sale? Dacă nu, încă nu poți rosti pe deplin această mărturisire. Ea presupune o predare deplină în mâna Domnului, dorința de a fi cu totul la dispoziția Lui și acceptarea tuturor hotărârilor Sale: încercările, mângâierile, darurile, locul în care locuiești, timpul și împrejurările vieții

și morții tale. Poți fi sigur de un lucru: dacă Domnul alege pentru tine, El va face așa cum a făcut Iosif cu tatăl și frații săi – va alege ce este cel mai bun. De aceea, este înțelept să-I încredințezi Domnului toate lucrurile și să-L lași să-ți călăuzească viața. Este un privilegiu deosebit să-L ai pe Dumnezeu drept Cel care alege pentru tine, fiindcă El cunoaște toate persoanele, lucrurile și evenimentele, și le cunoaște perfect. Ție îți revine datoria să fii mulțumit cu alegerea pe care Dumnezeu a făcut-o pentru tine, fiindcă tu nu ai fi ales ceva mai bun și nici nu ai fi ales atât de bine.

17 MAI

„EL ȘTIE DIN CE SUNTEM FĂCUȚI" (PS. 103:14A).

„Își aduce aminte că suntem țărână" (14b). Dumnezeu „nu ne face după păcatele noastre, nu ne pedepsește după fărădelegile noastre" (Ps. 103:10). Oamenii ne judecă adesea greșit. Ei își închipuie că suntem puternici când suntem slabi, sănătoși când suntem bolnavi și liniștiți când suferim. Dar Dumnezeu știe din ce suntem făcuți. Cunoașterea Lui nu este una rece, lipsită de simțăminte, ci este unită cu dragostea – o cunoaștere care trezește compasiune și care ține seama de neputințele noastre. El cunoaște slăbiciunile trupului nostru, firea și temperamentul fiecăruia, starea nervilor noștri și bolile ascunse care pot

provoca tulburare sau descurajare. El poate deosebi ceea ce provine din cauze fizice de ceea ce izvorăște din stricăciunea inimii noastre. El cunoaște fiecare cale prin care ispita poate pătrunde în viața noastră și știe cum suntem influențați de lucrurile din jur sau de imaginile care ne trec prin minte. El cunoaște toate acestea și ține seama de slăbiciunile noastre, spunând: „Duhul, în adevăr, este plin de râvnă, dar carnea este neputincioasă" (Matei 26:41). Iubit cititor, poate că nu cunoști cauza descurajării, tulburării sau sensibilității tale, dar Tatăl tău ceresc o cunoaște. „Cum se îndură un tată de copiii lui, așa Se îndură Domnul de cei ce se tem de El" (Ps. 103:13).

18 MAI

„PREAIUBIȚII MEI FRAȚI, FIȚI TARI" (1 COR. 15:58).

„Sporiți totdeauna în lucrul Domnului". În lucrarea lui Dumnezeu, trebuie să fim statornici, neclintiți și perseverenți. Statornicia este un dar de la Dumnezeu, dar trebuie să o căutăm cu sârguință. Cât de afectuos le scrie apostolul chiar și celor care îl întristaseră și aduseseră dezonoare lucrării Domnului lui! Nu numai că el îi numește frați, ci chiar „preaiubiții mei frați". În aceasta, el ne este un exemplu. Dar să ne îndreptăm atenția asupra îndemnului lui. Mulți dintre noi suntem nestatornici,

așa cum erau unii credincioși din vremea apostolului. Nestatornicia este un mare rău. Ea dăunează propriului nostru suflet, devine o piatră de poticnire sau o pricină de întristare pentru alții, și îi oferă Satanei un avantaj asupra noastră. El nu este nestatornic: scopul lui este bine stabilit, ținta lui este clară, iar eforturile lui sunt neîntrerupte. Deviza lui este să distrugă, dacă poate, iar dacă nu poate distruge, măcar să provoace suferință. Fraților, să fim statornici în mărturisirea credinței noastre în Hristos și în eforturile de a promova slava Lui. Dar dacă vrem să fim statornici, trebuie să ne asigurăm că zidim pe temelia potrivită, că păzim adevărul lui Hristos, că suntem uniți cu El într-un fel viu și că ne-am consacrat pe deplin slavei Sale. Să nu luăm nimic ca fiind de la sine înțeles în aceasta, ci să cercetăm toate lucrurile. Să ne întoarcem la Lege și la mărturie, și să comparăm totul cu Scriptura.

19 MAI

„EL ÎI ÎNVAȚĂ PE CEI SMERIȚI CALEA SA" (PS. 25:9B).

„El îi face pe cei smeriți să umble în tot ce este drept" (v. 9a). Smerenia este o virtute. Cei smeriți sunt conștienți de ignoranța lor. Ei simt nevoia să fie învățați și își doresc să învețe. Mai presus de toate, ei doresc să fie învățați de

Dumnezeu. Ei se simt nevrednici chiar și de cea mai mică îndurare din partea Lui, și totuși, deoarece Dumnezeu a făgăduit, ei cer și așteaptă lucruri mari. Blândețea este deosebit de plăcută înaintea lui Dumnezeu, iar cei blânzi și smeriți pot nădăjdui în bunăvoința Lui. „Ferice de cei blânzi, căci ei vor moșteni Pământul!" (Matei 5:5). Domnul îi va învăța calea Sa, calea prin care îi iartă, îi îndreptățește și îi mântuiește pe păcătoși; calea pe care dorește ca ei să umble în această lume; calea de scăpare pe care o deschide în vremuri de primejdie și ispită; calea prin care El le încurcă planurile celor vicleni, răstoarnă uneltirile vrăjmașilor Săi și îi zdrobește pe asupritorii poporului Său. El îi va învăța calea păcii, iar ei se vor bucura de pace; calea sfințeniei, iar ei vor umbla pe ea; calea mântuirii, iar ei vor persevera pe ea. El le va descoperi Cuvântul Său, le va dărui binecuvântarea Sa, va umbla cu ei în părtășie și îi va face să dobândească bogății nepieritoare și neprihănire. Cei blânzi sunt favoriții Cerului, podoaba bisericii și adevărații prieteni ai lumii.

20 MAI

„EA A FĂCUT CE A PUTUT" (MARCU 14:8A).

„Mi-a uns trupul mai dinainte, pentru îngropare" (v. 14b). Maria era credincioasă, iar Domnul nostru a lăudat-

o. Credința ei lucra prin dragoste. Dragostea a adus-o acolo unde Se afla Isus, iar ea a făcut tot ce a putut pentru a-L onora și pentru a-și exprima recunoștința. Maria este un exemplu minunat de urmat. Noi nu putem spune că am făcut tot ce am fi putut face. Nu îndrăznim să afirmăm acest lucru. Dar să încercăm să recunoaștem cu sinceritate această realitate. L-am iubit pe Isus atât de mult cât am fi putut? Ne-am rugat și L-am lăudat pe cât am fi putut? Am făcut tot ce ne-a stat în putință pentru a răspândi adevărul, pentru a mântui suflete și pentru a-L face cunoscut pe Mântuitorul? Am făcut tot ce am putut pentru a ne împotrivi Satanei? Am făcut tot ce am putut pentru binele spiritual al familiilor noastre? Pentru mângâierea și prosperitatea bisericii? Pentru săracii Domnului? Pentru semenii noștri? Am făcut tot ce am putut pentru lume? Satana face tot răul de care este în stare. Mulți oameni răi fac tot ce pot pentru a pierde suflete. Vremurile ne cheamă să facem tot ce putem, iar Mântuitorul Se bucură să ne vadă lucrând cu toată dăruirea. Să primim, așadar, mustrarea, să luăm în serios convingerile pe care Dumnezeu le trezește în noi, să cerem mai mult har și să ne amintim zilnic de această femeie. Apoi să o luăm de la capăt cu o hotărâre înnoită. „Este ceasul să vă treziți în sfârșit din somn” (Rom. 13:11).

21 MAI

„CÂND MĂ VEI MÂNGÂIA?" (PS. 119:82).

„Căci am ajuns ca un burduf pus în fum; totuși, nu uit orânduirile Tale" (v. 83). Chiar și poporul lui Dumnezeu ajunge uneori într-o stare foarte apăsătoare, care poate dura multă vreme. Dar există întotdeauna o cauză, și ar trebui să căutăm să o descoperim, ca să poată fi înlăturată. Nu este ușor să dăm un răspuns general la întrebarea legată de momentul când va veni mângâierea, căci răspunsul depinde de starea fiecăruia. Domnul i-ar putea spune unuia: „Când te vei smeri înaintea Mea, vei accepta din toată inima calea Mea de mântuire și te vei supune neprihănirii Mele". Altcuiva i-ar putea spune: „Când îți vei mărturisi deschis păcatul, vei căuta iertarea prin sângele lui Hristos și te vei hotărî să umbli potrivit Cuvântului Meu". Altcuiva: „Când vei rupe tovărășia care nu este în acord cu Scriptura, vei ieși din lume și te vei consacra Mie". Altcuiva: „Când vei înceta să cauți mângâiere în lucruri egoiste și vei începe să cauți slava Mea". Altcuiva: „Când te vei ridica din lenea ta, te vei apropia de Mine și vei căuta să-i faci fericiți pe alții". Iar altcuiva: „Când vei împlini acea îndatorire care cere le-

pădare de sine, când îți vei înfrâna firea pământească împreună cu poftele ei și te vei dezbrăca de omul cel vechi cu faptele lui". Atunci vei cunoaște mângâierea Domnului.

22 MAI

„SĂ CÂNTE LIMBA MEA CUVÂNTUL TĂU" (PS. 119:172A).

„Toate poruncile Tale sunt drepte" (v. 172b). „Suspin după mântuirea Ta, Doamne, și Legea Ta este desfătarea mea" (v. 174). Dacă toți creștinii ar vesti cu credincioșie Cuvântul lui Dumnezeu, cât de puțină ignoranță și minciună ar mai exista în lume! Folosită cum se cuvine, limba este slava noastră; însă, pentru unii, chiar pentru unii care mărturisesc credința, ea devine o rușine. Dacă există ceva despre care merită să vorbim, acel lucru este Cuvântul lui Dumnezeu. El este mijlocul prin care oamenii sunt aduși la credință. De aceea, vorbește-le păcătoșilor din el. Cuvântul contribuie la zidirea sufletească, așa că vorbește-le credincioșilor din el. El este instrumentul restaurării; de aceea, vorbește-le din el celor care s-au abătut de pe cale. Cuvântul ne aduce mângâiere sufletească. Să medităm, deci, asupra lui și apoi să-l vestim și altora. Cuvântul Îl onorează pe Dumnezeu și Îl înalță pe Mântuitorul; de aceea, din dragoste pentru

Dumnezeu, să vorbim despre Cuvântul Său. Dacă vorbim despre el la momentul potrivit, cu blândețe, din motive curate și cu un scop bun, el va face mult bine, căci este o sămânță nepieritoare, care nu putrezește. Cuvântul îi înfrânează pe cei infatuați, îi mângâie pe cei întristați, îi călăuzește pe cei nedumeriți, îi întoarce pe cei rătăciți și le aduce pace celor tulburați. El este pâine pentru cel flămând, lumină pentru cel aflat în întuneric, toiag pentru pelerin, sabie pentru luptător și o pernă moale pentru cel obosit de drum.

23 MAI

„DOMNUL ÎI CUNOAȘTE PE CEI
CE SUNT AI LUI" (2 TIM. 2:19).

„Oricine rostește Numele Domnului, să se depărteze de fărădelege!" Toate faptele și toate gândurile noastre sunt cunoscute de Dumnezeu. Ce tată nu-și cunoaște copilul? Ce soț nu-și cunoaște soția iubită? Tot astfel, Domnul îi cunoaște pe cei ce sunt ai Lui. El îi cunoaște ca obiecte ale dragostei Sale, ca oameni răscumpărați prin sângele Fiului Său și ca temple ale Duhului Sfânt. El îi cunoaște ca străini și călători în lume, ca aceia care suferă pentru neprihănire. El îi cunoaște chiar și atunci când pare că nu-i recunoaște, când îngăduie ca oamenii

să-i asuprească și să-i treacă prin foc și prin apă. El știe că ei Îl iubesc și Se întristează văzând că nu-L iubesc mai mult. El știe că ei se încred în El, chiar dacă îndoielile și temerile îi tulbură. El știe că ei Îl ascultă și că adesea suspină spunând: „O, de ar ținti căile mele la păzirea orânduirilor Tale!" (Ps. 119:5). Iubit cititor, Domnul știe că ești al Lui. El te iubește ca pe propriul copil, îngrijește de tine ca de mireasa Lui aleasă, te călăuzește ca pe oile pășunii Sale și te păzește ca pe lumina ochilor Săi. El te încearcă asemenea aurului și argintului, te păstrează în siguranță ca pe mărgăritarele scumpe și, în curând, te va înălța asemenea pietrelor prețioase din cununa Sa. Cunoașterea pe care Domnul o are despre tine este desăvârșită.

24 MAI

„CEL NEPRIHĂNIT PRIN CREDINȚĂ VA TRĂI" (GAL. 3:11).

„Legea nu se întemeiază pe credință" (Gal. 3:12). Hristos ne-a răscumpărat de sub blestemul Legii. În El primim făgăduința Duhului, prin credință. Numai prin credință suntem îndreptățiți. Când suntem convinși de păcat, ne recunoaștem slăbiciunea și înțelegem Evanghelia, primim prin credință lucrarea încheiată a lui Hristos. Neprihănirea Lui devine a noastră, suntem îndreptățiți în toate privințele, și astfel trăim. Suntem eliberați de

condamnare, avem parte de toate binecuvântările duhovnicești și putem umbla în libertate. Prin credință, noi trăim, biruim vrăjmașii, primim cele necesare, împlinim voia Domnului și umblăm cu Dumnezeu. Viața pe care o trăim acum în trup este trăită prin credința în Fiul lui Dumnezeu. Noi credem Cuvântul Său, ne bizuim numai pe lucrarea Lui, ne încredem în credincioșia Sa și ne primim resursele necesare din plinătatea Lui. Noi slujim din convingere, nu pentru a ne câștiga o plată. Trăim ca niște copii în casa Tatălui nostru, nu ca niște robi plătiți. Noi mergem înainte chiar și atunci când totul pare întunecat, apăsător și amenințător. Uneori, pare că nu mai avem nimic în afară de făgăduința lui Dumnezeu. Înăuntrul nostru, totul pare rece, împietrit și lipsit de viață, iar în afară toate par să fie împotriva noastră. Dar tocmai atunci trebuie să ne încredem mai mult în Domnul și să ne sprijinim pe Dumnezeul nostru. Totul este prin credință.

25 MAI

„TOȚI SUNTEȚI UNA ÎN HRISTOS ISUS" (GAL. 3:28).

Totuși, nu toți cei care se numesc creștini în zilele noastre sunt în Hristos. Un creștin adevărat este unit într-un fel viu cu Hristos, singurul Mântuitor trimis de Dumnezeu, și crede cu statornicie că numai El poate

mântui: „În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub Cer niciun alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți" (F.A. 4:12). Astăzi, tot mai mulți oameni care se numesc „creștini" vestesc o altă evanghelie, una falsă, amăgind și prinzând în capcană mulțimi de oameni nevinovați. Această evanghelie nouă afirmă că orice fel de credință duce la Dumnezeu și la Cer, inclusiv acele religii care se închină altor dumnezei, care se pleacă înaintea idolilor sau venerează icoane ale Mariei și ale sfinților morți. Această mișcare este una falsă, mincinoasă, care urmărește să unească toate credințele într-o singură religie mondială. Liderii mișcării ecumenice cred că lumea va fi „evanghelizată" în curând și va deveni „una în Hristos". Să nu ne lăsăm înșelați: creștini adevărați sunt numai aceia care au renunțat la celelalte credințe și religii false și mincinoase și care se încred numai în Isus Hristos și în sângele Său prețios spre iertarea păcatelor. Doar aceștia sunt cei care sunt „una în Hristos Isus".

26 MAI

„DRAGOSTEA ESTE TARE CA MOARTEA" (CÂNT. 8:6).

Moartea i-a biruit pe toți, dar Domnul nostru a biruit moartea. Cei mai înțelepți, mai puternici, mai curajoși, mai buni și mai sfinți oameni au fost cu toții biruiți de

moarte. Ea a triumfat asupra nenumăraților oameni și a transformat lumea noastră într-un cimitir uriaș. Dar dragostea este mult mai puternică: ea biruiește totul. Dragostea lui Isus este mult mai puternică, fiindcă ea a biruit moartea însăși. Iar noi suntem obiectele acestei dragoste. El spune: „Te-am iubit", și Își dovedește dragostea prin împlinirea acestor cuvinte: „Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi" (Ioan 15:13). El a demonstrat puterea dragostei Sale prin darurile pe care ni le-a dat, prin vizitele pe care ni le-a făcut, prin lacrimile vărsate pentru noi, prin lucrarea pe care a împlinit-o pentru noi, prin suferințele îndurate și prin moartea pe care a suferit-o. El Și-a arătat dragostea și prin dorința neîncetată de a ne face bine și prin mijlocirea constantă în favoarea noastră.

Dragostea Lui a trecut peste toate obstacolele, a triumfat asupra oricărei împotriviri și a biruit toți vrăjmașii. Acum, ea domnește în inima Lui ca o pasiune călăuzitoare a umanității Sale și ca o desăvârșire glorioasă a dumnezeirii Sale. Dragostea Lui întrece puterea noastră de pricepere. Să ne retragem la somn în seara aceasta cu gândul adânc întipărit în inimă că dragostea lui Isus față de noi, cei care credem în Numele Lui, rămâne neschimbată.

27 MAI

„ÎN ORICE VREME, ÎNCREDEȚI-VĂ ÎN EL” (PS. 62:8A).

„Vărsați-vă inimile înaintea Lui! Dumnezeu este adăpostul nostru” (v. 8b). Dumnezeu ne îndeamnă să ne încredem în El, iar El este întotdeauna vrednic de încrederea noastră, fiindcă nu Se schimbă. Suntem îndemnați neîncetat să ne încredem în El, dar aproape la fel de des noi neglijăm acest lucru. Încrederea este o nevoie pentru o ființă creată, fiindcă fiecare dintre noi trebuie să se sprijine pe cineva. Ea este și o dovadă a dependenței noastre de Dumnezeu, motiv pentru care trebuie să o cultivăm. Ea este încrederea slujitorului în stăpânul său, a prietenului în tovarășul său, a copilului în părintele său și a credinciosului în Dumnezeul său. Să ne încredem în Cuvântul Lui, fiindcă el este adevărat. Să ne încredem în lucrarea Mântuitorului, fiindcă ea este desăvârșită. Nimic nu ar trebui să ne tulbure încrederea în Dumnezeu. Natura Lui este întotdeauna dragoste, făgăduința Sa solemnă nu poate fi încălcată, resursele Lui sunt inepuizabile, iar îndurarea Lui este veșnică. Să ne încredem în El deopotrivă în bucurie și în întristare, în întuneric și în lumină; atunci când primim mai mult, dar și atunci când suntem lipsiți de ceva drag; în vreme de ispită și în clipe

de odihnă. Dacă ne încredem în El, vom birui temerile, vom îndura încercările cu răbdare, ne vom împlini lucrarea cu izbândă, ne vom ridica deasupra grijilor și ne vom învinge vrăjmașii. Pentru a ne încuraja să ne încredem în El, Dumnezeu Și-a descoperit caracterul, Și-a dat Cuvântul ca garanție și ne-a asigurat că El este neschimbător.

28 MAI

„TU EȘTI DUMNEZEUL CARE MĂ VEDE" (GEN. 16:13).

„Domnul Își întinde privirile peste tot Pământul" (2 Cron. 16:9). Ochii Domnului văd totul. Ei sunt îndreptați spre cei neprihăniți, iar urechea Lui le ascultă strigătul. Dumnezeu vede toate lucrurile, dar Își privește poporul cu o atenție deosebită. Ochiul Său a fost asupra noastră astăzi. El a văzut fiecare mișcare a minții și fiecare faptă a trupului. Ochiul Lui este asupra noastră și acum, și va rămâne astfel pe tot parcursul orelor întunecate ale nopții. Totuși, este un gând mângâietor să știm că Cel care ne vede neîncetat ne iubește cel mai mult, în ciuda tuturor lucrurilor greșite pe care le vede în noi. Să păstrăm neîncetat în minte acest adevăr: Tatăl meu mă vede. Sunt sub privirea Lui. El vede tot ceea ce fac, tot ceea ce îndur și toate dorințele mele. Nimic nu poate ascunde de

El nici măcar cel mai mic amănunt. El mă vede în cuptorul încercării și este cu mine. El mă vede pe câmpul de luptă și îmi dă scutul mântuirii Sale. El mă vede când îmi alunecă piciorul și, de multe ori, mâna îndurării Sale m-a prins și m-a ținut în picioare. Când sunt ispitit să păcătuiesc, când cedez în fața fricii sau mă las atras de lume, trebuie să-mi amintesc acest adevăr solemn: Dumnezeul meu mă vede. Dacă păcătuiesc, păcătuiesc chiar sub ochii Lui. Dacă mă las biruit de ispită, o fac în prezența Lui. Păstrează zilnic acest gând în mintea ta, căci el te sfințește.

29 MAI

„ÎNCERCAREA CREDINȚEI VOASTRE LUCREAZĂ RĂBDARE" (IACOV 1:3).

„Încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere și care totuși este încercat prin foc..." (1 Petru 1:7). Aurul va pieri, dar credința ta va rămâne spre cinstea și slava lui Dumnezeu la arătarea lui Isus Hristos. Oricine mărturisește că se încrede în Dumnezeu va avea credința pusă la încercare. Fiecare credincios este încercat de Satana, de lume sau de oameni care doar pretind că sunt credincioși. Totuși, Dumnezeu veghează asupra încercării. El ne încearcă încrederea în Cuvântul

Său, pentru a vedea dacă este sinceră. El ne încearcă încrederea în dragostea Lui, pentru a vedea dacă o credem cu adevărat. El ne încearcă încrederea în Fiul Său, pentru a vedea dacă ne bizuim pe El pentru mântuire deplină. Și El ne încearcă încrederea în credincioșia Sa, pentru a vedea dacă ne așteptăm să-Și împlinească făgăduințele. El pune la încercare natura credinței noastre, pentru a arăta dacă este de la Dumnezeu, și puterea ei, pentru a vedea dacă este bine înrădăcinată. De asemenea, El încearcă statornicia mărturisirii noastre, pentru a vedea dacă păstrăm până la capăt încrederea de la început. Această încercare este spre slava Lui, spre binele celor care ne urmăresc exemplul și spre folosul nostru. Ea lucrează răbdare, ne oferă prilejul de a pune în practică ceea ce am învățat, întărește obiceiul răbdării și ne ajută să o exercităm tot mai bine. Adesea, încercarea ne cheamă să renunțăm la comoditate pentru a învăța răbdarea și să înlocuim propria putere de împotrivire cu puterea lui Hristos. Să ne amintim, deci, că orice credință trebuie încercată, că suferințele ne testează credința și că încercările sfințite de Dumnezeu ne învață răbdarea. Când răbdarea își va fi făcut lucrarea pe deplin, încercările noastre vor înceta. Fii, așadar, răbdător. Credința ta în Dumnezeu te va ajuta să treci prin toate.

30 MAI

„TEMELIE PUTERNICĂ" (ISAIA 28:16).

„Cel ce o va lua ca sprijin, nu se va grăbi" (v. 16). „Nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă, și care este Isus Hristos" (1 Cor. 3:11). Prin slava Persoanei Sale și prin perfecțiunea lucrării Sale, Domnul Isus este temelia sigură a nădejdii păcătosului. Cel care crede, va fi mântuit. Dacă zidim pe orice altceva, vom pieri. Dacă amestecăm ceva cu Hristos ca temelie a nădejdii noastre, nu vom avea niciun folos de la El. Temelia trebuie să fie Hristos și numai Hristos. Ascultarea Lui vrednică de răsplată, jertfa Sa de ispășire și mijlocirea Sa puternică sunt lucrurile pe care trebuie să ne zidim pe veci. Ele alcătuiesc singura temelie, iar dacă zidim pe ea, suntem în siguranță, căci este o temelie sigură. Demnitatea Persoanei Sale, desăvârșirea caracterului Său, meritul lucrării Sale și adevărul Cuvântului Său fac ca această temelie să fie sigură. Ea a rămas neclintită în toate timpurile trecute, nu se clatină nici în prezent și va rămâne aceeași pentru totdeauna. Niciun păcătos nu a zidit vreodată pe ea și apoi să descopere că a fost înșelat. Furtunile nu o pot clătina, apele nu o pot muta din loc, iar cutremurele nu o pot zdruncina. Ea este atât de solidă pe cât

o pot face perfecțiunile lui Dumnezeu și va dăinui cât veșnicia. Rătăcirile se pot răspândi, oamenii răi și înșelătorii pot deveni tot mai răi, iar Satana poate folosi toate vicleniile lui. Totuși, „temelia tare a lui Dumnezeu stă nezguduită, având pecetea aceasta: ‚Domnul îi cunoaște pe cei ce sunt ai Lui'" (2 Tim. 2:19). Nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea pusă deja, care este Isus Hristos.

31 MAI

„DĂ-MI IARĂȘI BUCURIA MÂNTUIRII TALE" (PS. 51:12).

„Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule!" (v. 10). David și-a recunoscut fărădelegea și L-a rugat pe Domnul să-l ierte și să-l restaureze. Păcatul lui grav îl lipsise de bucuria mântuirii. Darul mântuirii nu poate fi pierdut, însă bucuria mântuirii poate fi pierdută. Amândouă vin de la Domnul. Când omul primește prin credință oferta Evangheliei, i se dă imediat siguranța vieții veșnice, ca dar al lui Dumnezeu, prin lucrarea Duhului Sfânt. Încrezându-se numai în Mântuitorul răstignit, păcatele îi sunt iertate, povara vinovăției este îndepărtată, iar inima i se umple de bucurie. Aceasta este starea creștinului care umblă pe căile lui Dumnezeu, care fuge de

rău și își găsește desfătarea în poruncile sfinte ale Domnului. Dar, vai, firea pământească a cedat în fața ispitei, iar psalmistul a căzut într-un păcat grav. Atunci el a suspinat spunând: „Zi și noapte mâna Ta apăsa asupra mea" (Ps. 32:4). Cu toate acestea, Dumnezeu este credincios. Când păcătosul care se pocăiește se întoarce cu adevărat la Domnul, cu duhul zdrobit și cu inima smerită, Dumnezeu nu-l disprețuiește și nu-l respinge, ci îi redă bucuria mântuirii. „Căci El știe din ce suntem făcuți și Își aduce aminte că suntem țărână" (Ps. 103:14).

Roua de seară

IUNIE

1 IUNIE

„DOVADĂ DE DRAGOSTEA VOASTRĂ" (2 COR. 8:24).

„Dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui" (1 Ioan 5:3). Ai această dragoste? Noi spunem că Îl iubim pe Dumnezeu și nu putem fi creștini fără această dragoste. Dragostea creștină mărturisește că Îl pune pe Hristos și lucrarea Lui mai presus de orice; că se supune autorității Sale și se încrede în voia Lui; că ascultă de toate poruncile Sale fără părtinire sau prefăcătorie; că își găsește bucuria în sfinții Lui, care sunt aleșii de seamă de pe Pământ; că este plină de compasiune față de cei ce suferă, mai ales față de cei care suferă pentru lucrarea și Numele Lui; și că este gata pentru orice faptă bună. Aceasta este mărturisirea noastră, dacă suntem creștini sinceri și sârguincioși. Legea lui Dumnezeu cere aceste lucruri de la noi. Iehova, în suveranitatea Lui, făgăduiește să le producă în noi. Prin Duhul Sfânt, ele iau naștere înlăuntrul nostru. El ne convinge că, prin natura noastră, nu avem această dragoste. El ne determină să o admirăm, să o dorim și să o căutăm. Descoperindu-ne Evanghelia și revărsând dragostea lui Dumnezeu în inimile noastre, Duhul Sfânt o produce în noi. Prin părtășia noastră zilnică avută cu Dumnezeu, ca fii ai

săi, întreținem și păstrăm această dragoste. Iubit cititor, dacă mărturisim că Îl iubim pe Dumnezeu și pe poporul Său, să dovedim sinceritatea dragostei noastre alăturându-ne credincioșilor cu adevărat născuți din nou, care s-au despărțit de lume și de sistemele religioase false ce nu-L cinstesc pe Domnul nostru Isus Hristos ca singurul și unicul Mântuitor trimis de Dumnezeu.

2 IUNIE

„OAMENI DIN CASA LUI DUMNEZEU" (EFES. 2:19).

Toți credincioșii alcătuiesc împreună familia sau casa lui Dumnezeu. În Domnul nostru Isus Hristos, noi suntem o singură familie. Ea este o familie spirituală, căci fiecare membru al ei este născut din Dumnezeu, învățat de Duhul, locuit de Duhul, călăuzit de Duhul și botezat de Duhul într-un singur trup. Această familie este în întregime a lui Dumnezeu. Ea își are originea în planul Său, exprimă buna Sa plăcere suverană și este adusă în existență prin puterea Sa. Dumnezeu o numește casa Lui. Este denumită familia lui Dumnezeu, pentru că este a Sa, spre deosebire de ceea ce îi aparține Satanei, de lume și de ceea ce este întemeiat de oameni. Aceasta este familia în care El locuiește, casa lui Dumnezeu, turma asupra căreia El veghează. Aici Își arată El dragostea părintească,

împlinind fiecare nevoie, ocrotind fiecare membru, încredințându-i fiecărui copil al Său o lucrare și iubindu-i pe toți, găsindu-Și plăcerea în fiecare dintre ei. Toți membrii acestei familii sunt frați și toți sunt binecuvântați. Scopul familiei este să-I preamărească harul, să-I cinstească Fiul, să-I susțină lucrarea și să-I împlinească voia. În această familie, Dumnezeu este cunoscut, crezut, lăudat, ascultat, iubit și savurat. Faci și tu parte din această familie? Îl iubești cu adevărat pe Capul ei, dar și pe membrii ei? Această cinste le este dată tuturor sfinților Lui.

3 IUNIE

„DUMNEZEU SĂ FIE TOTUL
ÎN TOȚI" (1 COR. 15:28).

„Căci trebuie ca El să împărățească până îi va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale" (1 Cor. 15:25). Atunci și Fiul însuși Se va supune Tatălui. Acesta este marele plan al lui Iehova. Toate căile și lucrările Sale urmăresc, în cele din urmă, propria Sa proslăvire. Atunci El va fi totul în toți. Dumnezeu este totul în marele plan al mântuirii. Planul a fost alcătuit din veșnicie prin înțelepciunea Sa infinită și este dus la îndeplinire în timp, prin puterea divină. Suntem aleși spre mântuire? Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu în Hristos. Suntem dăruiți lui Isus? Aceasta se

petrece prin decretul lui Iehova. Suntem rânduiți la viața veșnică? Aceasta este lucrarea Celui Preaînalt. Suntem binecuvântați cu toate binecuvântările spirituale? Aceasta vine de la Tatăl îndurărilor. Suntem răscumpărați prin sângele prețios al lui Hristos? Tatăl L-a rânduit mai dinainte la această lucrare. Dumnezeu este totul în această dispensație a harului. Suntem aduși la viață? Prin Dumnezeu se petrece asta. Suntem învățați? Dumnezeu ne învață. Avem credință și pocăință? Ele sunt daruri de la Dumnezeu. Îl biruim pe Satana? Da, pentru că Dumnezeul păcii îl zdrobește sub picioarele noastre. Suntem plini de râvnă pentru Dumnezeu? Da, prin puterea Lui, care lucrează cu tărie în noi. Suntem sfinți? Prin harul lui Dumnezeu suntem ceea ce suntem. Îi biruim pe toți vrăjmașii noștri? Da, prin Cel ce ne-a iubit. Dumnezeu va fi totul și în lumea gloriei. În mântuirea noastră deplină și veșnică, El va fi totul în toți.

4 IUNIE

„ESTE MAI FERICE SĂ DAI DECÂT SĂ PRIMEȘTI" (F.A. 20:35).

„Fiecare să dea după cum a hotărât în inima lui, nu cu părere de rău sau de silă, căci pe cine dă cu bucurie îl iubește Dumnezeu" (2 Cor. 9:7). Domnul nostru ne-a dat

totul. El S-a dat pe Sine pentru noi ca răscumpărare și jertfă. Dăruirea de Sine pentru noi a fost principiul care L-a călăuzit din veșnicie, care L-a făcut să părăsească Cerul ca să vină pe Pământ, și care continuă să lucreze în El. El le-a repetat acest cuvânt ucenicilor Săi, astfel încât este posibil să fi devenit o zicală cunoscută printre ei. El l-a păstrat și pentru învățătura și mustrarea noastră.

A primi presupune lipsuri și dorințe neîmplinite; a dărui presupune că ai ceva de oferit și că ți s-a încredințat o responsabilitate de cinste. Dărnicia demonstrează un spirit generos și preocupare pentru binele semenilor. A dărui înseamnă să acționezi asemenea lui Dumnezeu, care a creat pentru a dărui, a răscumpărat pentru a dărui și Își arată slava pentru a dărui.

Dărnicia este o sursă de bucurie curată. Să ne amintim de cuvintele Domnului Isus când ne apropiem de tronul Său și să ne lăsăm încurajați de ele să cerem binecuvântări mari, adesea și cu încredere. Să-i încurajăm și pe alții să vină la El, asigurându-i că El socotește că este mai ferice să dai decât să primești.

Să trăim după acest principiu, cu înțelepciune și simplitate, fără să ne lăsăm descurajați.

5 IUNIE

„FĂGĂDUINȚELE LUI DUMNEZEU" (2 COR. 1:20).

În Domnul nostru Hristos, toate făgăduințele lui Dumnezeu sunt „da" și „Amin". Făgăduințele lui Dumnezeu sunt sigure și neclintite. Niciuna nu poate fi încălcată. El le-a dat copiilor Săi garanția că îi va binecuvânta și că le va dărui favorurile Sale. Toate își au originea în suveranitatea Lui divină și izvorăsc în mod natural din voia Sa sfântă. Ele sunt daruri bogate și dovezi ale dragostei Sale, expresii pline de bunătate și manifestări ale harului Său. Ele sunt acte ale bunăvoinței divine, prin care Dumnezeu, Cel ce face făgăduința, Se angajează să o împlinească. Ele dovedesc grija Sa părintească față de noi și preocuparea pentru binele nostru. Toate se sprijină pe aceeași temelie neschimbătoare: adevărul și credincioșia Lui. Ele sunt păstrate în Isus ca o comoară prețioasă pentru poporul Său. Făgăduințele ne descoperă inima lui Iehova, testează credința creștinului și însuflețesc speranțele păcătosului care se pocăiește. Ele sunt legate de lucrarea mijlocitoare a lui Hristos, căci ca Proroc, El le vestește, ca Preot, le confirmă, iar ca Împărat, le împlinește. Toate le aparțin acelorași oameni, anume celor credinci-

oși. Toate au același scop: binele nostru, și urmăresc aceeași finalitate, anume lauda harului lui Iehova. Toate ne conduc la același izvor, plinătatea lui Hristos, și produc aceleași roade – îndemnare, recunoștință și laudă.

6 IUNIE

„PRICINA DE POTICNIRE A CRUCII" (GAL. 5:11).

„Propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării, dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu" (1 Cor. 1:18). În vremea lui Pavel, învățătura despre mântuirea printr-un iudeu răstignit era deosebit de ofensatoare. Mulți se poticneau de ea și piereau. Iar învățătura despre mântuirea deplină, primită numai prin credința în Hristos, continuă să-i deranjeze pe mulți și astăzi. Omul dorește în mod firesc să fie cineva, să facă ceva și să fie socotit important. Însă, în doctrina despre mântuirea prin har, omul nu este nimic, iar Hristos este totul. Această învățătură Îl prezintă pe Hristos răstignit ca obiect al credinței. Numai El este temelia nădejdii și mijlocul prin care avem parte de orice binecuvântare. Această doctrină îi așază pe toți pe același plan: femeia desfrânată și femeia cinstită, hoțul și omul onest, săracul și bogatul, omul fără carte și cel învățat. Mântuirea le este oferită tuturor

în aceleași condiții: fiecare trebuie să se bizuie pe lucrarea încheiată a lui Isus. Nimeni nu se poate lăuda înaintea lui Dumnezeu. Acest lucru lovește puternic în mândria omului. Pe scurt, Evanghelia nu judecă oamenii după statutul lor omenesc, ci îi îndreaptă pe toți către Isus. Ea îi conduce pe poarta strâmtă și pe calea îngustă, îi învață lepădarea de sine și renunțarea la îndreptățirea de sine, și cheamă fiecare suflet să primească această singură Evanghelie: trebuie să creadă în Hristos, altfel acel suflet va pieri. Acesta este motivul pentru care Crucea continuă să fie o piatră de poticnire pentru lume.

7 IUNIE

„PLATOȘA CREDINȚEI ȘI A DRAGOSTEI" (1 TES. 5:8).

„Armele cu care ne luptăm noi nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu" (2 Cor. 10:4). Fără armele lui Dumnezeu, suntem sortiți înfrângerii. Suntem înconjurați de vrăjmași și ne aflăm într-o luptă neîntreruptă. Marea Căpetenie a mântuirii noastre ne-a pus la dispoziție o armură, ne poruncește să o îmbrăcăm pe toată și să o folosim pentru apărarea noastră. Platoșa care trebuie să ne ocrotească inima este alcătuită din credință și dragoste, două dintre principalele virtuți lucrate de Duhul Sfânt. Credința înseamnă

încredere deplină în Dumnezeu. Dragostea este simțământul inimii față de El. Credința dă naștere dragostei, iar dragostea întărește credința; împreună, ele îl fac pe creștin în stare să-și înfrunte vrăjmașii. Credința Îl primește neîncetat pe Domnul Isus ca Mântuitor, Prieten și Domn. Dragostea își găsește desfătarea în El, Acela care ni-L descoperă pe Dumnezeu, izvorul harului și strălucirea slavei Lui. Credința primește făgăduințele și se încrede în ele; dragostea trezește adorarea și aduce laudă pentru ele. Credința se hrănește din neprihănirea lui Hristos spre îndreptățire, iar dragostea se bucură de Persoana lui Hristos, care este suprem de glorioasă. Credința ne conduce zilnic la izvorul deschis pentru curățire; dragostea ne călăuzește spre tronul harului, pentru părtășie. Credința privește la Hristos pentru sprijin; dragostea ne îndeamnă să lucrăm și să suferim pentru cauza Lui.

8 IUNIE

„NOI NU MAI DATORĂM NIMIC FIRII PĂMÂNTEȘTI, CA SĂ TRĂIM DUPĂ ÎNDEMNURILE EI" (ROM. 8:12).

Suntem însă datori lui Dumnezeu și avem o datorie de recunoștință față de Evanghelie. Suntem datori harului suveran pentru că numele nostru este scris în Cartea vieții lui Dumnezeu și pentru că avem parte de Persoana,

slujba și lucrarea Mântuitorului. Îi suntem datori pentru binecuvântările care decurg din ascultarea, moartea și mijlocirea Lui. Suntem datori sângelui ispășitor, fiindcă prin el a fost împlinită dreptatea, am fost izbăviți de mânia lui Dumnezeu și scăpați de sub puterea Satanei. Suntem datori lucrării divine în sufletul nostru, fiindcă prin ea am fost aduși la viață pe când eram morți în greșelile și păcatele noastre. Prin ea am fost învățați voia lui Dumnezeu și introduși în libertate și siguranță. Să căutăm deci să conștientizăm această îndatorire! Avem o datorie de dragoste și recunoștință. Să luăm seama la poruncile Tatălui nostru ceresc, să păzim și să împlinim învățăturile Mântuitorului nostru iubitor, să fim atenți la îndemnurile Duhului Sfânt și să ne supunem cu bucurie tuturor împrejurărilor rânduite de providența divină. Ca oameni îndatorați, să fim smeriți și cinstiți, și să recunoaștem că nu suntem stăpâni peste noi. Nici viața nu ne aparține, nici talentele noastre. Toate sunt ale Domnului.

9 IUNIE

„PREAIUBIȚI AI LUI DUMNEZEU" (ROM. 1:7).

Nu există privilegiu mai mare decât a fi chemați să fim sfinți în oastea lui Dumnezeu. Simplul fapt de a fi iubit de Dumnezeu este izvorul tuturor lucrurilor bune. Cum

sunt cunoscuți cei iubiți de Domnul? Prin credința lor în Isus și prin ascultarea de Cuvântul Său; prin dragostea lor față de Dumnezeu și prin râvna pentru slava Lui; prin nădejdea lor în Dumnezeu și prin răbdarea cu care îndură împlinirea voii Sale. Care este cinstea de care au ei parte? Ei sunt copiii lui Dumnezeu, frații recunoscuți ai lui Isus, tovarășii lui Dumnezeu cu care umblă zilnic și locuința Duhului Sfânt. Providența veghează asupra lor, le vine în ajutor și le poartă de grijă. Îngerii îi însoțesc, iar ei sunt moștenitori ai tuturor lucrurilor. Ce îi așteaptă în viitor? Biruința asupra vrăjmașilor, bucuria sfințeniei, fericirea și desfătarea în Dumnezeu. Lor li se făgăduiește să ajungă asemenea lui Isus, în trup și suflet, să primească tronul slavei, o cunună strălucitoare și o harpă pentru laudele cerești. Care sunt îndatoririle lor? Să se dedice lui Dumnezeu și cauzei Sale, să se consacre pe deplin slujirii Lui, să iubească rânduielile Sale, să împlinească poruncile Lui, să prefere voia Sa și să umble pe calea Lui împreună cu poporul Său. Drag cititor, ești iubit de Dumnezeu? Dar tu Îl iubești? Umbli cu El?

10 IUNIE

„NU-I ESTE RUȘINE SĂ-I NUMEASCĂ FRAȚI" (EVREI 2:11B).

„Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți sunt dintr-unul"

(v. 11a). Este o cinste și o binecuvântare mai presus de înțelegerea noastră să-I aparținem lui Isus, mai ales dacă ne gândim la contrastul uimitor dintre El și noi. Contrastul este uriaș între curăția Lui și întinăciunea noastră, între bogăția Lui și sărăcia noastră, între puterea Lui și slăbiciunea noastră, între fericirea Lui și ticăloșia noastră, între cunoașterea Lui și ignoranța noastră, între demnitatea Lui și josnicia noastră. Și totuși, în ciuda acestui contrast atât de mare, El ne recunoaște ca ai Săi, și există chiar o anumită asemănare între noi: avem același Tată, pe Dumnezeu; într-o anumită măsură, avem natura, Duhul și chipul Lui. Lucrarea noastră și a Lui au același scop – să-L proslăvească pe Dumnezeu. Cauza și interesele noastre sunt legate de ale Lui, țelul și destinația noastră sunt aceleași, iar Cerul Lui urmează să fie locuința noastră veșnică. Adesea ne este rușine de noi înșine și unii de alții. Lumii îi este rușine de noi, dar lui Isus nu-I este niciodată rușine. El ne recunoaște înaintea Tatălui Său și a sfinților Săi îngeri din Cer chiar și acum, iar în ziua judecății ne va numi frați, binecuvântați de Tatăl Său. Dacă lui Isus nu-I este rușine să ne numească frați, să nu ne fie nici nouă rușine să ne recunoaștem unii pe alții, chiar dacă există lucruri în care ne deosebim. Isus ne recunoaște pe toți ca fiind ai Săi.

11 IUNIE

„MÂNGÂIERILE TALE ÎMI ÎNVIOREAZĂ SUFLETUL" (PS. 94:19).

„Cine mă va sprijini împotriva celor ce fac răul?" (Ps. 94:16). Dacă Domnul nu mi-ar fi fost ajutor, sufletul meu ar fi ajuns să locuiască în tăcerea morții. Dar în Domnul, izbăvirea este sigură. De aceea, să nu cedăm niciodată! Împrejurările noastre sunt adesea apăsătoare, iar gândurile ne tulbură și ne descurajează. Dar Dumnezeul nostru a pregătit mângâiere pentru noi, o plinătate de mângâiere, un belșug potrivit pentru orice vreme. Câtă mângâiere se găsește în făgăduințele Lui prețioase, în lucrarea desăvârșită a lui Isus, în legământul veșnic și în perspectiva izbăvirii depline și veșnice de orice păcat, suferință și întristare! În noi înșine, găsim destule motive de tulburare, dar în Dumnezeul nostru avem tot ce ne poate face fericiți. Propriile noastre gânduri sunt adesea o sursă de durere, însă gândurile Dumnezeului nostru sunt pline de dragoste, pace și bucurie. O, ce mângâiere să avem un Prieten care ne iubește în orice vreme, un Frate care S-a născut pentru vremuri de necaz și un Mijlocitor înaintea Tatălui, care mijlocește neîncetat pentru noi! Ce mângâiere să știm că suntem uniți cu Isus și că

această unire este atât de strânsă, încât El cunoaște fiecare gând, simte împreună cu noi fiecare durere și ne va duce acolo unde este El, modelându-ne după chipul Lui! El este Capul nostru, iar noi suntem trupul Lui. Ce adevăr prețios: Hristos și biserica Lui sunt una! Câtă mângâiere sfântă găsim aici! Ce leac împotriva descurajării și deznădejdii!

12 IUNIE

„CUM V-A IERTAT ȘI DUMNEZEU
PE VOI ÎN HRISTOS" (EFES. 4:32).

„Ferice de omul, căruia nu-i ține în seamă Domnul nelegiuirea!" (Ps. 32:2). Ferice de omul căruia i se iartă fărădelegea! Aceasta este cea mai mare binecuvântare a lui Dumnezeu, iar cunoașterea și trăirea ei este privilegiul nostru cel mai înalt. Dumnezeul nostru este un Dumnezeu care iartă. El iartă fără plată, iartă în repetate rânduri, iartă cu bunăvoință, din toată inima și pe drept. El iartă pentru totdeauna, astfel încât păcatul iertat este și uitat. Dar El iartă numai datorită lui Hristos. Nu ne iartă datorită pocăinței, credinței sau faptelor noastre bune, ci numai datorită lui Hristos. Isus a suferit o dată pentru păcatele noastre, El, Cel drept, pentru cei nedrepți, ca să

ne aducă la Dumnezeu. El a făcut o ispășire deplină, desăvârșită și veșnică pentru păcatele noastre. El le-a îndepărtat prin jertfa Sa. Astfel, atunci când credem în Isus, primim mărturia pe care Dumnezeu a dat-o despre Fiul Său, ne apropiem de tronul de har și cerem iertare în Numele Lui, Tatăl Își onorează Fiul iertându-ne. Fiecare credincios este iertat de toate fărădelegile lui. Păcatele îi sunt șterse și el este socotit neprihănit, fără ca vreo acuzație să-l mai poată osândi. Cine să îl condamne? Dumnezeu este Cel care ne îndreptățește! Isus a murit pentru păcatele noastre, după voia lui Dumnezeu, și a dobândit pentru noi o răscumpărare veșnică.

13 IUNIE

„TU STAI ÎN PICIOARE PRIN CREDINȚĂ" (ROM. 11:20).

„Credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite" (Evrei 11:1). Credința este darul lui Dumnezeu. Credința în Isus are o importanță deosebită. Noi nu-i putem atribui o valoare prea mare decât dacă o punem în locul lui Hristos, ceea ce nu trebuie să facem. Suntem îndreptățiți? Da, prin credință. Suntem sfințiți? Inimile ne sunt curățite prin credință. Luptăm? Este lupta credinței. Biruim? Ceea ce biruiește lumea este cre-

dința. Prin credință privim la Isus. Prin credință Îl primim pe Hristos. Prin credință umblăm cu Dumnezeu. Prin credință stăm în picioare. Suntem păziți de puterea lui Dumnezeu prin credință, spre mântuire. Stăm neclintiți crezând ceea ce este Hristos pentru noi, ceea ce a făcut El pentru noi și ceea ce ne va dărui El. Prin credință primim de la Hristos lumina care ne călăuzește pe orice cale dificilă, puterea de a acționa, de a lupta și de a persevera în umblarea creștină. Altfel spus, ea este harul de care avem nevoie în orice împrejurare. Să luăm, așadar, aminte, ca nu cumva să fie în vreunul dintre noi o inimă rea și necredincioasă, care să ne îndepărteze de Dumnezeul cel viu. Să luptăm împotriva îndoielilor și să ne rugăm cerând o încredere mai mare în Dumnezeu. Nu putem crede cu prea multă siguranță în Cuvântul lui Dumnezeu, nu ne putem sprijini prea statornic pe lucrarea desăvârșită a Mântuitorului și nu ne putem încrede prea ferm în adevărul lui Dumnezeu.

14 IUNIE

„L-AU RĂSTIGNIT" (MATEI 27:35).

Isus a fost „disprețuit și părăsit de oameni" (Isaia 53:3). El a fost apăsat și chinuit, străpuns pentru fărăde-

legile noastre și zdrobit pentru nelegiuirile noastre. Și totuși, Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință. Tatăl L-a dat la moarte, Iuda L-a trădat, iar soldații L-au răstignit. Să cugetăm la planul lui Dumnezeu în moartea lui Isus. Prin aceasta, El a urmărit să împlinească cerințele dreptății, să-Și păstreze sfințenia în timp ce Își mântuiește poporul, să-Și arate înțelepciunea și îndurarea, să îndepărteze păcatele noastre și să descopere minunile dragostei Sale. Să privim și la ceea ce a arătat Isus pe cruce: ascultarea Sa de Tatăl, încrederea deplină în Dumnezeu, răbdarea Sa nemărginită în suferință, duhul Său blând și iertător, dragostea uimitoare față de poporul Său și supunerea Sa deplină față de voia divină. Să observăm și ce a scos la lumină aceasta despre om. Ce nerecunoștință josnică! Ce cruzime sălbatică! Ce mândrie obraznică! Ce nebunie izvorâtă din ignoranță! Iuda și-a descoperit trădarea și lăcomia; fariseii și-au arătat invidia și cruzimea, mascate sub haina neprihănirii de sine; Pilat s-a temut cu lașitate de oameni; iar ucenicii au arătat slăbiciunea care își poate face loc în inimile lașe. Dar la Cruce, dragostea lui Iehova este descoperită cel mai limpede, același loc în care este arătată păcătoșenia păcatului. Mergi la Cruce și privește la Mântuitorul! Pocăiește-te, crede și fii mântuit! Aceasta este calea

mântuirii rânduită de Dumnezeu: o singură cale și nicio alta.

15 IUNIE

„SUNT FII AI LUI DUMNEZEU" (ROM. 8:14).

„Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu" (1 Ioan 3:2). Cine sunt acești oameni? Sunt cei călăuziți de Duhul lui Dumnezeu. Unde îi conduce Duhul pe copiii lui Dumnezeu? El Îi conduce să-și recunoască nevoia de un Mântuitor, să vadă puterea binefăcătoare a Domnului Isus, să alerge la El pentru adăpost, să se sprijine numai pe lucrarea Lui desăvârșită și să primească de la El viață, lumină și pace. Pe scurt, Duhul îi călăuzește ca să se dezguste de propriul păcat, să se pocăiască, să se despartă de lume, să se alipească de Isus, să umble cu Dumnezeu, să urmărească sfințenia și să se dedice în întregime slujirii și laudei Domnului. Cei care sunt călăuziți astfel de Duhul lui Dumnezeu sunt copiii lui Dumnezeu. Ei au fost predestinați, înainte de întemeierea lumii, la înfiere. Acum sunt recunoscuți drept copii ai Celui Preaînalt. Ei sunt născuți din Dumnezeu, învățați de Dumnezeu și iubiți de Dumnezeu. El Se poartă cu ei ca un Tată cu propriii copii. Ei sunt moștenitori ai lui Dumnezeu, uniți cu Domnul Isus și rânduiți să ia parte la cele mai înalte

onoruri și să se bucure de cea mai curată fericire. Iubit cititor, ești călăuzit de Duhul? Te-a condus El astăzi la Isus? Dacă suntem copiii lui Dumnezeu, suntem în siguranță.

16 IUNIE

„LUMEA... NU L-A CUNOSCUT" (1 IOAN 3:1).

„Lumea, cu înțelepciunea ei, n-a cunoscut pe Dumnezeu" (1 Cor. 1:21), căci lumea zăcea în întuneric și ura lumina. Lumea nu L-a cunoscut pe Isus atunci când El a locuit aici, pe Pământ, și oamenii nu-L cunosc nici astăzi. Ei nu cunosc dragostea care Îi umple inima, dragoste care L-a făcut să vină și să locuiască printre noi în trup omenesc, devenind om al durerii și obișnuit cu suferința. Oamenii nu au cunoscut blândețea caracterului Său și nici bunătatea intențiilor Sale față de omul decăzut și întinat de păcat. Ei nu cunosc dorința Lui de a-i primi pe cei ce vin la El, hotărârea Lui de a-i binecuvânta și misiunea Sa de a-i mântui pe toți cei care aleargă la El pentru adăpost. Ei nu cunosc slava Persoanei Sale, grandoarea autorității Sale sau valoarea sângelui Său ispășitor. Ei nu-și pot închipui smerirea la care S-a supus, amploarea suferințelor îndurate și binecuvântările cerești pe care le dăruiește fără plată celor pierduți și lipsiți de orice ajutor. Nimeni nu-

L cunoaște cu adevărat pe Mântuitorul fără să-L iubească. Oricine crede în El, Îl cunoaște, iar cel care Îl cunoaște va crede Cuvântul Lui, se va sprijini pe ispășirea Sa glorioasă și se va bucura de adevărul Lui. Pentru ca Isus să fie cunoscut, El trebuie să fie revelat. Duhul Sfânt trebuie să ne ilumineze mintea, să ne dezvăluie caracterul Său și să aplice Cuvântul în inimile noastre; altfel, nu-L vom cunoaște.

17 IUNIE

„ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU ESTE ÎNĂUNTRUL VOSTRU" (LUCA 17:21).

„Împărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel ca să izbească privirile" (Luca 17:20). Împărăția lui Dumnezeu nu este o organizație, o structură socială sau o realitate vizibilă în exterior. Împăratul Își are tronul în inimile poporului Său. El domnește peste întreaga lume, în toate părțile ei, dar locuiește în inima credinciosului. Creștinul este, în același timp, locuința, templul și Împărăția lui Dumnezeu. El locuiește în noi și domnește în noi. Această Împărăție cuprinde împăcarea cu Dumnezeu, prietenia cu El și supunerea deplină față de voia Sa. Toate acestea se înfăptuiesc prin aplicarea ispășirii lui Hristos, prin descoperirea bunăvoinței divine și prin

mângâierile Duhului Sfânt. Acolo unde domnește Iehova, sufletul este îndreptățit prin neprihănirea lui Hristos, se bucură de pace sfântă și de părtășie cu Dumnezeu, și găsește fericirea în dragostea Lui. Vrăjmășia din inimă este nimicită, întunericul minții este risipit, înclinațiile firești și păcătoase sunt alungate, iar omul este adus în supunere și ascultare de Hristos. Voia lui Dumnezeu devine legea lui, Persoana și lucrarea lui Hristos devin nespus de prețioase, iar slava lui Dumnezeu devine țelul său. Vrăjmașul devine prieten, răzvrătitul devine supus credincios, iar străinul devine copil preaiubit. Dacă Împărăția lui Dumnezeu este în noi, trebuie să iubim biserica lui Dumnezeu print-o mărturisire loială și să trăim astfel încât să-I fim plăcuți lui Dumnezeu în fiecare zi.

18 IUNIE

„TU ÎMPIEDICI RUGĂCIUNEA ÎNAINTEA LUI DUMNEZEU" (IOV 15:4, LIT. KJV).

„Nu aveți, pentru că nu cereți" (Iacov 4:2). Învinuirea adusă lui Iov poate fi îndreptată pe bună dreptate și către noi. Rugăciunea este unul dintre cele mai încântătoare privilegii, și ne bucurăm de ea ca atare atunci când suntem călăuziți de Duhul înfierii. Însă atunci când ne cuprinde un duh de robie sau când devenim preocupați de

lucrurile lumii, rugăciunea ajunge să fie mai degrabă o povară decât o desfătare. Suntem ispitiți adesea să stăm departe de Domnul fiindcă suntem căldicei, reci sau lipsiți de viață spirituală. Și totuși, tocmai aceste stări ar trebui să ne împingă să alergăm la El! Să nu așteptăm niciodată să avem o stare sufletească mai bună sau să vină un moment mai potrivit. Să venim așa cum suntem și, ori de câte ori se ivește prilejul, să ne apropiem de tronul de har. Dacă ne înfrânăm de la rugăciune înaintea lui Dumnezeu, în curând vom deveni reci, nepăsători și lipsiți de viață, dacă nu suntem deja așa. Păcatul va căpăta putere, toate virtuțile noastre vor slăbi, iar darul rugăciunii se va ofili. Natura noastră va deveni tot mai iritabilă, pacea ne va fi tulburată, iar bucuria umblării cu Domnul va scădea. A ne înfrâna de la rugăciune înseamnă să ne împotrivim direct Cuvântului lui Dumnezeu, să cedăm ispitelor Satanei și să Îl întristăm pe Duhul Sfânt, iar asta nu duce decât la durere. Așadar, ca niște copii ai Tatălui nostru ceresc, să ne rugăm neîncetat!

19 IUNIE

„AM CĂPĂTAT ÎNDURARE" (1 TIM. 1:13).

„Harul Domnului nostru s-a înmulțit peste măsură de mult" (1 Tim. 1:14). Îndurarea Lui este din veșnicie

în veșnicie. Pavel fusese odinioară Saul, hulitorul, prigonitorul și cel care făcea mult rău cauzei lui Hristos. Dar Domnul S-a îndurat de el, făcându-l un model pentru cei care aveau să creadă mai apoi în El. Aici vedem că îndurarea este oferită fără plată chiar și celor mai răi oameni și că Domnul Se îndură de păcătoși pentru că așa voiește El. Pavel a primit această îndurare fără să o caute, însă oricine o poate căuta și o poate primi. Îndurarea pe care Domnul i-a arătat-o lui Pavel aduce întotdeauna iertarea deplină a tuturor păcatelor, oricât de numeroase sau de grave ar fi fost acestea. Ea îi dă pace conștiinței, oricât de tulburată și apăsată ar fi. Ea produce sfințenie în inimă, care se va vedea în viață. Ea îl face pe om să dorească și să caute cunoașterea lui Hristos mai presus de orice și să socotească toate celelalte lucruri ca pierdere prin comparație cu El.

Îndurarea întărește mintea pentru a înfrunta, îndura și traversa încercările și necazurile pentru Hristos. Ea duce la prietenie cu Dumnezeu, trezește preocuparea pentru mântuirea sufletelor și ne leagă de biserica lui Isus prin legături puternice și trainice. A avut îndurarea același efect asupra ta pe care l-a avut asupra lui Pavel? Ori de câte ori îndurarea este primită, roadele ei se vor vedea.

20 IUNIE

„PARTEA DOMNULUI ESTE
POPORUL LUI" (DEUT. 32:9).

„Iacov este partea Lui de moștenire" (Deut. 32:9). Noi ne aflăm în locul lui Iacov. Ești recunoscător? Noi suntem plini de recunoștință și bucurie când spunem: „Domnul este partea mea de moștenire". Dar suntem cuprinși de uimire când citim că „poporul Domnului este partea Lui de moștenire". El este atât de măreț, iar noi atât de neînsemnați. El este atât de sfânt, iar noi atât de întinați. El este atât de slăvit, iar noi atât de nevrednici. Și totuși, El ne-a ales pe noi, deși toți oamenii se aflau înaintea privirii Sale. El ne-a răscumpărat când eram robi și înstrăinați de El. El a revendicat dreptul Său asupra noastră pe când eram ținuți captivi de un vrăjmaș înspăimântător. El ne are în stăpânirea Sa și Se bucură de noi ca de niște obiecte ale dragostei Sale. El locuiește în noi ca în templul Său, ne ocrotește ca pe copiii Săi și ne va da cinste în Cer pe veci. Noi suntem moștenirea Domnului, via și grădina Lui. Gândește-te la cinstea pe care ai primit-o prin faptul că Domnul te numește partea Lui de moștenire! Odinioară erai o oaie rătăcitoare, dar acum te-ai întors la Păstorul și Episcopul sufletului tău. Îngerii nu sunt numiți

partea Lui de moștenire și nici mărgăritarele Lui, dar tu ești! Umblă, așadar, ca mireasa aleasă a Domnului, care se îndreaptă spre casă pentru a fi unită veșnic cu Mirele pe care Îl iubește. Totul se datorează harului prin care ai fost deosebit și binecuvântat în felul acesta.

21 IUNIE

„LA DOMNUL ESTE ÎNDURAREA" (PS. 130:7A).

„La El este belșug de răscumpărare" (v. 7b). Îndurarea vine de la Domnul și nu eșuează niciodată. În Dumnezeu se găsește o îndurare îmbelșugată; ea este una dintre perfecțiunile Sale, iar exercițiul ei Îi este plăcut. La Domnul este îndurare în toată plinătatea ei. El nu a fost niciodată mai îndurător decât acum și nici nu va fi vreodată mai îndurător decât este. La Domnul este îndurare în toată duioșia ei. El este plin de compasiune, inima Lui se mișcă de dragul nostru, iar îndurările Sale pline de blândețe ne înconjoară. La El este îndurare în toate formele ei, potrivită fiecărei situații. Ea este îndurarea care îi primește pe păcătoși, îi restaurează pe cei căzuți din nou în păcat și îi înconjoară pe credincioși. Ea este îndurarea care iartă păcatul, ne introduce în bucuria tuturor privilegiilor Evangheliei și binecuvântează sufletul care se roagă cu mult

peste așteptările lui. La Domnul este îndurare din belșug. El dorește să Și-o arate, este gata să o dăruiască și a hotărât să o înalțe și să o glorifice. Îndurarea Domnului ar trebui să-l încurajeze pe păcătosul nenorocit să se apropie de El. Ea îl învață pe cel temător că nu trebuie să aducă nimic pentru a-L convinge pe Dumnezeu să-l binecuvânteze. Ea îi cheamă pe cei căzuți să se întoarcă la El și este gândită să-i învioreze pe credincioșii obosiți și împovărați de necazuri și suferințe. Privește spre Domnul, căci El este bun; îndurarea Lui este veșnică și credincioșia Lui ține din generație în generație.

22 IUNIE

„ȚINÂND SUS CUVÂNTUL VIEȚII" (FIL. 2:16).

„Cuvântul adevărului, Evanghelia mântuirii voastre" (Efes. 1:13) trebuie făcut cunoscut și înălțat, căci fără Cuvânt, nu există viață. Viața aceasta se găsește în făgăduință și în Persoana și lucrarea lui Hristos. Cuvântul prezintă viața ca pe un dar fără plată al lui Dumnezeu pentru cei condamnați și vinovați. Prin puterea Duhului Sfânt, el este folosit pentru a produce viață. Viața pe care Evanghelia o descoperă, o oferă și o produce înseamnă să te bucuri de favoarea lui Dumnezeu, să fii unit cu Persoana lui Hristos, să ai Duhul Sfânt, să trăiești în părtășie

cu Izvorul vieții, să fii liber de orice osândire și să ai dreptul la slava veșnică. Această Evanghelie ne-a fost încredințată și spre binele altora. Trebuie să o ținem sus, asemenea unei lumini într-un loc întunecos, a unei hrane pentru păcătoșii flămânzi, a unei iertări pentru cei condamnați și a unei călăuze pentru sufletele înviate la viață. Evanghelia trebuie făcută cunoscută prin propovăduirea publică, printr-o viață sfântă și prin orice mijloc posibil. Iubit cititor, să privim Evanghelia ca pe „Cuvântul vieții" și să ne întrebăm dacă o facem cunoscută așa cum ar trebui. Să răspândim acest Cuvânt prin vorbire și scriere, cumpărând și distribuind cărți în acest scop și sprijinindu-i pe cei care și-au consacrat timpul și talentele acestei lucrări.

23 IUNIE

„CEI NEPRIHĂNIȚI VOR ÎNVERZI
CA FRUNZIȘUL" (PROV. 11:28).

Neprihănirea vine de la Dumnezeu. Credincioșii sunt socotiți neprihăniți prin credința în Hristos. Domnul Și-a arătat neprihănirea față de ei, iar în ei Domnul Și-a pus Duhul Sfânt. În Hristos, ei sunt drepți înaintea lui Dumnezeu și consecvenți înaintea oamenilor, astfel că viața lor trebuie să fie consecventă, aducând roade ale neprihănirii spre slava Lui. Ei sunt asemănați cu o ramură

unită cu pomul din care face parte. Tot astfel, ei sunt uniți cu Isus și sunt una cu El. Tot sprijinul lor vine de la El, și toate resursele și le primesc din plinătatea Lui. El este sursa vieții, frumuseții și rodniciei lor. Despărțiți de El, ei ar fi lipsiți de rodnicie, uscați și morți. Hristos îi hrănește în ascuns, așa cum pomul își hrănește ramura prin sevă. El revarsă asupra lor roua harului Său și ploile binecuvântării Sale. Ca urmare, ei cresc, înfloresc și aduc roade. El îi curăță prin suferințe, dar numai pentru ca ei să rodească mai mult. Vânturile toamnei îi pot dezgoli, iar gerurile iernii îi pot lăsa fără frunze, însă viața lor se află în rădăcină, ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Privește, iubit cititor, la efectul unirii cu Hristos, anume că noi înflorim prin El. Aceasta este dovada unei stări de neprihănire. Tu aduci roade pentru Domnul?

24 IUNIE

„DU-MĂ PE STÂNCĂ" (PS. 61:2).

„Tu ești un adăpost pentru mine, un turn tare împotriva vrăjmașului" (Ps. 61:3). Tu ești Dumnezeul meu și stânca mântuirii mele. Această Stâncă este Hristos. Mai întâi El a fost făgăduit, apoi prefigurat și, în cele din urmă, descoperit. El este Stânca lovită, care le dă apă celor însetați; Stânca veacurilor, care îi susține pe cei slabi;

Stânca cea mare, care îi înviorează pe cei obosiți; Stânca înaltă, care îi ocrotește pe cei vânați; și Stânca deschisă, care îi ascunde pe cei timizi și temători. În această Stâncă suntem în siguranță. De pe ea putem zări țara îndepărtată. Prin ea suntem adăpostiți de furtună și feriți de soarele arzător. Noi ne îndepărtăm adesea de ea, și abia când suntem departe îi înțelegem valoarea și tânjim după privilegiul pe care ea ni-l oferă. Oriunde ne-am afla, însă, putem ajunge la ea. Avem nevoie de un călăuzitor care să ne conducă și de un prieten care să ne ajute. De aceea, oricât de departe am fi, să ne însușim hotărârea psalmistului: „De la capătul Pământului strig către Tine cu inima mâhnită, și zic: ‚Du-mă pe stânca pe care n-o pot ajunge, căci este prea înaltă pentru mine!'" (Ps. 61:2). Isus este tot ce avem nevoie. El are tot ceea ce ne-am putea dori. Rugăciunea ne este întotdeauna îngăduită, aprobată, încurajată și răsplătită. Când suntem conduși la El, ne ridicăm deasupra temerilor, a dușmanilor și chiar a așteptărilor noastre.

25 IUNIE

„VOI SUNTEȚI AI LUI HRISTOS" (1 COR. 3:23).

„Tot așa și noi, care suntem mulți, alcătuim un singur trup în Hristos" (Rom. 12:5). Fiecare dintre noi este mădular pentru alții. Aceștia sunt sfinții pe care Hristos i-a

pus deoparte pentru Sine, cei care Îl adoră numai pe El ca Dumnezeu și Mântuitor. Ei cred în Numele Lui, se supun chemării Sale și ascultă de voia Lui. Toți creștinii Îi aparțin lui Hristos, chiar dacă au un statut smerit, sunt înconjurați de slăbiciuni și sunt adesea doborâți de îndoieli și temeri. Prin urmare, Tatăl Său este și Tatăl lor; Duhul Său le aparține; neprihănirea Lui, ispășirea Lui, pacea Lui și bogățiile Lui sunt ale lor. El și tot ceea ce are sunt ale lor. Dacă sunt ai lui Hristos, El îi va apăra ca pe ai Săi, îi va sprijini ca pe copiii Săi și îi va prețui ca pe mireasa Sa. Dacă suntem ai lui Hristos, trebuie să-L ascultăm cu toată atenția când ne vorbește, să-I împlinim poruncile cu bucurie și să refuzăm să credem orice lucru pe care Satana sau oamenii l-ar putea sugera împotriva Lui. Să-L recunoaștem întotdeauna ca Domn și Stăpân al nostru. Să-L vizităm adesea la tronul de har, la Masa Lui și în casa Lui. Să trăim acum prin El, cu nădejdea că vom trăi împreună cu El pe veci. Tu ai dovezi temeinice că Îi aparții lui Hristos?

26 IUNIE

„EU SUNT CALEA" (IOAN 14:6A).

„Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine" (v. 6b). Mulți oameni doresc să ajungă în Cer și le sunt prezen-

tate multe căi, doar că nu toate duc acolo. Domnul nostru spune: „Eu sunt Calea". Noi suntem la depărtare de Dumnezeu și, fiind păcătoși, nu ne putem apropia de El într-un fel care să ne facă acceptați. Însă Isus, devenind Mijlocitorul nostru, a deschis calea către Tatăl. El este singura Cale, indiferent ce spun oamenii și indiferent câte biserici propovăduiesc astăzi că toate religiile ar duce la Dumnezeu. Adevărul lui Dumnezeu nu se schimbă odată cu vremurile. Isus este Calea de la starea de păcat la starea de sfințenie, de la teama de Iad la bucuria dragostei veșnice a lui Dumnezeu. El este singura cale spre împăcarea cu Dumnezeu, spre primirea și bucuria prezenței Sale și spre slava Lui. Fiind singura cale, El a deschis-o tuturor păcătoșilor care sunt gata să vină la El, și este sigură pentru toți cei care cred în El, fiind singura cale de scăpare de mânia viitoare.

Toți am rătăcit ca niște oi și fiecare a mers pe propria cale. Dar Duhul Sfânt ne arată acum care este Calea, și pășim pe ea prin credință, trebuind să înaintăm pe ea cu răbdare. Toți cei care călătoresc astfel ajung în siguranță la capăt. Iubit cititor, temelia pe care stăm este bună, calea pe care umblăm este una singură, iar finalul călătoriei este viața veșnică. Isus este această Cale – singura Cale.

27 IUNIE

„PREAIUBITUL MEU ESTE AL MEU
ȘI EU SUNT A LUI" (CÂNT. 2:16).

Legătura dragostei este trainică și puternică. Acestea sunt cuvintele unei încredințări sfinte. Hristos le este dăruit păcătoșilor de către Tatăl. El este darul nespus de mare al lui Dumnezeu. El este oferit în Evanghelie fiecăruia care o aude sau o citește, fără bani și fără plată. El este primit și acceptat prin credință. Primirea lui Hristos se confirmă printr-o consacrare serioasă, când credinciosul se încredințează lui Hristos și numai Lui. Ea se confirmă și prin părtășia sfântă. Cel care Îl mărturisește pe Hristos trăiește în părtășie cu El. „Preaiubitul meu este al meu". El este Mântuitorul în care cred și mă încred. El este Soțul pe care Îl respect și Îl iubesc. El este Domnul pe care Îl ador și Îl ascult; partea mea de moștenire, pe care o prețuiesc; și Cel preaiubit asupra căruia se îndreaptă inima și toate dorințele mele. „Eu sunt al Preaiubitului meu". El m-a ales, altfel eu nu L-aș fi ales niciodată. El m-a răscumpărat, altfel aș fi rămas rob. El m-a chemat, altfel aș fi continuat să rătăcesc departe de Dumnezeu. El m-a sfințit, altfel aș fi rămas ticălos și întinat. El mi S-a descoperit, altfel nu I-aș fi văzut niciodată slava.

Eu sunt al Preaiubitului meu: sora și mireasa Lui, partea Lui de moștenire, desfătarea Lui, aleasa Lui dintre toți oamenii lumii, cununa Lui glorioasă, câștigată dintre prăzile biruințelor Sale.

28 IUNIE

„ȘTIȚI ÎN CE ÎMPREJURĂRI
NE AFLĂM" (ROM. 13:11).

„Este ceasul să ne trezim în sfârșit din somn" și să privim realitatea în față. Nu putem cunoaște viitorul, dar putem cunoaște prezentul. Mai mult, ar trebui să-l cunoaștem. Care este natura vremurilor noastre? Este vremea puterii Satanei, căci el este activ, neobosit și hotărât. Este vremea primejdiei din partea lumii, căci lumea doarme, este amăgită sau se înfurie împotriva lucrării lui Dumnezeu. Este vremea îndelungii răbdări a lui Dumnezeu: judecata așteaptă, harul domnește, iar îndurarea ne avertizează cu bunătate. Aceasta este denumită vremea potrivită, ziua mântuirii. Este vremea bisericii chemate la slujire, fiindcă este vremea lucrului, vremea de seară și vremea prețioasă. Este o vreme aparte, în care avem atât de multe posibilități de a face bine, atât de multe chemări la acțiune și atât de multe încurajări să perseverăm, în timp

ce răspunderea noastră este profundă și solemnă. Să cunoaștem, așadar, vremea. Îi putem înțelege caracterul, în parte din Cuvântul lui Dumnezeu și în parte prin observație. Să folosim înțelept această cunoaștere, trezindu-i pe cei adormiți spiritual și profitând noi înșine de fiecare ocazie de a face bine. Să folosim fiecare dar și să valorificăm orice prilej pentru Evanghelie. Trebuie să fim treji, veghetori, plini de energie și stăruitori. Vremea în care să-I slujim Domnului este acum.

29 IUNIE

„HRISTOS ÎN VOI, NĂDEJDEA SLAVEI" (COL. 1:27).

„Veți căpăta cununa, care nu se poate veșteji, a slavei" (1 Petru 5:4). Aceasta este nădejdea și slava creștinului la arătarea Domnului. Însă natura acelei slave ne este încă necunoscută, iar măreția ei este de nepătruns pentru noi acum. Se spune că ea cuprinde o moștenire, o Împărăție, o cunună, desfătare și o bucurie nespus de mare. Este o cunună a slavei, o greutate veșnică de slavă, slava veșnică și slava Domnului nostru Isus Hristos. Este o slavă care ne va îmbrăca și va locui în noi. Ea ne va înveșmânta trupul și ne va umple sufletul. Ea cuprinde curăție și putere, înțelepciune și cunoaștere. Această slavă așteaptă să fie

descoperită. Noi o așteptăm. Nădejdea aceasta își are originea în har, este produsă de Duhul Sfânt, izvorăște din credință, se întemeiază pe făgăduința și jurământul lui Dumnezeu, așteaptă vremea hotărâtă de El și îl purifică pe cel care o are. Dovada acestei nădejdi este Hristos în noi. El locuiește în poporul Său prin Cuvântul, harul și Duhul Său. El locuiește în noi așa cum un împărat domnește în împărăția sa, cum un stăpân își îngrijește familia, cum un proprietar își revendică locuința, cum seva hrănește pomul și cum Dumnezeu este adorat în templul Său. Dacă Hristos locuiește în tine, El este prezent în gândurile, dorințele, simțămintele, bucuriile și aspirațiile tale.

30 IUNIE

„SE BUCURĂ DE BINEFACERILE SLUJBEI LOR" (1 TIM. 6:2).

Ei fac asta „pentru că sunt credincioși și preaiubiți". Ei au crezut Evanghelia și sunt părtași binefacerii lui Dumnezeu, cel mai mare și mai bun dar al Lui. Această binefacere îi ajută pe toți cei care o primesc. Ea le îmbogățește mintea, iluminând-o. Ea le binecuvântează inima, sfințind-o, și aduce liniște și odihnă în conștiință. Ea le schimbă viața, ferindu-i de multe rele și îndrumându-i spre dobândirea și păstrarea multor binecuvântări. Ea îi

aduce folos și familiei în care domnește. Ea îl face pe stăpân bun, pe stăpână atentă și înțelegătoare, pe slujitori harnici și conștiincioși, pe părinți demni de urmat și pe copii ascultători. Binefacerea aceasta este de folos și societății în care ea lucrează. Ea inspiră legi bune, cere o guvernare dreaptă și formează cetățeni buni. Suntem oare părtași la această binefacere? Ce înseamnă, de fapt, să fim părtași la ea? Înseamnă să-i recunoaștem originea divină, să-i aprobăm învățăturile, să primim binecuvântarea ei, să ne supunem poruncilor ei, să-i respectăm rânduielile, să-i gustăm bucuriile și să o folosim în orice scop util. Unii aud vorbindu-se despre ea; alții o ascultă cu atenție; alții o gustă, dar o resping. Însă unii se împărtășesc cu adevărat din ea și sunt binecuvântați. În ceea ce privește starea lor înaintea lui Dumnezeu, ei sunt socotiți neprihăniți; în ce privește caracterul lor, ei sunt sfințiți; iar în împrejurările vieții lor, ei găsesc fericire, căci sunt părtași la aceeași binefacere, care izvorăște de la același Mântuitor și Domn.

Roua de seară

IULIE

1 IULIE

„EL ÎȚI IARTĂ TOATE FĂRĂDELEGILE" (PS. 103:3).

Noi avem nevoie zilnic de iertare, pentru că păcătuim în fiecare zi. Păcatele noastre sunt deosebit de grave. Sunt păcatele unui rob răscumpărat, săvârșite împotriva Celui care l-a izbăvit cu prețul propriului sânge. Sunt păcatele unui slujitor privilegiat în chip deosebit, care locuiește în casa stăpânului său, care stă la masa acestuia și își datorează totul dărniciei lui. Ele sunt păcate săvârșite împotriva unui asemenea stăpân. Sunt păcatele unui copil împotriva celui mai înțelept, mai blând și mai iubitor dintre tați. Greșelile noastre sunt numeroase, se repetă adesea și sunt fără scuze. Cu toate acestea, Domnul ne iartă toate fărădelegile. El le iartă pe deplin, fără plată și cu statornicie. Fiecare iertare este dobândită cu prețul sângelui lui Isus.

Când ne iartă, Dumnezeu face să se nască în noi ura față de păcat, durerea pentru păcat și dorința de a ne îndepărta de păcat. El iartă ca un tată: cu duioșie, iar și iar. David, care a mărturisit despre îndurarea iertătoare a lui Dumnezeu, nu era un păcătos oarecare. El se făcuse vinovat de adulter, înșelăciune și crimă. El îi făcuse și pe

alții să păcătuiască, a pus vina pe seama providenței și a rămas luni întregi sub povara vinovăției sale. Drag cititor, ai fost iertat? Ești încă vinovat? Te apasă fărădelegi neiertate?

2 IULIE

„VINE NOAPTEA" (IOAN 9:4).

Noaptea este simbolul morții. În general, noaptea are ceva trist și întunecat, așa cum se este și în cazul morții. Când vine moartea, toate ocaziile de a face bine în această lume se sfârșesc. De aceea, să folosim fiecare prilej de a face binele și să fructificăm timpul prezent. Când vine moartea, lucrarea noastră ar trebui să fi fost încheiată, căci vom avea regrete dacă nu este. Să lucrăm, așadar, cât este ziuă. Când vine moartea, trebuie să ne luăm rămas-bun de la prieteni. Să ne purtăm, prin urmare, cu multă căldură față de ei, ca față de acei oameni de care va trebui să ne despărțim în curând. Când vine moartea, vom merge acasă pentru a ne odihni.

Trupurile noastre se vor întoarce în țărână, iar sufletele noastre vor zbura în prezența lui Isus și se vor bucura de un dulce repaus. „Vine noaptea!" Ea nu este departe și ne poate surprinde pe neașteptate. Suntem avertizați

să fim pregătiți. Să ne străduim, credincioși în Isus fiind, să răscumpărăm vremea și să fim gata pentru noapte, încheindu-ne lucrarea, cu brațele obosite și tăbăcite, cu dorința după lucrurile cerești ascuțită și bucurându-ne să mergem acasă. Vino, dulce somn și tu, dimineață a învierii! Atunci ne vom ridica împrospătați, înnoiți, glorioși, nemuritori, în prezența Împăratului.

3 IULIE

„EL NU-ȘI ȚINE MÂNIA PE VECIE" (MICA 7:18).

„Grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu!" (Evrei 10:31). Mânia lui Dumnezeu este cumplită. Totuși, ea se îndreaptă numai împotriva vrăjmașilor Săi încăpățânați și hotărâți să I se împotrivească. Mânia Domnului este dureroasă; uneori, pentru o vreme, ea se abate asupra poporului Său. Fiecare dintre noi poate spune: „Te-ai mâniat pe mine". Să privim cu seriozitate acest adevăr: Dumnezeu S-a mâniat. Cauza mâniei Lui este păcatul. Cel asupra căruia El Se mânie este copilul Său. Natura acestei mânii este părintească. Urmările mâniei Sale sunt variate: uneori afectează lucrurile noastre vremelnice, dar întotdeauna ne adâncește mângâierea și bucuria spirituală. Mânia Sa este trecătoare: ține doar o

clipă, pe când în bunăvoința Lui este viață. Când Dumnezeu este mâniat pe noi, însă, fiecare oră pare o zi și fiecare zi, o lună. Dar este încurajator să știm că El nu-Și ține mânia pe vecie. El Se uită la jertfa ispășitoare, ascultă strigătul celui pocăit, pune la lucru dragostea în inima Lui, Își aduce aminte legământul și dovedește că El găsește desfătare să arate îndurare. Mânia va arde pe vecie împotriva păcătoșilor care refuză să se pocăiască, pentru că ea este alimentată de păcat. Însă mânia față de un copil se stinge curând, fiind potolită de șuvoaiele dragostei părintești.

4 IULIE

„BUNĂTATEA TA ESTE MAI DE PREȚ DECÂT VIAȚA" (PS. 63:3).

Bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu întrece toate lucrurile bune pe care viața ni le poate oferi. La prima vedere, ne-am putea gândi la o viață trăită în cele mai favorabile împrejurări: o viață lipsită de griji, plină de onoare și belșug. Sau la cea mai bună formă a vieții sociale: un negustor prosper în afaceri, un student ce excelează la școală, un rege care strălucește pe tronul său – o viață înconjurată de tot ceea ce ne-am putea dori. Dar bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu înseamnă mult mai mult. Ea

este dragostea Lui manifestată prin cuvinte pline de bunătate, prin fapte binevoitoare, prin descoperirea perfecțiunilor Sale divine și prin ospățul cu care hrănește sufletul, oferindu-i desfătări spirituale. Această bunătate este mai de preț decât viața, fiindcă dăruiește binecuvântări mai mari, conferă onoruri mai înalte și bucurii mai dulci, trezește nădejdi mai înalte și ne înconjoară cu o siguranță mai mare. Ea este mai de preț și mai durabilă, se potrivește mai bine naturii sufletului și este cu adevărat glorioasă. Ea este un bine neamestecat cu răul, o plăcere care nu se veștejește și o bogăție inepuizabilă. De aceea psalmistul o preferă vieții și spune: „Buzele mele cântă laudele Tale" (Ps. 63:3). Nu poți spune și tu: „Te voi preamări în conversațiile mele. Îți voi mulțumi în rugăciunile mele. Te voi lăuda pentru că mi-ai descoperit această bunătate, pentru că mă bucur de ea în prezent și pentru nădejdea veșnică"? Bunătatea Ta este mai de preț decât viața!

5 IULIE

„SLĂBIȚI, DAR URMĂRIND MEREU" (JUD. 8:4).

Ostașii lui Ghedeon aveau picioarele rănite de drum și erau istoviți. Cu toate acestea, ei erau oștirea aleasă a Domnului și își urmau Căpetenia cu statornicie. Din cauza eforturilor, a luptelor câștigate și a lipsei de hrană, ei

ajunseseră însă la capătul puterilor. Erau istoviți lângă Iordan, tocmai în locul unde Dumnezeu făcuse lucruri atât de mari pentru strămoșii lor, și chiar în momentul în care victoria lor era pe cale să se împlinească. Același lucru este valabil și cu privire la poporul Domnului de astăzi. Deși sunt iubiți de Domnul și sunt ostași ai Crucii, poverile pe care trebuie să le poarte, încercările pe care trebuie să le îndure, luptele în care sunt implicați și lipsa hranei spirituale îi fac să ajungă istoviți, descurajați și abătuți. Totuși, acești oameni au continuat să-și urmărească vrăjmașul. Ei nu au renunțat și nici nu s-au lăsat mânați de raționamente omenești, care poate le-ar fi șoptit: „Dacă Dumnezeu ar fi cu noi, cu siguranță că nu ne-ar lăsa să ajungem atât de istoviți". Ei și-au urmărit vrăjmașii învinși, ascultând de poruncile lui Dumnezeu și încurajați de făgăduințele Sale. Drag cititor, să urmăm exemplul acestor oameni viteji! Te simți istovit? Îți afectează asta rugăciunea? Îți împiedică lucrarea? Continuă să înaintezi! Continuă, pentru că Dumnezeu este cu tine.

6 IULIE

„EL ÎȚI VINDECĂ TOATE BOLILE TALE" (PS. 103:3).

Domnul este Medicul care nu dă greș niciodată: El vindecă atât trupul, cât și sufletul. Bolnavul este cel credincios.

Cauza tuturor bolilor și suferințelor lui este păcatul. Iar locul în care își are rădăcina această maladie este inima. Natura ei este cât se poate de dezgustătoare și dureroasă. Ea afectează memoria, sentimentele, conștiința, voința – ființa întreagă. Cu toții suntem atinși de această boală și cu toții suferim din pricina ei. Nimeni nu ne poate vindeca decât Domnul Isus Hristos. El este Marele Medic; la El putem veni pentru a ne recăpăta sănătatea. Ca să te încurajeze să vii la El, privește la atributele Lui. El este infinit de înțelept, blând și priceput. Experiența Lui este fără egal, iar biruințele Lui sunt la fel de neegalat. Remediile pe care le folosește constau din sângele Său prețios, Cuvântul Său sfânt și Duhul Său binecuvântat. El aplică aceste remedii prin suferințe, prin pierderea celor dragi, prin convingerea de păcat și prin lucrarea puternică a Duhului Sfânt în suflet. Nu a existat niciun caz în care El să nu fi putut aduce vindecare. Cazul lui David era grav, dar el a putut mărturisi: „El îmi vindecă toate bolile". Această mărturie este personală, vrednică de crezare și neîndoielnică. Biet păcătos, ești bolnav – bolnav de moarte, dar vino la Isus! Tu, care te-ai îndepărtat de Domnul și ești bolnav: vino la Isus! Drag credincios, nu dorești și tu să te bucuri de o sănătate desăvârșită? Atunci vino la Isus în seara aceasta și înalță-I această rugăciune Domnului.

7 IULIE

„SĂ NU DORMIM CA CEILALȚI” (1 TES. 5:6).

Treziți-vă voi, cei adormiți! Ideea de somn este folosită aici în sens metaforic. Apostolul nu vorbește despre somnul trupesc, ci despre starea minții. El se referă la încetarea lucrării credinței, a rugăciunii și a afecțiunii sfinte; la retragerea nepotrivită din câmpul acțiunii; la o stare care este aproape de moarte. Alții dorm. Mulți dintre cei care mărturisesc credința dorm. Dar noi „să nu dormim ca ceilalți”. Dacă dormim, este ca și cum am adormi pe câmpurile de bătaie de la Waterloo, după acea bătălie cumplită, printre răniți, muribunzi și morți. Sau ca și cum am adormi într-un oraș contaminat de ciumă, în timp ce avem la îndemână leacul care, dacă ar fi folosit, i-ar putea vindeca pe cei bolnavi și infectați. Sau ca și cum am adormi într-o țară a robilor, deși avem în buzunar legea eliberării lor. Sau ca și cum am fi într-o țară înfometată, dar am ști unde se află bogăția de hrană. Dacă dormim, am fi ca muncitorul care doarme pe câmp la seceriș, cu furtuna care se apropie și cu toate roadele stăpânului expuse. Sau ca soldatul care doarme în post, în timp ce vrăjmașul este la ușă. Cei care dorm în astfel de situații sunt cu adevărat vrednici de moarte.

8 IULIE

„EL VA AVEA IARĂȘI MILĂ DE NOI” (MICA 7:19).

Nădejdea noastră să fie numai în Dumnezeu! Aici este exprimată ea. Domnul Își întorsese fața de la poporul Său și era nemulțumit. Nu mai existau vizitele Sale pline de dulceață, nici semnele dragostei Sale și nici părtășia apropiată cu El. Dar El avertizează, Se încruntă și ne mustră. Își arată dezaprobarea și ne disciplinează. Este mânios, dar nu cu o mânie nimicitoare. El a jurat că nu va mai fi mânios față de noi. „El va avea iarăși milă de noi”. Aici este exprimată încrederea. El ne love ște doar pentru a ne îndrepta și Își încruntă privirea pentru a ne duce la pocăință. El Se va întoarce și va privi spre noi, așa cum a privit spre Petru după ce acesta s-a lepădat de Domnul, aducându-l înapoi prin lacrimi și pocăință. El ne va vorbi așa cum i-a vorbit Mariei: „Păcatele îți sunt iertate; du-te în pace”. El ne va risipi temerile prin zâmbetul Său, ne va lua la pieptul Său și ne va asigura din nou de dragostea Lui. El va face aceasta, pentru că a făgăduit și pentru că a făcut aceasta întotdeauna. El va face asta, pentru că inima Lui plină de dragoste Îl mână să procedeze așa. El găsește desfătare în îndurare. De aceea, să ne deplângem nechibzuințele, dar să nu deznădăjduim cu

privire la iertare. Să ne mărturisim rătăcirile și să ne așteptăm ca El să Se întoarcă la noi. Să-L așteptăm pe Domnul, care Se ascunde doar pentru o vreme, și să-L căutăm cu dragoste. El va avea iarăși milă de noi.

9 IULIE

„EU VOI FI DUMNEZEUL LOR" (IER. 32:38).

Dumnezeu i-a vorbit mai întâi lui Israel, dar acum ne vorbește și nouă, Israelul spiritual. El le vorbește tuturor celor care s-au strâns în jurul Domnului Isus: păcătosului care s-a pocăit, care se întoarce la Dumnezeu cu lacrimi și rugăciuni; celui căruia Domnul îi dă o inimă care să-L cunoască și care se încrede în Cuvântul Său plin de har; tuturor credincioșilor adevărați. Ce include această făgăduință? „Eu voi fi Dumnezeul lor". Ei Îi vor recunoaște autoritatea, vor primi Cuvântul Lui, se vor pleca înaintea tronului Lui, Îi vor sluji și vor face voia Sa. Ei Îl vor prefera înaintea tuturor celorlalte lucruri și vor face din El obiectul încrederii, închinării și iubirii lor. El va fi Dumnezeul lor. „Eu voi fi Dumnezeul lor", iar ei vor avea înțelepciunea Lui ca să-i călăuzească, puterea Lui ca să-i ocrotească, iubirea Lui ca să-i încredințeze de siguranța lor, îndurarea Lui ca să-i mântuiască, sfințenia Lui

ca să-i sfințească și Duhul Lui ca să-i mângâie. Ca Dumnezeu al lor, El va fi cu ei și pentru ei; El le va fi Tată. El nu-i va dezamăgi și nu-i va părăsi niciodată, ci va împlini tot ce le-a făgăduit în Cuvântul Său, și le va dărui tot ce a pregătit pentru ei în legământul Său. Drag credincios, vezi în această făgăduință cea mai mare dintre îndurările lui Dumnezeu: El însuși ți Se dăruiește ca să fie Dumnezeul tău. Dacă Dumnezeu este de partea noastră, cine va putea fi împotriva noastră?

10 IULIE

„CERCETEAZĂ-MĂ, DOAMNE" (PS. 26:2).

„Fiecare să se cerceteze dar pe sine" (1 Cor. 11:28), spune Domnul. Creștinul face aceasta, dar, nefiind mulțumit cu propria cercetare, se întoarce spre Domnul și spune: „Cercetează-mă, Doamne!" El se teme să nu se înșele, pentru că știe cât de amăgitoare îi este inima. El este cu adevărat sincer și dorește să-și cunoască starea reală, oricât de dureros ar fi adevărul. El vrea ca inima lui să fie dreaptă înaintea lui Dumnezeu și, de aceea, vine la lumină. Aceasta este dovada harului lui Dumnezeu în sufletul său, fiindcă numai cei învățați de Dumnezeu strigă: „Cercetează-mă, Doamne!" Iubit cititor, este

aceasta rugăciunea ta? Ești dispus să fii cercetat? Îți dorești ca Dumnezeu să te cerceteze? Te rogi astfel: „Doamne, cercetează-mi inima: sunt eu un om care a primit harul Tău? Cercetează-mi motivațiile: sunt ele curate și potrivite Scripturii? Cercetează-mi faptele: sunt ele în acord cu Cuvântul Tău? Cercetează-mi scopurile: urmăresc eu slava Ta și înaintarea lucrării Tale?" Vezi că rugăciunea aceasta cere o cercetare personală: „Cercetează-mă". Ea cere și o cercetare imediată: Cercetează-mă acum! Numai un om cinstit va îngădui ca lucrurile să îi fie cercetate în amănunt. Tot astfel, numai creștinii cu o inimă dreaptă vor primi cu bucurie privirea lui Dumnezeu care îi cercetează.

11 IULIE

„ÎNTOARCE-ȚI FAȚA SPRE MINE" (PS. 119:132).

Dumnezeu privește spre noi ca să ne binecuvânteze, așa cum un tată privește spre copilul său. O singură privire a Tatălui nostru ceresc este de ajuns pentru a ne alina în cele mai adânci suferințe, pentru a ne scăpa din cele mai mari dificultăți și pentru a ne umple de pace și bucurie. Privirea Domnului ne va vedea dacă suntem pe o cale greșită, iar dacă suntem pe calea cea bună, ea ne va

întări. Privirea Lui l-a smerit pe Iov, l-a întărit pe Ghedeon, l-a adus pe Petru la pocăință și l-a umplut pe Ștefan de bucurie și pace în clipa morții. A privi spre noi înseamnă să ne arate bunăvoință. „Iată spre cine Îmi voi îndrepta privirile: spre cel ce suferă și are duhul mâhnit, spre cel ce se teme de cuvântul Meu" (Isaia 66:2). Dacă dorim ca Dumnezeu să privească spre noi, trebuie să privim și noi spre El. Dacă vrem ca El să privească spre noi și să Se îndure de noi, trebuie să-L căutăm în rugăciune și cu credință. Iubit cititor, îți dorești ca ochiul lui Dumnezeu să se odihnească asupra ta? Dacă El va privi spre tine cu îndurare, privirea Lui îți va risipi temerile, va împrăștia întunericul și te va umple de lumină și încredere sfântă. Oare așa ceva poate fi prea mult ca să cerem de la El? Nu, nu este prea mult ca Dumnezeu să ne dea! Dar este adesea greu pentru noi să primim. Privirea Lui vorbește despre împăcarea Lui cu noi și despre faptul că Îi pasă de noi. Ea ne împărtășește binecuvântări fără măsură.

12 IULIE

„EL VA FI UN LOCAȘ SFÂNT" (ISAIA 8:14).

Cine altcineva, dacă nu Isus, poate fi locașul nostru de adăpost? Numai El este sanctuarul făgăduit, în care suntem în siguranță față de mânia lui Dumnezeu, de

blestemul Legii încălcate și de planurile viclene ale Satanei. El este adăpostul nostru, în care trebuie să ne ascundem de vrăjmași, de furtuni și de necazuri. În El ne putem închina lui Dumnezeu la tronul de har, cu încredere și credință. Prin El, Dumnezeu Se descoperă și ne dă învățătură cu privire la toate lucrurile importante. În acest sanctuar putem aștepta să primim tot ce avem nevoie: izbăvire de toate temerile, apărare împotriva tuturor vrăjmașilor, ajutor în toate necazurile, sfințirea tuturor durerilor și ocrotire câtă vreme călătorim pe acest Pământ. Drag cititor, aleargă la Isus în orice necaz! Așteaptă de la El tot ceea ce ai nevoie. El îți arată cât de plin de har este și îți descoperă fericirea tuturor credincioșilor adevărați. Este El sanctuarul tău? L-ai întâlnit pe Dumnezeu în Hristos? Te închini lui Dumnezeu prin Hristos? Cauți în Hristos tot ceea ce îți trebuie? Dacă El este adăpostul tău, caută să-L slăvești. Așteaptă-te să găsești în El orice binecuvântare. În orice dificultate și primejdie, aleargă la El și laudă-L pe Domnul pentru un asemenea ascunziș minunat!

13 IULIE

„DUMNEZEU, CARE ESTE BOGAT
ÎN ÎNDURARE" (EFES. 2:4).

Îndurarea lui Dumnezeu este leacul pentru ticăloșia

omului. Păcatul și nenorocirea noastră nu pot fi mai mari decât îndurarea lui Dumnezeu. Suferințele noastre sunt numeroase, dar îndurarea Lui este un antidot îndeajuns de puternic pentru toate. Îndurarea este bogăția lui Dumnezeu, pe care El o dăruiește fără plată poporului Său. Este compasiunea pe care El o manifestă față de copiii Săi aflați în suferință. Prin ea, El Se lasă mișcat de suferințele noastre. Despre poporul Său din vechime este scris: „În toate necazurile lor n-au fost fără ajutor, și Îngerul care este înaintea Feței Lui i-a mântuit; El însuși i-a răscumpărat, în dragostea și îndurarea Lui, și necurmat i-a sprijinit și i-a purtat în zilele din vechime" (Isaia 63:9). Îndurarea lui Dumnezeu este infinită. Ea curge prin Isus. Slava ei se arată atunci când ne alină durerile, când ne împlinește nevoile, când ne iartă păcatele, când ne ușurează suferințele și când ne întoarce din toate rătăcirile noastre. Iubit cititor, Dumnezeu este bogat în îndurare și în seara aceasta. El are îndurare pentru tine, tocmai îndurarea de care ai nevoie. El spune: „Milă voiesc, iar nu jertfă" (Matei 9:13). Crede făgăduința Lui! Cere îndurare la tronul Lui! Așteaptă-te ca El să-Și proslăvească îndurarea în tine. Nu ai nevoie de altă recomandare în afară de starea ta ticăloasă și nici de o încurajare mai mare decât aceasta: „El este bogat în îndurare pentru

toți cei ce-L cheamă" (Rom. 10:12).

14 IULIE

„DOMNUL ÎMPĂRĂȚEȘTE" (PS. 97:1).

Dumnezeu este Domnul și Împăratul nostru. Acest Domn este Mântuitorul tău. El a luat asupra Sa natura noastră omenească și te cunoaște bine. El te iubește mai mult decât își iubește o mamă pruncul întâi născut. În tot ceea ce El face și în tot ceea ce îngăduie, El urmărește binele tău. El domnește cu supremație: tronurile, stăpânirile, domniile și puterile Îi sunt supuse toate. În felul în care conduce toate lucrurile, El Își arată deopotrivă înțelepciunea și puterea, dreptatea și îndurarea, suveranitatea și harul. El domnește pentru a încuraja sfințenia, fericirea și bunăstarea veșnică a poporului Său. El domnește asupra vrăjmașilor Săi și le zădărnicește planurile, folosind chiar eforturile lor pentru împlinirea planurilor Sale. El domnește și în inimile prietenilor Săi, nu doar peste ei. Astfel, El îi păzește de rele, le rânduiește împrejurările vieții și Își împlinește Cuvântul. „Domnul împărățește!" Gândește-te la acest adevăr ori de câte ori Satana te atacă și te hărțuiește; când păcatul se ridică în tine, tulburându-te și apăsându-te; când providența pare potrivnică, îți strică planurile și îți încearcă credința. Când ai

lupte din afară și temeri dinlăuntru, când vrăjmașii ți se împotrivesc, când boala te doboară sau când moartea te privește în față, tu amintește-ți că „Domnul împărățește!" Găsește în acest adevăr mângâiere și siguranță.

15 IULIE

„SĂ PRĂZNUIM DAR PRAZNICUL" (1 COR. 5:8).

Noi suntem invitați la ospăț! Apostolul Pavel se referă la Paște: mielul era înjunghiat, ușiorii ușilor erau stropiți cu sânge, întâii născuți ai egiptenilor piereau, iar Israel era eliberat. Hristos este Mielul nostru de Paște. Sângele Lui a fost vărsat pentru noi și este aplicat peste noi; vrăjmașii noștri sunt înfrânți, iar mântuirea ne este asigurată. Evreii trebuiau să se hrănească din mielul al cărui sânge îi salvase. Noi trebuie să ne hrănim din Hristos, prin al cărui sânge suntem răscumpărați. De aceea, „să prăznuim dar praznicul". Asta înseamnă să ne ospătăm din jertfă, din Hristos, Cel răstignit pentru noi. El nu este doar răscumpărarea noastră, ci și hrana noastră. Sufletele noastre sunt hrănite din El atunci când credem în Persoana Sa glorioasă, în lucrarea Sa desăvârșită, în biruința Sa asupra morții și în proslăvirea Sa veșnică. Privirea noastră trebuie îndreptată zilnic spre Hristos, mintea noastră trebuie să fie preocupată de Hristos, iar inima

noastră trebuie să se hrănească din Hristos. Suntem invitați la un ospăț, iar esența acestuia este Hristos. Să prăznuim, așadar, în fiecare zi această sărbătoare! Să facem asta cu multă rugăciune, cu laudă din inimă, în credință și nădejde, cu smerenie și cercetare solemnă a sufletului, cu întristare după voia lui Dumnezeu și cu bucurie cerească. Să prăznuim sărbătoarea, fiindcă Dumnezeu ne-a chemat să facem asta. Iar când o prăznuim, Îl onorăm pe Isus.

16 IULIE

„SĂ NU MAI FIM COPII" (EFES. 4:14).

Viața ta spirituală crește sau se ofilește? Apostolul Pavel nu este preocupat aici de starea noastră fizică sau socială, ci de maturitatea noastră spirituală. Într-un anumit sens, noi vom rămâne întotdeauna copii înaintea lui Dumnezeu; în ceea ce privește însă priceperea în cele sfinte, ar trebui să devenim oameni maturi. Domnul a pregătit tot ce este necesar pentru creșterea poporului Său și ne îndeamnă să creștem. Trebuie să înaintăm în cunoaștere: copiii se mulțumesc cu lucruri mărunte, dar noi nu ar trebui să ne mulțumim cu atât. Trebuie să creștem în tărie și să devenim puternici în harul care se găsește în Hristos Isus. Trebuie, de asemenea, să devenim

mai curajoși în fața vrăjmașilor noștri, mai îndrăzneți în lucrarea Domnului și mai statornici în dragostea pentru lucrurile sfinte. Credința, nădejdea, dragostea și râvna noastră trebuie să crească. Nu trebuie să rămânem pe loc, ci să trecem de la starea de prunci la cea de tineri, iar apoi să ajungem părinți în Hristos. Dar pentru a crește, avem nevoie de hrană, exercițiu și devoțiune. Trebuie să ne hrănim din Hristos, să ne punem la lucru virtuțile spirituale și să trăim în părtășie cu Dumnezeu. Pentru creșterea noastră, Domnul ne-a dat Cartea Sa, rânduielile Sale și pe Fiul Său. El a făgăduit că vom „crește ca vița" (Ioan 15:1-5) și că vom „ieși și vom sări ca viteii din grajd" (cf. Mal. 4:2). Să ne punem inima spre creștere și să luăm aminte la acest îndemn folositor: „Să nu mai fim copii".

17 IULIE

„MĂ COPLEȘESC NELEGIUIRILE" (PS. 65:3).

Noi ne aflăm în război! Lupta cu păcatul nu va înceta până în ziua în care Îl vom vedea pe Domnul nostru. Între timp, păcatul locuiește în noi, lucrează în noi și, uneori, ne biruiește. Noi nu suntem niciodată liberi de păcat în întregime, astfel că trebuie să veghem și să luptăm împotriva lui zi de zi. Uneori, nelegiuirile ajung să ne copleșească. Ele ne tulbură pacea, ne sporesc necredința, ne răpesc dragostea

față de Dumnezeu, reduc la tăcere rugăciunea și lauda, ne slăbesc și ne întinează sufletul, și ridică un nor între noi și Dumnezeu, astfel încât nu-I mai putem vedea fața și nu ne mai putem bucura de dragostea Lui. Când cedăm în fața păcatului și acesta ajunge să ne stăpânească, trebuie să ne așteptăm la mustrările și disciplina Duhului Sfânt. În omul din afară, poate veni nuiaua suferinței. Vom simți tulburare și nedumerire înaintea tronului lui Dumnezeu, iar starea noastră va cere smerire, mărturisire și pocăință înaintea Lui. Dacă Domnul sfințește această experiență în viața noastră, ea ne va face să urâm și mai mult păcatul și să ne privim cu dezgust înaintea lui Dumnezeu. Vom deveni mai veghetori și mai stăruitori în rugăciune, mai atenți la propriile slăbiciuni și mai grijulii să evităm orice pare rău. Și când vom fi eliberați iar, Îl vom binecuvânta, Îl vom lăuda și vom adora pe îndelunga răbdare, îndurarea și iertarea din partea Dumnezeului nostru iubitor.

18 IULIE

„EU SUNT PROSLĂVIT ÎN EI" (IOAN 17:10).

Lucrarea lui Isus a fost să-L proslăvească pe Tatăl, iar Tatăl este proslăvit în Isus. Lucrarea noastră este să-L proslăvim pe Isus, iar El este proslăvit în noi. Sângele Său

este proslăvit prin iertarea noastră, prin pacea pe care o primim și prin curățirea de orice păcat. Neprihănirea Lui este proslăvită prin îndreptățirea noastră deplină, neîntreruptă și veșnică. Puterea Lui este proslăvită prin despărțirea noastră de lume și prin păstrarea noastră pentru viața veșnică. Îndurarea Lui este proslăvită prin învierea noastră la viața spirituală și prin numeroasele Sale mângâieri. Cuvântul Său este proslăvit prin libertatea și bucuria noastră sfântă; bunăvoința Sa smerită prin părtășia noastră cu El; credincioșia Sa, prin răspunsurile pe care le primim la rugăciunile și cererile noastre. Bunătatea Lui este proslăvită prin purtarea Sa de grijă și sprijinul pe care ni-l dă în necazuri. Compasiunea Lui se vede în suferințele și durerile noastre, iar răbdarea Lui este proslăvită prin faptul că îndură încăpățânarea și multele noastre slăbiciuni. Harul Lui este proslăvit în viața noastră, în moartea noastră și în mântuirea noastră veșnică. Isus este proslăvit în noi, fiindcă tot ceea ce suntem, Îi datorăm Lui, tot ceea ce avem, primim de la El și tot ceea ce nădăjduim, așteptăm de la El. Biserica Lui este slava Sa, iar El o va face glorioasă. El o va înfățișa înaintea Sa plină de slavă, fără pată, fără zbârcitură sau orice altceva de acest fel. Ce gând minunat! Oare poate fi adevărat? Domnul meu este proslăvit în mine!

19 IULIE

„VOI CUNOAȘTE CĂ MĂ IUBEȘTI" (PS. 41:11)

„În favoarea Lui este viața" (Ps. 30:5, lit. KJV). Ce credincios nu cunoaște acest adevăr? Și totuși, cine este mișcat cu adevărat de el? Dacă Dumnezeu nu Și-ar fi arătat bunăvoința față de noi, am fi rămas morți în păcat sau am fi continuat să suferim sub loviturile unei conștiințe vinovate, am fi fost închiși în deznădejde ori vrăjmașul nostru ar fi triumfat asupra noastră. Vrăjmașul viclean ne întrece în înțelepciune, putere, experiență și perseverență. El a avut un mare avantaj datorită slăbiciunii, timidității și lașității noastre, precum și din pricina pornirilor noastre păcătoase și a necunoașterii planurilor lui. El a încercat să ne atragă în păcat, să ne împingă spre lepădarea credinței sau să ne ducă la deznădejde. Dar nu a biruit. Cu siguranță că el ar fi reușit dacă Domnul nu Și-ar fi arătat bunăvoința față de noi. Însă Isus a mijlocit pentru noi. Duhul Sfânt ne-a ajutat în slăbiciunile noastre. Tatăl nostru ceresc Și-a împlinit Cuvântul și l-a ținut cu credincioșie pe vrăjmaș în control, împiedicându-l și înfrânându-l. El ne-a ocrotit în ziua luptei și ne-a apărat în toiul bătăliei. Știm sigur că Domnul Și-a arătat bunăvoința față de noi, căci am rămas în picioare când mulți

au căzut și am perseverat când mulți s-au întors de pe cale. Noi suntem dovezile vii ale îndurării Sale. Fiecare dintre noi poate spune: sunt un copil asupra căruia Dumnezeu Și-a arătat bunăvoința!

20 IULIE

„CELUI CE VA BIRUI" (APOC. 2:17).

„Suntem mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit" (Rom. 8:37). Fiecare creștin este un soldat, și este îndemnat să se poarte ca un bun ostaș al lui Isus Hristos. Fiecare soldat creștin trebuie să meargă la război. Vrăjmașii lui sunt numeroși și puternici. Ei trebuie biruiți, fiindcă nu se vor preda niciodată de bunăvoie. Creștinul nu trebuie să le propună și nici să accepte vreodată condiții de pace cu ei. El trebuie să lupte până când vrăjmașii vor fi cu totul înfrânți. El trebuie să biruiască lumea, să-l învingă pe Satana și să-și stăpânească propriul suflet. Cerul este patria celor biruitori. Pentru ei sunt păstrate onoruri de o slavă de nedescris. Isus, Căpetenia mântuirii lor, le va da să mănânce din pomul vieții și din mana ascunsă; le va dărui piatra albă, pe care este scris un nume nou. Isus le va da luceafărul de dimineață, haine albe și privilegiul de a fi stâlpi în Templul lui Dumnezeu. El le va dărui cununa vieții și îi va așeza împreună cu El pe tronul Său.

Toate acestea sunt făgăduite celui ce biruiește. Orice binecuvântare care poate fi dăruită și orice onoare care poate fi acordată va fi partea de moștenire a celui biruitor. Să ne luptăm, deci, folosind toată armura lui Dumnezeu, întăriți prin harul lui Isus, cu privirea ațintită asupra răsplătirii și încurajându-ne unii pe alții în luptă. Prin credință vom birui!

21 IULIE

„V-AȚI APROPIAT DE... SÂNGELE STROPIRII" (EVREI 12:22, 24).

Pe cruce, Mântuitorul a sângerat pentru noi. Sângele Lui a fost vărsat pentru păcat și stropit asupra păcătosului; prin vărsarea lui s-a făcut ispășirea, iar prin stropire, păcătosul a fost declarat curat. Sângele lui Isus este sângele stropirii. El a făcut pace pentru păcătoși și le vestește păcătoșilor pacea. El curăță de orice păcat și o face cu putere răscumpărătoare, eficace și infailibil. El vindecă conștiința rănită, le dă mireasmă slujirilor noastre și confirmă legământul. El ne ocrotește așa cum sângele mielului de Paște i-a ocrotit pe evrei și împlinește cerințele dreptății infinite. El a obținut iertare pentru cei vinovați, viață pentru cei morți, răscumpărare pentru cei înrobiți și har pentru cei lipsiți de el. Credincioși fiind, noi venim

la acest sânge al stropirii și ne încredem în el, fiindcă doar el ne asigură primirea înaintea lui Dumnezeu. Noi venim la el ca să-i cunoaștem puterea și ca să ne bucurăm de fericirea care decurge din el. Îl invocăm pentru a primi îndurare și har care să ne ajute la vreme de nevoi. Ne bucurăm în el, fiindcă este izvor de mângâiere, alinare și bucurie. Venim la el prin credință ori de câte ori suntem apăsați de vinovăție, tulburați de temeri, atacați de Satana, copleșiți de nevoi sau confruntați cu moartea. Sângele stropirii este răspunsul lui Dumnezeu la orice nevoie.

22 IULIE

„FERICE DE CEI CE PĂZESC
CĂILE MELE" (PROV. 8:32).

Căile Domnului sunt căi binecuvântate. Deși sunt variate, toate duc la slavă, cinste, nemurire și viață veșnică. Există calea mântuirii, prin care suntem eliberați de vinovăția, puterea și urmările păcatului. Există calea păcii, prin care dobândim, ne bucurăm și păstrăm pacea conștiinței. Există calea sfințeniei, pe care creștem în evlavie. Există calea adevărului, pe care învățăm, trăim și punem în practică adevărul, astfel încât umblarea noastră cu Dumnezeu să Îi fie plăcută, iar semenii noștri să fie ajutați. Nu putem intra pe aceste căi și nici nu putem umbla

pe ele fără credință. Noi suntem mântuiți prin har, prin credință. Prin credință avem pace cu Dumnezeu. Prin credință ne sunt curățite inimile. Adevărul lui Dumnezeu trebuie crezut, altfel nu va deveni niciodată o realitate trăită. Credința lucrează prin dragoste. Iată binecuvântarea: „Ferice de cei ce păzesc căile Mele!" Ei își țin privirea asupra acestor căi, inima îndreptată spre ele și pașii pe ele. Ei le păzesc cu grijă, cu teamă sfântă și cu statornicie. Ei sunt binecuvântați fiindcă judecă drept, aleg corect, umblă în siguranță, trăiesc fericiți, înaintează necontenit și își încheie alergarea în slavă, în căminul ceresc, și toate acestea pentru că ei „păzesc căile Mele".

23 IULIE

„TOATE FĂGĂDUINȚELE LUI DUMNEZEU... ÎN EL" (2 COR. 1:20).

„Hristos în voi, nădejdea slavei" (Col. 1:27). Așa cum lumina se află în soare, tot astfel întregul har se găsește în Hristos. Toate făgăduințele lui Dumnezeu cuprinse în Biblie se concentrează în Isus. Făgăduințele Scripturii sunt divine; ele ne descoperă natura și dispoziția lui Dumnezeu. Toate își au originea în har, dovedesc bunătatea Lui nemărginită, ne arată cât de mult Se apleacă El

spre noi și sunt menite să ne întărească nădejdea și credința. Ele sunt în Hristos: în gura Lui ca Martor adevărat; în mâna Lui, ca Garant al unui legământ mai bun; în inima Lui, ca Mire al bisericii Sale; în voia Lui, ca Dătător al testamentului plin de har; în moștenirea Lui, ca Moștenitor al tuturor lucrurilor. Toate sunt cuprinse în El, ca împlinire a îndurării făgăduite înaintașilor noștri. El le vestește ca Profet, le confirmă ca Preot și le împlinește ca Împărat. Unele privesc lumea, iar altele în special biserica. Unele se referă la trup, altele la suflet. Ele cuprind toată istoria și se întind până în veșnicie. În Hristos, fiecare făgăduință este „da" pentru grec și „amin" pentru evreu; toate își găsesc confirmarea în El. Iubit cititor, să le credem, să pledăm pentru ele și să ne odihnim sufletele în ele. Să privim întotdeauna doar la Domnul nostru, Hristos, căci El este nădejdea slavei.

24 IULIE

„N-AM NICIO MÂNIE" (ISAIA 27:4)

Dumnezeu este dragoste. Este ușor să înțelegem greșit caracterul lui Dumnezeu. Noi ni-L imaginăm adesea mânios și ne temem de El. Dar la Cruce, în Isus, Dumnezeu ne întâmpină, ne primește, ne binecuvântează și ne asigură că mânia Lui împotriva noastră a fost îndepărtată.

Isus este temelia nădejdii: El abate mânia lui Dumnezeu, iar eu primesc dragoste și nădejde. Dumnezeu nu-mi va respinge cererea, nu-mi va dispreţui rugăciunea și nu mă va alunga de la tronul Său. De aici izvorăște mângâierea, anume că, dacă mânia lui Dumnezeu a fost îndepărtată, furia oamenilor este zadarnică, furia Iadului nu mă poate nimici, teama mea de moarte nu are temei, frica de a fi respins este copilărească, iar spaima de apropierea judecății nu mai are temei. Acesta este un îndemn la recunoștință și laudă. Nu mai există mânie față de mine în Dumnezeu, căci sunt copilul Lui. Pot să mă apropii de El și să mă încred în El; pot să aștept lucruri bune de la El și trebuie să-L laud. Dacă în Dumnezeu nu mai este mânie față de mine, atunci de cine să mă tem? De ce să mă înspăimânt? El este adăpost în vreme de necaz, izvor de apă vie în pustiu, grădină în sălbăticie și râu ale cărui ape înveselesc cetatea lui Dumnezeu. Dumnezeu nu este mânie, ci dragoste față de mine. Drag cititor creștin, ia seama la felul în care gândești despre Dumnezeul tău.

25 IULIE

„ISUS SINGUR" (MATEI 17:8).

Ia-mi lumea, dar dă-mi-L pe Isus. Pe Pământ, singurul lucru sigur este schimbarea. Dar, în mijlocul tuturor

schimbărilor, Domnul nostru Isus rămâne același, neschimbător și neschimbat. Multe lucruri se schimbă sau dispar: sănătatea, bogăția, confortul, rudele, tinerețea, puterea și prosperitatea.

Dar, orice altceva s-ar schimba, Isus rămâne același. El este același în natura Sa, care este dragoste; în planul Său pentru noi, care este har; în făgăduințele Sale, care sunt credincioase; și în slujbele Sale, ca Preot, Mijlocitor și Împărat. Isus este același în sângele Lui, care este întotdeauna eficace; în relația Lui cu noi, căci El ne este Tată, Frate, Mire și Prieten.

Isus este același ieri, azi și în veci. Iată un motto potrivit pentru noi: doar Isus ca temei al cererilor mele înaintea tronului harului; ca obiect al credinței, dorinței și încrederii mele; ca nădejde și temelie a primirii mele înaintea lui Dumnezeu; ca model și exemplu; ca bucurie și cântare a mea; ca Împărat și Legiuitor al meu; ca totul în tot pentru mine. Să ne străduim să ne păstrăm privirea și inima îndreptate mereu spre Isus. Să ținem minte că nici norii întunecați, nici soarele strălucitor nu schimbă nimic în El. Doar Isus îndulcește și sfințește toate pierderile și despărțirile, și doar El ne păzește de capcanele prosperității.

26 IULIE

„BUCURAȚI-VĂ ÎNTOTDEAUNA” (1 TES. 5:16).

Expresia „bucuria în Hristos Isus” descrie foarte bine creștinul mulțumit și duhovnicesc. El se bucură că păcatele îi sunt iertate și că numele lui este scris în Ceruri. Această bucurie este un rod al Duhului. Ea este darul credinței. Ea vine împreună cu nădejdea: „Bucurați-vă în nădejde”. Ea este bucuria soldatului în căpitanul său biruitor, a marinarului în cârmaciul lui înțelept și de încredere, a fiului risipitor în tatăl său bun și iubitor, și a celui care se pocăiește în Dumnezeul său iertător și plin de har. Această bucurie este negrăită și plină de slavă. Ea este întotdeauna o bucurie sfântă, dar păcatul o poate umbri și o poate slăbi cu ușurință. Iubit cititor creștin, Dumnezeul tău îți poruncește să te bucuri. Poporul Domnului din vechime se bucura nespus în toate necazurile sale. O temelie trainică este așezată spre bucuria ta în Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu, în legământul Său plin de har, în plinătatea lui Isus și în perfecțiunile glorioase ale lui Dumnezeu. Bucuria noastră este zdruncinată adesea de nesiguranța cu privire la chemarea și alegerea noastră; de necredința care Îl dezonorează pe Dumnezeu și ne rănește pe noi; de o înțelegere prea săracă a lui Hristos; de

un duh pripit; de încurcarea în lucrurile lumii; de o umblare nestatornică cu Dumnezeu și de egoismul din viața creștină. Iubit credincios, Domnul îți poruncește să te bucuri neîncetat, să te bucuri întotdeauna, în veci.

27 IULIE

„OMUL ACESTA ÎI PRIMEȘTE PE PĂCĂTOȘI"
(LUCA 15:2)

„Hristos Isus a venit în lume ca să îi mântuiască pe cei păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu" (1 Tim. 1:15). Așa a mărturisit apostolul Pavel, asigurându-i pe păcătoșii din toate timpurile că Dumnezeul nostru este plin de compasiune față de noi. El i-a primit pe păcătoși și i-a primit tocmai ca păcătoși. El continuă să-i primească și astăzi, în ciuda păcatelor lor; da, venirea lor la El este legată chiar de nevoia lor de iertare. El Îi primește chiar pe cei mai răi dintre păcătoși, oricât de nevrednici ar fi, oricât de disprețuiți de ceilalți și oricât de neobișnuite ar fi împrejurările lor. Îi primește pe păcătoșii din orice țară și de orice vârstă, fără deosebire. Orice păcătos care vine la El este primit, fără excepție. El îi primește cu toate păcatele asupra lor, oricât de întinați sau de josnici ar fi. El îi primește fără ca ei să aibă ceva care să-i recomande, fără șovăire și cu cea mai mare bunătate. El îi primește pentru

a le ierta toate păcatele, pentru a-i curăți de orice întinăciune, pentru a-i îndreptăți de orice acuzație, pentru a le vindeca rănile, pentru a-i face făpturi noi, pentru a-i folosi spre slava Sa și pentru a-i face un popor deosebit, plin de râvnă pentru fapte bune. În final, El îi va glorifica și îi va duce la Sine în Cer pentru totdeauna. Preaiubit cititor, dacă simți că nu te poți apropia de Dumnezeu ca un sfânt, vino la Isus ca un păcătos. Te îndoiești de autenticitatea experiențelor tale din trecut? Vino la El, căci El te va primi. Vino la El acum. El nu te va izgoni.

28 IULIE

„ÎI CUNOSC PE ACEIA PE CARE I-AM ALES" (IOAN 13:18)

„Nu voi M-ați ales pe Mine; ci Eu v-am ales pe voi" (Ioan 15:16). Domnul nostru este Cel care alege, iar El nu face nicio greșeală. Unii au fost aleși pentru o slujbă anume, fără să fie aleși pentru mântuire. Așa a fost Iuda. Însă toți credincioșii sunt aleși pentru viața veșnică. El i-a ales printr-un act al suveranității Sale, ca dăruiți Lui de către Tatăl. El Și-a ales poporul ca mireasă a Sa, slujitori ai Săi, martori ai Lui și slavă a Sa. Alegerea lor de către El a fost cauza pentru care ei L-au ales la rândul lor. El îi cunoaște pe cei aleși ai Săi. Cunoașterea lor de către El

este desăvârșită. El îi știe pe nume și știe unde locuiesc ei. Dumnezeu le cunoaște inimile, credința, nădejdile, dragostea, temerile, durerile, faptele și nevoile. Cunoașterea Lui este o sursă de mângâiere pentru ei. El îi primește. Isus Își cunoaște astfel tot poporul pentru că El este Dumnezeu. Cine altcineva ar putea cunoaște precis numărul, numele, locuințele, inimile și toate circumstanțele unei mulțimi pe care nimeni nu o poate număra? Iubit cititor, Isus ne cunoaște într-un fel care ne smerește mândria, ne onorează credința, ne împlinește nevoile, ne călăuzește pașii și ne răsplătește faptele bune. Amintește-ți mereu că Isus cunoaște toate căile tale: în familie, la serviciu, în biserică – pretutindeni. El Își cunoaște aleșii așa cum un tată își cunoaște copiii iubiți.

29 IULIE

„SĂ NE APROPIEM AICI DE DUMNEZEU" (1 SAM. 14:36).

Prin natura noastră, noi suntem departe de Dumnezeu, dar prin har, suntem aduși aproape. În rugăciune, ne întâlnim cu Dumnezeu la tronul de har. Acesta este privilegiul fiecărui credincios, deși unii îl neglijează, spre marea lor pagubă. Noi nu trebuie să neglijăm acest privilegiu, căci Isus, Marele nostru Preot, a trecut în Ceruri și

Se află la dreapta lui Dumnezeu Tatăl, chemându-ne să ne apropiem de tronul de har. Trebuie să facem cât de des acest lucru, fiindcă voia Tatălui este să ne rugăm și să nu cădem de oboseală, indiferent de problema cu care ne confruntăm sau cât de sumbră pare situația în ochii noștri. Să ne apropiem, așadar, cu îndrăzneală de tronul de har și să ne revărsăm inimile înaintea Lui, cu poverile, durerile și cererile noastre. Acolo vom căpăta îndurare și vom găsi har care să ne ajute la vreme de nevoi. Aceasta este făgăduința Cuvântului lui Dumnezeu, iar Cuvântul Lui este credincios. Să ne apropiem cu încredere, ca niște copii preaiubiți; cu reverență, ca păcătoși care se pocăiesc de păcatele lor; și cu inimi recunoscătoare, ca fii și fiice ai Tatălui nostru ceresc. Să ne apropiem de multe ori pe zi: în cămăruța noastră, în taină, la lucru, în călătorie și în orice alt loc ne-am afla. Ori de câte ori ne apropiem de Dumnezeu, El Se apropie de noi.

30 IULIE

„ASCULTAREA FACE MAI MULT
DECÂT JERTFELE" (1 SAM. 15:22).

„Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele" (Ioan 14:15). Așa ne vorbește Domnul nostru astăzi. Noi sun-

tem înclinați să acordăm prea multă importanță ritualurilor. Israel a făcut aceasta, iar mii de oameni fac și astăzi acest lucru într-o măsură înspăimântătoare. Ceea ce Îi place lui Dumnezeu este ascultarea de poruncile Sale, izvorâtă din dragostea față de El, în timp ce ne bizuim pentru viață și pace numai pe lucrarea încheiată a lui Hristos. Ascultarea face mai mult decât jertfele. Ascultarea adevărată cere supunerea judecății, încuviințarea conștiinței, acordul voinței și predarea întregii ființe sub autoritatea lui Dumnezeu.

O astfel de ascultare Îi place mai mult lui Dumnezeu decât orice jertfă pe care am putea-o aduce, fiindcă ea recunoaște înțelepciunea și bunătatea Lui în ceea ce El ne cere și exprimă o împlinire sinceră a voii Sale. Pentru a fi primită, ascultarea noastră trebuie să fie potrivită Scripturii, sinceră, smerită, consecventă și statornică. Atunci, ea valorează mai mult decât orice dar pe care l-am putea oferi sau decât orice suferință pe care am putea-o îndura. Trebuie să ascultăm de Dumnezeu ca Suveran și să-L iubim ca Tată. Ascultarea noastră trebuie să fie ascultarea copiilor care trăiesc sub zâmbetul iubitor al Tatălui lor ceresc. Ascultarea nu trebuie privită ca un preț plătit pentru binecuvântări, ci ca dovada dragostei noastre.

31 IULIE

„TATĂL ÎNSUȘI VĂ IUBEȘTE" (IOAN 16:27).

„Și dragostea stă nu în faptul că noi L-am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi" (1 Ioan 4:10). Noi Îl iubim acum pentru că El ne-a iubit mai întâi. Toți cei care cred Cuvântul Lui, se bizuie pe meritele Sale, păzesc rânduielile Lui și Îl găsesc prețios pentru sufletele lor, toți aceștia sunt iubiți de Tatăl. Această dragoste cuprinde bunăvoința Lui infinită față de ei și desfătarea Lui în ei. Este dorința Lui nemărginită de a le face bine și de a revărsa binecuvântări asupra lor. Dragostea aceasta s-a arătat mai întâi în planul Său, apoi în făgăduință și, în cele din urmă, în lucrarea glorioasă a Fiului Său preaiubit. Dragostea Lui este veșnică, neschimbătoare și fără plată. Dovezile ei sunt legământul, darul Fiului Său, dăruirea Duhului Sfânt, Biblia, toate privilegiile Evangheliei și binecuvântările spirituale, ca și Împărăția slavei la final. Dacă Tatăl însuși ne iubește, să credem acest adevăr, mai ales când venim înaintea Lui în rugăciune. Să-L iubim la rândul nostru, să fim gata să împlinim voia Lui și să suferim pentru ea. Să trăim deasupra valorilor lumii și să mărturisim înaintea ei că faptele ei sunt rele. Să căutăm binele tuturor celor pe care El îi iubește. Să avem

milă de păcătoși, să ne rugăm pentru ei și să le vorbim, încurajându-i pe cei care Îl caută pe Domnul și asigurându-i de dragostea Lui.

Roua de seară

AUGUST

1 AUGUST

„DOMNUL ÎȚI IARTĂ PĂCATUL” (2 SAM. 12:13).

„Să știți că păcatul vostru vă va ajunge!” (Num. 32:23). David a comis mai întâi adulter, apoi l-a îmbătat pe Urie, apoi a pus la cale uciderea lui, a pus totul pe seama providenței lui Dumnezeu și s-a prefăcut că este nevinovat, până ce, în cele din urmă, Natan, profetul lui Dumnezeu, l-a trezit din amăgirea de sine. Apoi, cu inima profund zdrobită, David și-a mărturisit fărădelegile înaintea Domnului. Mărturisirea lui a fost precedată de o convingere sinceră în conștiința lui, însoțită de rugăciuni izvorâte dintr-o inimă zdrobită și încununată de iertarea lui Dumnezeu: „Domnul îți iartă păcatul”. Păcatul apare înaintea lui Dumnezeu și aduce acuzații împotriva omului păcătos. Dar apoi vine Apărătorul, care pledează pentru îndurare. El învinge, iar Dumnezeu îl iartă pe cel vinovat de fărădelegi atât de grave. Păcatul lui este atât de iertat, încât este uitat. Aceasta este natura îndurării lui Dumnezeu. Să observăm că omul care își mărturisește deschis păcatele sincer va descoperi că Dumnezeu îl iartă pe deplin și fără plată. Dacă Dumnezeu te-a iertat, ar trebui să-ți pui adesea păcatele înaintea ochilor, pentru a te smeri, pentru

a te păzi să nu te întorci la nebunie și pentru a-ți aprinde recunoștința și dragostea. Așa a făcut David, care spune: „Căci îmi cunosc bine fărădelegile, și păcatul meu stă necurmat înaintea mea" (Ps. 51:3). Păcătos iertat, dacă te-ai pocăit, regretă întotdeauna păcatul, teme-te de el și veghează împotriva lui!

2 AUGUST

„VRĂJMAȘUL CEL DIN URMĂ" (1 COR. 15:26).

În Hristos, moartea nu mai este regele terorii. Creștinul are mulți vrăjmași, dar, prin har, el îi va birui pe toți. „Vrăjmașul cel din urmă, care va fi nimicit, va fi moartea". Moartea este un vrăjmaș al împărățiilor, doborând prinți, patrioți și oameni puternici. Ea este un vrăjmaș al congregațiilor, răpindu-i fără milă atât pe cei activi și binevoitori, cât și pe ascultătorii neroditori. Ea este un vrăjmaș al bisericilor, lipsindu-le de lideri, de învățători, de tineri, de membrii devotați și de oameni plini de râvnă. Ea este un vrăjmaș al fiecărui om, fie el sfânt sau păcătos. Moartea a fost un vrăjmaș chiar și pentru Domnul nostru Isus Hristos. Ea este ultimul vrăjmaș în ordinea succesiunii: mai întâi Satana, apoi păcatul, apoi moartea. Ea este ultima în atacul ei, căci întâi vine boala, apoi bătrâ-

neștea, apoi moartea. Ea este ultimul vrăjmaș care va fi nimicit, fiindcă Dumnezeu a hotărât aceasta, iar Isus va veni să împlinească judecata rânduită. Chiar și acum, sfinții pot sfida puterea morții, i se pot împotrivi când atacă, se pot bucura chiar în brațele ei și pot ieși din strânsoarea ei spre slava veșnică, deoarece Domnul nostru a biruit moartea pentru noi.

3 AUGUST

„CÂND VEI VENI LA MINE?" (PS. 101:2).

„Îmi vei arăta cărarea vieții; înaintea Feței Tale sunt bucurii nespuse, și desfătări veșnice în dreapta Ta" (Ps. 16:11). Prezența Domnului este pentru poporul Său ca însuși Cerul. Copiii Lui nu pot fi mulțumiți și fericiți fără ea. El este obiectul dragostei lor, izvorul fericirii lor, centrul dorințelor lor și viața sufletelor lor. Dacă El este prezent, totul este bine; dar, dacă El Se îndepărtează, nimic nu le mai poate aduce împlinire. Ei devin tulburați, sufletele lor nu-și găsesc odihna, iar dorințele le rămân neîmplinite. Motivele sunt multe: în bunăvoința Lui este viața, în părtășia cu El se găsesc bogăția și pacea, iar în prezența Lui sunt bucuria deplină, siguranța, odihna, mulțumirea și biruința. Prezența Lui le hrănește sfințirea, le lărgește inima și le maturizează roadele harului. Ea

dovedește cât de prețioasă este credința lor sfântă. Domnul Își vizitează poporul în prezent. Uneori, copiii Lui pierd binecuvântarea prezenței Sale, dar, după ce au gustat-o, ei nu pot decât să tânjească din nou după ea. Sufletul care stăruiește, tânjește și cere cu insistență va fi săturat. Drag cititor, ai fost binecuvântat cu prezența lui Dumnezeu? Te bucuri de ea chiar acum? Poți găsi ceva care s-o înlocuiască? Strigi și tu asemenea lui David: „Sufletul meu este lipit de Tine" (Ps. 63:8)? Sau: „Când vei veni la mine?" (Ps. 101:2). Sau: „Să vină peste mine îndurările Tale, ca să trăiesc, căci Legea Ta este desfătarea mea" (Ps. 119:77)?

4 AUGUST

„O, DE AR VREA DUMNEZEU
SĂ VORBEASCĂ!" (IOV 11:5).

Prietenii lui Iov au fost niște mângâietori slabi. Ei au înțeles greșit situația lui. Prin argumentele lor, ei nu au reușit nici să-l convingă, nici să-l mângâie. Ei doreau să afle adevărul din spatele suferinței lui Iov, iar unul dintre ei a exclamat în cele din urmă: „O, de ar vrea Dumnezeu să vorbească!" Credinciosul exclamă adesea același lucru. Aceasta exprimă dorința lui de a primi lumină, convingerea că numai Dumnezeu este suficient, și astfel are o

curiozitate legitimă și firească. Cui dorim ca Dumnezeu să îi vorbească? Nouă, ca să ne asigure că avem parte de dragostea Lui, să ne aline în suferințe și să ne întărească în adevăr. Vrem ca El să le vorbească păcătoșilor, ca să-i trezească, să-i convertească și să-i aducă de partea Domnului. Să le vorbească celor îndureraţi, ca să-i mângâie, să-i întărească și să-i elibereze. Să le vorbească celor care s-au abătut de la credință, ca să-i mustre și să-i readucă la sfințenie, fericire și utilitate. Ce ne învață această exclamație? Să ne încredem în Dumnezeu și să apelăm la El când suntem nedumeriți. Credincios încercat, Dumnezeu va vorbi în favoarea ta. Credincios devotat, Dumnezeu îți va vorbi. Cum vorbește El? Prin Cuvântul Său, prin providența Sa și prin Duhul Său. Să-I ascultăm, așadar, glasul. Să-L rugăm adesea să vorbească prin predicatorii Săi, prin rânduielile Sale, prin Cuvântul Său și prin fiecare împrejurare pe care El o îngăduie.

5 AUGUST

„FAC DIN INIMĂ VOIA LUI DUMNEZEU" (EFES. 6:6).

Voia lui Dumnezeu este cea bună și desăvârșită. A o cunoaște și a o împlini constituie îndatorirea și desfătarea supremă a fiecărui om. Voia lui Dumnezeu cu privire la omul păcătos este ca acesta să creadă în El, să-L iubească și

să-L asculte. Voia Lui cu privire la cel credincios este ca acesta să-I respecte autoritatea, să primească orice este Cuvântul Său și să păzească poruncile Lui. Voia poruncitoare a lui Dumnezeu, descoperită în Noul Testament, este limpede și trebuie să fie regula noastră de viață. Noi avem datoria de a împlini voia lui Dumnezeu chiar dacă ea stârnește împotrivirea celor din jur sau contrazice înclinațiile noastre firești. Trebuie să facem voia Tatălui, să împlinim porunca Domnului, să păzim legile Împăratului nostru și să ascultăm de poruncile Mântuitorului. Ni se arată și felul în care trebuie împlinită această voie, anume din inimă. Așa cum orice rău izvorăște din inima stricată de păcat, tot așa orice lucru bun izvorăște din inima înnoită prin har. A face voia lui Dumnezeu din inimă înseamnă să nu o împlinim din constrângere, ci de bunăvoie, adică din convingere și din dragoste. Trebuie să ne dedicăm cu toată inima, punând la lucru toate puterile noastre. Iubit cititor, cauți să cunoști voia lui Dumnezeu? Ești gata s-o împlinești din inimă?

6 AUGUST

„DE LA EL ÎMI VINE NĂDEJDEA" (PS. 62:5).

Ce presupune să nădăjduiești în Dumnezeu? Ei bine,

presupune în primul rând dependență: aceasta este atitudinea unui supus, a unui slujitor și a unui copil. Apoi presupune făgăduință: ni s-au făgăduit multe lucruri, ba chiar toate lucrurile bune. Dar trebuie să le credem, să ne simțim nevoia, să căutăm binecuvântările lui Dumnezeu și să așteptăm timpul hotărât de El pentru împlinirea lor. Apoi presupune chiar nădejde: ea este așteptarea care ne aduce la Dumnezeu, care ne ține în așteptarea Lui, căci El este izvorul oricărei acțiuni spirituale. Presupune și dorință: dacă nu doresc să primesc ceva de la Dumnezeu, nu voi privi către El și nici nu voi aștepta ajutorul Lui. Ea presupune ascultare, căci ni se poruncește să așteptăm ajutorul de la Domnul, iar neglijarea acestei îndatoriri este un păcat. Ce cuprinde nădăjduirea în Domnul? Ea cuprinde credința în Cuvântul Său, rugăciunea la tronul Lui de har, participarea la rânduielile Sale, căutarea neîncetată a răspunsurilor la rugăciune și a lucrării lui Dumnezeu în favoarea noastră. Ea înseamnă să-L avem înaintea ochilor în orice loc și în orice lucru, recunoscându-L ca izvorul și Cel care ne dă toate binecuvântările. Să ne amintim porunca aceasta: „De la El îmi vine nădejdea!" Numai atunci ești în siguranță, sfânt, bogat, mulțumit, înfloritor și fericit. Nădăjduiește în Domnul pentru tot ce-ți trebuie, în tot ce faci, și mai ales când ești nedumerit

și tulburat. Sufletul care nădăjduiește în Domnul este un suflet binecuvântat.

7 AUGUST

„CEI CE NĂDĂJDUIESC ÎN ÎNDURAREA LUI" (PS. 147:11, LIT. KJV).

Mila simte cu cel aflat în suferință. Cei nenorociți sunt obiectele milei și îndurării lui Dumnezeu. Dumnezeu Și-a descoperit îndurarea față de noi în Isus, în care ea se arată în toată blândețea, plinătatea, statornicia și puterea ei. Nu putem aștepta nimic de la dreptate, fiindcă am păcătuit; dar putem aștepta totul de la îndurare, căci Dumnezeu Își găsește plăcerea în ea. Primul lucru pe care păcătosul îl caută este îndurarea, iar ultimul lucru la care sfântul apelează este tot îndurarea. Mulți nu au siguranța credinței și nu pot spune: „El m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine" (Gal. 2:20). Ei simt că nu îndrăznesc să-L numească pe Dumnezeu „Tată". Lor li se pare o îndrăzneală să-și însușească făgăduințele, să primească învățăturile Scripturii sau să spună: „Domnul este Dumnezeul meu". Totuși, ei nădăjduiesc în îndurarea lui Dumnezeu. Îndurarea îi încurajează, le dă curaj și le aduce bucurie. Deoarece Dumnezeu Își arată îndurarea față de păcătoși prin Isus, ei nădăjduiesc că El Se va

îndura și de ei. Ei nu sunt siguri că vor fi mântuiți, dar așteaptă îndurarea Domnului nostru Isus Hristos. Cât de prețios este pentru ei adevărul că „Domnul îi iubește pe cei ce se tem de El, pe cei ce nădăjduiesc în bunătatea Lui"! El Se bucură să-i audă chemându-L și le va răspunde celor care strigă către El.

8 AUGUST

„A GĂSIT CU CALE" (GAL. 1:15).

Poate că și tu ai trecut printr-o experiență ca a lui Pavel. Apostolul vorbește despre faptul că el fusese deoparte încă din pântecele mamei sale, chemat prin har, că Hristos i-a fost descoperit în inimă și că a fost făcut propovăduitor și un apostol al Domnului Isus Hristos. El pune întregul proces pe seama plăcerii și voii lui Dumnezeu. Dumnezeu a găsit cu cale să-l convertească, să-l consacre și să-l încununeze pe apostol cu un succes deosebit în lucrare. Nu exista nimic în Pavel care să merite aceasta și nimic care să-L determine pe Dumnezeu să facă acest lucru. Dumnezeu a lucrat astfel pur și simplu pentru că așa a voit El și pentru că așa I-a plăcut. La fel stau lucrurile și în cazul nostru. Ne deosebim noi de alții? Ne deosebim de ceea ce eram odinioară? Cine ne-a făcut să fim diferiți? Avem daruri și haruri spirituale? De

ce ne-au fost date nouă, dar nu altora? Nu putem atribui aceasta niciunei alte cauze decât voii suverane și bune a lui Dumnezeu. El are milă de cine vrea să aibă milă și Se îndură de cine vrea să Se îndure. Când toți au primit mai mult decât meritau, nimeni nu are motiv să se plângă. Dar cei care au fost favorizați în mod deosebit trebuie să recunoască adevărata sursă a binecuvântărilor lor și să fie recunoscători. „Domnul nu va părăsi pe poporul Lui, din pricina Numelui Lui celui mare, căci Domnul a hotărât... să facă din voi poporul Lui" (1 Sam. 12:22).

9 AUGUST

„CE LUCRU NEOBIȘNUIT FACEȚI?" (MATEI 5:47).

Binecuvântările primite aduc cu ele îndatoriri de împlinit. Ce ai tu mai mult decât alții? Privește în jur, în azil, la închisoare, la spital, în camera bolnavului și în coliba sărăcăcioasă. Privește la cei orbi, surzi, șchiopi, muți și lipsiți de minte. Adu-ți aminte ce au îndurat sfinții din trecut: pelerinul îmbrăcat doar cu o piele de oaie, mărturisitorul din temniță, martirul de pe rug și robul care se ruga sub loviturile stăpânului său crud. Privește-ți inima, Biblia și locul de închinare. Ridică-ți privirea spre Cer. Privește apoi în jos spre Iad. Acum numără-ți binecuvântările! Nu ai primit oare foarte mult? Ce mărturisești

tu în plus față de alții? Cu siguranță că principiile tale sunt mult mai bune decât cele ale omului din lume, ale păgânului și ale multor creștini doar cu numele. Tu mărturisești că Îi dai Domnului inima, mintea, mâinile, viața, bunurile tale, și tot ce ai. Dar ce faci mai mult decât alții? Ce faci pentru săraci, pentru biserică, pentru lume și pentru tineri? Ce faci pentru răspândirea Evangheliei și pentru cinstea lui Hristos? Faci mai mult decât unii păgâni, închinători la idoli sau oameni lumești? Tu cunoști mai mult decât alții. Tu vorbești mai mult decât alții. Dar de la tine este așteptat să faci mai mult decât este așteptat de la alții. „Cui i s-a dat mult, i se va cere mult" (Luca 12:48).

10 AUGUST

„DOMNUL, DUMNEZEUL VOSTRU,
NU ESTE OARE CU VOI?" (1 CRON. 22:18).

„Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului" (Matei 28:20). Făgăduința de rămas-bun a Domnului nostru este prețioasă. Este privilegiul nostru să-L avem pe Domnul întotdeauna cu noi. El Și-a luat angajamentul față de noi prin făgăduință. El a spus: „Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi" (Evrei 13:5). El este cu tine ca un Tată care poartă

grijă de tine și ca Dumnezeul atotputernic care te apără. El este cu tine ca să te sfătuiască în greutăți, să te călăuzească atunci când ești nedumerit, să te întărească în slăbiciune, să te izbăvească în primejdie și să te mângâie în toate necazurile tale. Dumnezeul tău S-a dovedit întotdeauna credincios Cuvântului Său. Nu este oare Domnul Dumnezeul tău cu tine? Biet creștin! Suflet ispitit! Credincios încercat! Nu este oare Dumnezeul tău cu tine? Cine te susține? Cine îți poartă de grijă? Cine te păzește de deznădejde? El este cu tine. Încrede-te în El! Dacă Domnul este cu tine, poți sta împotriva Satanei, a lumii și a oricărei încercări, chiar și a morții. Crede din toată inima că Dumnezeu este cu tine. El spune: „Domnul oștirilor este cu noi, Dumnezeul lui Iacov este un turn de scăpare pentru noi" (Ps. 46:7). „Nu mă voi teme de nimic; căci Domnul Dumnezeu este tăria mea și pricina laudelor mele, și El m-a mântuit" (Isaia 12:2).

11 AUGUST

„V-AM IUBIT" (IOAN 13:34).

Dragostea lui Hristos este inepuizabilă. El ne-a iubit înainte ca noi să-L cunoaștem și Și-a arătat iubirea venind de partea noastră, alegând să ia natura noastră asupra Sa, mai degrabă decât pe cea a îngerilor, luând trup și

sânge omenesc, și făcând o ispășire deplină și suficientă pentru toate păcatele noastre, biruindu-i pe vrăjmașii noștri spirituali, mergând în Cer ca Înaintemergător al nostru, trimițându-ne pe Duhul Său Sfânt, mijlocind și pledând pentru noi, și arătând compasiune față de noi în slăbiciunile noastre. Isus Și-a dovedit dragostea față de noi prin faptul că, pe când noi eram încă vrăjmași ai lui Dumnezeu, El a murit pentru noi. El a avut răbdare cu noi în timp ce eram sub convingerea de păcat. El ne pedepsește cu blândețe atunci când ar putea, pe bună dreptate, să ne pedepsească mai aspru. El ne restaurează și ne ridică după toate rătăcirile și căderile noastre. El lucrează pentru noi și ne împlinește toate nevoile. El Se bucură să ne mântuiască, deși noi am fost mari păcătoși. El face tot ceea ce este necesar pentru noi, și face toate acestea cu bucurie.

Dragostea Lui se vede și în ceea ce El încă vrea să facă pentru noi, anume că va veni, ca Mirele nostru ceresc, ca să ne ia la Sine. Atunci, El ne va despărți de toți păcătoșii, ne va îmbrăca în slavă, ne va primi înaintea tuturor ca mireasă a Sa, și ne va înălța la tronul Său. El ne va duce la Sine ca să domnim acolo unde am slujit, ca să ne bucurăm acolo unde am suferit și ca să strălucim acolo unde am fost ocărâți.

12 AUGUST

„DĂ SOCOTEALĂ DE ISPRĂVNICIA TA" (LUCA 16:2).

În curând va veni ziua socotelii, ziua judecății. Astăzi suntem în slujbă, puși în această poziție de Domnul. El așteaptă de la noi încredere și credincioșie. Trebuie să ne folosim mintea, inima, mâinile și picioarele. Un ispravnic trebuie să fie activ, credincios și harnic, având mereu în vedere ziua socotelii. Atunci va trebui să dea seama de ce i s-a încredințat. Și s-ar putea să ni se ceară aceasta pe neașteptate. Domnul nostru vine, și va trebui să dăm socoteală de timpul nostru – de felul cum l-am folosit, fie pentru El, fie împotriva Lui – și de talentele noastre, de felul în care le-am pus la lucru.

Va trebui să dăm socoteală de banii noștri, de puterile și priceperea noastră, de voința și simțămintele noastre, de purtarea față de ceilalți și față de Dumnezeu, chiar și de gândurile și simțămintele pe care le-am nutrit, ca și de felul în care am folosit ocaziile de a lucra pentru Dumnezeu.

Iubit cititor, ești un ispravnic. Îți dai seama de asta? Biblia ta este regula și îndrumarul Domnului: o cercetezi ca atare? Ocaziile de slujire sunt încercări care îți dove-

desc spiritul și caracterul: le privești astfel? Ziua Domnului este aproape, și atunci toate socotelile vor fi încheiate și fiecare ispravnic credincios își va primi lauda de la Dumnezeu.

13 AUGUST

„VOI SUNTEȚI COPIII DOMNULUI,
DUMNEZEULUI VOSTRU" (DEUT. 14:1).

Duhul mărturisește împreună cu duhul nostru că suntem copii de Dumnezeu. Ce gând uimitor că suntem copii de Dumnezeu! Cum se poate aceasta? Atunci când L-am primit pe Domnul, am fost născuți din nou și am primit o natură nouă, care a produs în ființele noastre dorințe noi, gusturi noi, întristări noi, bucurii noi și preocupări noi. Acum suntem învățați de Dumnezeu, fiindcă am primit Duhul înfierii. Copiii ar trebui să creadă ceea ce le spune Tatăl lor, să facă ceea ce El le poruncește și să meargă acolo unde El îi trimite. Ei trebuie să se încreadă în grija Lui iubitoare, să rămână în făgăduințele Sale și să aștepte de la El tot ceea ce le este necesar. Câtă mângâiere aduce o asemenea relație! Nu ești și nici nu poți fi lipsit de ajutor și sprijin. Nu trebuie să te lași copleșit de deznădejde, ci să-ți amintești că, în toate încercările tale, Tatăl te iubește. În sărăcie, gândește-te la bogăția Tatălui; când

ești ocărât, amintește-ți că ești fiu al Împăratului; în boală, gândește-te la căminul tău fericit; iar în fața morții, amintește-ți de viața fără sfârșit. „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! [...] Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este" (1 Ioan 3:1-2).

14 AUGUST

„DAȚI ȘI VI SE VA DA" (LUCA 6:38).

Dumnezeu ni L-a dat pe Fiul Său, iar El Și-a dat viața pentru noi. Domnul nostru ne spune: „Dați!" Învățătorul acestei porunci ne-a oferit El însuși exemplul. „Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat, s-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți" (2 Cor. 8:9). În El vedem o ilustrare a făgăduinței: „S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult, și I-a dat Numele, care este mai pe sus de orice nume" (Fil. 2:8-9). Porunca este: „Dați!" Fii darnic. Dacă ai mijloace, dăruiește pentru orice cauză bună. Dăruiește cu o motivație curată. Dăruiește urmărind un scop bun: pentru a împlini

o îndatorire necesară, pentru a promova binele oamenilor sau pentru a-L onora pe Dumnezeu. Dăruiește după o regulă bună, potrivit cu ceea ce v-a dat Dumnezeu. Făgăduința Domnului este aceasta: „Vi se va da". Cine face făgăduința? Cel care o poate împlini, fiindcă El este bogat; Cel care o va împlini, fiindcă El este bun; Cel care trebuie s-o împlinească, fiindcă este credincios. Făgăduința este făcută față de orice suflet generos. Ea se extinde asupra trupului și sufletului, asupra timpului și asupra veșniciei. Măsura ei este: „Dați, și vi se va da; ba încă, vi se va turna în sân o măsură bună, îndesată, clătinată, care se va vărsa pe deasupra. Căci cu ce măsură veți măsura, cu aceea vi se va măsura" (Matei 6:38).

15 AUGUST

„EL VA PĂZI PICIOARELE
PREAIUBIȚILOR LUI" (1 SAM. 2:9).

„Celui cu inima tare, Tu-i chezășuiești pacea; da, pacea, căci se încrede în Tine" (Isaia 26:3). Și cine își focalizează gândurile asupra Domnului, dacă nu sfinții Lui? Sfinții sunt cei puși deoparte și sfințiți; cei pe care Tatăl i-a ales spre lauda Sa, care au fost puși deoparte prin sângele prețios al Domnului nostru Isus Hristos, care au fost născuți din nou, curățiți și chemați afară din lume

prin lucrarea și puterea Duhului Sfânt. Ei nu sunt din lume, după cum nici Isus nu este din lume. Totuși, deși ei au asemenea privilegii, ei depind în întregime de Domnul. Paza lor vine de la Dumnezeu, fiindcă nimeni altcineva nu este în stare să-i ocrotească. Slăbiciunea lor este foarte mare, iar calea lor este anevoioasă, spinoasă și primejdioasă. Vrăjmașii lor sunt numeroși, vigilenți, vicleni și hotărâți. Temeri mari îi apasă, iar curajul lor este mic. Cu toate acestea, ei sunt în siguranță, fiindcă Domnul este Păzitorul lor. El îi păzește de mândrie, de încrederea îngâmfată în sine și de căderea definitivă. El îi păzește prin Cuvântul Său și prin Duhul Său, în mijlocul încercărilor, dezamăgirilor și pierderilor celor dragi. El îi păzește prin îngerii Săi și prin rânduielile Sale. Cei pe care El îi păzește sunt în siguranță. El îi păzește pe toți sfinții Săi, fără excepție, dar nu-i păzește decât pe sfinți, astfel că cei doar pretins credincioși ajung să cadă.

16 AUGUST

„SE FĂLEȘTE CU DREPTATEA TA" (PS. 89:16).

Domnul este neprihănirea noastră. Prin noi înșine, noi nu avem neprihănire, dar Domnul nostru a pregătit pentru noi o neprihănire pe care ne-o dă în dar și pe care

noi o primim prin credință. Credința noastră este deosebită; noi suntem înțelepți prin înțelepciunea Altuia, și anume a Capului nostru. Suntem bogați prin bogăția Altuia, anume a Domnului nostru; și suntem neprihăniți prin neprihănirea Altuia, anume neprihănirea Mântuitorului nostru. Această neprihănire cinstește Legea, umple sufletul de bucurie și dăinuiește pentru totdeauna. Prin ea suntem înălțați deasupra puterii de condamnare a Legii, deasupra planurilor răutăcioase ale Satanei, deasupra lumii rele de acum și deasupra boldului și a puterii morții. Această neprihănire ne înalță la statura păcii și prieteniei cu Dumnezeu, la înfierea ca fii, la îndrăzneala de a intra în prezența lui Dumnezeu, la șederea în locurile cerești împreună cu Hristos și la slava veșnică. Această neprihănire ne înalță înțelegerea cu privire la caracterul și perfecțiunile lui Dumnezeu, precum și cu privire la Isus – la Persoana Lui, la lucrarea Lui și la dragostea Lui.

Să prețuim această neprihănire, să o purtăm zi de zi și să o invocăm întotdeauna pentru a fi primiți de Dumnezeu. Ea este vestimentația noastră de nuntă, scutul nostru de nepătruns și dreptul nostru de a intra în locașurile cerești.

17 AUGUST

„STĂRUIȚI ÎN RUGĂCIUNE" (COL. 4:2).

„Trebuie să se roage necurmat, și să nu se lase" (Luca 18:1). Așa spune Domnul nostru. Rugăciunea este întotdeauna necesară, fiindcă este întotdeauna folositoare. Totuși, noi ne înfrânăm adesea rugăciunea, iar acesta este un păcat care Îl dezonorează pe Dumnezeu și ne face rău nouă înșine. Prin rugăciune, noi aducem omagiu perfecțiunilor lui Dumnezeu și ne exercităm credința în omniprezența Sa. Prin ea ne exprimăm dependența de El pentru tot ceea ce avem nevoie. Prin ea dovedim sinceritatea mărturisirii noastre, ne recunoaștem sărăcia și nevoile, ne eliberăm mintea de poverile încercărilor zilnice, ne exprimăm bucuriile și tristețile, recunoștința și durerea. Prin ea ne mărturisim păcatele, ne recunoaștem abaterile și primim iertarea și harul restaurării. Prin ea ne exprimăm dorințele și ne prezentăm pricinile înaintea Domnului. Rugăciunea este mijlocul de comunicare între Dumnezeu și sufletele noastre: prin ea Îi împărtășim gândurile, simțămintele, temerile și dorințele noastre, iar El ne dăruiește lumină, putere, mângâiere și har. Rugăciunea este o îndatorire vie și binecuvântată, un mare privilegiu. Multe lucruri tind să ne facă să o neglijăm. Dar

trebuie să fim statornici în rugăciune, fervenți, plini de credință, plini de nădejde și neclintiți. Dumnezeu o iubește, Satana o urăște, și fiecare creștin adevărat o prețuiește. Ea ne este întotdeauna necesară și folositoare, și este bine primită de Dumnezeu.

18 AUGUST

„CEI DREPȚI TE IUBESC" (CÂNT. 1:4, LIT. KJV).

Nimeni nu este drept prin natura lui, căci nimeni nu-L caută pe Dumnezeu. Niciun om nu caută să-I dea lui Dumnezeu lucrurile care sunt ale lui Dumnezeu și oamenilor lucrurile care țin de oameni. Noi vorbim despre neprihănire. Ea izvorăște din har și este dovada unei făpturi noi. Cei cu adevărat drepți trăiesc știind că ochiul lui Dumnezeu este îndreptat asupra lor, că poruncile Cuvântului Său îi obligă, că aprobarea lui Dumnezeu este lucrul pe care ei trebuie să-l caute mai presus de toate și că judecata lui Dumnezeu este ceva ce ei așteaptă cu bucurie. Cei drepți Îl iubesc pe Isus. Toți Îl cunosc și Îl prețuiesc foarte mult; ei Îl iubesc cu sinceritate, iar dovada iubirii lor este că ei se bucură de prezența Lui și sunt întristați de absența Lui, căci doresc cea mai strânsă unire cu El. Ei caută să-I fie plăcuți în toate lucrurile, fiind gata să renunțe la orice pentru El. Lor le place să vorbească

despre El și vorbesc întotdeauna de bine despre El. Ei sunt gata să facă orice pentru El, să împlinească orice îndatorire și să evite orice păcat. Ei aleg să sufere pentru El mai degrabă decât să-L tăgăduiască sau să-L dezonoreze. Drag cititor, tu ești drept? Îl iubești pe Isus? Dacă nu-L iubești, nu ești drept. Înfricoșătoare este sentința apostolului inspirat: „Dacă nu-L iubește cineva pe Domnul nostru Isus Hristos, să fie anatema! Maranata (Domnul nostru vine!)" (1 Cor. 16:22).

19 AUGUST

„SUFLETUL MEU NU VREA NICIO MÂNGÂIERE" (PS. 77:2).

În Hristos nu există loc pentru deznădejde. Dumnezeu a pregătit pentru poporul Său mângâiere potrivită și suficientă. El le trimite mângâietori după cum cer împrejurările lor. Totuși, El refuză uneori să asculte glasul lor. Poate că Domnul a îndepărtat un idol sau Își ascunde prezența evidentă, pentru ca ei să învețe să trăiască prin credință. Poate că El le-a zădărnicit perspectivele lumești sau a scris cuvântul „deșertăciune" peste planurile, ambițiile și plăcerile lor. Ei se lasă pradă patimii, asemenea lui Iona; se cufundă într-o tristețe posomorâtă; îi îngăduie mândriei trufașe să stăpânească peste sufletul lor sau

cedează în fața unei dureri copleșitoare, asemenea Rahelei. Uneori, ei cad sub puterea ispitei sau ajung să creadă că nu au dreptul la mângâiere. Acesta este un lucru greșit, cu totul greșit, fără îndoială. Privește la ceea ce ți-a rămas, la ceea ce Evanghelia îți pune înainte și la ceea ce va fi Cerul pentru tine. Psalmistul a ajuns să înțeleagă că greșea, și i-a părut rău pentru păcatul lui. Duhul și purtarea lui au fost îndreptate. El a scris acest psalm pentru a-i învăța, a-i preveni și a-i avertiza pe alții. Observă că aceia care au dreptul la orice mângâiere ajung adesea, din propria lor nechibzuință, să se bucure cel mai puțin de ea.

20 AUGUST

„CREDINCIOS ESTE CEL CE A FĂCUT FĂGĂDUINȚA" (EVREI 10:23).

Făgăduințele lui Dumnezeu au fost făcute fără plată, în dar. Fiind făcute astfel, ele vor fi împlinite tot ca dar, căci Dumnezeul nostru este credincios. El ne-a făgăduit viața veșnică, iertarea păcatelor, curăția inimii, pacea minții, creșterea în har, statornicia în necazuri, sprijin în toate încercările, cele necesare pentru toate nevoile noastre și faptul că toate lucrurile vor lucra neîncetat și împreună spre binele nostru. Aceste făgăduințe sunt „da" și „amin" în Hristos, iar noi ne putem încrede în faptul că Domnul le

va împlini. Credincioșia Lui față de făgăduințele Sale este dovedită de perfecțiunea infinită a naturii Sale, de statornicia legământului Său veșnic, de jurământul Său solemn, de mijlocirea Fiului Său preaiubit și de lucrarea Duhului Sfânt. Toate acestea ne arată că făgăduințele lui Dumnezeu sunt sigure pentru toți copiii Săi. Să ne amintim, așadar, că credincios este Cel ce ne-a chemat și care va împlini ce a făgăduit. Să credem că Domnul este credincios și că El ne va întări și ne va păzi de cel rău. Să ne încredințăm sufletele în paza Lui, făcând binele, să le încredințăm Lui ca unui Creator credincios. Nu ne putem încrede prea mult în Cuvântul Său și nici nu putem aștepta cu prea multă statornicie împlinirea lui. Cerul și Pământul vor trece, dar cuvintele Lui nu vor trece. Domnul nostru este numit Cel credincios și adevărat.

21 AUGUST

„DESĂVÂRȘIT ÎN HRISTOS ISUS" (COL. 1:28).

Întreaga măsură a biruinței Domnului nostru la Cruce încă nu se vede. Deși a fost eliberat de păcat, credinciosul descoperă, spre durerea sa, că este încă departe de desăvârșire. Imperfecțiunea își pune amprenta asupra tuturor trăirilor lui: asupra dorințelor, asupra bucuriilor

și asupra întristărilor lui; asupra tuturor faptelor lui, a rugăciunilor, laudelor și slujirii sale. Ce spune suspinul care îi scapă din inimă? „Imperfect!" Ce spune geamătul care se ridică din pieptul său tulburat? „Imperfect!" Ce spun lacrimile care i se strâng în ochi și care îi curg pe obraji? „Imperfect!"

Numai în Hristos se găsește desăvârșirea. În Hristos avem o ispășire desăvârșită, care ne împacă cu Dumnezeu. În El avem o neprihănire desăvârșită, care ne îndreptățește. În Isus avem o sfințenie desăvârșită, care ne sfințește și ne purifică. În El avem o înțelepciune desăvârșită, care ne învață. Prin unirea cu El ajungem la desăvârșire, căci, asemenea unei mirese, noi avem parte prin El de tot ceea ce este al Lui. Noi primim totul de la El, fiindcă din plinătatea Lui primim har după har.

Suntem desăvârșiți prin unirea cu El, deoarece suntem schimbați în același chip, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului. Desăvârșirea noastră este decretată, făgăduită și pregătită, și ea va deveni realitate.

Hristos ne înfățișează deja în Cer ca desăvârșiți. Într-o zi, El ne va transforma și ne va prezenta apoi înaintea Tatălui în desăvârșire deplină.

22 AUGUST

„AI PUȚINĂ PUTERE" (APOC. 3:8).

Păcătoșii sunt lipsiți de putere. Sfinții sunt slabi, dar ei au ceva putere. Puterea noastră ne este oferită în Isus, căci El este puterea celor săraci. Puterea ne este făgăduită în Cuvânt, unde Dumnezeu spune: „Eu te întăresc" (Isaia 41:10). Evanghelia ne pune puterea înainte prin îndemnul: „Întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui" (Efes. 6:10). Puterea trebuie primită prin credință, ca răspuns la rugăciune, prin folosirea cu sârguință a ceea ce avem și prin unirea noastră cu Isus. Noi avem puțină putere, așa că ar trebui să ne rugăm pentru mai multă. Să ținem cu tărie de ea și să nu renunțăm. Să fim recunoscători pentru ceea ce ne-a fost pregătit, pentru făgăduința dată și pentru primirea pe care o avem la tronul de har. Să folosim puterea pe care o avem împotriva Satanei, a păcatului și a lumii, ca și pentru Dumnezeu și pentru înaintarea lucrării Lui. Trebuie să cerem mai multă putere. Dumnezeu nu ne-o va refuza; El nu poate încălca propriul Cuvânt. Avem nevoie de mai multă putere și se poate ca, în curând, să avem nevoie de mai multă putere decât deținem acum. Ce îndurare că avem măcar puțină putere, căci odinioară eram cu totul lipsiți de ea! Avem

puțină putere acum, dar ni se făgăduiește că vom primi suficientă putere și, în cele din urmă, vom fi tari. Ea îi este făgăduită cu blândețe sfântului, căci celor fără putere, Dumnezeu le mărește tăria.

23 AUGUST

„OM AL DURERII ȘI OBIȘNUIT
CU SUFERINȚA" (ISAIA 53:3).

„Totuși, El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui" (v. 4). Acesta a fost planul lui Dumnezeu pentru propriul Său Fiu, strălucirea slavei Lui și întipărirea Ființei Sale! El a venit însă în lumea noastră pentru a cunoaște prin experiență tot ceea ce avea să îndure poporul Său. El auzise de întristările oamenilor și le văzuse în viața altora, dar nu le simțise niciodată El însuși în trup. El a luat asupra Sa natura noastră, a venit în locul nostru și a început să sufere încă de la naștere. Apoi a continuat pe o cale a suferinței, care a culminat cu moartea Sa pe cruce. El Și-a câștigat pâinea prin sudoarea frunții. Ocările celor care Îl ocărau pe Tatăl au căzut asupra Lui. El a ajuns să cunoască durerea îndeaproape, în toate formele și adâncimile ei. Nimeni nu a suferit vreodată atât de mult, din atât de multe pricini sau atât de neîncetat ca Isus. Bucuria Îl vizita uneori, dar

durerea era locuința Lui, fiind tovarășa Sa. Iubit creștin, Domnul tău a suferit pentru tine. El a suferit ca tine și cu mult, cu mult mai mult decât tine. Acum El poate să aibă milă de tine. El știe din experiență ce simte natura omenească. El a suferit din toate părțile, din partea Cerului, a Pământului și a Iadului. De aceea, El și poate să te ajute în toate întristările, durerile și necazurile tale.

24 AUGUST

„ORICE FAMILIE" (EFES. 3:15).

Biserica lui Hristos este o singură familie. O parte a ei este în Cer, o parte pe Pământ, iar o altă parte urmează să vină în existență. Dar Dumnezeu este Tatăl întregii familii. Fiecare copil este deopotrivă obiectul dragostei, grijii și preocupării Sale. Fiecare trăiește sub privirea Lui și este drag pentru inima Sa. El nu va renunța la niciunul. Isus, care este Garantul întregii familii, nu va îngădui să se piardă nici măcar unul dintre ai Săi. Vrăjmașul caută însă neîncetat să distrugă familia. Domnul nostru Se aseamănă pe Sine cu un păstor, iar pe membrii familiei cu oile. Oile sunt mereu în primejdie din cauza vrăjmașului lor, care le dă târcoale ca un leu, care caută să le devoreze. Apostolul Pavel i-a avertizat pe liderii bisericii din Efes cu privire la primejdia prădătorilor care aveau să

intre în turmă: „Știu bine că, după plecarea mea, se vor vârî între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma" (F.A. 20:29). Această teamă se adevereşte azi în multe biserici de pretutindeni. Păstori falși și învățători mincinoși au pătruns în biserică, predicând evanghelii false și învățături ale demonilor, fără să cruțe turma. Drag cititor, ferește-te de „lupii îmbrăcați în haine de oi" (Matei 7:15) și nu-i lăsa să intre în familie. Dacă se află deja în turmă, trebuie să cauți o biserică sănătoasă, care crede și ascultă de Biblie. Gândește-te bine!

25 AUGUST

„SE VOR ÎNCREDE ÎN BRAȚUL MEU" (ISAIA 51:5).

Brațul omenesc este un sprijin zadarnic pentru cineva care să se sprijine pe el. Dar brațul Domnului este un braț veșnic. El este pus în mișcare de atotputernicia Lui, călăuzit de înțelepciunea infinită și învăluit în cea mai duioasă iubire. Brațul Lui este întins pentru ca noi să ne sprijinim pe el, pentru ca el să lucreze în favoarea noastră și să ne asigure tot ceea ce ne este necesar; ca să lupte pentru noi și să ne apere de vrăjmași. El este întins ca să ne poarte atunci când nu mai putem înainta. El este brațul unui Tată, brațul lui Dumnezeu. Este brațul unui Mântuitor, brațul care susține Cerul și Pământul. Este brațul Domnului

nostru, brațul care închide porțile Iadului și înfrânează orice duh de răutate. În acest braț trebuie să ne încredem, nu în al nostru. Trebuie să ne dezvățăm să ne bizuim pe puterea omenească și să învățăm să ne încredem pe deplin și întotdeauna în Domnul. Cuvântul ne cheamă la această încredere, iar Dumnezeu ne poruncește să ne încredem în El în zilele întunecate și grele, și să ne bizuim pe toate făgăduințele Sale prețioase. Când orice alt sprijin eșuează, brațul veșnic al lui Dumnezeu rămâne tare. Să urmăm călăuzirea providenței Sale, să țintim înaintarea lucrării Sale și să trăim depinzând de bunătatea Lui. Aceasta este singura cale spre adevărata fericire.

26 AUGUST

„NOI ÎI NUMIM FERICIȚI PE CEI
CE AU RĂBDAT" (IACOV 5:11).

Copilul lui Dumnezeu nu merge întotdeauna pe un drum neted. Uneori, Tatăl ceresc îl încearcă. Necazurile noastre sunt încercările îngăduite de Domnul. Oricine mărturisește credința în El va fi pus la încercare. Mulți își pierd curajul în ziua necazului. Alții se întorc înapoi și nu mai umblă cu Mântuitorul. Efectul loviturii depinde de natura lucrului asupra căruia ea cade: ceea ce este moale cedează, iar ceea ce este împietrit se îndepărtează.

Sub disciplinarea Domnului, unii oameni cad la picioarele Lui, pe când alții se răzvrătesc împotriva Lui. Fericit este omul care își întâmpină încercările ca un creștin, cu smerenie, credință, curaj și răbdare. Fericit este acela care le îndură fără să cârtească și să murmure, fără să se plângă și fără să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu. El nu se uită la nuia, ci la mâna care o ține, și nu doar la mână, ci și la inima care o călăuzește. El spune: „Aceasta este disciplinare. Este mustrare. Tatăl meu este Cel care mă lovește, și El nu mă corectează niciodată pentru propria plăcere, ci spre folosul meu, ca să mă facă părtaș sfințeniei Sale. M-am rugat pentru o sfințire mai profundă, iar El îmi răspunde la rugăciune. Mi-am dorit dovezi mai clare ale moștenirii cerești, iar El mi le dăruiește. Cum aș putea atunci să mă plâng și să mă jelesc? Oare să nu beau paharul pe care mi-l dă Tatăl meu ceresc?" Un asemenea om care îndură suferința dovedește că este un creștin adevărat, și el este fericit.

27 AUGUST

„EL PĂZEȘTE CALEA CREDINCIOȘILOR SĂI" (PROV. 2:8).

Călătoria credinciosului trece prin teritoriul vrăjmașului. Calea lui este presărată cu necazuri, iar pelerinajul

său este istovitor. Propriile slăbiciuni și luptele lăuntrice o fac și mai grea. Totuși, aceasta este singura cale către cetatea locuinței veșnice. Ea duce la odihna și moștenirea făgăduite. Iar pe ea, Domnul Își însoțește întotdeauna sfinții. El Își potrivește îndurările după starea lor și le dă exact ceea ce ei au nevoie. El îi păzește astfel încât, chiar și în cele mai grele împrejurări, să se poată spune: „Nu v-a ajuns nicio ispită care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda" (1 Cor. 10:13). El îi păzește atunci când Satana îi lovește, făcând ca puterea Lui să se desăvârșească în slăbiciunea lor și dovedind că harul Său le este de ajuns. El îi păzește cu un ochi veghetor, cu un braț puternic și cu o inimă iubitoare. Preaiubit cititor, privește la felul cum Domnul te-a păzit până acum. Îndreaptă-ți privirea spre El și încrede-te că El te va păzi până la capătul călătoriei. Nu vei fi dezamăgit.

28 AUGUST

„UN MARE PREOT ÎNSEMNAT" (EVREI 4:14).

Domnul Isus Hristos este Preotul nostru. El a fost uns și trimis la această slujbă în folosul nostru. El a făcut ispășire pentru păcatele noastre, o ispășire care strălucește

de toată slava dumnezeirii, infinită în valoare și veșnică în eficacitatea ei. Ea ne-a șters vinovăția și a adus o împlinire deplină a dreptății pentru fărădelegile noastre. El mijlocește acum pentru noi și este ocupat neîncetat cu această lucrare. El Îi înfățișează Tatălui rugăciunile noastre, diferitele noastre slujiri și darurile noastre sărace, înmiresmându-le cu tămâia meritelor Sale. El îndepărtează orice rău de la noi, obține pentru noi orice lucru bun și revarsă asupra noastră nenumărate binecuvântări. El Se află acum în Locul Preasfânt, slujind înaintea tronului lui Dumnezeu. El Și-a vărsat sângele, aduce tămâia și va veni în curând să ne binecuvânteze. El nu este doar un preot, ci Marele Preot. Și nu este doar Marele Preot, ci un Mare Preot însemnat. El Îi întrece pe toți ceilalți prin demnitatea Persoanei Sale, prin plinătatea atributelor Sale și prin eficacitatea slujirii Sale. El este Marele nostru Preot și, totodată, Fiul lui Dumnezeu. El a intrat pentru noi în prezența lui Dumnezeu și Se află înaintea tronului, pledând în favoarea noastră prin meritele sângelui Său.

29 AUGUST

„DOMNUL MÂNGÂIE PE POPORUL SĂU" (ISAIA 49:13).

El va avea milă de cei necăjiți ai Săi. Poporul Domnului Îi aparține într-un fel aparte. Cuvântul sfânt al lui

Dumnezeu ne aduce neîncetat aminte de acest lucru. El le arată o dragoste și o îndurare bogate, fiindcă i-a ales spre mântuire dinainte de întemeierea lumii. El I-a răscumpărat prin sângele prețios al propriului Său Fiu. Ei Îi sunt dragi ca lumina ochilor. Cu toate acestea, poporul lui Dumnezeu a căzut în păcat și s-a răzvrătit împotriva Răscumpărătorului lui. Din dragoste, Domnul a trimis peste el necazuri și suferințe pentru a-l disciplina și mustra. Mânia Lui ține numai o clipă; plânsul poate veni seara, dar dimineața vine veselia. Așa cum un tată are milă de copiii săi, tot așa Domnul are milă și îndurare de copiii Săi și îi mângâie de îndată ce aceștia se întorc la El. El Își mângâie poporul dăruindu-i Cuvântul Său cel sfânt, deschizându-i calea spre tronul de har și iertându-i păcatele fără plată. El îi asigură că suspinele și gemetele lor de pocăință au fost auzite, că povara păcatelor a fost ridicată și că petele păcatului au fost curățate prin sângele Fiului Său. Apoi chiar Mângâietorul cel Sfânt restabilește pacea în inimile lor, fiindcă dragostea Tatălui nu încetează niciodată să se manifeste față de ei.

30 AUGUST

„ADU-ȚI AMINTE DE MINE, DOAMNE” (PS. 106:4).

„Vizitează-mă cu mântuirea ta!” (lit. KJV). Aceasta

este o rugăciune scurtă, dar puternică. Ea cuprinde foarte multe lucruri: sărăcia care cere ajutorul bogăției, nenorocirea care apelează la îndurare și omul aflat în nevoie care se adresează unui prieten. Dacă Domnul Își aduce aminte de noi, El ne va păzi de rele, ne va scăpa din primejdii, ne va ajuta în dificultăți, ne va împlini nevoile și ne va mângâia în întristare. Dacă Domnul Își aduce aminte de noi, nu mai este atât de important cine uită de noi. El este mai mult decât toate făpturile laolaltă și ne este de ajuns chiar și atunci când toți ceilalți ne lipsesc. Dar El Își aduce aminte de noi. Își aduce aminte că suntem țărână, că suntem slabi, dependenți și adesea încercați din greu. El Își aduce aminte de legământul Său, de făgăduințele Sale, de suferințele Fiului Său preaiubit și de relația în care ne aflăm cu El. Totuși, Îi putem cere să-Și aducă aminte de noi, ca să avem parte de darurile providenței Sale, de revărsarea harului Său și de dovezile dragostei Sale. Să ne rugăm ca El să-Și amintească să ne ierte păcatele, să ne cerceteze sufletele, să ne învioreze duhurile, să ne răsplătească lucrarea și să ne umple de toată bucuria și pacea pe care le dă credința, pentru ca, prin puterea Duhului Sfânt, să fim plini de nădejde. Adu-Ți aminte de mine, Doamne, și păzește-mă de orice primejdie în noaptea aceasta, iar mâine ridică-mă în plinătatea credinței.

31 AUGUST

„EU AȘ ALERGA LA DUMNEZEU” (IOV 5:8A).

„Lui Dumnezeu i-aș spune necazul meu” (v. 8b). Nu există un sfat mai înțelept decât acesta. Este sfatul unui prieten adevărat. Este un sfat mult mai bun decât să căutăm ajutorul oamenilor, să ne frământăm fără încetare cu privire la necazuri, să ne lăsăm purtați de imaginație sau să cedăm în fața fricii. Necazurile par, de obicei, mai grele atunci când le privim de la distanță, și rareori se dovedesc atât de rele pe cât ni s-au părut. Prietene, nu știu care este situația ta, dar, dacă aș fi nedumerit, aș căuta înțelepciunea la Dumnezeu. Dacă aș fi întristat, aș cere mângâiere de la Dumnezeu. Dacă aș fi slab, aș cere putere de la Dumnezeu. Dacă aș fi apăsat de vinovăție, aș căuta iertare la Dumnezeu. Dacă aș fi cuprins de îndoială și teamă, aș căuta la Dumnezeu încredere și certitudinea bunăvoinței Sale. Dacă aș fi sub puterea necredinței, aș cere de la Dumnezeu credință. Dacă aș fi hărțuit de Satana, aș cere de la Dumnezeu ca El să ridice un steag împotriva lui. Dacă m-aș teme că voi cădea, L-aș ruga să mă sprijine cu dreapta Sa neprihănită. Dacă m-aș teme de moarte, L-aș ruga să transforme umbra morții în lumina dimineții lui Dumnezeu. Orice îți lipsește, cere de la

Dumnezeu. De orice te temi, du la El acea temere. Orice te tulbură, pune înaintea lui Dumnezeu. Nu-L poți căuta în zadar și nici fără să te alegi cu mult folos.

Roua de seară

SEPTEMBRIE

1 SEPTEMBRIE

„CÂNTĂRI DE VESELIE NOAPTEA" (IOV 35:10).

„Domnul este lumina și mântuirea mea" (Ps. 27). Așa mărturisește David, omul după inima lui Dumnezeu, și toți cei care Îl iubesc pe Domnul. Prezența lui Dumnezeu și lumina feței Sale modelează ziua pentru orice creștin. Absența Lui devine noaptea noastră, o imagine folosită adesea pentru a descrie necazurile noastre: pierderi, boală, sărăcie, bătrânețe și moarte. Acestea alcătuiesc o noapte foarte întunecată, iar astfel de nopți sunt reci, apăsătoare și pline de încercări. Dar Domnul ne poate face fericiți chiar și în cea mai întunecată noapte, căci însăși prezența Lui ne face să cântăm. El ne dă „cântări de veselie noaptea". El ne înviorează inima prin lumina feței Sale. El ne stârnește laudele și ne face să cântăm, spre uimirea multora din jurul nostru. Așa au făcut Pavel și Sila în temnița din Filipi, ca mulți alți martiri în închisorile lor. Mulți au cântat de bucurie în sărăcie, în boală și chiar în fața morții. Iubit cititor creștin, Dumnezeul tău te poate face fericit în cele mai apăsătoare împrejurări și îți poate da cântări care să îți lumineze cea mai întunecată noapte. Umblă aproape de El și cântă spre lauda Lui, căci prezența Sa va alunga orice

întunecime și îți va aduce bucurie cerească, pace și mângâiere. Dumnezeului nostru Îi place să-Și vadă poporul fericit și să-i audă cântând cântările Sionului. Fii un creștin care cântă, nu unul care păcătuiește.

2 SEPTEMBRIE

„BINE FACI TU DE TE MÂNII?" (IONA 4:4).

Dumnezeul nostru este plin de compasiune și foarte îndurător. Iona se purtase ca un copil răsfățat. El s-a certat cu Dumnezeul lui. Și cine dintre noi n-a făcut același lucru? Poate că nu vorbim atât de fățiș cum a vorbit Iona, dar am avut aceeași atitudine și am arătat-o la fel de mult. Puțini sunt pe deplin mulțumiți cu ceea ce Domnul face, și chiar mai puțini sunt încântați de toate lucrările Lui. Câți nu se împotrivesc suveranității Sale! Câte cuvinte aspre nu s-au rostit împotriva ei! Câți nu se plâng de providența Lui, socotind-o părtinitoare, lipsită de bunătate și aproape nedreaptă! Iubit cititor, noi ne mâniem adesea pe Dumnezeu! Această pornire se arată prin iritare, cârtire și o dispoziție posomorâtă. Unii sunt atât de mânioși, încât abia dacă Îi mai vorbesc Domnului. Alții refuză să-și recunoască îndatoririle față de El, pur și simplu nemaiaducându-I laudă. Dar oare facem bine că ne

mâniem? Să ne mâniem pe Tatăl nostru, a cărui înțelepciune este nemărginită, a cărui dragoste este fără seamăn și care ne copleșește neîncetat cu binecuvântări fără număr? Să ne mâniem pe Dumnezeul care ne-a iertat păcatele, ne-a îndreptățit, ne-a împlinit nevoile, ne-a unit cu Fiul Său și ne-a binecuvântat cu toate binecuvântările duhovnicești? Desigur că este un păcat grav să nu fim mulțumiți cu toată bunătatea și îndurarea Lui! Bine faci tu că te mânii?

3 SEPTEMBRIE

„ÎN TOATE NECAZURILE N-AU FOST FĂRĂ AJUTOR" (ISAIA 63:9).

„Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi... căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic" (Ioan 15:4-5). Unirea dintre Domnul și poporul Său este reală, apropiată și vie. Tot ceea ce îi afectează pe ei, Îl afectează și pe El. El simte cu ei. Dacă ei sunt prigoniți, El este mișcat de suferința lor. Ei nu suferă niciodată singuri. El este întotdeauna prezent și, așa cum un părinte suferă alături de copilul său, împărtășindu-i durerea, tot astfel Domnul suferă împreună cu poporul Său. Suferințele lor sunt multe și adesea sunt grele, și de multe ori sunt foarte dureroase. Totuși, „în toate necazurile lor n-au fost fără ajutor",

adică fără prezența și ajutorul Dumnezeului lor. Drag credincios, treci prin suferințe – suferințe în minte, în trup? Isus stă la dreapta Tatălui și le cunoaște. El are milă de tine. Ce gând suav! Isus are milă de mine chiar în acest moment! El îmi cunoaște slăbiciunile, temerile și multele mele încercări, și El le duce pe toate înaintea Tatălui, și pledează pentru mine, cerând să mi se dea îndurare și să găsesc har care să-mi vină în ajutor la vreme de nevoi. Scump Domn Isus! Fă-mă să nutresc mereu gândul că Tu vii de partea mea în toate încercările și suferințele mele, și că mă vei purta în siguranță prin toate aceste necazuri.

4 SEPTEMBRIE

„FĂ-MĂ SĂ-ȚI AUD GLASUL" (CÂNT. 2:14).

Domnul nostru ne iubește cu o dragoste veșnică. El ne spune tuturor: „Lasă-mă să-ți văd chipul, să-ți aud glasul". Aceasta este vorbirea lui Isus către biserica Sa și față de noi. Lui Îi place să ne vadă venind la tronul Său, să ne audă vărsându-ne inimile înaintea Lui. Rugăciunea celor neprihăniți este bucuria Lui. Ea poate fi la fel de tristă ca gânguritul porumbelului, și poate exista la fel de multă repetiție în ea, dar Domnul nostru iubește să o audă. Noi suntem obosiți să ne spunem păsul iar și iar, și ne temem

că lucrurile vor fi la fel, dar nu, El ne spune: „Fă-mă să-ți aud glasul”. Să-L refuzăm? Niciodată! Mai degrabă să mergem la El mai des. Să ne mărturisim păcatele, să ne deplângem nebuniile și căderile, să cerem făgăduințele Lui prețioase, să căutăm bucuria prezenței Sale, să-L implorăm să ne ierte păcatele și să tânjim după fiecare binecuvântare pe care o are de oferit. Nu putem merge prea des la El. Nu putem cere prea mult din mâinile Lui. El ne cere să ne rugăm și ne îndeamnă să venim des la tronul Lui de har. El ne trimite necazuri, încercări și suferințe ca să ne apropie de El. În orice mângâiere, El spune: „Fă-mă să-ți aud glasul”. În fiecare încercare, El spune: „Cheamă-mă, și Eu te voi izbăvi”. Iubit credincios, du-te imediat la Isus și fă-L să-ți audă glasul. În ascultare de chemarea Sa, recunoaște-I bunătatea, imploră-I făgăduințele și caută-I harul.

5 SEPTEMBRIE

„EU TOT MĂ VOI BUCURA ÎN DOMNUL” (HAB. 3:18).

„Domnul Dumnezeu este tăria mea” (v. 19). El este și mântuirea mea, Cel care este din veșnicie în veșnicie, și care nu Se schimbă. Să ne bucurăm în El! Tot ceea ce ne înconjoară și tot ceea ce se petrece în noi se poate schimba, dar Domnul nu Se schimbă. El rămâne mereu

același. Lumina îi poate face loc întunericului, pacea războiului, sănătatea bolii, belșugul sărăciei, tihna suferinței, iar tovărășia oamenilor singurătății.

Și totuși, noi ne putem bucura în Domnul. Putem să ne ridicăm deasupra împrejurărilor și să ne bucurăm că, deși am pierdut multe, avem mai mult decât am putea pierde vreodată. Dar, dacă vrem să urmăm exemplul profetului, trebuie să fim siguri că suntem ai Domnului și că avem dreptul la toate făgăduințele Cuvântului Său. Trebuie să știm că păcatele ne sunt iertate, că suntem împăcați cu El și că El este Prietenul nostru cel mai bun și credincios. Atunci ne putem bucura de El în orice vreme: plinătatea Lui este binecuvântarea noastră, puterea Lui este apărarea noastră, dragostea Lui este mângâierea noastră, făgăduințele Lui sunt siguranța noastră, tronul Lui este adăpostul nostru, iar prezența Lui este cerul nostru.

Tot ceea ce este în Dumnezeu are puterea de a ne face fericiți, iar tot ceea ce face Dumnezeu contribuie la binele nostru veșnic. Putem spune pe bună dreptate: „Căci chiar dacă smochinul nu va înflori, vița nu va da niciun rod, rodul măslinului va lipsi, și câmpiile nu vor da hrană... eu tot mă voi bucura în Domnul, mă voi bucura în Dumnezeul mântuirii mele!”

6 SEPTEMBRIE

„PENTRU CE TE-AI ÎNDOIT?" (MATEI 14:31).

„Petru s-a coborât din corabie, și a început să umble pe ape ca să meargă la Isus" (v. 29). Dar, când el și-a luat privirea de la Învățătorul său, a început să se scufunde în apă. Domnul nostru l-a mustrat pe Petru pentru îndoiala lui. Mustrarea i-a fost adresată lui Petru, dar cui dintre noi nu i se aplică? Cine dintre noi nu s-a îndoit? Cine consideră îndoiala un lucru lipsit de păcat? Și totuși, ea este un păcat. Nu se nasc oare îndoielile noastre din necredință? Nu pun ele sub semnul întrebării dragostea, statornicia și credincioșia Răscumpărătorului nostru? Ar fi putut El să vorbească mai limpede decât a făcut-o în Cuvântul Său? Ar fi putut să facă mai mult pentru a pune o temelie trainică a siguranței, păcii și bucuriei noastre veșnice? Nu a făgăduit El să îl primească, să îl ierte și să îl binecuvânteze pe orice păcătos care vine la El? Nu ne-a dat El în Scriptură exemple ale grijii Sale, ale împlinirii Cuvântului Său și ale răspunsurilor la rugăciunile poporului Său? Nu a vorbit El? Nu este El vrednic de încrederea noastră? Ne-a înșelat El vreodată? S-a jucat El vreodată cu un suflet nemuritor? Nu este El Dumnezeul neschimbător? Atunci „pentru ce te-ai îndoit?" Nu

căuta scuze, ci recunoaște îndată că îndoiala ta este păcătoasă și cere harul de a te încrede în Domnul din toată inima și de a te încrede pe deplin în El în orice situație. Îndoielile slăbesc sufletul, ne epuizează sufletul și împiedică ascultarea făcută cu bucurie. Să lepădăm îndoielile născute din necredință!

7 SEPTEMBRIE

„EI ÎI ZICEAU LUI DUMNEZEU:
‚PLEACĂ DE LA NOI'" (IOV 21:14).

„Ce este Cel Atotputernic, ca să-I slujim? Ce vom câștiga dacă-I vom înălța rugăciuni?" (Iov 21:15). Aceste cuvinte ne aduc aminte de faraon, care a spus: „Cine este Domnul, ca să ascult de glasul Lui?" (Exod 5:2). Pentru cei necredincioși, prezența lui Dumnezeu este neplăcută. Ei și-ar dori ca Dumnezeu să nu existe. Dar, deoarece El există, ei vor să-L țină la distanță. Nu aceasta este însă situația ta. Odinioară aceasta era și situația ta, iar în seara aceasta ar fi fost la fel, dacă n-ar fi fost harul. Tu dorești prezența lui Dumnezeu pentru că ai gustat dragostea Lui. Ai văzut ceva din slava Lui în Persoana lui Isus Hristos. Ai gustat și ai văzut că Domnul este bun. Ești împăcat cu El și ai pace cu El. Nu ai de ce să te temi de El. De

aceea, dorești ca El să vină la tine și să Se descopere sufletului tău într-un fel în care nu Se descoperă lumii. Tu spui: „Sufletul meu însetează după Dumnezeu, după Dumnezeul cel viu; când mă voi duce și mă voi arăta înaintea lui Dumnezeu?" (Ps. 42:2). Cei care Îi spun acum lui Dumnezeu „depărtează-Te de noi", vor auzi într-o zi cuvintele Lui: „Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui!" (Matei 25:41). Dar tu, care Îl inviți acum în inima și în casa ta, Îl vei auzi spunându-ți: „Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția, care v-a fost pregătită de-la întemeierea lumii" (Matei 25:34).

8 SEPTEMBRIE

„RĂSPUNDE-MI" (MICA 6:3).

„Domnul are o judecată cu locuitorii țării" (Osea 4:1). Adesea noi nu-L iubim pe Domnul așa cum ar trebui și ne arătăm nerecunoștința prin purtarea noastră. Îl tratăm cu neglijență și lipsă de respect pe Domnul, preferând creația în locul Creatorului. Domnul vorbește despre această purtare ca și cum I-ar răni inima. El spune: „Poporul Meu, ce ți-am făcut și cu ce te-am ostenit? Răspunde-Mi!" Ai neglijat oare timpul petrecut personal cu Dumnezeu? Ai disprețuit mijloacele harului? Ți-ai lăsat

Biblia deoparte, fără s-o mai deschizi? Ți-ai retras gândurile și afecțiunile de la Dumnezeu și le-ai îndreptat către lume? De ce? Ce motiv ai să faci asta? Domnul te întreabă. El spune: „Ai vreo acuzație împotriva Mea? Spune-o! M-am purtat cu tine fără bunătate? Am fost necredincios Cuvântului Meu? Am făcut ceva nepotrivit caracterului Meu? Spune-Mi de ce Mă tratezi cu nepăsare. De ce preferi lumea, care Îmi este vrăjmașă? Spune-Mi toate motivele tale. De ce manifești această răceală, această îndepărtare, această indiferență?" Drag credincios, nu ești și tu vinovat de această răceală? Nu L-ai rănit pe Dumnezeul tău? Nu L-ai întristat pe Duhul Său cel Sfânt? Întoarce-te la Domnul, pe care L-ai mâhnit!

9 SEPTEMBRIE

„ȘTII NELINIȘTEA SUFLETULUI MEU" (PS. 31:7).

„Soarta mea este în mâna Ta" (Ps. 31:15). Iar mâna lui Dumnezeu ne va face întotdeauna bine. În vremurile bune și în cele rele, Domnul nostru este un Prieten mai apropiat de noi decât un frate. Prosperitatea atrage prieteni, dar necazul îi pune la încercare. Mulți ne vor vizita și ne vor zâmbi când soarele strălucește peste noi, dar cine va ieși din casă pentru a ne face un bine într-o zi rece și furtunoasă? David trecuse printr-un necaz cumplit:

prietenii îl părăsiseră și îl neglijaseră, dar Dumnezeul lui nu-l părăsise. Dumnezeu îl cunoștea, îl cerceta, îi purta de grijă și, în cele din urmă, l-a și izbăvit. Și aceeași onoare le este dată tuturor sfinților Domnului. Dumnezeu a cunoscut poporul Israel în pustie, într-un ținut foarte secetos. Tot astfel, El ne va cunoaște, ne va recunoaște, va avea grijă de noi și ne va primi în orice împrejurare. El a făcut deja aceste lucruri. Noi am trecut prin necazuri și prin pustietate, dar Dumnezeul nostru ne-a călăuzit, ne-a hrănit, ne-a păzit și ne-a adus într-un loc bogat. Putem mărturisi despre credincioșia Lui din trecut și trebuie să ne încredem liniștiți și cu deplină încredere în El pentru viitor. El a făgăduit că ne va izbăvi din șase necazuri și că, în al șaptelea, niciun rău nu se va atinge de noi. Credincios este Cel care a făgăduit! El este Prietenul poporului Său în suferință, iar în cele mai grele încercări, El ne va arăta cel mai bogat har al Său.

10 SEPTEMBRIE

„FĂ-MI INIMA SĂ SE TEAMĂ
DE NUMELE TĂU" (PS. 86:11).

„Nimeni nu este ca Tine între dumnezei, Doamne, și nimic nu seamănă cu lucrările Tale" (Ps. 86:8). El este Cel ce ne-a creat pe noi și a creat toate lucrurile. Numai

de El trebuie să ne temem cu adevărat. A te teme de Dumnezeu înseamnă să crezi Cuvântul Său, să te încrezi în Persoana Lui, să fii plin de râvnă pentru slava Lui și să iubești poruncile Sale cu sinceritate. În închinare, teama de Dumnezeu înseamnă reverență, adorare, mulțumire și rugăciune. Închinarea fără inimă este lipsită de valoare. Și totuși, în timpul închinării, noi ne simțim adesea cu inima distrasă și rătăcind departe de Dumnezeu! Pe bună dreptate ar trebui să ne rugăm: „Fă-mi inima să se teamă de Numele Tău". Ar trebui să Îi cerem Domnului să ne liniștească inima și s-o aprindă de râvnă, pentru ca ea să-și pună toate puterile în slujba lui Dumnezeu.

O asemenea rugăciune arată că iubim slujirea Lui, că dorim să-L onorăm prin ea, că ne cunoaștem și ne recunoaștem slăbiciunile și că dorim să primim harul prin care să-I slujim într-un chip plăcut, cu reverență și teamă sfântă. Dar oare toți sfinții simt că inima lor este înclinată spre rătăcire și că le este greu să se dedice slujirii Domnului? Aceasta este o slăbiciune obișnuită printre creștini, mai mare la unii și mai mică la alții. Toți cei ce Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu ar trebui să se roage asemenea lui David: „O, de ar ținti căile mele la păzirea orânduirilor Tale!" (Ps. 119:5).

11 SEPTEMBRIE

„EL VA FI CĂLĂUZA NOASTRĂ
PÂNĂ LA MOARTE” (PS. 48:14).

„Mare este Domnul și foarte vrednic de laudă” (Ps. 145:3). El este Dumnezeul nostru în toate zilele acestei vieți trecătoare. Ce asigurare prețioasă! Dumnezeul nostru este călăuza noastră. El ne-a scos din lumea sortită pieirii, ne-a îndreptat spre Cruce și ne-a călăuzit pe calea vieții și a păcii. El ne-a condus până azi prin multe greutăți și încercări. El continuă să ne călăuzească ținându-ne de mână prin această lume trecătoare și nu ne va părăsi niciodată, căci a făgăduit să ne fie călăuză până la moarte. El va alege calea pe care să mergem, ne va conduce pașii pe cărările neprihănirii, va vorbi cu noi cu bunătate pe cale, ne va arăta cursele și primejdiile de pe ea și ne va păzi cu puterea Lui, prin credință, până la mântuirea deplină. La început, El S-a angajat să ne călăuzească fără ca noi să știm; apoi, ca răspuns la rugăciunile noastre, El S-a arătat cu bunătate drept Călăuza noastră și ne va răbda cu blândețe până la final. Uneori El Își poate ascunde fața, poate opri părtășia și mângâierile, ne poate pedepsi pentru nebuniile noastre și ne poate învăța, prin experiențe dureroase, să ne bizuim pe El. Dar Domnul nu ne va părăsi și

nu va renunța la noi. El ne va călăuzi până la capătul călătoriei și va merge cu noi prin valea umbrei morții, spre Împărăția Sa veșnică. El a făgăduit acest lucru și Își va împlini făgăduința cu credincioșie.

12 SEPTEMBRIE

„NOE UMBLA CU DUMNEZEU" (GEN. 6:9).

„Prin credință, Noe... a făcut un chivot" (Evrei 11:7). El L-a ascultat pe Dumnezeu și, prin ascultarea lui, și-a salvat familia. Noe s-a născut cu șase sute de ani înainte de potopul care a acoperit Pământul, într-o vreme când răutatea omului era foarte mare și când toate întocmirile gândurilor inimii lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău. Dar Noe nu a urmat mulțimea și n-a cedat la presiunile ei. El a fost un om al credinței și umbla cu Dumnezeu. Dar a venit vremea când Domnul a hotărât să aducă un potop de ape peste pământ, ca să nimicească toate făpturile care aveau suflare de viață. Noe a căpătat însă trecere înaintea Domnului. Prin credință, fiind avertizat de Dumnezeu de judecata care urma să vină prin potop, el a pregătit o corabie pentru salvarea familiei sale. Prin aceasta, el a osândit lumea și a devenit moștenitor al neprihănirii care se capătă prin credință. Noe a fost un om pe care te puteai bizui. El era un om al credinței, iar

Dumnezeu l-a folosit pentru a-i salva pe cei opt membri ai familiei sale. Iar lumea de azi nu este diferită de cea din vremea lui Noe: întregul Pământ este plin de violență și silnicie. O a doua și ultimă judecată este pe cale să vină asupra lumii, iar Dumnezeu caută oameni ai credinței, asemenea lui Noe, care să umble cu El. Iubit cititor, tu umbli cu Dumnezeu? Îl urmezi pe Domnul Isus? Numai El te poate izbăvi de judecata viitoare.

13 SEPTEMBRIE

„CRESCÂND ÎN CUNOAȘTEREA LUI DUMNEZEU" (COL. 1:10).

Fiecare creștin ar trebui să crească. „Ca niște prunci născuți de curând, să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să creșteți" (1 Petru 2:2). Cunoașterea noastră despre Dumnezeu este imperfectă. Noi cunoaștem doar în parte, avem la îndemână mijloacele prin care putem dobândi cunoaștere, dar nu avem râvna de a le folosi cum se cuvine. Trebuie să-L cunoaștem mai bine pe Dumnezeu dacă vrem să-L iubim și să ne încredem mai mult în El. Dacă nu-L cunoaștem bine, cum am putea să-I adorăm perfecțiunile și măreția, să prețuim bunăvoința Sa, să ne temem de dezaprobarea Lui sau să găsim plăcere în împlinirea poruncilor Sale? Din acest motiv,

Pavel s-a rugat pentru creștinii din Colose ca ei să crească în cunoașterea lui Dumnezeu. Și cum Îl putem cunoaște mai bine dacă nu citim despre lucrările Lui, dacă nu observăm acțiunile providenței Sale și nu-I studiem Cuvântul? Totuși, Dumnezeu Se descoperă cel mai limpede și mai deplin în Isus. De aceea, Domnul nostru spune: „Cine M-a văzut pe Mine, L-a văzut pe Tatăl" (Ioan 14:9). Îl cunoști pe Dumnezeu? Odinioară nu-L cunoșteai, dar acum Îl cunoști; fii, deci, recunoscător. Cunoașterea ta este încă imperfectă, așa că urmărește să crești în ea. Isus a spus: „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu" (Ioan 17:3). Omul care Îl cunoaște pe Dumnezeu în Isus într-o măsură bogată este cu adevărat fericit.

14 SEPTEMBRIE

„PETRU L-A URMAT DE DEPARTE"
(MATEI 26:58).

Petru s-a lepădat de Domnul, pe care mărturisise că Îl iubea. Nu am făcut și noi același lucru? La un moment dat, credeam că nimic nu ne-ar putea răci dragostea, nu ne va stinge râvna sau să ne abată pașii de la El. Asemenea lui Petru, am crezut că am fi gata chiar să murim pentru

El. Dar curând ne-am dat seama că ne-am înșelat. Totuși, este mai bine să-L urmezi de la distanță decât să-I întorci spatele. În cazul lui Petru, împrejurările în care se afla Învățătorul lui aduceau o oarecare explicație; în cazul nostru, nu există nicio scuză. Credința ne apropie de Isus, iar dragostea ne ține aproape de El. Necredința este cauza pașilor noștri lenți și a rămânerii în urmă pe căile Lui. Să ne păzim cu veghere de necredință! Ea ne otrăvește loialitatea, ne clatină mărturia, ne stinge râvna, ne împiedică părtășia, ne îndepărtează de Isus și ne înstrăinează sufletul de El.

Să ne întărim credința, să ne încurajăm inima, să ne grăbim pașii, să-L iubim tot mai mult pe Mântuitorul nostru, să ne fortificăm gândirea și să rămânem aproape de Domnul nostru preaiubit.

Drag cititor, Îl urmezi îndeaproape pe Domnul? Sau ești asemenea lui Petru, urmându-L de departe? Dacă așa stau lucrurile, ia seama. Știi unde l-a dus pe Petru această purtare, și cine știe unde te-ar putea duce pe tine?

Apropie-te de Isus și rămâi alipit de El. Lasă-ți gândurile să se strângă în jurul Lui, dorințele să se fixeze asupra Lui și nădejdile să-și găsească ținta în El.

15 SEPTEMBRIE

„NIMENI NU POATE SĂ STEA
ÎMPOTRIVA LUI" (DAN. 4:35).

Dumnezeu „lucrează toate după sfatul voii Sale" (Efes. 1:11). Mâna lui Dumnezeu este providența Lui, înțelepciunea și puterea Lui care lucrează la împlinirea voii Sale. Nimeni nu-I poate zădărnici planurile. Nimic nu poate aduce dezordine în decretele Sale. El Își urmărește scopul neabătut, împlinește cu ușurință planul Său și face tot ceea ce găsește de cuviință. Toți sfinții Lui sunt în mâna Sa și, prin urmare, sunt în siguranță. Mâna Lui lucrează pentru ei și, de aceea, ei nu vor fi clătinați. El lucrează întotdeauna potrivit Cuvântului Său. Profețiile Lui trebuie să se împlinească, iar făgăduințele Lui trebuie să fie duse la îndeplinire. Iubit cititor, mâna lui Dumnezeu se ridică pentru a te apăra, și de aceea ești în siguranță. Mâna Lui este deschisă ca să te hrănească, și acesta este motivul pentru care nu vei duce lipsă. Mâna Lui este sub tine, și de aceea nu vei cădea. Încrede-te în Isus, în înțelepciunea și puterea Lui. Pune-ți încrederea în providența Sa. Mâna Lui îi va zdrobi sau îi va întoarce la El pe vrăjmașii tăi, te va ocroti și îți va împlini nevoile, te va călăuzi prin pustietatea lumii și te va ridica pe veci. Nu-

ți mai îndrepta privirea asupra împrejurărilor tale, ci privește la mâna care stăpânește peste ele, căci este mâna Tatălui tău, iar mâna Lui este mișcată de inima Sa, care se revarsă de o dragoste de nedescris față de tine. El lucrează pentru tine și nimeni nu-I poate opri mâna.

16 SEPTEMBRIE

„SE CADE SĂ ÎNȘELE UN OM PE DUMNEZEU, CUM MĂ ÎNȘELAȚI VOI?" (MAL. 3:8).

Și totuși omul L-a înșelat pe Dumnezeu. Aceasta este o acuzație foarte gravă, căci a încerca să-L furi sau să-L înșeli pe Dumnezeu presupune o îndrăzneală nemaipomenită. Dar cine poate spune că este nevinovat de un astfel de păcat? Chiar dacă nu L-am furat cu ceva, măcar nu I-am dat ceea ce I se cuvine. El ne acuză de această faptă și spune: „Voi Mă jefuiți". Noi L-am jefuit de timpul Lui și de ziua Sa, pe care El o revendică pentru Sine și care ar trebui să-I fie dedicată. L-am jefuit de bunurile noastre, căci ceea ce El ne-a dat cu împrumut, noi am pretins că ne-ar aparține. Ceea ce El ne-a dat pentru alții am risipit sau am strâns pentru noi înșine. Am reținut de la lucrarea Lui ceea ce El ne încredințase spre folosul ei. L-am jefuit și de inima noastră. Noi am dăruit inimile noastre idolilor, pe care i-am iubit, în care ne-am pus deseori încrederea și

cărora ne-am închinat mai presus de a ne închina Domnului. L-am jefuit pe Dumnezeu de talentele noastre, folosindu-le în slujba altora și pentru satisfacerea propriilor dorințe. Ce putem spune despre o asemenea purtare? Nu este ea plină de nerecunoștință? El este Tatăl nostru. Nu este această purtare îndrăzneață? El ne-ar putea zdrobi cu o singură privire. Să ne cercetăm deci purtarea, noi, cei care L-am jefuit pe Dumnezeu. Să ne mărturisim păcatele, să-I cerem iertare, să ne schimbăm calea și să Îi dăm lui Dumnezeu ceea ce este al lui Dumnezeu.

17 SEPTEMBRIE

„RĂSCUMPĂRĂTORUL LOR ESTE PUTERNIC" (IER. 50:34, LIT. KJV).

„Numele [Lui] este Domnul oștirilor". El este un Răscumpărător minunat, care ne este și ruda cea mai apropiată. Nimeni nu este atât de strâns legat de noi cum este Domnul Isus. El Și-a dat viața ca răscumpărare pentru noi. El L-a trimis pe Duhul Său cel Sfânt ca să ne izbăvească de vrăjmașii noștri spirituali. Într-o zi, puterea Lui nelimitată ne va învia din morți și va desăvârși răscumpărarea noastră. Ceea ce El S-a angajat să facă, va duce la îndeplinire, fiindcă El este atotputernic. Ceea ce El a făgăduit, va împlini, fiindcă este credincios. Vom fi izbăviți pe

deplin: de Satana, care odinioară ne ținea captivi; de păcat, care domnea cu tiranie asupra noastră; de moarte, ultimul vrăjmaș care va fi nimicit; și de Iad, pe care îl meritam pe drept. Răscumpărătorul nostru este atotputernic. De aceea, să ne punem încrederea în El! Să privim numai înspre El în izbăvirea de vrăjmașii și temerile noastre, și să nu-L dezonorăm niciodată presupunând că le va îngădui vrăjmașilor noștri să triumfe asupra noastră. El ne-a înviat când eram morți în greșeli și păcate, și va desăvârși ce a început să facă pentru noi, căci El nu uită de lucrarea mâinilor Sale. Răscumpărătorul nostru este puternic, căci Numele Lui este Domnul oștirilor. El va pleda cauza noastră.

18 SEPTEMBRIE

„SLUJIȚI-VĂ UNII ALTORA ÎN DRAGOSTE" (GAL. 5:13)

„Vă dau o poruncă nouă", anume să ne iubim unii pe alții (Ioan 13:34). Noua poruncă a Domnului nostru a fost și ultima Sa poruncă și cea mai importantă. Rădăcina oricărui bine este dragostea. Dragostea izvorăște din credință și produce orice este bun. Nimic din ceea ce facem nu este bun dacă nu izvorăște din iubire. Dragostea este cel mai de căpătâi lucru în credință. Putem avea daruri și bunăvoință, dar, fără dragoste, suntem doar o aramă sunătoare și un chimval zăngănitor.

Firea pământească dorește să stăpânească peste alții, însă harul este gata să le slujească. Privește în jurul tău: nu există mulți oameni cărora le-ai putea sluji și cărora le-ai putea fi de folos, fără să-ți neglijezi celelalte îndatoriri importante? Ești dispus să faci asta? Dacă nu, unde este dragostea ta? Iar dacă nu ai dragoste, unde este credința ta? Dragostea este împlinirea Legii și rodul principal al Evangheliei. Dragostea este asemenea lui Dumnezeu și asemenea lui Hristos. Dragostea pusă în practică este Cerul pe Pământ. Dragostea îi va vizita pe bolnavi, îi va încuraja pe cei întristați, îi va îmbrăca pe cei goi și îi va hrăni pe cei flămânzi. Ea se va face totul pentru toți, dacă astfel ar putea să-i mântuiască pe unii. Dragostea va transforma pustietatea noastră într-o grădină și biserica dezbinată într-un liman al păcii. Ceea ce facem din dragoste facem cu ușurință, cu bucurie, din toată inima, neîncetat și cu dărnicie. Așadar, să ne iubim unii pe alții cu inimă curată și cu înflăcărare. Așa Îi slujim lui Hristos și Îl imităm, făcând cinste purtării Sale față de vrăjmașii Lui.

19 SEPTEMBRIE

„DE ACEEA M-AU UITAT" (OSEA 13:6).

Efraim se îngâmfase și se înălțase pe sine. Când oamenii s-au înălțat în propriii ochi, ei au uitat de Domnul lor,

Cel care îi adusese în țara cea bună. În vremea prosperității, ei s-au dedat plăcerilor și s-au umplut de mândrie. Astfel, ei L-au uitat pe Dumnezeu, Mântuitorul lor, care făcuse lucruri atât de mari pentru ei. Noi ne închipuim adesea că am putea suporta mai bine prosperitatea decât necazurile, dar cei care au trecut prin încercări au dovedit contrariul. Prin bogății, inima este atrasă pe ascuns și pe nesimțite departe de Dumnezeu. Dorințele se îndreaptă spre lucrurile de jos. Îngăduirea dorințelor firii ne face nepotriviți pentru îndatoririle și disciplinele duhovnicești. Lucrurile lui Dumnezeu își pierd savoarea și puterea. Mijloacele harului nu îi mai aduc har sufletului. Ceea ce s-a petrecut cu Israel are loc și cu noi. Astfel, noi slăbim în împlinirea îndatoririlor spirituale și ne lăsăm în voia firii pământești. Satana ne împietrește inimile, ne abate dorințele, ne orbește mintea și ne amorțește conștiințele. Avertismentele Cuvântului lui Dumnezeu sunt nesocotite, tronul de har este neglijat, tovărășia lumii este preferată și, în cele din urmă, Dumnezeu este uitat. Uităm de izbăvirile Sale, de binefacerile Sale, de drepturile Lui asupra noastră și de avertismentele Sale, până ce suntem treziți de vreun eveniment dureros. Să fim atenți veghetori, conștienți de primejdia noastră, și să ne cercetăm starea. Tu L-ai uitat pe Domnul?

20 SEPTEMBRIE

„VOI UMBLA ÎN ADEVĂRUL TĂU" (PS. 86:11).

„Învață-mă căile Tale, Doamne!" Și învață-mă să iubesc adevărul Tău, căci adevărul lui Dumnezeu se împotrivește multora dintre obiceiurile, prejudecățile și înclinațiile mele. El cere lucruri pe care firea noastră stricată le respinge și interzice lucruri pe care noi le iubim în firea pământească. Hotărârea psalmistului este nobilă și Îi aduce cinste Celui care a inspirat-o. Să-i urmăm exemplul: să umblăm în adevăr și să-l credem, să-l primim în minte și să-l înscriem în inimă ca pe un mesaj foarte prețios venit de la Dumnezeu, apoi să-l aplicăm în viața practică. Creștinul adevărat se roagă: „Învață-mă să fac voia Ta" (Ps. 143:10). El se hotărăște: „Alerg pe calea poruncilor Tale, căci îmi scoți inima la larg" (Ps. 119:32), căci pe această cale, el se bucură de adevăr. Adevărul ne aduce mari răsplătiri. El ne oferă deopotrivă hrană și o regulă de viață. El ne hrănește și ne mângâie, în timp ce ne îndreaptă. El ne face fericiți și sfinți – sau, mai bine spus, ne face fericiți făcându-ne sfinți. Dacă credem adevărul Cuvântului Domnului nostru, dacă îl împlinim și ne bucurăm de el, să-l mărturisim și să facem astfel încât mărturisirea noastră să fie cunoscută de toți oamenii. Să

ne străduim zilnic să-l împodobim prin purtarea noastră și să umblăm într-un chip vrednic de chemarea pe care am primit-o, trăind cu toată evlavia și cinstea.

21 SEPTEMBRIE

„DUMNEZEUL MEU MĂ VA ASCULTA" (MICA 7:7).

„Nu te încrede în prieten" (Mica 7:5), căci până și cei din propria casă se pot întoarce împotriva omului. Dar Dumnezeu nu l-a părăsit. Dumnezeu a făcut făgăduințe, și El este credincios Cuvântului Său. El a făcut aceasta în trecut, iar ceea ce El a făcut este garanția a ceea ce va continua să facă. Mai mult, El este Tatăl meu și Dumnezeul meu. Dumnezeu cunoaște din ce sunt făcut, și El a rânduit soarta mea. El mi-a dat Duhul harului Său și al rugăciunii stăruitoare. El mă îndeamnă să-L chem în ajutor. El m-a asigurat că este „lângă toți cei ce-L cheamă, lângă cei ce-L cheamă cu toată inima" (Ps. 145:18). Tot Domnul a spus că „El împlinește dorințele celor ce se tem de El, le aude strigătul și-i scapă" (v. 19). Preaiubit cititor, să-L chemăm, așadar, pe Dumnezeu și să ne revărsăm plângerile înaintea Lui. Să-I aducem cererile noastre și să căutăm ajutorul, prezența și binecuvântarea Lui. El ne va asculta, ne va auzi. Oamenii se pot îndepărta de noi, dar Dumnezeul nostru nu va face asta niciodată. Prietenii pot rămâne

surzi la strigătul nostru, dar Dumnezeul nostru nu poate face asta. Să ajungem, deci, la aceeași hotărâre ca Mica, și să spunem: „Eu însă voi privi spre Domnul, îmi voi pune nădejdea în Dumnezeul mântuirii mele, Dumnezeul meu mă va asculta. Nu te bucura de mine, vrăjmașă, căci chiar dacă am căzut, mă voi scula iarăși, chiar dacă stau în întuneric, totuși Domnul este Lumina mea!" (Mica 7:7-9).

22 SEPTEMBRIE

„BINECUVÂNTAREA TA SĂ FIE
PESTE POPORUL TĂU" (PS. 3:8).

„Doamne, ce mulți sunt vrăjmașii mei! Ce mulțime se scoală împotriva mea!" (Ps. 3:1). Dar Tu, Doamne, ești un scut pentru mine. Cât despre noi, aleșii lui Dumnezeu, noi am fost binecuvântați în Hristos cu toate binecuvântările duhovnicești, dinainte de întemeierea lumii. Prin Hristos, suntem binecuvântați cu orice bine cât timp trăim pe Pământ, iar în Cer vom fi binecuvântați împreună cu El cu lucruri mai mărețe decât poate visa inima. Binecuvântarea Domnului este peste ființele noastre și ne pune deoparte spre lauda Lui. Ea este peste mângâierile noastre, care ne sporesc sfințenia. Ea este peste încercările noastre, care lucrează spre binele nostru veșnic. Ea este peste ostenelile noastre, care promovează

Împărăția și slava Lui. Și este peste familiile noastre, așa cum casa lui Obed-Edom a fost binecuvântată datorită chivotului. Iată, așa este binecuvântat omul care se teme de Domnul! Iubit cititor, acesta este privilegiul tău: binecuvântarea lui Dumnezeu peste tine. Îți dai seama de acest lucru? Îl prețuiești? Amintește-ți că binecuvântarea izvorăște din harul ceresc. Ea vine la tine prin Isus, este trăită prin credință și ascultare, și este garantată de jurământul și făgăduința lui Dumnezeu. Ea cuprinde în ea tot ce ai putea avea nevoie sau ce ți-ai putea dori vreodată. Retrage-te în seara aceasta la odihnă cu gândul acesta: „Binecuvântarea lui Dumnezeu este peste mine". Sau, dacă încă eziți să o ceri, roagă-te astfel: „Binecuvântează-mă și pe mine, Tatăl meu!"

23 SEPTEMBRIE

„CU CE NE-AI IUBIT?" (MAL. 1:2).

„V-am iubit, zice Domnul". Israel poate nega acest lucru, iar negarea dovedește cât de nerecunoscător este poporul Domnului câteodată. Ei se întreabă: „Cu ce ne-ai iubit?" Aceste cuvinte exprimă ceea ce mulți simt înlăuntrul lor. Te întrebi și tu: „Cu ce m-a iubit Domnul?" Privește spre darurile pe care El ți le-a dat: pe Fiul Său, care a murit pentru tine; pe Duhul Său, care te-a trezit la

viață, te învață și te sfințește; spre rânduielile Sale, care te înviorează și te întăresc; spre îngerii Săi, care îți slujesc; spre legământul și jurământul Său, care îți oferă siguranță; și spre Împărăția Sa glorioasă, pe care o vei stăpâni și de care te vei bucura veșnic. Privește cât de mult Se interesează El de tine: El te cheamă prin dragostea Sa, te numește iubitul sufletului Său, comoara și cununa Sa, fiul Său iubit. Dacă ai fi comparat cu lumea, ești văzut de el ca aur, nu zgură; grâu, nu pleavă; oaie, nu capră. Gândește-te la relația pe care El o are cu tine: El îți este Tată, Soț, Frate și Prieten. Ia în considerare slujirile pe care El le împlinește pentru tine: El este Apărătorul, Căpetenia, Capul și Împăratul tău. Privește la ceea ce El a făcut deja pentru tine: te-a îmbrăcat în neprihănirea Lui, ți-a dăruit iertarea și pacea Sa, mijlocește pentru tine și te binecuvântează cu toate binecuvântările spirituale în locurile cerești, în Hristos Isus. Cu siguranță vei putea spune acum că dragostea Lui este minunată, fără seamăn și prea măreață pentru a putea fi exprimată.

24 SEPTEMBRIE

„ÎNVESELEȘTE SUFLETUL ROBULUI TĂU" (PS. 86:4A).

„Căci la Tine, Doamne, îmi înalț sufletul" (v. 4b). Domnul nostru este bun și bogat în îndurare față de toți

cei care Îl cheamă și Îl slujesc. Este o cinste mai mare să fii slujitorul Domnului decât fiul celui mai mare monarh de pe Pământ, căci toți slujitorii adevărați ai lui Dumnezeu sunt și fiii Săi. El îi iubește ca pe copiii Săi, în timp ce îi folosește pentru a împlini planurile Sale. Ei sunt slujitori de bunăvoie și mulțumiți. Ei sunt convinși că trebuie să-I slujească; s-au angajat să facă asta și își iubesc Domnul, lucrarea, tovarășii de slujire și răsplata. Totuși, deși lucrează pentru Dumnezeu, ei nu sunt întotdeauna bucuroși în Dumnezeu. Aceasta se întâmplă când ei pierd din vedere adevărata lor stare, moștenirea lor împărătească, perspectivele glorioase și privilegiile de care se bucură acum; când vederea li se întunecă, când Satana îi hărțuiește, când providența pare potrivnică sau când legea păcatului din mădularele lor ajunge să-i biruie și să-i descurajeze. Poate că Domnul îi mustră pentru vreun păcat sau este nemulțumit fiindcă au ridicat în taină un idol în inima lor. În asemenea clipe, ei nu se pot odihni în mângâiere și nu se pot bucura, dar se pot ruga pentru înnoire. David a făcut asta: „Dă-mi iarăși bucuria mântuirii Tale... Înveselește sufletul robului Tău" (Ps. 51:12; 86:4). Faci și tu la fel? O rază de lumină, un cuvânt de har sau o șoaptă a dragostei Sale te poate umple din nou de bucurie și pace.

25 SEPTEMBRIE

„SUPUNEȚI-VĂ, DAR, LUI DUMNEZEU" (IACOV 4:7).

„Smeriți-vă înaintea Domnului" (Iacov 4:10), căci El este Dumnezeu și nu este altul în afară de El. Omului mânat de firea pământească nu-i place să se supună lui Dumnezeu și, totuși, fără supunere, nu există fericire. Nu putem fi fericiți cu adevărat decât atunci când voia noastră se potrivește cu voia lui Dumnezeu și când ne supunem cu bucurie tuturor lucrurilor rânduite de El. Fără supunere, nu poate exista sfințenie, fiindcă nesupunerea înseamnă răzvrătire. Dacă refuz să mă supun lui Dumnezeu, mă împotrivesc autorității Sale, pun la îndoială înțelepciunea Sa, mă îndoiesc de dragostea Lui și disprețuiesc Cuvântul Său. Dar pe măsură ce sunt sfințit, mă voi pleca de bunăvoie înaintea a tot ceea ce cunosc ca fiind voia lui Dumnezeu, voi primi cu recunoștință tot ce vine din mâna Lui și mă voi strădui să împlinesc tot ceea ce poartă pecetea autorității Sale. Fără supunere nu există mântuire. Trebuie să recunoaștem dreptatea Lui, să ne mărturisim păcatele, să ne plecăm înaintea tronului Său, să cerem iertare pe temeiul îndurării și să acceptăm planul Său de mântuire prin har, căci altfel nu vom fi izbăviți de mânia viitoare. Supune-te, așadar, sub mâna

puternică a lui Dumnezeu, ca să fii mântuit prin harul Său, călăuzit de Cuvântul Său, așezat în rânduiala providenței Sale și folosit spre slava Lui. Supune-te și vei fi fericit; caută sfințirea și supunerea deplină, și vei fi în siguranță pentru totdeauna.

26 SEPTEMBRIE

„PUNEȚI-MĂ ASTFEL LA ÎNCERCARE" (MAL. 3:10).

„Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielile". Dumnezeu va răspunde cu binecuvântări din Cer atât de mari, încât nu va fi loc îndeajuns pentru a le primi. Crezi cu adevărat Cuvântul lui Dumnezeu? Dumnezeu a vorbit; oare nu-Și va împlini El Cuvântul? El a făcut o făgăduință; nu o va împlini oare? Cine s-ar putea îndoi? Dar, dacă te îndoiești, El spune: „Pune-Mă la încercare!" Cum putem face asta? Cercetează Cuvântul Său și vezi ce a spus El. Adu făgăduințele Sale înaintea tronului Său de har și stăruie în rugăciune pe temeiul lor. Veghează, așteaptă și lucrează așa cum te-a îndrumat El, apoi vei vedea dacă El nu va face ceea ce a spus. Când să-L punem la încercare? Când suntem convinși de păcat – ca să vedem dacă ne va ierta. În suferință – ca să vedem dacă harul Său ne este de ajuns. În nedumerire – ca să vedem dacă va transforma întunericul în lumină și căile strâmbe

în cărări drepte și netede. În greutăți și încercări cumplite – ca să vedem dacă va interveni pentru noi și ne va deschide o cale de scăpare. Când suntem implicați în slujirea Lui – ca să vedem dacă evlavia este folositoare în toate privințele, având făgăduința vieții de acum și a celei viitoare. Mii și mii de oameni L-au pus la încercare și toți L-au găsit adevărat și credincios. Să-L punem și noi la încercare, prin propria experiență. Așa vom deveni mai puternici în credință și mai statornici în mărturisirea bunătății lui Dumnezeu, știind că tot ce spune în Cuvântul Său este adevărat. „Gustați și vedeți ce bun este Domnul!" (Ps. 34:8).

27 SEPTEMBRIE

„EU SUNT CĂSĂTORIT CU VOI" (IER. 3:14, LIT. KJV).

Cuvântul lui Dumnezeu spune că „taina aceasta este mare" (Efes. 5:32), fiindcă depășește înțelegerea firească. Dragostea lui Hristos pentru biserică este asemănată cu legătura căsătoriei. Ea este cea mai strânsă unire care se poate forma între ființe raționale, căci cei doi devin un singur trup. Aceasta este relația rânduită de Domnul pentru a ilustra dragostea Sa față de poporul Său. El S-a legat de ei, iar ei s-au legat de El. Dragostea Lui este îndreptată spre ei, iar dragostea lor se îndreaptă spre El. El

i-a ales, iar ei I-au răspuns. El Își găsește plăcerea în ei, iar ei își găsesc împlinirea în El. El li Se descoperă, iar ei au părtășie cu El. El Se poartă cu ei cu dragostea unui tată, iar ei fac din El singurul obiect al încrederii lor. El le poartă de grijă în toate nevoile, iar ei trăiesc într-o dependență neîncetată de El. Drag cititor creștin, îți dai seama că Domnul este unit cu tine printr-o asemenea legătură? Că El este pentru tine tot ceea ce ar putea fi un soț – cel mai bun, mai înțelept și mai bogat? Umblă sufletul tău cu Hristos ca mireasa Lui? Trăiești cu Dumnezeu în unire cu El? Lași totul pentru El? Aștepți totul de la El? Cauți în toate lucrurile să-I fii plăcut? Bucură-te, căci chiar dacă toți prietenii pământești te-ar părăsi, Soțul tău ceresc nu te va părăsi niciodată. Rămâi alipit de El și nu lăsa nimic să te îndepărteze de El, căci El este „căsătorit cu tine".

28 SEPTEMBRIE

„DOMNUL A FOST CU IOSIF" (GEN. 39:21).

Nu există binecuvântare mai mare decât aceasta: Emanuel, Dumnezeu cu noi. Iosif fusese smuls de lângă tatăl său, lipsit de familia lui, vândut ca rob, acuzat pe nedrept și aruncat în temniță. Dar Domnul era cu el. Mulți credincioși au trecut prin perioade de suferință extremă și

prin încercări deosebit de grele. Când suntem prigoniți pentru neprihănire, asupra noastră vine o binecuvântare aparte. Prezența Domnului alături de Iosif a compensat toate pierderile suferite, căci El poate transforma o închisoare într-un palat și o temniță într-un paradis. Domnul era cu Iosif ca să-l susțină, să-l încurajeze, să aibă părtășie cu el, să-i câștige bunăvoința temnicerului, să-l învețe lecții de cea mai mare importanță, să-l pregătească pentru a conduce Egiptul, să-l facă un model pentru toți cei ce suferă pentru Numele Său, să-l scoată la lumină cu cinste și să-l încununeze cu demnitate. Înainte de a fi înălțat, el trebuia smerit. Temnița era calea directă spre palat. Calea crucii duce la cunună. Dacă vrem să domnim cu Hristos în Cer, trebuie să suferim cu El pe Pământ. Iubit cititor, oriunde te-ar conduce datoria sau te-ar împinge prigoana, Domnul este cu tine. Prezența Lui este simțită adesea mai intens sub cerul înnorat decât atunci când strălucește soarele prosperității peste tine.

29 SEPTEMBRIE

„AARON A TĂCUT" (LEV. 10:3).

Fiii lui Aaron aduseseră un foc străin înaintea Domnului. Atunci a ieșit foc de la Domnul și i-a mistuit. Aaron era cufundat într-o durere profundă. Încercarea lui

era neobișnuit de grea, căci doi fii i-au murit deodată. Moartea lor fusese instantanee, ca urmare a unui păcat al îndrăznelii. Ea se petrecuse înaintea poporului, ca o demonstrație a sfințeniei și mâniei lui Iehova. Nu existase timp pentru pocăință și nici vreo certitudine cu privire la starea lor veșnică. Dar Dumnezeu a spus: „Voi fi proslăvit", iar Aaron a tăcut. Asta a însemnat ca el să nu cârtească, să nu pună la îndoială dreptatea lui Dumnezeu și să nu refuze mângâierea. Era o supunere față de voia Domnului, izvorâtă din cunoașterea neprihănirii Sale, din dragoste supremă pentru Dumnezeu, din aducerea rațiunii firești sub ascultare și din conștientizarea propriului merit.

Drag prieten, lecția de astăzi este aplicabilă și în cazul nostru. Ea ne spune ca, în cele mai dureroase încercări, să urmăm exemplul acestui sfânt al Domnului. Lecția mustră toate plângerile noastre și toate îndoielile cu privire la dragostea și îndurarea Domnului. Ea ne mângâie arătându-ne că până și cei mai mari sfinți au trecut uneori prin cele mai grele suferințe. Totodată, ea ne avertizează astfel: „Ai grijă să nu tratezi cu ușurătate lucrurile sfinte și să nu fii îngâmfat, căci Iehova este un Dumnezeu gelos". Domnul este drept în toate căile Sale și sfânt în toate lucrările Sale.

30 SEPTEMBRIE

„DUMNEZEU CREDINCIOS" (DEUT. 7:9).

„Pentru că Domnul vă iubește" (v. 8). El Și-a adus aminte de legământul făcut cu părinții lor și l-a păzit, împlinindu-l. Astfel, El a răscumpărat Israelul din Egipt. Noi avem un Dumnezeu credincios, în care putem crede fără șovăire, în care ne putem încrede fără teamă și înaintea căruia ne putem deschide inimile fără rezerve. El este credincios și, de aceea, ne îndreaptă greșelile, ne mustră pentru abaterile noastre, ne învață care este voia Sa, ne susține în încercări, ne conduce prin necazuri, îi ține în frâu pe vrăjmașii noștri, face lumină din întunericul dinaintea noastră și ne îndreaptă căile strâmbe. Pe fiecare binecuvântare pe care o primim, pe fiecare primejdie din care scăpăm, pe fiecare dezamăgire prin care trecem, pe fiecare istorie pe care o citim și pe fiecare cruce pe care o purtăm, putem vedea scrise cuvintele acestea: „Dumnezeu credincios". El este credincios în apărarea drepturilor tronului Său, în împlinirea avertismentelor Cuvântului Său, în respectarea făgăduințelor harului Lui, în purtarea de grijă pentru cei care depind de El, în ascultarea rugăciunilor poporului Său și în a face ca toate lucrurile să lucreze spre binele celor care Îl iubesc, al celor chemați

după planul Său. Credincioșia Lui s-a văzut atunci când l-a izgonit pe Adam din Paradis, când a nimicit lumea prin potop, când L-a trimis pe Fiul Său ca să ne răscumpere și când ne-a dăruit pe Duhul Său Sfânt. Să ne încredem, așadar, în Dumnezeul credincios. El nu-Și uită legământul și nu-Și abandonează poporul.

Roua de seară

OCTOMBRIE

1 OCTOMBRIE

„AM CĂPĂTAT ÎMPĂCAREA" (ROM. 5:11).

„Dumnezeu Își arată dragostea față de noi" (Rom. 5:8). Acesta este planul divin: Dumnezeu L-a dat pe Fiul Său să moară pentru noi, cei păcătoși și vrăjmași față de El. Pe cruce, Domnul Isus a împlinit pe deplin dreptatea lui Dumnezeu pentru păcatele noastre. El a suferit tot ceea ce era necesar pentru iertarea și îndreptățirea noastră. Jertfa Lui este ispășirea făcută pentru noi. Ceea ce El a făcut ne este oferit nouă prin Evanghelia Sa, iar noi primim această lucrare prin credință, ne bizuim pe ea și o invocăm înaintea lui Dumnezeu pentru a fi primiți de El. Și suntem primiți datorită ei, având acum pace cu Dumnezeu. Împăcarea a fost înfăptuită la Calvar. Ea a împlinit tot ceea ce Dumnezeu cerea, iar El este satisfăcut pe deplin. Totuși, păcătosul trebuie să o primească dacă vrea să aibă pace. Trebuie să ne încredem în ea în fiecare zi, altfel nu putem umbla cu Dumnezeu. Acum am primit ispășirea pe care odinioară nu o aveam. Atunci nu simțeam că am aveau nevoie de ea, nu-i vedeam valoarea și nu-i înțelegeam natura. Ce îndurare mare că acum le înțelegem! Moartea lui Isus este viața noastră: El a purtat păcatele

noastre în trupul Său, pe lemn. El a înlăturat păcatul nostru prin jertfa Lui. El este pacea noastră. Să nu pierdem niciodată din vedere jertfa Lui de ispășire și neprihănirea prin care suntem îndreptățiți. Dacă le pierdem din vedere, Satana va câștiga teren față de noi, vinovăția ne va afunda curând în întuneric, îndatoririle vor deveni apăsătoare, iar perspectiva morții ne va umple de teamă.

2 OCTOMBRIE

„SUNTEM MAI MULT DECÂT BIRUITORI" (ROM. 8:37).

Aceasta este pentru că Hristos, Domnul nostru, a înviat din morți. Șezând la dreapta lui Dumnezeu, El mijlocește acum pentru noi, ca să ne dea biruința. Lucrul acesta este minunat. Credinciosul trebuie să lupte împotriva a tot ceea ce este corupt în propria fire, împotriva a tot ceea ce I se opune lui Dumnezeu în lume și împotriva a tot ceea ce este nesfânt în familia sa. El trebuie să înfrunte multe lucrări ale providenței lui Dumnezeu care îi provoacă durere și îl încearcă, precum și pe Satana, marele lui vrăjmaș, ca și boala și moartea. Dar el biruiește prin Hristos, căci biruința vine prin Cel care îl iubește, adică prin Isus. Dragostea lui Isus îi este alinare, mângâiere și încurajare. Isus îi dăruiește har, putere și înțelep-

ciune fiind plin de dragoste față de el, și prin acestea, credinciosul biruiește. El biruiește prin credința în Hristos. El învinge în totul prin răbdare, tărie sufletească și încredere în Mântuitorul său. El se ridică din luptă nevătămat și ajunge chiar să fie întărit prin încercare. El capătă o biruință mare și deplină, iar în final va primi prada biruitorului și va fi încununat ca învingător. Nimeni nu poate birui decât prin Isus. Dar dacă suntem uniți cu El, dacă trăim prin credința în El și Îi urmăm exemplul, nu numai că vom birui, ci vom fi mai mult decât biruitori. Iubit credincios, așteaptă-te la împotrivire. Înțelege că depinzi de înțelepciunea, puterea, grija și intervenția lui Isus.

3 OCTOMBRIE

„CEL SLAB ÎN CREDINȚĂ" (ROM. 14:1).

„Credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos" (Rom. 10:18). Credința slabă își are originea în cunoașterea insuficientă a Cuvântului lui Dumnezeu. Mulți dintre cei care Îi aparțin Domnului cunosc Evanghelia doar în parte. Ei știu prea puțin despre caracterul lui Dumnezeu, despre natura și scopul lucrării Mântuitorului și despre ceea ce este mântuirea cu adevărat, pentru că nu au studiat Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea, ei sunt plini de temeri și asaltați adesea de

îndoieli. Dacă ar fi bine învățați în Scriptură, ei s-ar bucura în nădejdea slavei lui Dumnezeu. Ei cred că trebuie să facă ceva pe lângă credința în Hristos pentru a fi primiți de Dumnezeu sau că trebuie să simtă ceva mai mult decât simt în prezent înainte de a avea dreptul la pacea cu Dumnezeu. Ei nu-și dau seama că pun ceea ce ei fac sau ceea ce ei simt în locul lui Hristos ori adaugă aceste lucruri la Hristos, ca și cum El nu ar fi pe deplin suficient. Ei procedează asemenea galatenilor, care considerau tăierea împrejur ca fiind necesară pentru mântuire. Iar Pavel le-a spus: „Voi, care voiți să fiți socotiți neprihăniți prin Lege, v-ați despărțit de Hristos; ați căzut din har" (Gal. 5:4).

Preaiubit cititor, numai harul trebuie să fie temelia pe care suntem primiți de Dumnezeu. Faptele sunt doar rodul credinței și al harului.

4 OCTOMBRIE

„VOI SUNTEȚI SAREA PĂMÂNTULUI"
(MATEI 5:13).

Predica de pe Munte cuprinde în ea lecții foarte prețioase pentru noi, credincioșii. Domnul nostru Isus este Învățătorul desăvârșit, așa că să ascultăm de El! Păcatul a

făcut ca sarea să-și piardă gustul și a expus-o nimicirii. Numai harul și adevărul o pot readuce la puritate și utilitate. Iar acestea vin prin Domnul Isus Hristos și sunt păstrate și folosite de poporul Său. El Își compară sfinții cu sarea, pentru că ei îi influențează și îi păstrează pe ceilalți. Fiecare creștin este ca un grăunte de sare și ar trebui să aibă o influență bună asupra tuturor celor din jurul lui. Principiile lui trebuie să-i influențeze pe oameni, iar caracterul său să-i îmbunătățească și să-i învețe. Fără sfinți, Pământul s-ar scufunda în stricăciune și pierzare.

Preaiubit cititor, ești o mireasmă bună pentru cei din jurul tău? Vorbirea ta este întotdeauna plină de har și dreasă cu sare, astfel încât să le ofere har celor care te ascultă? Împărtășești din ceea ce ai? Ai cu adevărat lucrurile de care mărturisești? Cine este mai bun datorită ție? Influența ta creștină se răspândește în tăcere și pătrunde adânc, asemenea sării în natură? Sau ai doar o formă de evlavie, lipsită de puterea ei? Dacă ești creștin, trebuie să le fii de folos tuturor celor cu care intri în contact. Nu vei mai trăi pentru tine însuți, ci pentru Cel care a murit și a înviat pentru tine. Dacă sarea este prezentă, ea se va face simțită. La fel se petrece și cu harul. Fii sare pentru Dumnezeu!

5 OCTOMBRIE

„SĂ DEOSEBIȚI LUCRURILE ALESE, CA
SĂ FIȚI CURAȚI ȘI SĂ NU VĂ POTICNIȚI PÂNĂ
ÎN ZIUA VENIRII LUI HRISTOS" (FIL. 1:10).

Dar mai întâi trebuie să deosebim lucrurile care sunt alese în ochii lui Dumnezeu. Nu accepta nimic fără să cercetezi, ci adu fiecare lucru înaintea Cuvântului lui Dumnezeu și pune-l la încercare acolo. Învață să deosebești între ceea ce este doar decorativ și ceea ce este folositor, între ceea ce este fundamental și ceea ce este secundar, între ceea ce aduce folos și ceea ce dăunează. Cercetează lucrurile și alege-le pe cele mai bune. Există lucrări alese, pe care le poți sprijini. Există daruri deosebite pe care să le cauți. Există învățături deosebite pe care să le primești și să le păstrezi cu tărie. Există îndatoriri alese pe care să le împlinești. Există realizări spirituale alese la care să aspiri. Există rânduieli deosebite la care să participi. Există Scriptura, care este cu totul deosebită – cerceteaz-o. Există bucurii deosebite pentru care să te rogi. Dovedește că ai ochi ageri în a descoperi ceea ce este bun și o inimă sfințită, capabilă să aleagă ceea ce este vrednic de primit. Străduiește-te să deosebești între Lege și Evanghelie, între firea pământească și har, între convingerea

superficială de păcat și convertire, între pretenție și realitatea trăită, între harurile autentice și imitațiile lor, între învățăturile biblice și amăgiri. Apoi alege lucrurile cele mai bune. Păstrează cu tărie ce ai primit. Împărtășește-le altora ce cunoști și vei fi binecuvântat. Dacă îți lipsește înțelepciunea, cere-o de la Dumnezeu, care le dă tuturor cu generozitate.

6 OCTOMBRIE

„RĂMÂI CU NOI" (LUCA 24:29).

„Nu ne ardea inima în noi, când ne vorbea pe drum și ne deschidea Scripturile?" (Luca 24:32). A umbla și a putea vorbi cu Domnul Isus înviat a fost o binecuvântare pe care ucenicii nu o cunoscuseră anterior. Mântuitorul îi însoțise pe drumul lor spre Emaus, și El le-a deschis Scriptura, făcându-le inima să se alipească de El și purtându-Se ca și cum ar fi vrut să plece mai departe. Dar ucenicii L-au rugat stăruitor să rămână cu ei și I-au spus: „Rămâi cu noi, căci este spre seară". Cine s-a bucurat vreodată de prezența lui Hristos fără să-și dorească să o păstreze? Și cine dintre cei ce sunt ai Domnului nu a trebuit să deplângă absența Lui? Domnul este prezent întotdeauna ca ocrotitor al nostru, dar noi nu ne bucurăm întotdeauna de prezența Lui. Dacă nu-I simțim prezența

chiar acum, am face bine să-L căutăm; iar dacă ne bucurăm de ea, să-L rugăm să rămână cu noi. Să-I cerem să locuiască împreună cu noi, să ne deschidă Cuvântul Său, să aprindă flacăra dragostei Lui în sufletele noastre și să ne umple de recunoștință arzătoare și de bucurie. El dorește ca noi să rămânem cu El mai mult decât ne dorim noi ca El să rămână cu noi. Și este adevărat ceea ce s-a spus odinioară: „Domnul este cu voi când sunteți cu El; dacă-L căutați, Îl veți găsi". Preaiubit cititor, te-ai bucurat astăzi de prezența Mântuitorului? Poți fi fericit fără ea? Prezența Lui este dulceața și slava Cerului; aici, pe Pământ, ea este balsamul potrivit pentru orice durere și leacul pentru toate suferințele noastre.

7 OCTOMBRIE

„DACĂ M-AR ÎNCERCA, AȘ IEȘI CURAT CA AURUL" (IOV 23:10).

„Suferința îmi înăbușă suspinele" (Iov 23:2). Plângerea lui Iov era amară. Cuptorul suferinței era fierbinte și părea încălzit de șapte ori mai mult decât anterior. Totuși, Iov era conștient de integritatea sa. El știa că, deși era imperfect, era sincer înaintea lui Dumnezeu. El știa că avea un Răscumpărător viu și că Dumnezeul său îi cunoștea inima, motivațiile, dorințele și calea. De aceea, el

era încredințat că nu va fi mistuit în cuptorul încercării lui Dumnezeu, ci doar curățit. Acesta este scopul tuturor încercărilor îngăduite de Dumnezeu – să ne facă potriviți pentru slujba Domnului, să ne ajute să reflectăm chipul Mântuitorului și să ne pregătească pentru slava veșnică. Oricât de aprig ar fi focul, nu vom pierde nimic dincolo de zgura din ființele noastre. Interesele noastre veșnice sunt puse în siguranță. Dumnezeul nostru rămâne neschimbat. Aceasta este siguranța noastră. El spune: „Eu sunt Domnul, Eu nu Mă schimb; de aceea, voi, copii ai lui Iacov, n-ați fost nimiciți" (Mal. 3:6). Dumnezeu stă lângă cuptor asemenea unui argintar care curăță metalul. El supraveghează întregul proces de purificare și îndepărtează focul de îndată ce scopul a fost împlinit. Creștine încercat, Dumnezeul tău te curăță, iar planul Lui pentru tine este plin de dragoste. El va avea grijă de tine. Nu-ți lăsa credința să slăbească și nici curajul să se stingă, ci spune asemenea lui cu Iov: „El știe ce cale am urmat; și, dacă m-ar încerca, aș ieși curat ca aurul".

8 OCTOMBRIE

„EI SPUN MINCIUNI ÎMPOTRIVA MEA" (OSEA 7:13B).

„Vai de ei, pentru că fug de Mine! Pieirea vine peste ei, pentru că nu-Mi sunt credincioși!" (v. 13a). Chiar și

boul își cunoaște stăpânul, dar poporul Domnului nu ia aminte la El. Despre cine este vorba aici? Despre poporul pe care Domnul l-a răscumpărat. Păcatul este atât de îngrozitor și, totuși, atât de răspândit, încât am putea întreba mai degrabă: „Cine nu l-a săvârșit?" Am rostit minciuni împotriva lui Dumnezeu! Când? Atunci când am spus că El nu ar fi dispus să ne primească fiindcă suntem păcătoși atât de ticăloși. Atunci când am spus că vom pieri, deși ne țineam strâns de Cruce, ne încredeam în harul Său și căutam îndurarea Lui. Am rostit minciuni împotriva Lui atunci când am exclamat: „Domnul m-a părăsit, Domnul m-a uitat!" Sau când am spus că ne va lăsa să ducem lipsă, că ne va abandona în suferință ori că nu ne va auzi rugăciunea în ziua necazului. Nu am spațiu să enumăr toate situațiile în care am rostit minciuni împotriva lui Dumnezeu. Uneori am făcut-o pe față, alteori mai subtil, spunând: „El nu vorbește serios. Nu-Și va împlini făgăduința". Prietene, fii cu băgare de seamă! Necredința ta Îl face pe Dumnezeu mincinos, iar îndoielile tale pun sub semnul întrebării credincioșia Lui. El spune adevărul și numai adevărul. Așadar, fii foarte atent: „Cine crede în Fiul lui Dumnezeu, are mărturisirea aceasta în el; cine nu crede pe Dumnezeu, Îl face mincinos, fiindcă nu crede mărturisirea, pe care a făcut-o

Dumnezeu despre Fiul Său" (1 Ioan 5:10).

9 OCTOMBRIE

„TU... EȘTI NĂDEJDEA LUI ISRAEL, MÂNTUITORUL LUI LA VREME DE NEVOIE" (IER. 14:8).

Acesta este Dumnezeul lui Israel și Dumnezeul nostru. Nădejdea lui Israel este trezită de Duhul prin făgăduințele Cuvântului lui Dumnezeu. Copiii Lui nădăjduiesc pentru că El a făgăduit, pentru că El este credincios și deoarece Cuvântul Lui este întru totul adevărat. El este obiectul nădejdii lui Israel: „Israele, pune-ți nădejdea în Domnul, căci la Domnul este îndurarea, și la El este belșug de răscumpărare!" (Ps. 130:7). Copiii Lui nu-și pot pune nădejdea în oameni, fiindcă omul este sărac, slab, nestatornic și neputincios. Dar ei nădăjduiesc în Dumnezeu, pentru că El este puternic să izbăvească, bogat în resurse ca să poarte de grijă, prezent pentru a ajuta, hotărât să le fie Prieten, gata să ierte, înțelept să-i călăuzească, doritor să le arate har și plin de bucurie când Își arată îndurarea. Compasiunea Lui este un izvor care nu seacă niciodată. Dragostea Lui este un soare care nu apune nicicând. Cuvântul Său este asemenea unui munte care nu poate fi clintit. Harul Său ne este de ajuns, iar puterea Lui se arată desăvârșită în slăbiciunea noastră.

Nădejdea lui Israel este un adăpost; să alergăm la ea. Ea este un izvor; să ne potolim setea din el. Nădejdea lui Israel este Mântuitorul nostru; să ne încredem în El. Ea este Dumnezeu; să ne închinăm Lui, să-L adorăm și să credem în El. „Ferice de cine are ca ajutor pe Dumnezeul lui Iacov, ferice de cine-și pune nădejdea în Domnul, Dumnezeul său!" (Ps. 146:5).

10 OCTOMBRIE

„ADUCEȚI-VĂ AMINTE DE ZILELE DE LA ÎNCEPUT" (EVREI 10:32).

Aducerea aminte este semnul recunoștinței. Gândiți-vă la ceea ce a făcut Domnul pentru noi, căci ne este de folos să privim în urmă. Meditarea asupra trecutului ne va face bine în seara aceasta. Țara noastră [Marea Britanie, n.tr.] a fost cândva cufundată în întunericul păgânismului, al superstiției și al barbariei; mai apoi a ajuns sub stăpânirea ignoranței Romei, a abuzurilor preoțești, a idolatriei, înșelăciunii și cruzimii. Cât de diferită era starea ei de atunci față de cea de acum! Oamenii erau sclavii Satanei, stăpâniți de păcat și aflați sub blestemul lui Dumnezeu. Erau nepăsători, lipsiți de preocupare pentru cele sfinte și împietriți. Ei se închinau idolilor și îi urmau. Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru marea Sa dragoste cu care ne-a

iubit, chiar pe când noi eram morți în greșelile noastre, El ne-a adus la viață împreună cu Hristos și ne-a mântuit prin harul Său minunat. Cât de plăcute au fost zilele dragostei noastre dintâi! Cât de prețios ne era Mântuitorul și cât de dulce ne era Evanghelia! Cât de plăcută era ziua Domnului ca și locașurile lui Dumnezeu! Dar, cu timpul, râvna noastră a scăzut, bucuriile s-au stins, iar perspectivele ni s-au întunecat, pentru că ne îndepărtaserăm de Dumnezeu. Am ajuns asemenea unui arbust uscat în pustiu și am început să ne plângem cu amărăciune. Însă Bunul Păstor ne-a căutat, ne-a mustrat pentru nebuniile noastre și ne-a adus iar înapoi. Să ne amintim, deci, de îndurarea Domnului și de felul în care El ne-a căutat și ne-a restaurat.

11 OCTOMBRIE

„EL ÎȘI PAȘTE TURMA ÎNTRE CRINI" (CÂNT. 6:3).

Credincioșii sunt comparați cu această floare minunată. Acești crini nu se află pe câmpuri, ci în grădină, adică în grădina Mântuitorului nostru drag. Acolo, El îi iubește și îi prețuiește nespus de mult. Domnul îi vizitează și umblă printre ei. El îi găsește plăcuți prin ființa lor, prin harurile lor, prin rugăciunile, laudele, mărturia și ascultarea lor. Domnul li Se descoperă, iar ei doresc fierbinte această

apropiere, o prețuiesc mult și sunt binecuvântați din belșug prin ea. Iată cum ar trebui să fie un creștin: nu un spin care rănește pe oricine se apropie prea mult de el; nici o buruiană nefolositoare, care umbrește pământul degeaba sau îi otrăvește pe toți cei care gustă din ea; ci un crin, un om cu un duhul blând, a cărui viață și purtare răspândesc împrejur o mireasmă plăcută și atrăgătoare, cu un caracter plăcut, care se potrivește în orice împrejurare; un vecin bun și săritor la ajutor, care le face bine multora și nu rănește pe nimeni, un om de care Isus poate fi pe drept mândru și în care găsește desfătare și bucurie. Domnul Își paște turma printre crinii din biserica Sa. Părtășia creștină adevărată Îi este nespus de plăcută. Cheamă-L în inima și în casa ta. Așteaptă-te ca El să primească chemarea ta; întâmpină-L și găzduiește-L așa cum se cuvine. El Își paște turma printre crini. El vine ca să te binecuvânteze.

12 OCTOMBRIE

„EU SUNT LUMINA LUMII; CINE MĂ URMEAZĂ PE MINE, NU VA UMBLA ÎN ÎNTUNERIC, CI VA AVEA LUMINA VIEȚII" (IOAN 8:12).

Fără Hristos, întreaga lume se află în întuneric, adică întunericul păcatului, ignoranței, nelegiuirii, cruzimii și

decăderii. Iudeii aveau un sfeșnic de aur cu șapte candele, însă acesta era folosit doar la Cortul întâlnirii sau în Templul lor. Domnul Isus a venit în lume ca o lumină, ca să lumineze popoarele și să fie slava poporului Său Israel. El este izvorul cunoașterii, înțelepciunii, sfințeniei și adevărului.

În Hristos se află plinătatea luminii. Asemenea luminii Soarelui, această lumină a Sa este oferită fără plată și dăinuiește în veci. El luminează lumea prin Cuvântul Său și luminează inima prin Duhul Său. Lumina Lui îi atrage pe păcătoși la picioarele Sale, iar în lumina Lui, ei văd lumina. Prin El sunt izbăviți ei de întunericul moral și de vinovăție; de întunericul minții și de ignoranță; de întunericul păcatului și de jugul Legii; de întunericul spiritual și de ascunderea feței Domnului; ca și de întunericul veșnic și de despărțirea pentru totdeauna de Dumnezeu. Urmându-L pe Isus, ei au lumina vieții, prin care descoperă calea care duce la viață, scapă de capcanele ispititorului, se bucură de darul vieții veșnice și de siguranța Cerului.

Drag cititor, ai fost iluminat de Isus? Dacă nu, mergi astăzi la El. El este Lumina pentru această lume întunecată.

13 OCTOMBRIE

„ÎNSUFLEȚEȘTE-ȚI LUCRAREA ÎN CURSUL ANILOR, DOAMNE!... ÎN MÂNIA TA, ADU-ȚI AMINTE DE ÎNDURĂRILE TALE!" (HAB. 3:2).

Aceasta să fie rugăciunea zilnică: Dumnezeu să-Și învioreze biserica. Nimeni altcineva nu poate învioara lucrarea Domnului. El a început-o, El trebuie s-o ducă mai departe, și tot El o va desăvârși. El lucrează prin căile și mijloacele Sale, iar unul dintre ele este rugăciunea. El ne convinge că avem nevoie de o înviorare spirituală. El trezește în noi dorința de a o căuta. El ne face să ne conștientizăm neputința. Poate că El ne ține o vreme în așteptare înaintea tronului Său, iar întârzierea ne poate provoca suspine și nedumerire. Dar, dacă această experiență este sfințită, ea ne va face să dorim mai fierbinte binecuvântarea, și atunci vom striga împreună cu psalmistul din vechime: „Nu ne vei învioara iarăși, pentru ca să se bucure poporul Tău în Tine?" (Ps. 85:6). Când Domnul Își înviorează lucrarea, El ne întărește credința, ne însuflețește nădejdea, ne aprinde dragostea, ne adâncește smerenia, ne trezește râvna și ne îndeamnă să urmărim înaintarea cauzei Sale. Atunci rugăciunea devine plăcută, lauda devine dulce, rânduielile sfinte sunt binevenite, ziua Domnului este o desfătare, iar sanctuarul, un

loc iubit. Biserica seamănă cu o grădină plăcută, prin care ne plimbăm cu o deosebită mulțumire; Evanghelia este un ospăț potrivit și prețios; iar Cerul este țara și căminul nostru. Domnul să-Și învioreze lucrarea în noi prin Duhul Său, prin providența Sa și prin voia Sa sfântă. Fie ca Dumnezeu să facă poporul Său binevoitor!

14 OCTOMBRIE

„S-A ISPRĂVIT!" (IOAN 19:30).

„Printr-o singură jertfă El i-a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți" (Evrei 10:14). Pe cruce, Domnul nostru S-a dat pe Sine ca singura jertfă pe deplin suficientă pentru păcatele noastre. El a murit pentru ca noi să putem trăi. Pe cruce s-au isprăvit suferințele lui Hristos. Lucrarea Lui de pe Pământ a fost împlinită, datoriile poporului Său au fost anulate, iar prețul răscumpărării lor a fost plătit pe deplin, odată pentru totdeauna. Neprihănirea prin care au fost îndreptățiți a fost desăvârșită. Toate cerințele Legii au fost împlinite, iar pretențiile dreptății au fost împlinite. Satana a fost înfrânt și nimicit la Cruce. Păcatul a fost înlăturat pentru totdeauna, iar blestemul a fost ridicat o dată pentru totdeauna. Turma a fost răscumpărată prin sângele Păsto-

rului. La Cruce a fost pusă temelia păcii, bucuriei și mântuirii veșnice. Izvorul care curăță păcatul a fost deschis pentru păcătoșii aflați în pragul morții, oriunde s-ar afla ei și oricare ar fi fost trecutul lor. Moartea a fost nimicită, iar viața veșnică le-a fost oferită tuturor în dar. Într-un cuvânt, Mântuitorul încheiase lucrarea pe care Tatăl I-o dăduse să o facă. El împlinise angajamentul asumat în legământul păcii. El Își răscumpărase mireasa iubită. El desăvârșise planul Tatălui pentru mântuirea omului. El Îl proslăvise pe Tatăl pe Pământ și Îi făcuse cunoscut Numele în orice loc. Totul s-a isprăvit la Calvar.

15 OCTOMBRIE

„SĂ NU VI SE TURBURE INIMA, FIȚI FĂRĂ TEAMĂ, NU VĂ ÎNSPĂIMÂNTAȚI, NU VĂ ÎNGROZIȚI DINAINTEA LOR!" (DEUT. 20:3).

Dumnezeul nostru este mai mare decât toți, și El este deopotrivă puternic și credincios. Adu-ți aminte de făgăduința Lui: „Puterea ta să țină cât zilele tale!" (Deut. 33:25). Pune la încercare mărturia Mântuitorului: „Harul Meu îți este de ajuns" (2 Cor. 12:9). Primește invitația lui Dumnezeu: „Cheamă-Mă în ziua necazului, și Eu te voi izbăvi, iar tu Mă vei proslăvi!" (Ps. 50:15). Ia aminte la îndrumarea inspirată: „Încredințează-ți soarta

în mâna Domnului, și El te va sprijini. El nu va lăsa niciodată să se clatine cel neprihănit" (Ps. 55:22). Urmează exemplul psalmistului greu încercat: „O! Dacă n-aș fi încredințat că voi vedea bunătatea Domnului pe Pământul celor vii!" (Ps. 27:13). Sprijină-ți duhul tulburat pe făgăduința Dumnezeului tău: „El îi dă tărie celui obosit și mărește puterea celui ce cade în leșin" (Isaia 40:29). Străduiește-te să aplici în dreptul tău îndemnul apostolic: „Întărește-te în harul care este în Hristos Isus" (2 Tim. 2:1). Să nu ți se înmoaie inima, căci păcatele tale sunt iertate, vrăjmașii tăi sunt sortiți înfrângerii, locuința ta este pregătită, iar nevoile tale vor fi cu siguranță împlinite, Mântuitorul tău îți înțelege profund suferința, Tatăl tău ceresc are grijă de tine, și toate lucrurile vor lucra împreună spre binele tău. Cheamă-L pe Dumnezeu, iar El îți va arăta lucruri mari și nepătrunse, pe care nu le cunoști.

16 OCTOMBRIE

„PLIN DE RÂVNĂ PENTRU FAPTE BUNE" (TIT 2:14).

„Tot așa și credința, dacă n-are fapte, este moartă" (Iacov 2:17). Așa spune Cuvântul lui Dumnezeu în Epistola lui Iacov. Acum, că suntem mântuiți prin harul fără plată al lui Dumnezeu, ar trebui să ne consacrăm în întregime slavei lui Dumnezeu. Adu-ți aminte că noi am

fost născuți din nou în Hristos Isus pentru fapte bune, ca să fim activi în lucrarea lui Dumnezeu și spre binele ființelor create de El, și nu doar că trebuie să facem fapte bune, ci ar trebui să fim și plini de râvnă pentru ele, adică să le săvârșim noi înșine cu zel și să-i încurajăm fierbinte și pe alții să le facă. Noi nu putem face prea mult pentru Dumnezeul care a făcut atât de mult pentru noi. Faptele noastre ar trebui să izvorască din dragostea noastră față de Dumnezeu, să fie călăuzite de porunca Lui și să urmărească slava Lui.

Nu putem fi prea zeloși în împlinirea lor, dar trebuie să fim la fel de zeloși în a renunța la ele ca temei al acceptării noastre înaintea lui Dumnezeu. Faptele bune sunt ca faptele unui copil care urmărește să fie plăcut față de tatăl său, pe care îl iubește. Ele sunt săvârșite datorită lucrurilor pe care Dumnezeu le-a făcut pentru noi, nu pentru a-L determina să ne dăruiască binecuvântări.

Când slujim dintr-o motivație corectă, vom fi fericiți, căci după slujire, Dumnezeu dă o răsplată. Și, deși, asemenea lui Moise, putem privi spre răsplata făgăduită, totuși, asemenea lui Pavel, care a lucrat mai mult decât alții, vom mărturisi din toată inima: „Totuși nu eu, ci harul lui Dumnezeu, care este în mine” (1 Cor. 15:10).

17 OCTOMBRIE

„NU NESOCOTI MUSTRAREA CELUI ATOTPUTERNIC" (IOV 5:17).

„Căci Domnul pedepsește pe cine-l iubește" (Evrei 12:6). Domnul Se poartă cu noi ca și cu niște fii. Încercările Lui nu sunt blesteme, iar încruntarea Lui este o favoare. Fiecare copil este disciplinat și mustrat de Cel Atotputernic. Mustrarea Lui este întotdeauna înțeleaptă, căci El nu ne corectează decât pentru greșeli, deși uneori împrejurările rânduite de El urmăresc să scoată la iveală harurile din noi și să ne sporească evlavia. Când ne disciplinează, El face asta pentru că ne iubește. Să nu înțelegem greșit scopul suferințelor, căci, în fapt, ele sunt îndurări. Ele sunt indispensabile, dacă Tatăl nostru înțelept și plin de har nu vrea să ne lase expuși primejdiei. Să ne întrebăm: „De ce sunt mustrat?" Să ne plecăm înaintea tronului Tatălui și, recunoscând înțelepciunea cu care El ne disciplinează, să-L rugăm fierbinte să facă din mustrare o binecuvântare bogată. Nuiaua Lui înflorește adesea și aduce rod. Disciplina prin care trecem acum ne pregătește pentru îndatoririle, lucrările și realizările viitoare. În ceea ce-L privește pe Dumnezeu, totul este bine, căci El este cu adevărat bun. Mustrarea Lui este spre binele nostru. Nuiaua nu

se află în mâna unui străin, căci nu suferim loviturile unui om crud, ci suntem disciplinați de Cel Atotputernic. „Este adevărat că orice pedeapsă, deocamdată pare o pricină de întristare, și nu de bucurie; dar mai pe urmă le aduce celor ce au trecut prin școala ei roada dătătoare de pace a neprihănirii" (Evrei 12:11).

18 OCTOMBRIE

„DOAMNE, AJUTĂ-MĂ!" (PS. 30:10).

„Ascultă, Doamne, ai milă de mine!" De ce? Pentru ca sufletul meu să-Ți cânte și să Îți mulțumească pe vecie. Această rugăciune este cât se poate de potrivită pentru nevoile noastre zilnice. Domnul poate și vrea să ne ajute. El spune: „Nu te teme, căci Eu te ajut". Dar făgăduințele lui Dumnezeu trebuie transformate în rugăciuni personale. Noi nu ne rugăm niciodată într-o manieră mai spirituală decât atunci când putem spune: „Doamne, fă așa cum ai spus. Facă-mi-se după Cuvântul Tău". Să strigăm, așadar, cu stăruință către Dumnezeul nostru în această seară: „Doamne, ajută-mă! Eu văd că mulți cad, și voi cădea și eu dacă Tu nu mă susții. Eu sunt slab și expus ispitei. Inima mea este înșelătoare, iar vrăjmașii mei sunt prea puternici pentru mine. Nu mă pot încrede în oameni. Nu îndrăznesc să mă încred în mine însumi.

Harul pe care l-am primit nu mă va păzi dacă Tu nu ești cu mine. Doamne, fii ajutorul meu!" În fiecare îndatorire, în fiecare luptă, în fiecare încercare, în fiecare efort de a promova cauza Domnului, în fiecare anotimp al anului: „Doamne, ajută-mă!" În fiecare ceas al vieții noastre, această rugăciune scurtă și inspirată este potrivită. Fie ca ea să izvorască din inimile noastre, să fie adesea pe buze și să găsească bunăvoință înaintea Tatălui. Dacă Domnul ne ajută, nu există nicio îndatorire pe care să n-o putem împlini, niciun vrăjmaș pe care să nu-l putem birui și nicio dificultate pe care să n-o putem depăși. La Dumnezeu, toate lucrurile sunt cu putință, și chiar și lucrurile dureroase vor deveni plăcute, dacă Îl avem pe Domnul ca ajutor.

19 OCTOMBRIE

„ÎNDURĂRILE LUI NU SUNT
LA CAPĂT" (PLÂNG. 3:22).

Ele „se înnoiesc în fiecare dimineață. Și credincioșia Ta este atât de mare!" (v. 23). Mila și îndurarea lui Dumnezeu sunt de nedescris și nu se sfârșesc niciodată. Compasiunea prietenilor și dragostea familiei pot da greș. Chiar și dragostea duioasă a unei mame poate eșua. Dar îndurarea Dumnezeului nostru nu se sfârșește niciodată.

Oceanul îndurărilor lui Dumnezeu nu poate fi secat vreodată. Soarele căldurii și al blândeții Sale nu apune niciodată, și chiar dacă uneori poate fi ascuns pentru o vreme, lumina și strălucirea lui nu se micșorează. Drag credincios, Dumnezeul tău nu a fost niciodată mai plin de compasiune decât este în această seară. Făgăduința Lui nu a fost niciodată mai adevărată. Ceea ce se aplică celor mai favorizați dintre copiii Săi se aplică la tine în egală măsură. Întoarce-te de la vasele tale sparte, de la tărtăcuțele tale veștejite, de la pârâul tău secat, de la simțămintele tale apăsătoare și de la împrejurările tale dureroase; întoarce-te către Dumnezeul tău, încrezător în acest adevăr: „Îndurările Lui nu sunt la capăt". Așa cum Isus a avut milă de mulțimile care Îl urmau, pentru că nu aveau ce mânca, tot astfel El va avea cu siguranță milă de tine în sărăcia și nevoia ta. El te va purta în slăbiciunile tale, îți va ierta păcatele, îți va sfinți întristările, îți va alina durerile, îți va înviora sufletul, te va călăuzi cu sfatul Său și, în final, te va primi în slavă; căci îndurările Lui nu se sfârșesc niciodată.

20 OCTOMBRIE

„ESTE OARE CEVA PREA GREU
PENTRU MINE?" (IER. 32:27, LIT. KJV).

„Iată, îi voi strânge din toate țările" (v. 37). Domnul

Își va aduce din nou poporul în țară, ca să locuiască în siguranță. Dificultățile sunt pentru ființele create, dar pentru Dumnezeu nu poate exista nimic prea greu. Înțelepciunea Lui este infinită, puterea Lui este nelimitată, resursele Lui sunt nemărginite, iar mijloacele de care El Se folosește sunt nenumărate. Planul Său este alcătuit și El îl duce la îndeplinire. „El face toate după sfatul voii Sale" (Efes. 1:11). Noi suntem puși uneori în împrejurări foarte apăsătoare. Oamenii ne pot refuza ajutorul, credința poate șovăi, mintea ne este tulburată, duhul ni se întristează și cedăm în fața fricii. Dar Domnul ne mustră și ne întreabă: „Este ceva prea greu pentru Mine?" Aduceți problema la Mine, credeți în Cuvântul Meu, puneți-vă în mâna Mea, și așteptați să lucrez în felul Meu. Eu voi lucra, și cine Mă va împiedica? Iubit cititor, relele dinăuntrul tău și încercările din afară pot fi prea grele pentru tine, dar ele nu pot fi prea grele pentru Dumnezeul tău. El le poate supune pe cele dintâi și te poate izbăvi de cele din urmă cu cea mai mare ușurință. Puterea Lui este făcută desăvârșită în slăbiciune. Lasă ca această siguranță să îți alunge temerile, să îți întărească credința, să îți învioreze nădejdea, să îți sporească îndrăzneala și să îți însuflețească rugăciunile. Să mergem înainte spunând: „Nimic nu este prea greu pentru Domnul!" Nu mai privi la

propria slăbiciune, ci privește spre puterea Lui.

21 OCTOMBRIE

„NOI SUNTEM AI DOMNULUI" (ROM. 14:8B).

„Căci, dacă trăim, pentru Domnul trăim" (v. 8a). Noi suntem poporul Lui și oile pășunii Sale. Domnul are un popor care Îi aparține în chip deosebit, diferit de toți ceilalți. El îl preferă înaintea tuturor celorlalți, fiindcă l-a ales, l-a răscumpărat cu sângele Său și l-a făcut să fie templul Duhului Său Sfânt. El îl iubește cu o dragoste veșnică. El îl numește partea Sa de moștenire și copiii Săi. El îl prețuiește ca pe comoara Sa deosebită. El este unit cu acest popor al Său, îl iubește și îi poartă de grijă ca unei mirese dragi. El îl păzește ca pe lumina ochilor Săi. Pavel a pledat acest privilegiu pentru sine și pentru toți cei ce cred asemenea lui, iar dacă suntem creștini cu adevărat, îl putem cere și noi. „Noi suntem ai Domnului", și știm acest lucru, căci am fost înviați la o viață nouă de Duhul Său Sfânt, primiți și recunoscuți înaintea tronului Său sfânt și consacrați slujirii Sale. „Noi suntem ai Domnului", și prin aceasta dovedim că suntem ai Săi, uniți cu familia Sa, umblând după poruncile Sale dragi, trăind spre slava Domnului nostru și fiind mulțumiți numai cu prezența și dragostea Sa. Preaiubit cititor, să ne bucurăm

de moștenirea noastră, căci ea este mare și glorioasă. Să rămânem alături de sfinții Lui, care sunt cei aleși de pe întreg Pământul. În vremuri de necazuri și primejdii, apropie-te de Dumnezeu și spune-I: „Eu sunt al Domnului!"

22 OCTOMBRIE

„MI-E SCÂRBĂ DE MINE" (IOV 42:6).

Iov s-a pocăit în sac, țărână și cenușă. Înaintea Domnului, orice stimă de sine și orice mândrie sunt zdrobite. Cu cât Domnul ni Se descoperă mai mult și cu cât El lucrează mai profund în noi prin Duhul Său, cu atât mai mare va fi smerenia noastră și dezgustul față de noi înșine. Cei care se admiră pe ei înșiși nu cunosc părtășia sfântă cu Dumnezeu. Nimic nu ne descoperă adevărata stare a naturii omului mai bine decât o face apropierea de Dumnezeu. Oamenii pot face speculații, pot raționa și se pot lăuda cu ceea ce este omul în stare să facă, atât timp cât rămân departe de Dumnezeu. Dar de îndată ce ajung în prezența Lui, încrederea lor este zdrobită în bucăți. Nu doar că ei văd cât sunt de ticăloși, ci și simt acest lucru în străfundul ființei lor. Iov se lăudase și se certase cu Dumnezeu, însă, de îndată ce Dumnezeu S-a apropiat de el, părerile și simțămintele lui s-au schimbat cu totul, astfel că el a exclamat: „Urechea mea auzise vorbindu-se

de Tine; dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea, mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în țărână și cenușă" (Iov 42:5-6). Nu ne putem socoti prea neînsemnați ca păcătoși și nici nu putem deplânge prea profund josnicia firii noastre pământești, dacă nu Îi îngăduim Duhului să ne conducă la picioarele lui Isus și nu-L lăsăm să ne apropie de coasta Lui străpunsă. Hristos nu ne va fi niciodată mai prețios ca atunci când ne smerim înaintea Lui, recunoscându-ne nevrednicia.

23 OCTOMBRIE

„PRIN PUTEREA DUHULUI SFÂNT" (ROM. 15:13).

„Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl, în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile" (Ioan 14:26). El, Duhul lui Isus, este cea de-a treia Persoană binecuvântată a Dumnezeirii, egală cu Tatăl și cu Fiul în putere, măreție și slavă. Fără Duhul, mântuirea este imposibilă. El ne dă viață când suntem morți în greșelile și păcatele noastre. El ne învață când suntem neștiutori și rătăciți. El ne sfințește când suntem întinați și depravați. El ne mângâie când suntem abătuți și doborâți. El ne ajută în rugăciune, mijlocind pentru noi după voia lui Dumnezeu. El este Duhul înfierii, care mărturisește împreună cu duhul

nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. El ne pecetluiește pentru ziua răscumpărării. Noi suntem lucrarea mâinilor Sale și templul în care El locuiește. El este Învățătorul, Mângâietorul și Mijlocitorul nostru care nu dă greș. Numai puterea Lui poate face Evanghelia să fie eficace, poate supune stricăciunea inimilor noastre și ne poate transforma după chipul și asemănarea Domnului Isus Hristos. El ne convinge de păcat, ne descoperă gloriile lui Isus, lucrează credința în inimile noastre, ne conduce la izvorul sângelui Său, ne îmbracă în neprihănirea Lui perfectă, ne unește cu Persoana Sa și ne călăuzește pe calea neprihănirii. Cea mai mare nevoie a noastră și a bisericii de astăzi este să fim umpluți cu puterea Duhului Sfânt.

24 OCTOMBRIE

„CE FOLOS ARE OMUL DIN TOATĂ OSTENEALA LUI?" (ECL. 6:12B, LIT. KJV).

„Toate zilele vieții lui de viețuire deșartă... le petrece ca o umbră" (v. 12a). Solomon pune o întrebare grea, și cine poate da răspunsul, dacă nu Dumnezeu? Uneori, prosperitatea ne face bine, iar alteori necazurile; uneori boala, iar alteori sănătatea; uneori durerea, iar alteori odihna; uneori succesul, alteori dezamăgirea; uneori belșugul, alteori sărăcia. Dacă ne legăm puternic inima de

vreun lucru de pe Pământ, este puțin probabil ca el să ne slujească în bine. Dacă Dumnezeu ne refuză ceva sau ne ia un lucru, putem fi siguri că acel lucru nu ne-ar fi fost de folos. Ceea ce avem este spre bine dacă folosim acel lucru într-o manieră corectă, spre slava Domnului. Iubit cititor, ai privit cumva cu câțiva pași mai sus decât locul în care te afli, gândindu-te cât de bine ar fi dacă ai putea obține acea poziție mai înaltă? Dacă da, te înșeli. Supunerea față de voia lui Dumnezeu și așteptarea încrezătoare a Domnului sunt cu mult mai bune decât dorința de a avea una sau alta în această lume. Este bine ca omul să trăiască zilnic prin credința în Isus, să umble cu Dumnezeu, să-și strângă comori în Cer și să se străduiască să fie o binecuvântare pentru toți cei din jurul lui. Dar nu nouă ne revine să hotărâm ce este spre binele omului în această lume trecătoare. Numai Dumnezeu știe. De aceea, încredințează-I toate grijile tale, căci El îngrijește de tine.

25 OCTOMBRIE

„TOATĂ FIINȚA LUI ESTE PLINĂ
DE FARMEC" (CÂNT. 5:16A).

„Așa este Iubitul meu, așa este Scumpul meu" (v. 16b). Acesta este simțământul despre Isus al tuturor celor care Îl cunosc. Nu există nimic vrednic de iubire care

să nu se găsească în Isus, iar în El se află plinătatea desăvârșirii. El este obiectul admirației și al adorării tuturor celor învățați de Duhul Sfânt. Persoana Lui, Dumnezeu-Omul, este întru totul fermecătoare, căci cuprinde în ea toate harurile care pot împodobi natura umană și toată slava Dumnezeirii necreate. Caracterul Său este întru totul minunat, fiindcă El este infinit de înțelept, vrednic, binevoitor și bun.

Într-adevăr, nu există nimic în Hristos care să nu fie vrednic de iubire și nu există nimic vrednic de iubire care să nu poată fi găsit în El. Mărturia miresei Lui se aplică slujbelor Sale de Profet, Preot și Împărat; cârmuirii Sale universale și personale; lucrării Sale pentru noi, pe Pământ și în Cer; ca și scopului tuturor acțiunilor Sale față de noi – acela de a ne curăți, înălța și onora.

Drag cititor, Îl cunoști? Îl admiri? Îl iubești? Dacă da, împacă-te cu El, primește-L cu recunoștință și învață de la El cu smerenie. Cu cât Îl vei cunoaște mai mult, cu atât Îl vei iubi mai mult.

Să ne întrebăm în această seară: „Ce credem despre Hristos?" Dacă mintea noastră este duhovnicească, El va fi întru totul plin de farmec înaintea ochilor noștri.

26 OCTOMBRIE

„A NIMICIT MOARTEA" (2 TIM. 1:10).

Domnul nostru Isus Hristos a zdrobit capul șarpelui pe cruce. Prin moarte, El l-a nimicit pe cel care avea puterea morții, adică pe diavolul. Moartea este vechiul nostru vrăjmaș, un dușman implacabil, care a secerat nenumărate milioane de vieți omenești. Moartea a lipsit împărățiile de prinții lor, bisericile de păstorii lor, familiile de tații lor, copiii de mamele lor și oamenii de cei mai iubiți dintre rudele lor. Ea este invincibilă, irezistibilă, crudă și nesățioasă, regele spaimelor, înaintea căreia toți muritorii cad pradă. Ea ar putea să ne umple de frică și să ne țină într-o groază necontenită, dacă nu ar fi apărut un Prieten, un Prieten infinit de mare și incomparabil de bun. El a venit la noi cu o dragoste nemărginită și S-a înduioșat de noi cu o compasiune de negrăit. El a părăsit slava Cerului pentru nenorocirea Pământului, a suferit pentru noi moartea pe cruce și acolo a învins moartea printr-o biruință zdrobitoare. Prin moartea Lui, Domnul nostru l-a nimicit pe cel care avea puterea morții. Pentru cel ce este creștin, moartea nu mai este înfricoșătoare. Ea este acum un somn binevenit; nu mai este „regele spaimelor", ci o poartă glorioasă, o ieșire dintr-o

lume a suferinței către Paradisul păcii lui Dumnezeu, și toate acestea datorită Calvarului. „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos!" (1 Cor. 15:57).

27 OCTOMBRIE

„CEL CE ȘI-A ADUS AMINTE DE NOI
CÂND ERAM SMERIȚI" (PS. 136:23).

Domnul nostru ne-a izbăvit de vrăjmașii noștri, căci în veac ține îndurarea Lui. Starea noastră naturală era cu adevărat una de josnicie. Nu aveam libertate, fiind robi ai Satanei; nu aveam putere, fiind morți în greșelile și păcatele noastre; nu aveam cinste, fiind întovărășiți doar cu cei vrăjmași și răzvrătiți; nu aveam bucurii adevărate, fiind purtați încoace și încolo de dorințe și pofte stricate; nu aveam nicio altă așteptare decât nenorocirea veșnică; nu aveam nicio îndeletnicire folositoare, căci rodul trudei noastre era moartea. Firea noastră era îngrozitor de stricată, starea noastră cu adevărat deplorabilă, iar viitorul nostru cu totul lipsit de nădejde. Dar, pe când noi eram în această stare ticăloasă, Domnul Și-a adus aminte de noi. Tocmai din pricina ei a încheiat legământul Său, ni L-a trimis pe singurul Său Fiu, ne-a făgăduit Duhul Său Sfânt și ne-a dăruit Evanghelia glorioasă. Pentru a ne

ridica din starea noastră de jos, El a pus la lucru puterea Sa divină și, prin dragostea Sa, ne-a ridicat la unirea cu Isus. Și El a făcut toate acestea din pură îndurare, o îndurare care ține în veac. Mari au fost mila și harul fără plată; iertarea s-a revărsat din belșug peste noi; acolo, la Calvar, sufletul nostru împovărat a găsit eliberare! Îndurarea ne-a înscris numele în cartea vieții Mielului, ne-a dăruit făgăduințele Evangheliei veșnice și mijlocește pentru noi înaintea tronului ceresc. Toate acestea au fost posibile pentru că Dumnezeu Și-a adus aminte de noi când eram zdrobiți.

28 OCTOMBRIE

„ȘEZÂND LA PICIOARELE LUI ISUS, ÎMBRĂCAT ȘI ÎN TOATE MINȚILE" (LUCA 8:35).

Ce mărturie despre puterea Domnului nostru asupra duhurilor rele! Acest biet om tocmai fusese eliberat din mâna Satanei. El simțea că Îi datora lui Isus nespus de mult și era copleșit de uimire înaintea puterii Lui. Predicarea lui Isus l-a atras, iar el s-a așezat la picioarele Sale. Aceasta era poziția unui elev, locul ocupat de un ucenic. Și noi ne putem bucura azi de acest privilegiu. Isus ne vorbește și astăzi. Să ne așezăm la picioarele Lui și să-I ascultăm Cuvântul cu atenție, să-I primim învățătura cu

recunoștință și să-L recunoaștem ca Domnul și Învățătorul nostru. Aceasta este postura smereniei. Locul nostru potrivit este la picioarele lui Isus. Acolo suntem în siguranță. Aceasta este și dovada atașamentului nostru: avem atât de multe motive să ne alipim de Domnul Isus, atât de multe lucruri am primit deja de la El și atât de multe ne mai dorim, lucruri pe care numai El ni le poate da. Să ne gândim cât de mult vom mai avea nevoie de El pe măsură ce înaintăm în călătoria noastră, căci este zadarnic să căutăm ajutor în altă parte. Să ne așezăm, deci, la picioarele Lui și să primim cu blândețe Cuvântul harului și al adevărului. Să ne păstrăm locul și să nu îngăduim nimic să ne îndepărteze de acolo. Satana va încerca asta, dacă poate, căci el știe bine că aici nu ne poate face rău. Și păcătoșii vor încerca, dacă pot, fiindcă, atât timp cât stăm în această poziție, îi mustrăm pe ei și înălțăm Numele lui Dumnezeu. Să ședem la picioarele Domnului!

29 OCTOMBRIE

„EL NU VA FRÂNGE O TRESTIE RUPTĂ" (MATEI 12:20).

Domnul nostru Isus a umblat pretutindeni făcând bine. Inima Lui este atât de duioasă și firea Lui atât de blândă, încât nici cel mai slab nu trebuie să-și piardă nă-

dejdea, iar cel mai timid nu trebuie să se teamă. El observă cele dintâi mișcări ale evlaviei, înclinația ascunsă și mugurii credinței, și le prețuiește și le hrănește. El cunoaște puterea stricăciunii din noi, luptele sufletești prin care trecem și cât de slabi suntem ca ființe muritoare. Totuși, spre mângâierea noastră, Domnul ne asigură că, deși suntem slabi și lipsiți de valoare ca o trestie ruptă, El nu ne va respinge și nu ne va zdrobi prin puterea Sa. El va lega și va vindeca până și trestia ruptă. El va încuraja dorințele noastre sfinte, va ocroti credința noastră mică, va primi rugăciunile noastre imperfecte și va accepta și binecuvânta sufletul descurajat. El vine ca un Miel, ca să ne dea încredere; ca un Păstor, ca să ne ferească de teamă; și ca un Mântuitor, ca să ne atragă la tronul Său de har. El nu va zdrobi trestia frântă și nici nu le va îngădui altora să facă asta.

Iubit cititor, te simți zdrobit de Satana, tulburat de necredință și apăsat de lumea potrivnică? Te simți slab și lipsit de valoare? Ești descurajat și plin de teamă? Nu te teme! Isus este blând, bun și plin de har. El nu disprețuiește pe nimeni și nu respinge pe nimeni dintre cei care Îl imploră. Oricine dorește, poate veni la El. El nu te va izgoni.

30 OCTOMBRIE

„EL VA FI MARE, ȘI VA FI CHEMAT
FIUL CELUI PREAÎNALT” (LUCA 1:32).

Așa a vorbit îngerul când a vestit nașterea Domnului Isus, iar prezicerea s-a împlinit. El este mare, iar măreția Lui nu poate fi cuprinsă cu mintea. Domnul nostru este mare prin demnitatea naturii Sale, prin profunzimea smeririi Sale, prin slava neprihănirii Sale și prin meritul sângelui Său. El este mare prin darurile pregătite în Evanghelia Sa, prin numărul celor convertiți și prin întinderea Împărăției Sale. El este mare prin duioșia compasiunii Sale, prin varietatea slujbelor Sale, prin măreția lucrărilor Sale și prin prețuirea de care Se bucură în ochii poporului Său. Într-o zi, măreția Lui va fi văzută în biruința asupra vrăjmașilor Săi și în pedepsirea celor potrivnici. Măreția Lui este întipărită în fiecare făgăduință pe care El a făcut-o, în fiecare iertare pe care o dăruiește, în fiecare binecuvântare pe care o oferă și în fiecare biruință pe care o câștigă. Iubit credincios, Mântuitorul tău este mare. De aceea, El poate să-i mântuiască pe cei mai mari păcătoși, să dăruiască un har bogat, să îi rabde îndelung pe cei care greșesc mult, să Se poarte cu multă bunătate și să ne dăruiască o slavă măreață. Dar măreția Lui se va

arăta și mai limpede atunci când tot poporul Său va fi adunat, când blestemul va fi îndepărtat din lumea noastră, când se vor împlini glorioasele profeții din Vechiul Testament și când El va domni pe Pământ cu putere și cu mare slavă. Măreția Lui va umple poporul Său de o bucurie veșnică.

31 OCTOMBRIE

„EL ÎI TĂMĂDUIEȘTE PE CEI CU INIMA ZDROBITĂ ȘI LE LEAGĂ RĂNILE" (PS. 147:3).

Domnul Își găsește plăcerea în cei ce se tem de El, căci El este plin de har și îndurare. Păcatul a împietrit atât de mult inima omului, încât nimic nu o poate mișca cu eficacitate în afară de harul lui Dumnezeu. Nimeni nu își simte și nu își deplânge împietrirea inimii decât cel a cărui inimă a fost înmuiată de Duhul Sfânt. Nimic nu poate zdrobi cu adevărat inima în afară de dragostea iertătoare a lui Dumnezeu. Când sufletul este trezit la viață de Duhul Sfânt, păcatul este dat pe față, vinovăția apasă greu, frica devine persistentă, iar inima începe să se înmoaie, atunci se stârnește o luptă și se simte multă durere înainte ca Mântuitorul să dăruiască iertarea. Dar Satana este activ, necredința este puternică, înțelegerea Evan-

gheliei este imperfectă, pocăința este grea, inima este apăsată, iar duhul este rănit. Când omul este cu adevărat zdrobit înaintea lui Dumnezeu și devine gata să se supună neprihănirii Lui și să primească mântuirea care este în întregime prin har, izbăvirea este aproape. Domnul Își trimite Cuvântul ca să vindece, aplică balsamul sângelui Mântuitorului, rostește pace asupra conștiinței și îl eliberează pe păcătos. Drag cititor, dacă inima ta este zdrobită din pricina păcatului, Dumnezeul tău o poate vindeca. Privește spre Domnul și nădăjduiește în Cuvântul Său.

Roua de seară

NOIEMBRIE

1 NOIEMBRIE

„DOMN ȘI MÂNTUITOR, CA SĂ DEA LUI ISRAEL POCĂINȚA ȘI IERTAREA PĂCATELOR" (F.A. 5:31).

El a făcut aceasta prin jertfa Sa de pe cruce. Omul durerilor a fost înălțat la demnitatea de Domn. El este așezat la dreapta Tatălui în mărire. Toată puterea Îi aparține, în Cer și pe Pământ. Orice genunchi trebuie să se plece înaintea Lui, căci El este Domnul tuturor, Domnul păcii, Împăratul împăraților. El are o inimă princiară și stăpânește peste toate bogățiile Universului, dăruind cu generozitate împărătească. Dar El este și Mântuitor, un Mântuitor împărătesc. El mântuiește prin meritele Sale, prin puterea Sa și spre slava Sa veșnică. Și El mântuiește fără plată. El nu Se târguiește niciodată cu păcătoșii, ci le dăruiește mântuirea celor pierduți ca pe un dar împărătesc. El poate mântui pe deplin și în chip desăvârșit. El îi va mântui pe toți cei care vin la El. Isus a venit în lumea noastră ca să-i mântuiască pe cei păcătoși. El S-a luptat în agonia din Ghetsimani și a murit pe Calvar pentru a-i mântui pe păcătoși. Acum, El șade înălțat la dreapta lui Dumnezeu, ca să fie Domn și Mântuitor, pentru a-i da lui Israel pocăința și iertarea păcatelor. Vino la Isus ca la un Domn binevoitor. Vino la El ca la

un Mântuitor puternic, bun și gata să te primească, a cărui lucrare și bucurie este să-i mântuiască până și pe cei mai mari dintre păcătoși. Cinstește-L punându-ți credința în Cuvântul Său, bizuindu-te pe sângele Său și așteptând mântuirea ca un dar fără plată din mâna Lui.

2 NOIEMBRIE

„PENTRU CE ÎȚI ESTE ÎNTRISTATĂ INIMA? OARE NU PREȚUIESC EU PENTRU TINE MAI MULT DECÂT ZECE FII?" (1 SAM. 1:8).

Aceasta a fost întrebarea unui soț grijuliu adresată soției sale îndurerate. Să zicem că aceeași întrebare ne-ar fi pusă nouă și să încercăm să tragem din ea un folos. „De ce îți este întristată inima?" Din cauza convingerii de păcat? Sângele lui Isus Hristos ne curăță de orice păcat. Dacă ne mărturisim păcatele, Dumnezeu este credincios și drept ca să ne ierte păcatele. Din cauza faptului că te simți părăsit sau că ai pierdut simțământul prezenței Domnului? El Se va întoarce; întoarce-te și tu la El! El Se va îndura de noi. Legământul Lui este sigur și făgăduința Lui este adevărată, chiar dacă El Își ascunde uneori fața de noi. Din cauza lipsei roadelor? El va fi ca roua pentru Israel, și așa vom înflori asemenea grâului și vom crește ca vița. El va curăța mlădița prin suferință, ca să aducă

mai multe roade. Din cauza sărăciei? Argintul și aurul sunt ale Domnului, și ele se află în întregime la dispoziția Sa; El ne va împlini toate nevoile la vremea și în felul Său. Din cauza pierderii unei persoane dragi? El nu ne va lăsa orfani, ci va veni la noi. Domnul ne va primi și Se va dovedi mai bun pentru noi decât zece fii. Din cauza împietririi inimii? El ne va înmuia inima și ne va vindeca. El Își va întinde mâna asupra noastră, ne va curăța de zgura noastră și ne va îndepărta tot păcatul. Așa că de ce să-ți fie întristată inima?

3 NOIEMBRIE

„TU AI FOST DREPT" (NEEM. 9:33).

Domnul nu poate decât să lucreze cu dreptate. Noi recunoaștem acest adevăr cu ușurință, însă este nespus de greu să fim pe deplin convinși de el și să ne lăsăm călăuziți de el în vremea încercărilor grele și apăsătoare. Domnul nu lucrează niciodată altfel decât după planul pe care El l-a alcătuit. Acest plan este desăvârșirea înțelepciunii Sale și izvorăște din dragostea Lui nemărginită. Tot ceea ce El face, a hotărât să facă, iar lucrul acesta a fost hotărât pentru că era cel mai bun lucru cu putință. Noi suntem ființe slabe, pripite, egoiste și nemulțumite, gata să judecăm ceea ce Dumnezeu face și să ne plângem

de felul în care El Se poartă cu noi, adesea fără vreun temei. Dar există momente când, privind în urmă la suferințele și încercările noastre, putem spune, și putem spune din toată inima: „Tu ai fost drept". Fără îndoială, Iacov a simțit astfel când și-a îmbrățișat fiul, pe Iosif, în Egipt. La fel a simțit Iov, când Dumnezeu i-a binecuvântat sfârșitul vieții mai mult decât începutul. Și Daniel a putut spune același lucru când a fost scos din groapa cu lei fără să i se găsească vreo rană, pentru că se încrezuse în Dumnezeul lui. Când Domnul ne pune la încercare virtuțile sau ne mustră pentru greșelile noastre, să ne străduim să spunem: „Tu ai fost drept". Dumnezeul nostru nu greșește niciodată.

4 NOIEMBRIE

„DUMNEZEUL MEU ESTE TĂRIA MEA" (ISAIA 49:5).

„Te pun să fii Lumina neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile Pământului" (Isaia 49:6). Aceste cuvinte vorbesc despre venirea lui Isus, Mesia cel făgăduit. El a trăit prin credința în Cuvântul Tatălui Său, a fost încercat din plin de vrăjmașii Tatălui Său, și totuși, El a trăit prin Tatăl. Așa că și noi trebuie să trăim prin El. Noi suntem iubiți cu aceeași dragoste, suntem făcuți părtași aceluiași legământ și avem dreptul la aceleași făgăduințe. În

încercări, în lupte grele, în împrejurări apăsătoare și când moartea, ultimul vrăjmaș, se apropie, noi să spunem: „Dumnezeul meu este tăria mea", căci El a spus: „Eu te voi întări". Iar când ne simțim cel mai slabi, credința noastră să fie cu atât mai puternică, fiindcă El spune: „Puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită" (2 Cor. 12:9). Dumnezeu a fost tăria noastră și numai cu ajutorul Lui am ajuns până în ziua de astăzi. Să ne încredem în El și pentru viitor. Când avem de îndeplinit o sarcină sau suntem pe punctul de a ne confrunta cu un vrăjmaș, să spunem: „Voi merge în puterea Domnului Dumnezeu; voi pomeni numai dreptatea Lui". Dacă Dumnezeu este tăria mea, voi birui, voi stărui și voi ajunge acasă în siguranță. Atunci voi lăuda pentru totdeauna harul Său suveran. Să ne culcăm în seara aceasta bucurându-ne de acest privilegiu și meditând la acest adevăr glorios: „Dumnezeul meu este tăria mea".

5 NOIEMBRIE

„CE LUCRURI MARI A FĂCUT DUMNEZEU!" (NUM. 23:23).

„Domnul a făcut mari lucruri pentru ei!" (Ps. 126:2). Într-adevăr, Domnul a făcut lucruri mari pentru noi și suntem plini de bucurie din acest motiv. El a făcut lucruri

mari pentru poporul nostru [Marea Britanie], izbăvindu-l de păgânism și idolatrie și dăruindu-i binecuvântări atât de mari, încât putem fi pe bună dreptate uimirea și invidia lumii. El a făcut lucruri mari pentru biserica Sa, răscumpărând-o prin suferințele și moartea Fiului Său preaiubit; dându-le viață membrilor ei, convertindu-i și sfințindu-i; adunându-i de la toate marginile Pământului; îngrijind de toate nevoile lor, veghind asupra lor și păzindu-i prin puterea Sa, prin credință, pentru mântuire. El a făcut lucruri mari pentru sufletele noastre, izbăvindu-ne de sub puterea întunericului și strămutându-ne în Împărăția Fiului dragostei Sale. Să-I mulțumim Domnului că ne-a iertat toate păcatele prin sângele Său și că ne-a îndreptățit prin neprihănirea Lui; că a lucrat credință în inimile noastre; că ne-a dat o nădejde bună prin har; că ne-a făcut temple ale Duhului Său Sfânt; că i-a biruit pe toți vrăjmașii noștri și a supus nelegiuirile din noi.

Ce lucruri mari a făcut Dumnezeu? Minuni. Pentru cine le-a făcut? Pentru păcătoși. De ce le-a făcut? Ca El să fie proslăvit. Iubit cititor, trecutul ar trebui să ne încurajeze când ne gândim la viitor. Ceea ce El a făcut deja este o garanție a ceea ce va mai face pentru noi. Binecuvântează-L suflete pe Domnul!

6 NOIEMBRIE

„FII CREDINCIOS PÂNĂ LA MOARTE" (APOC. 2:10).

„Cel credincios și Cel adevărat" (Apoc. 19:11). Dumnezeul nostru este credincios față de poporul Său. El Își ține întotdeauna cuvântul și nu îi dezamăgește niciodată pe cei ce se încred și nădăjduiesc în El. Domnul îi îndeamnă și îi încurajează să fie și ei credincioși, la rândul lor. Aceste cuvinte i-au fost adresate îngerului, adică mesagerului sau păstorului bisericii. Un asemenea slujitor trebuie să fie credincios în propovăduirea Cuvântului, în vegherea asupra sufletelor, în suferința pentru Hristos și în folosirea tuturor mijloacelor pentru a stimula binele, pacea și sfințenia turmei sale. Dar îndemnul îi cuprinde și pe credincioși. Ei trebuie să fie credincioși adevărului, ținându-se de el cu tărie, luptând pentru el și răspândindu-l pretutindeni; credincioși conștiinței lor, ascultându-i îndemnurile, luând aminte la avertismentele ei și împlinindu-i cerințele; credincioși mărturisirii credinței lor, păstrând-o, împodobind-o prin viața lor și căutând să împlinească scopul pentru care au făcut-o. Ei trebuie să fie credincioși lui Dumnezeu, crezând Cuvântul Său, făcând voia Lui și suferind pentru cauza Sa; credincioși față de cei păcătoși, avertizându-i de primejdia

lor, oferindu-le Cuvântul vieții și călăuzindu-i către Isus; credincioși celor sfinți, mustrându-le păcatele, alinându-le durerile și împlinindu-le nevoile. „Fii credincios până la moarte". Chiar dacă aceasta te expune riscului morții, tu rămâi credincios, căci răsplata ta va fi cununa vieții. Fii perseverent până ce moartea te va chema, iar atunci Îl vei auzi pe Domnul spunând: „Suie-te aici!" (Apoc. 4:1).

7 NOIEMBRIE

„I-A MULȚUMIT LUI DUMNEZEU,
ȘI S-A ÎMBĂRBĂTAT" (F.A. 28:15).

Apostolul Pavel era pe drumul către întemnițare. Bunătatea prietenilor lui l-a încurajat. Pentru aceasta, el I-a mulțumit lui Dumnezeu, apoi și-a continuat drumul cu îndrăzneală. Fiecare binecuvântare trebuie recunoscută cu mulțumire, căci tot ceea ce ne face bine vine de la Dumnezeu. El este singura sursă a tuturor lucrurilor bune, iar laudele noastre ar trebui să se înalțe zilnic către El. Domnul ne-a trecut prin multe primejdii, ne-a scăpat din numeroase dificultăți și ne-a dăruit multe favoruri. Să-I mulțumim, deci, în seara aceasta și să prindem curaj. El a purtat de grijă tuturor nevoilor noastre, ne-a dat nenumărate făgăduințe mari și prețioase, și ne-a asigurat

prin Cuvântul Său că nu ne va lăsa și nu ne va părăsi niciodată. Să-I mulțumim, deci, lui Dumnezeu și să mergem înainte. Calea noastră poate fi anevoioasă, vrăjmașii noștri pot fi puternici, iar necazurile noastre pot fi mari. Totuși, puterea noastră este pe măsura sarcinii, ajutorul de care avem nevoie este sigur, iar la final vom primi cununa biruinței. Nu lua seama la șoaptele Satanei, nu ceda în fața necredinței și nu te teme de viitor. Domnul nostru ne-a izbăvit, ne izbăvește și putem avea încredere deplină că ne va izbăvi și pe viitor. Gândește-te la ceea ce El a făcut, socotește multele Sale îndurări deja primite, mulțumește-I și apoi, sprijinindu-te pe făgăduințele Lui sigure, mergi înainte fiind îmbărbătat.

8 NOIEMBRIE

„SLUJIȚI-I DOMNULUI CU BUCURIE,
VENIȚI CU VESELIE ÎNAINTEA LUI" (PS. 100:2).

Vino înaintea Domnului cu cântări din inimă. Este o bucurie să-I slujim Domnului. Dumnezeul nostru este infinit de fericit și dorește să-Și vadă și făpturile create fericite. La început, El a pregătit tot ce era necesar pentru fericirea lor, dar păcatul a pătat o mare parte din frumusețea creației lui Dumnezeu. El dorește acum să fim fericiți în slujirea Sa. Iată de ce El a pregătit pentru noi fericirea

prin Evanghelia Sa veșnică. El spune: „Crede și îți voi da iertare deplină; îți voi dărui o neprihănire desăvârșită. Îți voi curăți inima, îți voi împlini toate nevoile, te voi primi în prezența Mea pentru a avea o părtășie sfântă cu Mine, te voi păzi prin puterea Mea infinită, îți voi da har cât vei trăi și slavă când vei muri". Nu sunt oare aceste lucruri suficiente ca să te umple de bucurie și să te îndemne să „Îi slujești Domnului cu bucurie"? Preaiubit cititor și frate, trebuie să fim bucuroși în slujirea lui Dumnezeu. Trebuie să ne însușim adevărul că am fost înfiați și să-I slujim ca niște copii preaiubiți, pe deplin convinși de dragostea Tatălui nostru. Atunci să-I slujim din dragoste. Să-I slujim în această lume, în casele noastre și în biserică. Iar bucuria noastră să se vadă limpede în purtarea noastră, ca o mărturie care spune: „Îi slujesc Domnului meu cu bucurie, și n-aș dori să fac nimic altceva".

9 NOIEMBRIE

„IZBĂVIREA VOASTRĂ SE APROPIE" (LUCA 21:28).

„Îl vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă" (Matei 24:30). Aceasta este făgăduința lui Dumnezeu: El Se va întoarce, iar izbăvirea ta deplină este aproape. Răscumpărătorul tău a venit

prima oară și a plătit prețul răscumpărării pentru eliberarea ta. Acum, El așteaptă la dreapta Tatălui Său, având toată puterea în Cer și pe Pământ, și va reveni în curând ca să-Și ia în stăpânire moștenirea pe care a obținut-o cu sângele Său prețios.

În acel moment, vei fi răpit la cer ca să-L întâmpini, fără să treci prin moarte. Sau poate că vei adormi în Isus și te vei odihni liniștit pentru puțină vreme în mormânt.

Dar Isus va veni în curând, și atunci El te va învia din morți și te va alipi de El, pentru că ești al Său. Te vei ridica din mormânt, vei scutura țărâna morții și te vei îmbrăca în veșmintele frumoase ale nemuririi. Vei fi recunoscut public ca fiu de Dumnezeu.

Vei fi îmbrăcat în curăția, puterea și desăvârșirea Lui. Vei fi înfățișat înaintea Tatălui tău ceresc, a întregii familii a celor răscumpărați și a casei tale veșnice. Atunci răscumpărarea ta va fi deplină.

O, dorim oare fierbinte acea zi? Putem rosti cuvintele apostolului și spune: „Și noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm și așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru" (cf. Rom. 8:23)? Dacă da, bucură-te, căci răscumpărarea ta se apropie!

10 NOIEMBRIE

„IARTĂ TOATE NELEGIUIRILE" (OSEA 14:2).

Nimic nu-l tulbură pe creștin mai mult decât păcatul, și nimic nu-l face să se roage mai des și mai stăruitor decât dorința de a fi eliberat pe deplin de această plagă a inimii sale. În Hristos, creștinul este izbăvit de vinovăția păcatului, fiind socotit neprihănit și iertat de toate păcatele. Dar el tânjește să fie eliberat și de puterea păcatului. Păcatul îl supără, îl irită și îl mâhnește; îi întunecă mărturia, îi tulbură pacea și îi apasă conștiința. Iată de ce el se roagă: „Doamne, îndepărtează toată nelegiuirea mea!" Domnul însuși pune această rugăciune în gura celui care s-a îndepărtat de El, iar aceasta este prima cerere pe care omul trebuie s-o aducă înaintea Lui. Prin nelegiuire a căzut el, și numai prin pocăință se poate ridica. El a căzut prin propria nebunie, dar pentru a se ridica din nou, el are nevoie de îndurarea Domnului. Va îndepărta Domnul toată nelegiuirea lui? Desigur. Domnul va îndepărta vinovăția păcatului prin aplicarea ispășirii; apăsarea și stăpânirea păcatului, prin puterea Cuvântului Său; iar prezența lui în noi va fi înlăturată la moarte. Să fie, deci, aceasta rugăciunea noastră zilnică: „Doamne, sfințește-mă pe deplin și păstrează-mi duhul, sufletul și trupul fără

prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos" (cf. 1 Tes. 5:23). Dacă această rugăciune izvorăște din adâncul inimii noastre, ea va primi răspuns prin sfințirea noastră deplină. „Cel ce v-a chemat este credincios, și va face lucrul acesta" (1 Tes. 5:24).

11 NOIEMBRIE

„EL VA ȘEDEA, VA TOPI ȘI VA CURĂȚI ARGINTUL...
ÎI VA LĂMURI CUM SE LĂMUREȘTE AURUL
ȘI ARGINTUL" (MAL. 3:3).

Poporul lui Dumnezeu este asemenea metalelor prețioase, necazurile sunt cuptorul Lui, iar curățirea și purificarea lor este scopul urmărit de El. De aceea, El îi pune în cuptor și îi ține acolo până când lucrarea Sa ajunge la desăvârșire. Domnul însuși supraveghează întregul proces: El reglează căldura, urmărește efectul ei și așteaptă ca scopul Său să fie împlinit. Iar El nu va eșua în această lucrare, căci dacă o încercare nu produce rezultatul dorit, El trimite alta. Preaiubit cititor, te-ai întrebat de ce o încercare fierbinte a fost urmată de o alta? Explicația simplă este că zgura nu fusese îndepărtată în întregime. Cele mai dureroase încercări ale tale se numără printre cele mai mari îndurări ale lui Dumnezeu, fiindcă ele urmăresc să te pregătească pentru a avea parte de moștenirea

sfinților în lumină. Să nu îți închipui că ai fost părăsit de Domnul în suferințele tale. Domnul tău veghează atent asupra ta. De îndată ce mândria, încăpățânarea, iubirea de lume și împotrivirea față de voia Lui vor fi curățate, focul va fi retras, iar încercarea se va sfârși. Nu va exista nicio încercare și nicio suferință în plus față de ceea ce El știe că este necesar pentru binele tău. Răscumpărătorul tău, care a murit pentru păcatele tale, este și Cel care te curăță chiar acum, pregătindu-te pentru slavă.

12 NOIEMBRIE

„CE AM FĂCUT?" (IER. 8:6).

„Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima!" (Ps. 139:23). Cercetarea de sine este necesară pentru poporul lui Dumnezeu. Rareori noi ne cercetăm inimile sau purtarea în lumina Cuvântului Său. Să ne punem în seara aceasta câteva întrebări serioase. Ce am făcut împotriva Domnului? Am încălcat Legea Lui sau m-am îndoit de Evanghelia Lui? I-am întristat Duhul sau L-am nesocotit pe Fiul Său preaiubit? Am cârtit împotriva providenței Sale sau m-am împotrivit voii Lui? Am neglijat rânduielile Sale sau m-am răzvrătit împotriva suveranității Sale? M-am îndoit de dragostea Lui sau am pus la îndoială credincioșia Sa? L-am părăsit pe El, izvorul

apelor vii, și am preferat creația în locul Lui? Ce am făcut pentru Domnul? I-am vizitat pe bolnavii Lui și i-am ajutat pe săracii Lui? I-am învățat pe cei lipsiți de cunoștință și i-am încurajat pe cei deprimați? I-am sprijinit pe slujitorii Lui și mi-am îndeplinit rolul în biserica Sa? Am stăruit pe lângă păcătoși și am încercat să-i aduc înapoi în staulul Lui pe cei rătăciți? Am păstrat slava Lui înaintea ochilor mei și am căutat să contribui la înaintarea Împărăției Sale în lume? Ce am făcut pentru Domnul meu cu mijloacele, ocaziile și pretenția mea de credință? Duhule Sfânt, ajută-mă să dau răspunsuri sincere!

13 NOIEMBRIE

„CEL NEPRIHĂNIT" (F.A. 7:52).

„El va fi mare, și va fi chemat Fiul Celui Preaînalt; și Domnul Dumnezeu îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David" (Luca 1:32). Acestea sunt titlurile lui Isus. El a fost sfânt în natura Sa și perfect neprihănit în purtarea Sa. El i-a dat fiecăruia ceea ce i se cuvenea. Ca Fiu, El Și-a cinstit Tatăl prin ascultarea de voia Lui; ca Rob, a făcut lucrurile care erau plăcute Domnului; iar ca Substitut al poporului Său, a făcut pentru ei ceea ce li se cerea lor și a suferit în locul lor ceea ce ei meritau să sufere. El a înălțat Legea și a făcut-o vrednică de cinste. El a purtat păcatele

noastre în trupul Său pe lemn. Printr-o singură jertfă, El i-a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei sfințiți. El rămâne Cel Neprihănit: neprihănit în fiecare dintre numele pe care le poartă și în fiecare slujbă pe care o împlinește. Într-o zi, El îi va pedepsi cu dreptate pe vrăjmașii Săi și îi va mântui, potrivit dreptății divine, pe toți cei care cred în Numele Lui. El nu-Și va călca niciodată cuvântul, iar caracterul Său nu va fi niciodată pătat de nimic. El nu va respinge niciun păcătos care se întoarce la El și nu va rămâne surd la chemarea celui care Îi cheamă Numele. El nu îi va refuza mântuirea niciunui suflet pocăit care o caută la picioarele Sale. El Își va răsplăti slujitorii cu dreptate, fără să treacă cu vederea nici măcar un pahar cu apă rece oferit în Numele Său. „Cel Neprihănit" Se va arăta astfel atât în osândirea celor răi, cât și în fericirea veșnică a sfinților Săi.

14 NOIEMBRIE

„IATĂ, EL SE ROAGĂ!" (F.A. 9:11).

„Dacă aș fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea, nu m-ar fi ascultat Domnul" (Ps. 66:18). Nu orice rugăciune este primită de Dumnezeu, nici rugăciunea oricui. Saul, fariseul, se rugase multă vreme, dar abia acum începuse să se roage cu adevărat. Fiind născut din nou în

Hristos Isus, el a primit viață spirituală, s-a plasat sub învățătura lui Dumnezeu și, simțindu-și nevoia de mântuire, s-a rugat. Numai cei născuți din nou se roagă cu adevărat, căci toate sufletele trezite la viață spirituală își revarsă inima înaintea lui Dumnezeu. Ele simt că trebuie să se roage, căci altfel vor pieri. Ele trebuie să se roage, altfel vor fi copleșite de povara păcatului. Inima este prea plină ca să mai poată păstra totul înăuntrul ei, așa că ea are nevoie de eliberare. Dorințele sunt prea puternice ca să poată fi înăbușite. Poate că lipsesc cuvintele, dar rugăciunea tot se va înălța, fiindcă rugăciunea este mai degrabă limbajul inimii decât al buzelor.

Drag cititor, a fost o vreme când nu te rugai. Atunci erai mort în greșelile și păcatele tale. Apoi a venit vremea când ai început să te rogi, fiind trezit la viață de Duhul Sfânt. Acum nu mai poți trăi fără rugăciune, chiar dacă uneori ești abătut și descurajat. În deznădejdea ta, ai strigat către Dumnezeu, iar aceasta este dovada că ești viu față de Dumnezeu. El primește rugăciunile poporului Său și îi îndreaptă atenția spre acest adevăr încurajator: „Iată, chiar și Saul, prigonitorul, se roagă!" Dumnezeu ia seama întotdeauna la sufletele care I se roagă. De aceea, stăruiește în rugăciune.

15 NOIEMBRIE

„DUMNEZEU, FĂRĂ FAPTE, ÎL SOCOTEȘTE NEPRIHĂNIT" (ROM. 4:6).

„Ferice de omul căruia nu-i ține Domnul în seamă păcatul!" (v. 8). Aceasta este una dintre marile și minunatele taine ale răscumpărării. Omul nu are o neprihănire proprie, iar Dumnezeu nu poate să-l îndreptățească fără neprihănire. Dar Domnul Isus vine în lumea noastră ca să fie neprihănirea noastră. Neprihănirea lui Isus are o valoare nemărginită. El a dobândit-o în natura noastră, ca Substitut al nostru. Ea a fost acceptată de Tatăl și pusă în contul nostru. În clipa în care credem, Dumnezeu ne pune în cont neprihănirea lui Isus. Ea ne aparține ca dar fără plată. Prin aceasta suntem îndreptățiți. În felul acesta suntem cu adevărat neprihăniți, primiți de Dumnezeu, și nicio acuzație nu va mai sta împotriva noastră în cartea lui Dumnezeu. Toate cerințele Legii lui Dumnezeu sunt împlinite. Dumnezeul drept ne achită de orice acuzație, ne declară neprihăniți și ne eliberează de orice condamnare. Astfel, „Hristos este sfârșitul Legii, pentru ca oricine crede în El, să poată căpăta neprihănirea" (Rom. 10:4). Iubit cititor, când Satana te ispitește, când temerile te tulbură, când trecutul te apasă sau când

cerințele Legii te înspăimântă, încrede-te pur și simplu în acest adevăr glorios: Dumnezeu îți pune în cont neprihănirea Lui fără fapte.

16 NOIEMBRIE

„ISUS HRISTOS ESTE ACELAȘI IERI
ȘI AZI ȘI ÎN VECI!" (EVREI 13:8).

„Eu sunt Domnul, Eu nu Mă schimb" (Mal. 3:6a). Imutabilitatea este una dintre perfecțiunile esențiale ale lui Iehova. Domnul o prezintă ca pe un atribut al Său și ca pe un izvor de mângâiere pentru poporul Său, atunci când El spune: „Eu sunt Domnul, Eu nu Mă schimb; de aceea, voi, copii ai lui Iacov, n-ați fost nimiciți" (v. 6). Domnul Isus Hristos este neschimbător, pentru că El este Dumnezeu, iar Dumnezeu nu Se schimbă. El este același în toată slava Persoanei Sale, în toate planurile inimii Sale, în toate învățăturile Evangheliei Sale, în măreția dragostei Sale, în atotputernicia Sa, în duioșia compasiunii Sale, în meritele sângelui Său și în ura Sa față de păcat. Este Isus neschimbător? Atunci să-L adorăm ca pe Cel divin. Să ne încredem în El cu o încredere neclintită. Să ținem cu tărie la adevărurile prețioase ale sfintei Sale Evanghelii. Să găsim mângâiere în El atunci când recoltele noastre pământești se sting și toate vasele noastre se

sparg. Domnul nostru este același atât în întuneric, cât și în lumină. Când ne simțim doborâți, la fel ca atunci când suntem plini de bucurie, El rămâne același Isus, același Mântuitor – bun, smerit, credincios și plin de blândețe. Isus este același în seara aceasta ca atunci când am gustat dragostea Sa pentru prima oară și când inimile noastre cântau la auzul Numelui Său.

17 NOIEMBRIE

„ÎN CUIBUL MEU VOI MURI, ZILELE MELE VOR FI MULTE CA NISIPUL" (IOV 29:18).

Cuibul lui Iov era foarte confortabil și părea cu totul sigur. El se afla la înălțime și nu putea fi atins cu ușurință. Iov știa că moartea ar fi putut ajunge până la el, dar credea că nimic altceva nu-i putea tulbura liniștea. Purtarea lui era fără reproș, iar conștiința îi era liniștită. Dumnezeu îi era Tată, iar providența prieten. „Atunci ziceam: în cuibul meu voi muri". Dar, vai, deodată s-a stârnit furtuna, cuibul a fost distrus, iar biata pasăre a rămas rănită și expusă primejdiei. Niciun cuib pământesc nu este ferit de pericole. Mângâierile vremelnice ne sunt date doar cu împrumut. Cu cât ne clădim cuibul mai sus în copac, cu atât suntem mai expuși vântului și furtunii. Aici, în

această lume, nu avem o cetate care să dăinuie. Într-o singură zi putem fi doborâți. Să ne străduim, deci, să ne încredințăm mai mult lucrurile Domnului și să învățăm să fim mulțumiți cu ceea ce El rânduiește. Va trebui să murim, dar când, unde și cum se va petrece asta trebuie lăsat în seama Domnului. La cinci minute după moarte va conta foarte puțin dacă am murit în propriul pat, într-o cameră spațioasă, înconjurați de prieteni, sau dacă am murit neglijați și singuri la poarta unui bogat. Toate mângâierile actuale ne pot părăsi și cuibul nostru comod poate fi împrăștiat de vânturi, însă nimic nu poate tulbura unirea noastră cu Isus.

18 NOIEMBRIE

„REZEMATĂ DE IUBITUL EI" (CÂNT. 8:5).

„Eu sunt a Iubitului meu, și El dorește de mine" (Cânt. 7:10). Isus este obiectul dragostei credinciosului. Pentru el, lumea este un pustiu, pe când Cerul este casa Tatălui său și căminul lui unde se simte ca acasă. El străbate pustietatea lumii în tovărășia lui Isus, asemenea miresei care se sprijină pe brațul iubitului ei. Aceasta demonstrează deopotrivă slăbiciunea ei și încrederea pe care o are în Preaiubitul ei. El este puterea ei și călăuza ei, sprijinul ei și obiectul afecțiunii ei. Ea se sprijină pe El și

vorbește cu El. El o susține și o mângâie. Drag credincios, rămâi aproape de Mântuitorul tău. Nu-L părăsi niciodată cât timp străbați acest pustiu sterp și înfricoșător. Sprijină-te pe El, iar când te simți slab, sprijină-te cu atât mai mult. Brațul Său puternic este întins ca să-ți susțină făptura firavă. El te va purta și te va conduce înainte. Cu cât te sprijini mai mult pe El, cu atât Îl vei iubi mai mult; și cu cât Îl iubești mai mult, cu atât te vei alipi de El mai strâns. Supune-te călăuzirii Sale, încrede-te în dragostea Lui, sprijină-te pe puterea Lui, umblă alături de El și vorbește-le celor din jur despre El. În compania Lui ești în siguranță, iar în părtășia cu El vei fi fericit. Asemenea celor doi ucenici din vechime, inima ta se va încălzi și vei ajunge la capătul călătoriei înainte să-ți dai seama.

19 NOIEMBRIE

„EBEN-EZER... PÂNĂ AICI DOMNUL
NE-A AJUTAT" (1 SAM. 7:12).

Cine ne poate ajuta, dacă nu Domnul? Noi suntem deseori vulnerabili, slabi și nechibzuiți, înconjurați de capcane și înfruntați de vrăjmași. Suntem timizi și temători, și ne abatem cu ușurință de pe cale. Dar am primit ajutor de sus ori de câte ori am avut nevoie. Prin ajutorul divin, am putut birui necredința și obiceiurile rele, ne-

am putut lua crucea și L-am putut urma pe Domnul Isus; am putut rămâne neclintiți în mijlocul furtunilor ispitei și ale împotrivirii puternice; am putut stărui pe calea cea veche și bună. Am ajuns până azi cu ajutorul lui Dumnezeu. Să ridicăm, deci, un Eben-Ezer, recunoscând ajutorul pe care l-am primit. Izvorul lui a fost divin, căci ajutorul a venit de sus. El a fost îndestulător și s-a potrivit exact împrejurărilor în care ne-am aflat. Uneori, ajutorul a venit direct și am putut spune: „Domnul ne-a ajutat". Alteori el a venit pe căi indirecte, Domnul ajutându-ne prin intermediul altora. Cum ar trebui să răspundem? Prin laudă sinceră, recunoscătoare și neîncetată. Prin rugăciune fierbinte, plină de credință și stăruitoare. Prin răbdare, așteptându-L pe Domnul cu liniște și încredere, până la împlinirea Cuvântului Său. Prin mărturie, spunându-i întregii lumi că Dumnezeul nostru este credincios!

20 NOIEMBRIE

„CUVÂNTUL PRIVITOR LA HARUL SĂU" (F.A. 14:3).

Aceasta este una dintre expresiile date Evangheliei binecuvântate. Ea este Cuvântul plin de har al lui Dumnezeu, Cuvântul Său plin de bunăvoință pentru păcătoșii lipsiți de har. Ea își are originea în har și a fost cândva un

gând măreț, ascuns în adâncurile minții lui Dumnezeu. Ea a fost adusă în lumea noastră prin har și numai prin har a fost păstrată până azi. Ea vestește harul, adică iertarea fără plată pentru toți păcătoșii care cred în Isus. Ea oferă o primire călduroasă înaintea tronului Domnului, o plinătate aflată în Persoana Răscumpărătorului, gata să ne împlinească toate nevoile și să ne dea dreptul la Cer prin credința în Hristos Isus.

Cuvântul acesta devine lucrător prin har și este instrumentul prin care Domnul săvârșește lucrarea harului în inimile noastre. El este cu totul diferit de Lege sau de o cerință legală, căci vorbește despre bunăvoința arătată celor lipsiți de merit, ne oferă binecuvântări de o valoare infinită și vestește libertatea eternă ca lucrare a harului suveran.

Iubit credincios, ferește-te să transformi Evanghelia într-un set de reguli și obligații legaliste, în loc să o primești așa cum este ea cu adevărat: vestea plină de bucurie a izbăvirii, care vestește iertarea, pacea, libertatea și restaurarea la o moștenire veșnică. Ea este vestea bună a favorii lui Dumnezeu, vestea fericită a mântuirii depline pentru oamenii sărmani, pierduți și degradați.

21 NOIEMBRIE

„ÎȚI ESTE INIMA CURATĂ?" (2 ÎMP. 10:15).

„Fiule, dă-mi inima ta, și să găsească plăcere ochii tăi în căile Mele" (Prov. 23:26) – nu orice inimă, ci o inimă dreaptă înaintea lui Dumnezeu. Este și inima ta în felul acesta? Iată o întrebare care ne cercetează în adâncul ființei noastre. Unii au gândirea bine întemeiată, înțeleg limpede învățăturile și pot vorbi corect despre experiența creștină, dar inima lor nu este dreaptă. Iubit cititor, cum este inima ta? Este zdrobită din pricina păcatului și hotărâtă să lupte împotriva lui? Este ea ațintită neîncetat asupra Domnului Isus? Primești Cuvântul Domnului, te bizui pe lucrarea încheiată a lui Isus și te străduiești să trăiești într-un fel care să-I fie plăcut lui Dumnezeu? Este inima ta plină de dragoste pentru sfinți, de milă față de această lume pierdută și de râvnă pentru slava lui Dumnezeu? Poți trăi liniștit fără să-ți găsești viața în Hristos? Poți fi mulțumit fără părtășia cu Dumnezeu? Ce simți față de Biblie, față de ziua Domnului și față de mijloacele harului? Ești smerit de conștientizarea păcătoșeniei tale și uimit de harul nespus de mare pe care Dumnezeu ți l-a arătat? Dacă da, inima ta este dreaptă. Du-te des cu gândul la Ghetsimani și la Calvar. Iar când ajungi acolo, intră într-

o părtășie apropiată cu Hristos în suferințele Sale, ca să-ți păstrezi inima dreaptă înaintea lui Dumnezeu. Iar tu, cel care te întristezi din pricina unei inimi reci, du-o la Domnul Isus.

22 NOIEMBRIE

„RECUNOAȘTE-L ÎN TOATE CĂILE TALE,
ȘI EL ÎȚI VA NETEZI CĂRĂRILE" (PROV. 3:6).

„Teme-te de Domnul, și abate-te de la rău!" (Prov. 3:7). El te va călăuzi pe calea cea dreaptă. Ți se întâmplă uneori să fii nedumerit, să nu știi încotro să te îndrepți sau ce să faci? Se întâmplă ca împrejurările rânduite de providență să-ți zădărnicească planurile și să te lase confuz și tulburat? Domnul te învață aceeași lecție pe care i-a dat-o profetului Său Ieremia, care a spus: „Știu, Doamne, că soarta omului nu este în puterea lui; nici nu stă în puterea omului, când umblă, să-și îndrepte pașii spre țintă" (Ier. 10:23). Trebuie să ceri de la Domnul deopotrivă înțelepciune și har, călăuzire și mântuire. El a trasat calea pe care trebuie să mergem, dar tu nu-i poți vedea toate unduirile. Vino la El cu simplitatea unui copil și roagă-L să-ți lumineze calea, și atunci totul va deveni limpede. Caută călăuzirea Sa înainte de fiecare pas.

Roagă-L să meargă cu tine în fiecare lucrare. „Nu vă îngrijorați de nimic; ci în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri" (Fil. 4:6). „Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările" (Prov. 3:6). Ochiul Lui veghează asupra ta spre binele tău. Urechea Lui este deschisă la rugăciunile tale. El îți va arăta multă bunăvoință când vei striga după El, iar când te va auzi, îți va și răspunde. Cercetează Cuvântul Său, caută binecuvântarea Lui, onorează dragostea Sa, rămâi în părtășie cu El și urmărește slava Lui, iar El îți va netezi cărările.

23 NOIEMBRIE

„VĂITÂNDU-SE TOȚI, FIECARE
DE NELEGIUIREA LUI" (EZEC. 7:16).

„Ferice de cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiați" (Matei 5:4). Plânsul pentru păcat este rodul unei întoarceri autentice la Dumnezeu, lucrarea Duhului Sfânt. Păcătosul care își simte vinovăția poate plânge de teamă față de pedeapsa păcatului său, însă credinciosul care are siguranță în Dumnezeu se întristează pentru că a păcătuit împotriva unui Dumnezeu al dragostei și a încălcat Legea Lui, care este sfântă, dreaptă și bună. El plânge din pricina păcatului care locuiește în el și pe care nimeni altcineva nu-

l cunoaște, dar și din pricina nelegiuirilor pe care ceilalți oameni le descoperă în viața lui. El se întristează zilnic, fiindcă păcătuiește zilnic. Totuși, el nu este lipsit de fericire. El știe că sângele lui Isus Hristos îl curăță de orice păcat. El știe că Domnul nu-i va ține în seamă păcatul. El știe că este primit în Preaiubitul său. Dar tocmai aceste adevăruri îl fac să se întristeze pentru păcat. Cu cât încrederea lui în Dumnezeu este mai mare, cu atât se bucură mai mult de dragostea Mântuitorului; cu cât umblă mai aproape de Dumnezeu, cu atât își deplânge mai mult nelegiuirea. Aceasta este pocăința care duce la viață, întristarea după voia lui Dumnezeu, de care nimeni nu trebuie să se căiască. Iubit cititor, îți deplângi nelegiuirea? A lucrat astăzi în inima ta vreo întristare pentru păcat? Du-te zilnic la izvorul deschis pentru spălarea păcatului și plângi acolo înaintea Domnului. Domnul nostru făgăduiește: „Ferice de cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiați".

24 NOIEMBRIE

„HRISTOS... A MURIT PENTRU CEI NELEGIUIȚI" (ROM. 5:6).

„N-am venit să îi chem la pocăință pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși" (Luca 5:32). Domnul nostru a venit să-Și dea viața ca preț de răscumpărare pentru mulți – nu

doar pentru cei slabi, ci și pentru cei răi; pentru cei cu totul stricați și complet nevrednici de atenția Lui, care pierduseră chipul lui Dumnezeu, se înstrăinaseră de viața lui Dumnezeu și deveniseră vrăjmași ai Săi. Ce har minunat! Dacă El ar fi murit numai pentru oamenii morali, plăcuți sau pentru cei care aveau ceva vrednic de laudă, am fi căzut în deznădejde și am fi conchis că El nu putea să moară pentru noi. Dar Domnul nostru a murit pentru cei nelegiuiți ca noi. Iar dacă credem în El, El a murit și pentru noi. El a murit în locul nostru, ca Substitut al nostru, pentru ca noi să nu mai fim nevoiți să murim. Scriptura spune că El, care n-a cunoscut păcatul, a fost făcut păcat pentru noi, pentru ca noi să devenim neprihănirea lui Dumnezeu în El. Să ne găsim, deci, mângâiere în Cuvântul lui Dumnezeu, care ne spune că Isus a murit pentru ca păcătoșii să poată trăi veșnic. El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn, pentru ca noi, murind față de păcat, să trăim pentru neprihănire.

Prin urmare, noi, cei care credem în Isus, nu vom pieri. Păcatele noastre au fost ispășite și vinovăția ne-a fost înlăturată pe deplin. Am trecut de la moarte la viață, căci Isus a spus: „Adevărat, adevărat, vă spun, că cine crede în Mine, are viața veșnică” (Ioan 6:47).

25 NOIEMBRIE

„NU VOI TRĂI ÎN VECI... LASĂ-MĂ, CĂCI
DOAR O SUFLARE MI-I VIAȚA!" (IOV 7:16).

„Acum voi zăcea în țărână", se tânguia Iov. Când viața devine de nesuportat, unii oameni tânjesc după moarte. Totuși, noi, creștinii, ar trebui să fim gata să trăim atât cât dorește Dumnezeu. El nu ne va ține în această lume mai mult decât a hotărât în planul Său. Cu toate acestea, durerea și suferința pot face ca viața să pară prea lungă, iar moartea de dorit. Cel care suferă ajunge să spună: „Mi-e scârbă de ea; n-aș vrea să trăiesc veșnic". În multe privințe, cuvintele lui Iov ni se potrivesc și nouă. Dacă am trăi veșnic aici, pe Pământ, am păcătui neîncetat, am plânge neîncetat și am trece mereu prin necazuri. Cine ar dori să trăiască veșnic departe de casă, într-o stare de exil? Dar starea noastră este trecătoare. Desigur că nu vom trăi veșnic pe Pământ și nici nu vom mai trăi mult; zilele care ne-au rămas nu sunt multe. Să nu ne preocupăm, deci, prea mult de cât vom mai trăi, ci să căutăm să trăim cu folos cât avem de trăit. Să trăim pentru Dumnezeu, spre binele semenilor, pentru răspândirea Evangheliei, pentru zidirea bisericii, pentru onoarea lui Hristos și pentru nimicirea păcatului. Să ne

străduim să trăim așa încât să nu ne temem de moarte și să nu urâm viața. Să trăim cu așteptarea sigură a vieții veșnice în locașurile cerești pe care Domnul nostru le pregătește pentru toți cei care iubesc arătarea Sa. Până atunci, să trăim prin Hristos și pentru Hristos.

26 NOIEMBRIE

„SE ODIHNEA FĂRĂ TEAMĂ
PE DROJDIILE LUI" (IER. 48:11).

„Prosperitatea nebunilor îi nimicește" (Prov. 1:32, lit. KJV). Acesta a fost efectul prosperității asupra omului: l-a făcut să se creadă înțelept prin propria pricepere și puternic prin propria putere. Totul părea liniștit și calm când în mintea lui s-a înfiripat o stare de mulțumire cu sine. La fel s-ar petrece de îndată și în mințile și inimile noastre dacă Dumnezeu nu ne-ar trimite încercări. Am uita, asemenea lui Israel, de Dumnezeul care ne mântuiește și am neglija și n-am mai prețui Stânca mântuirii noastre. Într-o anumită măsură, lucrul acesta ni se întâmplă și nouă, când ne așezăm într-o viață comodă, astfel că rugăciunea devine o formalitate, hrana spirituală își pierde gustul, iar lucrurile lui Dumnezeu ajung să ni se pară obișnuite și neînsemnate. Nu mai luptăm în rugăciune înaintea lui Dumnezeu, nu mai avem o părtășie

vie cu El și nici conversații spirituale serioase. Da, putem păstra forma, dar lipsește puterea. Când se întâmplă acest lucru, drag cititor creștin, ia seama că vor veni necazuri, și vor veni cu siguranță! Dumnezeul nostru ne va trezi, așa cum vulturul își scutură cuibul. El va trimite o încercare după alta și un mesaj după altul, până ce ne va aduce înapoi la Sine, cu lacrimi și rugăciuni stăruitoare. Moabul se poate așeza pe drojdiile lui, dar Israel nu trebuie să facă la fel. Păzește-te, dar, să nu cazi într-o asemenea stare de necredință. „Vai de cei ce trăiesc fără grijă în Sion!" (Amos 6:1). Acum este vremea să fim sârguincioși și să ne străduim cu seriozitate pentru Dumnezeu.

27 NOIEMBRIE

„SPALĂ-MĂ ȘI VOI FI MAI
ALB DECÂT ZĂPADA" (PS. 51:7).

„Șterge toate nelegiuirile mele!" (Ps. 51:9). David nu era un păcătos obișnuit. Faptele lui lăsaseră o pată stacojie în inima și mărturia lui. Înțelegerea lui despre păcat era acum vie și puternică. Dar și mai puternică era convingerea lui privind eficacitatea ispășirii. El era încredințat pe deplin că, dacă aceasta i-ar fi fost aplicată, ar fi îndepărtat cu totul pata păcatului. El credea că, dacă Domnul l-ar spăla, ar îndepărta fiecare pată și orice urmă de

păcat, iar el ar deveni mai alb decât zăpada. David a strigat către Domnul prin credință, iar Domnul l-a auzit. Iubit cititor, oricât de negre ar fi faptele tale și oricât de adânci ar fi petele păcatului, sângele prețios al lui Isus le poate îndepărta pe toate. Dacă Dumnezeul tău te spală, El va curăța fiecare pată și te va face cu totul curat. Despre cei din Cer, care au fost cândva păcătoși asemenea nouă, cei de pe Pământ, se spune că „sunt fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu" (Apoc. 14:5). Iar despre Isus, spre cinstea Sa veșnică, se spune că El poate „să vă facă să vă înfățișați fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale" (Iuda 24). Nu vei putea să apreciezi niciodată pe deplin valoarea sângelui Mântuitorului, fiindcă el curăță de orice păcat.

28 NOIEMBRIE

„EU TOT MĂ VOI ÎNCREDE
ÎN EL" (IOV 13:15, LIT. KJV).

El va fi mântuirea mea, căci este Creatorul și Răscumpărătorul meu. Fie în viață, fie în moarte, Domnul este vrednic de încrederea mea și a ta. Și nu ai putea face ceva mai bun. Ba chiar a te încrede în Domnul Isus Hristos este cel mai bun lucru pe care îl poți face. Dar dacă El mar lipsi de averea mea, dacă mi-ar lua copiii, dacă mi-ar

lua sănătatea, m-ar despărți de prieteni și Și-ar ascunde fața de mine? Eu tot mă voi încrede în El! Mai mult, chiar dacă ar părea că stă deasupra mea asemenea unui călău, cu sabia ridicată, gata să dea lovitura fatală, eu tot mă voi încrede în El. Eu am Cuvântul Lui, iar El nu-l poate nega și nu-l va schimba. El este credincios și nespus de bun. El nu-Și va întoarce niciodată fața de la privirea rugătoare a copilului Său îndurerat. El nu va refuza niciodată să-Și onoreze făgăduința atunci când aceasta este invocată înaintea tronului Său de har. Încrede-te în El, fiindcă El doar îți încearcă credința, îți adâncește încrederea și pune temelia fericirii tale viitoare. Încrede-te în El, și într-o zi Îi vei mulțumi pentru încercarea prin care treci acum. Încrede-te în El și, după ce te va încerca, vei ieși ca aurul curat. Chiar dacă Satana te ispitește, chiar dacă firea păcătoasă se răscoală în tine, chiar dacă lumea te privește cu dezaprobare și chiar dacă prietenii creștini se poartă cu tine fără bunătate, chiar dacă toate par să fie împotriva ta, tu să spui în continuare: „Eu tot mă voi încrede în El!”

29 NOIEMBRIE

„CINE DISPREȚUIEȘTE ZIUA
ÎNCEPUTURILOR SLABE?” (ZAH. 4:10).

Lucrarea harului în viața unor oameni abia dacă poate

fi observată. Credința lor este atât de firavă, cunoașterea lor atât de mică, dragostea atât de firavă, iar rezervele lor atât de mari. Ei nu-și pot deschide inima înaintea nimănui, fiind ținuți într-o robie aproape neîntreruptă. Și totuși, ei sunt ai Domnului. Ei au suficientă lumină ca să vadă deșertăciunea lumii, urâțenia păcatului și valoarea lui Hristos. Ei tânjesc să se bucure de dragostea Lui și, mai presus de orice, doresc să aibă parte de El.

Poate că ei nu îndrăznesc să spună că Îl iubesc, dar își doresc din toată inima să Îl iubească. Ei au multe temeri și puține bucurii. Ei spun că nu se roagă, dar, în realitate, nu ar putea trăi fără să vină înaintea tronului de har. În ochii lor, nimic nu se poate compara cu unirea cu Hristos și nimeni nu este atât de fericit ca poporul Domnului. De fapt, ei simt că ar da lumea întreagă ca să fie asemenea acestui popor.

Aceasta este „ziua începuturilor slabe" – începuturile firave ale harului, lucrurile care însoțesc mântuirea, asemenea ghindei din care va crește un stejar măreț. Iubit cititor, nu disprețui ziua începuturilor slabe! Dumnezeu nu o disprețuiește, Isus nu o disprețuiește, și nici tu n-ar trebui s-o disprețuiești.

30 NOIEMBRIE

„SMERENIA MERGE ÎNAINTEA SLAVEI" (PROV. 18:12B).

„Înainte de pieire, inima omului se îngâmfă" (v. 12a). Dumnezeu Se împotrivește celor mândri, dar celor smeriți le dă har. Domnul ne smerește întotdeauna înainte de a ne înălța. El ne dezbracă înainte de a ne îmbrăca în haina cea mai bună. El ne golește înainte de a ne umple cu harul Său. Trebuie să ne așezăm pe grămada de gunoi înainte de a fi ridicați ca să ședem alături de prinții poporului Său. El îi întărește pe cei slabi, îi hrănește pe cei săraci, îi îndreptățește pe cei condamnați, îi primește pe cei fără adăpost și îi încununează cu slavă pe cei cu totul nevrednici. Trebuie să ajungem să fim nimic în ochii noștri dacă vrem să moștenim toate lucrurile. Trebuie să fim cu totul goliți de noi înșine dacă vrem să fim umpluți de toată plinătatea lui Dumnezeu. El le dă har celor smeriți. Iosif trebuie să zacă în temniță înainte de a fi așezat pe al doilea tron al Egiptului. David trebuie să fie vânat prin munți asemenea potârnichii înainte de a fi ridicat pe tronul lui Israel. Pavel trebuie să fie un biet păcătos orb înainte de a deveni marele apostol. Acesta este planul lui Dumnezeu. Cei neprihăniți, care acum sunt socotiți lepădătura tuturor, sunt rânduiți să strălucească precum

soarele în Împărăția Tatălui lor. Iubit cititor, nu te teme să te smerești. Cu cât cobori mai adânc în smerenie, cu atât te vei ridica mai sus în slavă; cu cât pocăința ta este mai adâncă, cu atât bucuriile tale vor fi mai dulci.

Roua de seară

DECEMBRIE

1 DECEMBRIE

„HAR, CA SĂ FIM AJUTAȚI LA
VREME DE NEVOIE" (EVREI 4:16).

Harul – ce cuvânt fermecător, ce melodie dulce pentru suflet! Cuvântul *har* cuprinde în el înțelepciunea și puterea de care avem nevoie pentru a ne purta drept în orice împrejurare. Noi avem nevoie de har în fiecare zi a vieții. Există însă momente când avem nevoie de el într-un fel cu totul aparte: în prosperitate, ca să nu devenim mândri și încrezuți; în necaz, ca să nu ne plângem și să nu cădem în deznădejde; în ispită, ca să fim păziți de capcanele ei; iar în ceasul morții, ca să putem muri spre slava Domnului. Iar harul vine de la Domnul. Există un tron rânduit de pe care harul este dăruit și împărțit, și îl putem primi ca răspuns la rugăciune. „Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie" (Evrei 4:16). Să nu încercăm să facem nimic prin propria noastră putere și să nu ne închipuim că putem reuși ceva numai prin înțelepciunea proprie, omenească. Să trăim cu o conștientizare profundă a nevoii noastre de har, a dorinței lui Dumnezeu de a ni-l dărui și a binecuvântărilor nenumărate care decurg din har. Să

ne apropiem astfel de tronul de har, invocându-l în Numele lui Isus. O, Doamne, dă-mi har ca să fiu ocrotit în sănătate, ca să am parte de mângâiere în boală și, mai presus de orice, ca să mă faci biruitor în ceasul morții!

2 DECEMBRIE

„AM ÎNCREDERE ÎN DUMNEZEU" (F.A. 27:25).

„Avram L-a crezut pe Domnul, și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire" (Gen. 15:6). Avraam avea 75 de ani când a crezut, dar oricare ar fi vârsta, cel mai rațional lucru din lume este să-L credem pe Dumnezeu, și totuși, uneori, tocmai acest lucru ne vine cel mai greu. El ne-a vorbit în cei mai clari și mai simpli termeni, și Și-a pecetluit și confirmat făgăduințele cu sângele scumpului Său Fiu. El I-a făcut pe toți sfinții Săi martori ai credincioșiei Sale și, cu toate acestea, noi nu-L credem nici pe jumătate cât ar trebui. Nu ne îndoim în sens absolut de adevărul făgăduințelor Sale sau de credincioșia Lui, însă punem la îndoială faptul că ele ni se aplică nouă personal. Dar El a descris natura noastră și ne-a dat exemple de oameni care seamănă mult cu noi. Dar necredința este atât de puternică, Satana atât de înșelător, iar lucrurile vremii au o influență atât de mare, încât nu-L mai credem pe Dumnezeu. Fie ca El să ne convingă profund de

păcatul necredinței, să ne smerească înaintea tronului Său și să trimită pe Duhul Sfânt pentru a ne crește credința în inimă. Iubit cititor, atunci când citești sau auzi făgăduințele Lui prețioase, îți spui oare: „Este adevărat; Dumnezeu va împlini aceasta. El va face ca făgăduința să se împlinească în viața mea. De aceea, nu-mi va lipsi nimic. Nu mă voi teme. Mă voi încrede numai în Cuvântul Său, mă voi bizui pe puterea Lui, voi stărui în rugăciune înaintea tronului Său și voi aștepta împlinirea făgăduințelor la vremea și în felul alese de El"? Așa ar trebui să vorbească inimile noastre. Dar, vai, cât de puțini dintre noi vorbesc astfel!

3 DECEMBRIE

„TU NE-AI ÎNCERCAT, DUMNEZEULE" (PS. 66:10).

„Ne-ai trecut prin cuptorul cu foc, ca argintul... dar Tu ne-ai scos și ne-ai dat belșug" (v. 10-12). Mărturisirea de credință a fiecărui om va fi încercată, iar principiile fiecăruia vor fi testate. Este ușor să vorbim despre credință, dar nu este ușor să o trăim în practică. Este ușor să ne lăudăm cu ceea ce vom face în anumite împrejurări, însă tocmai împrejurările respective ne pun la încercare. Cei care se laudă prea mult eșuează întotdeauna. Un duh mândru

merge înaintea căderii. Noi nu suntem niciodată în siguranță dacă nu renunțăm la propria putere și nu ne bizuim pe Cuvântul credincios al lui Dumnezeu. Noaptea întunecată, vrăjmașul înverșunat, focul și apa, necazurile numeroase – toate ne vor încerca. Mulți par să pornească bine, dar, atunci când sunt încercați, se dovedește că nu au în ei rădăcina adevăratei credințe; în vremea încercării, ei se îndepărtează.

Mulți creștini tineri, în înflăcărarea dragostei lor, îi privesc cu admirație pe credincioșii mai maturi; dar, când sunt încercați, nu se dovedesc mai statornici decât aceștia. Noi nu ne cunoaștem cu adevărat decât în măsura în care Dumnezeu ne descoperă cine suntem, căci inima este nespus de înșelătoare și dureros de neputincioasă.

Prin învățăturile Duhului Sfânt, prin îngăduirea ispitelor Satanei și prin căile tainice ale providenței Domnului, El ne încearcă și ne arată ce valoare are pretenția noastră de credință. El spune: „Îi voi topi în cuptor și îi voi încerca... treimea aceasta din urmă o voi pune în foc, și o voi curăți" (Ier. 9:7; Zah. 13:9).

Dar finalul încercării este un loc îmbelșugat.

4 DECEMBRIE

„RODUL LUI ESTE DULCE PENTRU CERUL GURII MELE" (CÂNT. 2:3).

„Dragostea era steagul fluturat peste mine" (Cânt. 2:4). Domnul nostru Isus este nespus de minunat. Perfecțiunile Persoanei Sale trec dincolo de puterea oricărei descrieri. Toate imaginile frumoase pe care natura ni le poate oferi sunt folosite pentru a ni-L înfățișa. Dar, pentru a-L vedea și a ne bucura de El, avem nevoie de o percepție spirituală. Oricine vede slava Lui se îndreaptă spre plinătatea Lui, primește ceea ce El dăruiește și se bucură de darurile Sale. Aici, El este asemănat cu un măr între pomii pădurii, oferind umbră răcoritoare și hrană delicioasă. „Rodul lui este dulce pentru cerul gurii mele". Rodul Lui cuprinde făgăduințele pe care El le-a făcut, iertarea pe care El o dăruiește, împăcarea pe care El a înfăptuit-o, pacea pe care El o dă, părtășia pe care El o are cu poporul Său, asigurările dragostei Sale, bucuriile Duhului Sfânt, nădejdea vieții veșnice, apropierea de prezența lui Dumnezeu și pregustările prețioase ale slavei pe care El ni le trimite. Adăpostit de furtuni, ocrotit de vrăjmași, ferit de soarele arzător și hrănit cu roadele mântuirii, credinciosul este fericit, iar Mântuitorul îi este prețios în suflet. Și, în timp ce roadele

lui Isus îi sunt dulci, păcatul îi este amar. El nu mai găsește plăcere în nebuniile, distracțiile deșarte și plăcerile păcătoase ale lumii. Hrănește-te din rodul lui Hristos!

5 DECEMBRIE

„DE MULT A GĂSIT DUMNEZEU PLĂCERE
ÎN CE FACI TU ACUM" (ECL. 9:7).

„Hainele să-ți fie albe, în orice vreme" (Ecl. 9:8). În curând va veni ziua când cei răscumpărați ai Domnului vor sta înaintea tronului lui Dumnezeu, îmbrăcați în haine albe, spălați în sângele Mielului și primiți de Dumnezeu. El nu ne primește faptele câtă vreme suntem vrăjmași declarați ai Săi, căci aceasta ar însemna să primească faptele unui răzvrătit, ale unui trădător, ale unuia care se află în dușmănie cu El. Dumnezeu ne primește după ce Îl primim pe Fiul Său. În Evanghelie, Isus ne este prezentat ca darul fără plată al lui Dumnezeu, ca Mântuitor potrivit stării noastre și ca o binecuvântare care cuprinde tot ceea ce avem nevoie. În general, oamenii resping acest dar, îl țin departe de ei și îl tratează cu dispreț. Și noi am făcut odinioară așa ceva. Dar, când Duhul Sfânt ne-a trezit sufletele, ne-a iluminat mintea și a lucrat credința în inimile noastre, L-am primit pe Isus cu bucurie. După ce L-am primit pe Hristos de la Dumnezeu, și noi suntem

primiți de Dumnezeu prin Hristos. Suntem acceptați în El și avem dreptul la toate binecuvântările spirituale prin El. Dumnezeu primește acum faptele noastre, oricât de slabe, imperfecte și lipsite de valoare ar fi, pentru că sunt faptele unui copil iubit, eforturile unui prieten firav și slujirile unui supus loial. Paharul cu apă rece, dorința de a face sau de a dărui atunci când nu avem puterea, sunt primite și puse în contul nostru.

6 DECEMBRIE

„EU SUNT ALFA ȘI OMEGA, ÎNCEPUTUL ȘI SFÂRȘITUL... CEL ATOTPUTERNIC" (APOC. 1:8).

Aceasta este mărturia Mântuitorului despre propria Sa demnitate și slavă. El ia prima și ultima literă a alfabetului grecesc, care le cuprind între ele pe toate celelalte, și spune: „Eu sunt Alfa și Omega". Aceste litere formează cuvinte care ne descoperă și ne transmit mesajul de la Dumnezeu: Isus este Mesagerul credincios al lui Dumnezeu. Prin El sunt aduse la lumină natura și perfecțiunile lui Dumnezeu. Aceste litere cuprind tot ceea ce este necesar pentru o comunicare inteligibilă a Evangheliei. Domnul Isus Hristos este Cel întru totul suficient. El are în Sine mântuirea, mângâierea și glorificarea. În El se cuprind toată înțelepciunea și cunoașterea, toată

valoarea și bogăția, tot timpul și toată veșnicia. El este izvorul și ținta mântuirii. Mântuirea vine de la El, iar El este centrul în jurul căruia se desfășoară totul. El este toate acestea pentru că este Dumnezeu. El este divin prin însăși natura Sa și veșnic. În El se cuprinde tot ceea ce este măreț, bun și glorios; de aceea, credincioșii nu obosesc niciodată să audă despre El sau să-I cânte laudele. În Hristos vor găsi păcătoșii tot ceea ce le este necesar. Ce dulce este acest Nume al lui Isus! Noi îl citim de patru ori în cartea Apocalipsa și, de aceea, ar trebui să medităm adesea la El și să tragem folos din această meditație.

7 DECEMBRIE

„TOATE ACESTEA PE MINE MĂ LOVESC" (GEN. 42:36).

„Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?" (Rom. 8:31). Răspunsul este: nimeni și nimic nu poate fi cu adevărat împotriva noastră. În viață vor exista pierderi, poveri, despărțiri dureroase, prigoniri, necazuri și boli. Dar sunt oare acestea împotriva ta? Niciodată! Ele nu sunt împotriva ta decât dacă te conduc spre păcat, te alipesc de această lume, îți îndepărtează mintea de Dumnezeu și te împiedică să fii folositor lui Dumnezeu în vremea și generația ta. Ele nu pot fi împotriva ta dacă te desprind de lucrurile pământești, dacă te

conduc la Dumnezeu, dacă Îl fac pe Mântuitor mai scump pentru tine, dacă îi dau mai multă prețuire Bibliei și dacă te fac să tânjești după căminul ceresc.

Nu uita niciodată că aceste lucruri au venit prin providența plină de har a lui Dumnezeu și că Tatăl tău ceresc le-a trimis spre binele tău. Încetează să te plângi, căci plângerea izvorăște din necunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu, din uitarea numeroaselor îndurări și binecuvântări primite, din necredință sau dintr-o atitudine rea! Aceasta pune sub semnul întrebării dragostea, grija și bunătatea Dumnezeului tău.

Aceste lucruri sunt dureroase, grele și tulburătoare, dar sunt rânduite spre binele tău. Chiar și în timp ce te plângi, ele lucrează, sub călăuzirea divină, spre binele tău prezent și spre fericirea ta veșnică.

8 DECEMBRIE

„DUMNEZEULE, NOI TE CUNOAȘTEM" (OSEA 8:2).

„Să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui" (Fil. 3:10). Pentru apostolul Pavel, nimic nu era mai prețios decât „să-L cunoască pe Dumnezeu". Iar pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu, trebuie să fim învățați de Dumnezeu. Noi Îl putem cunoaște numai cunoscându-L pe Isus, fiindcă

numai El ni L-a descoperit. A-L cunoaște așa cum El Se descoperă prin Legea încălcată de noi ne umple de teamă și neliniște, căci acolo învățăm despre dreptatea, sfințenia, mânia, groaza, puterea, măreția și gelozia lui Dumnezeu. Dar a-L cunoaște așa cum El ni Se descoperă în Evanghelie, făcut cunoscut prin Isus, Mântuitorul nostru, ne umple de bucurie și pace. Acolo vedem mila și compasiunea Lui, dragostea și harul Său, puterea și îndurarea Sa, bunătatea și îngăduința Sa, prietenia și generozitatea Sa, și toate lucrând spre binele nostru.

Dacă Îl cunoaștem pe Dumnezeu, ne vom încrede în Cuvântul Său, vom iubi perfecțiunile Sale, vom împlini poruncile Sale, ne vom alipi de poporul Său, ne vom apropia adesea de tronul Său de har și ne vom bucura să-I facem voia. A-L cunoaște pe Dumnezeu înseamnă să fii cu adevărat înțelept și să ai viața veșnică, căci Isus a spus: „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17:3).

Cunoașterea lui Dumnezeu vine din citirea Cuvântului Său, din studierea lucrărilor Sale și din învățătura Duhului Sfânt. Putem spune în această seară: „Dumnezeul meu, Te cunosc și Te iubesc”?

9 DECEMBRIE

„DARUL FĂRĂ PLATĂ AL LUI DUMNEZEU
ESTE VIAȚA VEȘNICĂ" (ROM. 6:23).

„Această viață este în Fiul Său. Cine Îl are pe Fiul, are viața" (1 Ioan 5:11-12). Dar cine nu-L are pe Fiul lui Dumnezeu, nu are viața. Noi merităm numai moartea veșnică, căci aceasta este sentința Legii care atârnă deasupra capetelor noastre. Dar Dumnezeu ne-a dăruit viața veșnică, iar această viață este în Fiul Său, Isus Hristos. În El avem făgăduința unei vieți noi, eliberate pentru totdeauna de păcat, întristare, boală, durere și moarte. În El avem viața veșnică, adică bucuria sfințeniei, cinstei, păcii, desfătării și deplinei împliniri, trăind în prezența lui Dumnezeu. Viața veșnică este dăruită fără plată, ca expresie a dragostei lui Iehova față de noi și ca dovadă a harului Său suveran și uimitor față de neamul omenesc decăzut. Când îngerii au păcătuit, ei au fost aruncați în Iad. Când omul a păcătuit, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatul lor. Isus a luat locul nostru și a plătit pedeapsa pentru păcatul nostru. Păcătoșii care cred sunt iertați fără plată și primesc de la Dumnezeu o viață nouă. Isus spune: „Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri, și nimeni nu le va smulge din mâna

Mea. Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți; și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu" (Ioan 10:28-29). Aleluia! Viața veșnică este darul lui Dumnezeu.

10 DECEMBRIE

„ISUS HRISTOS, CARE ESTE
DOMNUL TUTUROR" (F.A. 10:36).

„Fericitul și singurul Stăpânitor, Împăratul împăraților și Domnul domnilor" (1 Tim. 6:15). Domnul nostru Isus domnește cu autoritate supremă peste tot. El are toată puterea în Cer și pe Pământ, și lucrează după voia Sa irezistibilă. Toate făpturile create se află sub domnia Sa și trebuie să I se supună spre împlinirea planului Său veșnic. El revendică dreptul asupra tuturor lucrurilor pentru că este Creatorul lor și domnește peste toate ca Mijlocitor. El le poruncește tuturor să-I împlinească voia și, de aceea, este vrednic de cea mai înaltă laudă din partea noastră. Toți oamenii ar trebui să-L cinstească pe Fiul așa cum Îl cinstesc pe Tatăl, căci nu putem merge nicăieri și să spunem că „Isus nu domnește aici". Nu putem pune mâna pe niciun lucru și să afirmăm: „Isus nu are niciun drept asupra acestui lucru". Nu putem arăta spre niciun eveniment și să spunem: „Isus nu va îndrepta lucrurile după

voia Sa". El cunoaște totul și Își revendică dreptul asupra tuturor lucrurilor pe care le cunoaște. El cârmuiește peste tot ceea ce Îi aparține și folosește spre slava Sa tot ceea ce se află sub stăpânirea Sa. Totul se află la porunca Lui: peștii mării, păsările cerului, fiarele câmpului, îngerii de sus, chiar și diavolul și oștirea lui, sufletele din Iad, sfinții glorificați în Cer, păcătoșii și sfinții de pe Pământ. El este Domnul tuturor. El stă la dreapta lui Dumnezeu în Cer, mai presus de orice domnie, stăpânire, putere și autoritate, și de orice nume care poate fi numit, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor.

11 DECEMBRIE

„LUMINA ADEVĂRATĂ STRĂLUCEȘTE ACUM" (1 IOAN 2:8, LIT. KJV).

Isus este Lumina lumii. Fără El, omul nu are lumină. Anglia a fost cândva învăluită în întunericul păgânismului, dar acesta a fost risipit prin răspândirea Evangheliei. Apoi țara a ajuns sub asuprirea Romei, până ce Dumnezeu a trimis Reforma. Astăzi, norii întunecați ai superstiției și ai închinării la icoane se strâng din nou deasupra Angliei și Europei – și a lumii întregi – dar lumina lui Dumnezeu continuă să strălucească. Ea luminează din Biblie, Cuvântul scris, și de la amvoanele predicatorilor

credincioși din întreaga țară. Lumina strălucește și pătrunde în inimile noastre, descoperindu-ne adevărata stare spirituală. Prin aceeași lumină înțelegem care este calea vieții și a mântuirii, care este izvorul bucuriei autentice și principiul ascultării de Dumnezeu, Tatăl nostru. Ea strălucește acum în jurul nostru, puternic, limpede și constant. Lumina ne descoperă harul fără plată al lui Dumnezeu, ne ajută să umblăm zilnic mângâiați de Scriptură, să slujim cu bucurie sub călăuzirea Lui și să luptăm cu încredere în luptele Domnului. Strălucește oare lumina adevărată și pentru tine? Atunci să fim recunoscători că nu mai suntem asemenea mulțimilor care încă zac în întuneric, în umbra morții. Să folosim bine prilejul pe care ni-l oferă Evanghelia, umblând în lumină, după cum Dumnezeu este în lumină, și trăind în părtășie zilnică cu El. Să răspândim lumina în toate direcțiile, pentru ca sufletele rătăcite în întuneric să fugă de beznă și să vină la lumina lui Dumnezeu.

12 DECEMBRIE

„N-AM EU DESTULĂ PUTERE
CA SĂ IZBĂVESC?" (ISAIA 50:2).

„Este mâna Mea prea scurtă ca să răscumpere?" (v. 2). Aceste întrebări sunt adresate necredinței, poate chiar

necredinței tale. Dacă Dumnezeu poate izbăvi și a făgăduit că va izbăvi, de ce să avem atunci astfel de temeri, această tristețe și această nedumerire? Privește dificultatea ta în ochi, cerceteaz-o pe toate părțile și, după ce ai făcut asta, răspunde la întrebarea Domnului tău: „N-am Eu destulă putere ca să izbăvesc?" Poți aplica această întrebare la păcat: la vinovăția, puterea și consecințele lui. O poți aplica la Satana: la răutatea, viclenia și împotrivirea hotărâtă pe care el o manifestă față de tine. O poți aplica la lume: la capcanele ei, la prigoana din partea ei și la amăgirile ei. O poți aplica la orice împrejurare în care te-ai putea afla.

Nu te poate izbăvi Dumnezeul tău? I S-a scurtat brațul, ca să nu poată mântui? Sau I S-a îngreunat auzul, așa încât să nu poată auzi? Dacă nu, de ce te îndoiești? De ce ești mâhnit, suflete? Nădăjduiește în Dumnezeu, căci Îl vei lăuda din nou.

Nu-L mai întrista prin necredința ta, ci încrede-te în Cuvântul Său. Cheamă Numele Lui, privește spre El, și Domnul îți va arăta că are puterea să izbăvească. El Își va folosi puterea în favoarea ta. El spune: „Cheamă-Mă în ziua necazului, și Eu te voi izbăvi, iar tu Mă vei proslăvi!" (Ps. 50:15).

13 DECEMBRIE

„MÂNIA MEA S-A ABĂTUT DE LA EI!" (OSEA 14:4).

„Le voi vindeca vătămarea adusă de neascultarea lor, îi voi iubi cu adevărat!" (v. 14a). Israel se întorcea la Dumnezeul mântuirii lor, iar Domnul nu mai era mânios pe ei. Dumnezeu Se mânie în fiecare zi pe cei răi. Mânia Lui față de ei este o mânie justițiară, stârnită de păcatul lor, și este înfricoșătoare. Ea s-a arătat la potop și, într-un fel chiar mai clar, în Ghetsimani și la Calvar. Iadul este manifestarea veșnică a mâniei drepte a lui Dumnezeu împotriva păcatului. Dar Dumnezeu Se mânie uneori și pe copiii Săi, deși mânia Lui față de ei este părintească, stârnită de purtarea lor. El Se mânie pentru că îi iubește. Dragostea Sa pentru ei Îi stârnește nemulțumirea față de purtarea lor. Iar El Își arată dezaprobarea prin suferințe, privațiuni și necazuri. Dar mânia Sa părintească durează doar o clipă. El Își disciplinează copilul și Se mânie din pricina încăpățânării acestuia, dar de îndată ce copilul se pocăiește, își deplânge păcatul la picioarele Sale, îl mărturisește, cere îndurarea Lui și se sprijină pe ispășire, încruntarea se schimbă în zâmbet, iar Dumnezeu îi spune cu bunătate: „Mânia Mea s-a abătut de la el. Îl voi readuce pe cel rătăcit în locul, privilegiile și cinstea

de care s-a bucurat anterior. Îl voi iubi ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, iar păcatul lui va mai fi amintit doar de el". Ce gând dulce cu care să ne culcăm în această seară: „Mânia lui Dumnezeu s-a abătut de la mine și El mă iubește".

14 DECEMBRIE

„EL FACE CE VREA... NIMENI NU POATE SĂ STEA ÎMPOTRIVA MÂINII LUI, NICI SĂ-I ZICĂ: ‚CE FACI?'" (DAN. 4:35).

Puterea Dumnezeului nostru este de nepătruns, iar voia Lui este infinită și desăvârșită. Prin ea, El domnește peste toate evenimentele de pretutindeni. Ceea ce Dumnezeu voiește, aceea și înfăptuiește. Ceea ce Dumnezeu ne cere, ne arată ceea ce El aprobă. Ceea ce El împlinește prin puterea și providența Sa ne arată ce trebuie făcut. Ochiul Său este pretutindeni, iar mâna Lui este implicată în fiecare eveniment. Proslăvirea Lui este scopul pe care Îl are neîncetat înaintea ochilor Săi. El Și-a legat atât de strâns poporul de Sine, încât ceea ce Îl proslăvește pe El le aduce lor binecuvântare, iar ceea ce le face lor bine, Îi aduce slavă Numelui Său preasfânt. Dumnezeu Își duce la îndeplinire planul, Își săvârșește lucrarea și Își împlinește scopurile în liniște, neîncetat și cu siguranță, în

mijlocul agitației, confuziei și împotrivirii oamenilor. Voia Lui este lege. Ea este cea mai înaltă regulă a dreptății. Dacă ar putea fi împiedicată în practică, ce ar rezulta ar fi doar dezordine, nenorocire și suferință. Dar voia lui Dumnezeu este unită cu atotputernicia. Tot ceea ce El voiește este împlinit cu ușurință și certitudine prin puterea Sa. Pentru El, toți locuitorii Pământului sunt ca o nimica toată. El face totul după voia Sa atât în oștirea Cerului, cât și printre locuitorii Pământului. Nimeni nu-I poate opri mâna și nimeni nu-I poate spune: „Ce faci?"

15 DECEMBRIE

„MĂ VEI CHEMA: ‚TATĂ!'" (IER. 3:19).

„Ați primit Duhul înfierii, care ne face să strigăm: ‚Ava! adică: Tată!'" (Rom. 8:15, lit. KJV). Prin această nouă relație, Dumnezeu ne iubește ca un tată și dorește să recunoaștem această legătură părintească atunci când venim înaintea Lui. Un tată face lucruri pe care nimeni altcineva nu le-ar face. El iartă purtarea cea mai josnică, îl iubește pe copilul cel mai puțin atrăgător, îl primește pe fiul risipitor cel mai nerecunoscător, oferă cele mai costisitoare daruri și manifestă cea mai mare răbdare. Tot astfel, Dumnezeul nostru și Tatăl ceresc are milă de noi, ne iartă, ne poartă de grijă, ne iubește, ne recunoaște

ca ai Săi și Se bucură să ne facă bine. Să insistăm pe această perspectivă plină de dulceață asupra Celui Atotputernic. Să ne rugăm Lui ca unui tată. Să slujim pentru El ca pentru un tată. Să nădăjduim în El ca într-un tată. Să ne încredem în El ca într-un tată. Să-L iubim pe Dumnezeu ca pe un tată. Să vorbim despre El ca despre un tată. Să ne punem încrederea în El ca într-un tată. Să căutăm Duhul înfierii, care să mărturisească împreună cu duhul nostru că suntem copiii lui Dumnezeu, care să ne facă inimile să strige, „Ava, Tată!", și care să ne dea puterea de a-L numi Tată fără teamă și fără șovăire. O, câtă tristețe ar putea fi evitată și câtă mângâiere și pace ar putea fi aduse în sufletele noastre dacă am trăi mereu cu certitudinea că Dumnezeu este Tatăl nostru!

16 DECEMBRIE

„OMUL NU-ȘI CUNOAȘTE NICI MĂCAR CEASUL" (ECL. 9:12).

„Tot așa sunt prinși și fiii oamenilor în vremea nenorocirii" (v. 12a). Noi nu știm ce poate aduce ziua de mâine. Viitorul ne este necunoscut, fiind ascuns în spatele unui nor întunecat, așa că nu știm ce ne așteaptă. Noi nu cunoaștem când va veni vremea încercării, când vor fi în-

cercate harurile, puterea și hotărârea noastră. Nu cunoaștem vremea când vine ispita, când Satana ne-ar putea ataca și și-ar putea încerca puterea împotriva noastră. Nu cunoaștem vremea primejdiei, când putem fi la un singur pas de o cădere gravă, iar vrăjmașii noștri stau gata să triumfe asupra noastră.

Noi nu cunoaștem nici vremea morții noastre, ea fiind hotărâtă și poate fi foarte aproape. Acest adevăr ar trebui să ne învețe smerenia, ca să nu ne mândrim, ci să nădăjduim cu smerenie în Dumnezeul nostru. Ar trebui ca aceasta să ne facă înțelepți și prudenți, ca să nu ne îngâmfăm, ci să ne temem. Ar trebui să ne îndemne la împlinirea datoriei, să lucrăm cât este ziuă, fiindcă vine noaptea, când lucrarea noastră va înceta. Ar trebui să ne conducă la rugăciune, ca să nu cădem în ispită.

Să ne rugăm întotdeauna, cu orice fel de rugăciuni și cereri, prin Duhul. Aceste gânduri ar trebui să ne ferească de nepăsare și de încrederea în noi înșine.

Să luăm însă aminte că vrăjmașii noștri sunt vigilenți, capcanele sunt întinse la picioarele noastre, Domnul nostru vine în curând, iar ceasul morții poate fi chiar lângă noi.

17 DECEMBRIE

„ÎI VEI PUNE NUMELE ISUS, PENTRU CĂ EL VA MÂNTUI PE POPORUL LUI DE PĂCATELE SALE" (MATEI 1:21).

Acesta este sensul Numelui „Isus", singurul Mântuitor trimis de Dumnezeu. El merită acest Nume, căci acesta a fost singurul Lui scop când a venit pe Pământ. El a împlinit Legea pentru noi, a fost făcut blestem și a ispășit păcatele noastre, mântuindu-ne. El trăiește acum în Cer și mijlocește pentru noi. El poate mântui orice fel de om, și îi va mântui pe toți cei ce vin la El prin credință, care se apropie de Dumnezeu prin El. El a mântuit deja nenumărate suflete și va mântui multe altele. El mântuiește fără plată, printr-un act al harului. El mântuiește pe deplin, eliberându-ne din orice rău și călăuzindu-ne spre orice bine. El mântuiește pe veci, ducând lucrarea Sa la capăt și plasându-Și poporul dincolo de orice risc de a pieri. El mântuiește în deplină armonie cu toate perfecțiunile naturii lui Dumnezeu. El mântuiește fără să încalce vreun principiu al domniei divine, și face asta spre slava Sa, în ascultare de voia Tatălui Său și din dragoste curată pentru poporul Său căzut în păcat. Suflete, numește-L Isus, căci El te-a mântuit! Spune-le tuturor celor din jur că El este Isus și că îi poate mântui și pe ei. El este

singurul Mântuitor, Cel atotsuficient și atotputernic. El mântuiește chiar dacă tot Iadul I s-ar împotrivi; chiar dacă unii sunt nerecunoscători; chiar dacă cei pe care îi mântuiește se îndoiesc de El și nu se încred în El pe deplin. El este înălțat acum la dreapta lui Dumnezeu, pentru a-Și continua lucrarea de mântuire ca Apărător și Mijlocitor al nostru.

18 DECEMBRIE

„POPOR SFÂNT, RĂSCUMPĂRAȚI
AI DOMNULUI" (ISAIA 62:12).

Așa este poporul lui Dumnezeu. El îi convinge de păcat și le întoarce inimile împotriva păcatului, astfel că aceia ce sunt mântuiți renunță la practicarea lui. Dumnezeu i-a ales ca să fie sfinți; Isus S-a dat pe Sine pentru ei ca să-i facă sfinți; iar Duhul Sfânt vine să locuiască în ei, pentru a-i pregăti să ia parte la moștenirea sfinților în lumină. Sfințenia devine țelul și desfătarea lor. Ei suspină după ea, o caută și se străduiesc să o practice. Odinioară erau necurați, dar acum, odată spălați în sângele Mielului, sunt sfințiți. Ei sunt îndreptățiți în Numele Domnului Isus și prin Duhul lui Dumnezeu, iar aceasta stă la temelia sfințirii. Dacă un om este îndreptățit, el va fi și sfințit, căci numai prin sfințire își dovedește el îndreptățirea.

Este zadarnic să vorbim despre iertarea păcatului dacă acesta nu este învins. Omul care trăiește în păcat nu este nici neprihănit, nici sfânt; el nu oferă nicio dovadă că este părtaș lui Isus sau Duhului Sfânt. Toți cei sfinți își recunosc propria lipsă de sfințenie, se întristează din pricina acestei stări, se roagă să fie eliberați de ea, luptă împotriva ei și tânjesc să fie cu totul eliberați de orice lucru care îi întinează. Aceștia sunt sfinții, poporul răscumpărat de Domnul. Drag cititor, tu ești sfânt în Domnul?

19 DECEMBRIE

„ROB AL LUI HRISTOS" (1 COR. 7:22).

„Nu vă faceți dar robi oamenilor" (1 Cor. 7:23). Pentru că a fost răscumpărat cu un preț – sângele prețios al lui Hristos – fiecare creștin este slujitorul lui Hristos Domnul. Poruncile Evangheliei sunt regula după care creștinul trăiește și pe care se bucură să o împlinească. El s-a angajat să facă voia lui Dumnezeu din inimă. Cel care nu este dispus să-I slujească lui Hristos nu are nicio dovadă că Îi aparține. Creștinul a fost răscumpărat cu un preț mare pentru a deveni slujitor. El a fost întors la Dumnezeu ca să-și dedice puterile Domnului. Să ne întrebăm, așadar, în această seară: Este Isus Domnul nostru? Îl privim astfel? Căutăm să-I cunoaștem voia în tot

ceea ce facem? Ne purtăm ca și cum ne-am afla sub privirea Lui? Ne întrebăm adesea dacă orice facem este plăcut Domnului nostru? Așteptăm de la El cele necesare, poruncile și răsplata noastră, asemenea unor slujitori loiali? Fie ca Duhul Sfânt să-mi întipărească zilnic aceste gânduri în minte, fiindcă sunt robul lui Hristos. El este Domnul meu înțelept, sfânt și generos. Principala mea preocupare este să-I fiu plăcut. Cel mai înalt țel al meu este să capăt aprobarea Sa. Lumea nu are niciun drept asupra mea, nici Satana, iar firea pământească nu va fi lăsată să domnească peste mine. Iubit cititor, I-ai slujit astăzi lui Isus? Ai cercetat Cuvântul Său? Umbli înaintea Lui în neprihănire?

20 DECEMBRIE

„DACĂ ESTE CINEVA ÎN HRISTOS, ESTE O FĂPTURĂ NOUĂ. CELE VECHI S-AU DUS: IATĂ CĂ TOATE LUCRURILE S-AU FĂCUT NOI" (2 COR. 5:17).

Creștinul, ca om născut din nou, umblă într-o viață nouă, în Hristos, Mântuitorul lui. Aceasta este trăirea creștinului aflat la începutul drumului și este experiența fiecărui creștin. El are o viață nouă, o viață spirituală. El se hrănește cu o hrană nouă: pâinea care s-a coborât din Cer. El se preocupă de lucruri noi, care sunt sfinte, nu

lumești. El acționează dintr-o motivație nouă și urmărește un scop nou: slava lui Dumnezeu. El se alătură unei comunități noi, anume biserica lui Dumnezeu. Toate lucrurile devin noi pentru el. Creștinul este introdus într-un Paradis nou: pacea și împăcarea cu Dumnezeu. El se află sub un legământ nou, al harului, nu al faptelor. El ia parte la o relație nouă: Dumnezeu este Tatăl lui, îngerii sunt slujitorii săi, Hristos este Fratele său, iar Duhul Sfânt este Mângâietorul său. Față de Dumnezeu, el este un copil; față de îngeri, unul aflat în grija lor; față de lume, un mărturisitor; față de Hristos, un slujitor; față de Duhul Sfânt, un templu. El nutrește dorințe noi, nădejdi noi, temeri noi și bucurii noi. El așteaptă un Cer nou și un Pământ nou, în care va locui neprihănirea. El nu mai este ceea ce era odinioară, adică sub blestem, nici firesc, supus firii pământești, nici în Adam, ci în Hristos. El „este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi!"

21 DECEMBRIE

„AI CREDINȚĂ?" (ROM. 14:22, LIT. KJV).

„Tot ce nu vine din încredințare este păcat". Dumnezeu Se bucură de credința noastră. Dacă o avem, să-I

mulțumim Domnului, căci ea este darul Lui. Dacă ai credință chiar acum, înseamnă că era o vreme când nu o aveai, fiindcă, prin natura noastră, noi suntem cu toții lipsiți de credință. De asemenea, dacă ai credință, vei simți puterea necredinței, te vei lupta cu ea și te vei ruga să fii eliberat de ea. Ai credință în Hristos? Crezi că drepturile și pretențiile Sale sunt întemeiate? Crezi Cuvântul Său ca adevărat și că jertfa Lui este suficientă pentru ispășirea păcatelor tale? Crezi că El este vrednic de încrederea, dragostea și închinarea ta? Crezi că, fiind credincios, El te va mântui cu o mântuire veșnică? Ai credința de a te încrede în Cuvântul Său, de a te bizui cu deplină încredere pe lucrarea Sa încheiată și de a-ți încredința sufletul în mâinile Lui, pentru a fi mântuit prin harul Său? Ai credința de a te implica în lucrarea Sa și de a mărturisi cu îndrăzneală că ești de partea Domnului? Ai credință în Dumnezeu ca Tată al tău? Crezi că El îngrijește de tine, că îți va împlini toate nevoile, că te va călăuzi cu sfatul Său și apoi că te va primi în slavă? Te încrezi în credincioșia Lui, te sprijini pe făgăduințele Sale și lași toate grijile tale în mâinile Sale? Ai credința că ai fost eliberat de Lege, că ești în pace cu Dumnezeu și că poți umbla în libertatea sfințeniei? Ține minte că, fără credință, este cu neputință să-I fim plăcuți lui Dumnezeu.

22 DECEMBRIE

„EU V-AM DAT O PILDĂ, CA ȘI VOI SĂ FACEȚI CUM AM FĂCUT EU" (IOAN 13:15).

Ești pregătit să urmezi exemplul Domnului nostru? Îl studiezi? Îl admiri? Îți dorești din toată inima să-L urmezi întocmai? În zadar speri să fii mântuit prin jertfa Lui dacă nu-I urmezi exemplul. El ne-a lăsat o pildă, astfel ca să călcăm pe urmele Lui. Privește la credința Lui în Cuvântul Tatălui, la dragostea Lui pentru Numele Tatălui, la râvna Lui pentru slava Tatălui, la supunerea Lui față de voia Tatălui și la sârguința Lui în lucrarea Tatălui. Privește la dragostea Lui pentru poporul Său, la răbdarea, îngăduința, îndelunga răbdare, mila, blândețea, lepădarea de Sine, credincioșia, smerenia, bunătatea și compasiunea Sa, ca și la promptitudinea cu care i-a ajutat pe oameni. Privește la mila Lui față de păcătoși. Ascultă-L rugându-Se pentru ei și privește-L plângând pentru ei. Observă cum caută să-i binecuvânteze, cum Se coboară la nivelul lor și cât de răbdător îndură împotrivirea lor față de El. El este exemplul tău. Trebuie să-L imiți în fiecare zi. Seară de seară ar trebui să-ți compari purtarea din timpul zilei cu purtarea Lui. Ți-ar fi de folos să te întrebi adesea: „Cum ar acționa Isus în această situație?"

O, de-aș putea să-I urmez zilnic exemplul – întocmai! Duhule Sfânt, coboară și dă-mi putere!

23 DECEMBRIE

„VA RĂSĂRI SOARELE NEPRIHĂNIRII, ȘI TĂMĂDUIREA VA FI SUB ARIPILE LUI" (MAL. 4:2).

Aceste cuvinte vorbesc despre Domnul nostru Isus. Așa cum avem un singur soare pe bolta cerească, tot așa Îl avem pe Isus ca singurul Mântuitor. Această imagine ne arată măreția Lui, poziția Sa înălțată, plinătatea Sa, frumusețea și slava Sa, natura Sa neschimbătoare, puterea Sa și faptul că El este o binecuvântare oferită tuturor. El este Soarele neprihănirii. Aceasta vorbește despre desăvârșirea și excelența Persoanei Sale, despre dreptatea domniei Sale și despre relația pe care o are cu poporul Său, fiind neprihănirea lor. El este izvorul sfințeniei, fiindcă a împlinit acea ascultare prin care noi suntem îndreptățiți. Așa cum lumina soarelui este de ajuns pentru noi toți, tot astfel neprihănirea lui Isus este de ajuns pentru toți cei ce cred în El. După cum lumina soarelui ajunge la noi fără plată, tot astfel Isus ne dăruiește neprihănirea Sa fără să ne ceară ceva în schimb. Așa cum ar fi o nebunie să căutăm lumina în altă parte când soarele

strălucește, tot astfel este o nebunie să căutăm neprihănirea în altă parte decât doar în Isus. După cum soarele împodobește creația cu frumusețe și slavă, tot astfel neprihănirea lui Isus ne face frumoși și luminoși. Soare al neprihănirii, ajută-ne să umblăm în lumina Ta, să primim îmbrățișarea Ta călduroasă și să-i îndrumăm pe păcătoși spre Tine, pentru a găsi viață și pace!

24 DECEMBRIE

„CUMPĂRĂ ADEVĂRUL, ȘI NU-L VINDE" (PROV. 23:23).

Ai nevoie de adevăr. El este necesar pentru a-ți ilumina mintea, a-ți sfinți inima, a-ți înveseli sufletul și a-ți călăuzi viața. Tot binele izvorăște din adevăr, și tot răul din rătăcire. De aceea, cumpără adevărul. El poate fi dobândit, dar trebuie cumpărat. Te va costa ceva să-l obții, însă nu poți plăti prea mult pentru el. Adevărul a avut dintotdeauna un preț foarte mare, căci unii și-au sacrificat libertatea, confortul și chiar viața pentru el. Adevărul se găsește în Cartea lui Dumnezeu, asemenea aurului dintr-o mină. El se află în Persoana lui Hristos, care este centrul și izvorul adevărului. Trudește în această mină! Studiază-L pe Hristos! Fii sârguincios, harnic și hotărât să capeți adevărul. Roagă-te și luptă pentru el. Onorează-L pe Duhul Sfânt, singurul care te

poate face părtaș adevărului. Lucrarea Duhului Sfânt este să ne învețe adevărul. El ne conduce treptat spre adevăr, prin sârguință și prin mijloace sfințite. După ce ai cumpărat adevărul, să nu-l vinzi niciodată. Nimeni nu-ți poate oferi un preț suficient pentru el. Nu poți găsi nimic care să-l înlocuiască. Cu siguranță că vei avea nevoie de adevăr pentru a te călăuzi în clipele de nedumerire, pentru a te mângâia în boală, pentru a-ți aduce bucurie în întristare și pentru a te sprijini în ceasul morții. Plăcerea poate încerca să ți-l cumpere, ca și onorurile sau bogăția. Dar tu nu-l vinde! Studiază adevărul, mărturisește-l și bucură-te de el.

25 DECEMBRIE

„S-A NĂSCUT ISUS ÎN BETLEEM" (MATEI 2:1).

„Și tu, Betleeme, țara lui Iuda... din tine va ieși o Căpetenie" (v. 6). Așa s-a împlinit profeția lui Mica. Când S-a născut Isus? Noi nu știm cu exactitate, fiindcă Dumnezeu a ascuns acest lucru, dar faptul că S-a născut este descoperit foarte limpede. Știm, de asemenea, unde S-a născut El și de ce S-a născut. El existase din veșnicie ca Dumnezeu, fiind una și egal cu Tatăl. Dar El a venit ca să Se facă om. El a fost zămislit în pântecele Mariei și S-a născut în Betleem, un prunc slab și neajutorat, și totuși

Dumnezeul cel puternic, Părintele veșniciilor și Domnul păcii. Dumnezeirea și umanitatea s-au unit în Persoana Sa, când El a luat natura noastră asupra Sa ca să ne îndepărteze păcatele. El S-a făcut om pentru a fi Mântuitorul oamenilor, venind aici cu un singur scop: să-i mântuiască pe păcătoși. Acesta a fost țelul Său. Pentru aceasta a trăit, a lucrat, a suferit și a murit El. Isus a venit ca să fie Substitutul nostru. El S-a născut o dată, pentru ca noi să ne naștem de două ori. El a murit o dată, pentru ca noi să nu trecem prin moartea a doua, ci să trăim în veac. Nașterea Lui a fost cea mai mare manifestare a smeririi de Sine pe care Cerul și Pământul au văzut-o vreodată. Ea a deschis calea vieții Sale de ascultare, a morții Sale vrednice, a învierii Sale biruitoare, a înălțării Sale triumfătoare și a celei de-a doua veniri în slavă. Prima Sa venire, la Betleem, a fost în slăbiciune și sărăcie; a doua venire va fi la Ierusalim, cu putere și mare slavă.

26 DECEMBRIE

„OARE DUPĂ PĂREREA TA VA FACE DUMNEZEU DREPTATE?" (IOV 34:33).

„Iov vorbește fără pricepere, și cuvântările lui sunt lipsite de judecată" (v. 35). Elihu i-a vorbit lui Iov și i-a arătat că lucrurile nu se petrec mereu așa cum am dori

noi. Unii, prin atitudinea și cuvintele lor, par să creadă că Cel Preaînalt ar trebui să țină seama de confortul și de părerea lor exagerat de bună despre ei înșiși. Evanghelia nu este așa cum și-o închipuie ei. Providența nu lucrează după dorințele lor. Puține lucruri se petrec exact așa cum și-ar dori ei. Trebuie oare ca lucrurile să se desfășoare după voia sau preferințele tale? Nu este oare mintea ta firească, egoistă și întunecată gândind așa? Dacă totul s-ar face după gândirea ta, nu ar fi oare umbrită slava lui Dumnezeu? Nu ar avea alții de suferit și nu ai fi tu însuți în pericole mai mari? Nu este Dumnezeul tău mai înțelept, mai bun și mai sfânt decât tine? Nu iubește El dreptatea? Nu se extinde îndurarea Lui peste toate lucrările Sale? Este adevărat, poate că tu ești încercat, poate că ești sărac, poate că ești bolnăvicios. Ce dacă? Îți dorești sănătate, prosperitate și eliberare de încercări, dar trebuie oare să se facă totul după voia și preferințele tale? Iubit cititor, să ne păzim de o asemenea atitudine arogantă și primejdioasă. Lucrurile nu trebuie să se desfășoare după voia noastră, ci Dumnezeu trebuie să domnească, nu noi. El este minunat în sfat și desăvârșit în lucrare. Căile Lui sunt drepte, planurile Sale sunt înțelepte, iar scopurile Lui sunt desăvârșite. Când totul va fi împlinit, fiecare parte va reflecta slava Lui în chip desăvârșit.

27 DECEMBRIE

„LA TINE ESTE IZVORUL VIEȚII” (PS. 36:9).

„În El era viața, și viața era lumina oamenilor” (Ioan 1:4). Viața vine de la Dumnezeu, căci fără El, nu există viață. Toate făpturile sunt susținute de Dumnezeu, Cel care le dă viață și suflare. Existența noastră pe Pământ depinde de voia Lui, iar la fel se petrece și cu mângâierile din viețile noastre. Tot de la El vine și viața spirituală, puterea care ne trezește la viață, principiul divin care locuiește în noi. Noi suntem născuți din Dumnezeu. El ne ține sufletele în viață. Tot El ne înviorează și ne însuflețește. Iubit credincios, te simți apatic și lipsit de viață în seara aceasta? Suspină sufletul tău după o simțire mai profundă a vieții Domnului și după o bucurie mai mare a prezenței Mântuitorului? Îndreaptă-ți gândurile spre acest adevăr prețios – la Dumnezeul tău „este izvorul vieții”. El poate îndrepta cu ușurință unul dintre pâraiele acestui izvor spre sufletul tău. El te poate înviora într-o clipă. Dacă El Își ridică lumina feței Sale asupra ta, dacă îți șoptește cuvinte de iertare și pace, dacă Duhul Sfânt doar suflă lin peste tine, vei fi fericit și totul va fi bine. Mergi, așadar, direct la tronul Lui de har. Pune-ți întreaga stare înaintea lui Dumnezeu. Spune-I cât de apatic

și lipsit de viață te simți. Apelează la El ca la Izvorul vieții, invocă Numele puternic și sângele prețios al lui Isus, iar Dumnezeu te va auzi.

28 DECEMBRIE

„PENTRU ACEASTA STAU EI ÎNAINTEA SCAUNULUI DE DOMNIE AL LUI DUMNEZEU" (APOC. 7:15).

„Cel ce șade pe scaunul de domnie, își va întinde peste ei cortul Lui". Aceasta este mângâierea și alinarea care îi așteaptă pe cei care au trecut cândva prin mari necazuri pentru Isus. Ei au îndurat prigoană, ispită, lupte lăuntrice, boală, întristare și suferință, în timp ce au privit spre Isus și au căutat să-I fie plăcuți și să-L proslăvească. Ei au trecut prin necazuri mari, dar nu au fost copleșiți de ele. Ei au trecut prin aceste încercări cu mult curaj, fiind susținuți de Dumnezeu. Ei se întinaseră adesea în această lume murdară, dar au urât păcatul și s-au dezgustat de ei înșiși din pricina lui. Ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului, au prețuit și s-au bucurat de izvorul deschis pentru curățire. Iată de ce ei stau acum înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu în siguranță, eliberați, primiți, aprobați, sfinți și fericiți pentru totdeauna. Ei Îi slujesc neîncetat lui Dumnezeu în templul Său. Ei Îi slujesc fără slăbiciune, fără oboseală și fără

somnolență. Ei Îi slujesc cu bucurie, desăvârșit și neîncetat, fiind eliberați de orice lipsă și de orice durere, de foame și de sete. Dumnezeul nostru locuiește în mijlocul lor. Mielul însuși îi hrănește, domnește peste ei cu dragoste și îi conduce la izvorul apelor curate ale vieții, iar Dumnezeu șterge orice lacrimă din ochii lor. Vei fi și tu acolo?

29 DECEMBRIE

„INIMA LUI ESTE DEPARTE DE MINE" (MATEI 15:8).

„Degeaba Mă cinstesc ei" (v. 9). Manifestările exterioare și aparențele pot înșela. Fățarnicii păreau cândva profund devotați religiei. Oamenii îi socoteau foarte evlavioși, dar actele lor de închinare erau doar de formă. În slujirea lor nu exista viață. Lor le lipseau sinceritatea, fervoarea și dorința curată. Ei erau mulțumiți cu forma, dar fără putere. Ei aveau numele că trăiesc, dar erau morți. Aceasta este starea multora și în zilele noastre. Ei trec de sfinți în ochii multora, dar sunt departe de sfințire. Ei par că se închină, dar inimile lor sunt departe de Dumnezeu. Omul este ceea ce este inima lui, iar Dumnezeu privește la inimă. Iubit cititor, este inima ta aproape de Dumnezeu în această seară? Ea este aproape atunci când dorințele tale se îndreaptă spre El, când dra-

gostea ta este îndreptată hotărât asupra Lui, când sufletul se pleacă înaintea Lui cu reverență, când aștepți totul de la El, când gândurile tale vii sunt ocupate cu El și când toate puterile tale se supun înaintea Lui. Dumnezeu privește acum la inima ta. Îți suspină inima și dorești să se apropie de El? Ești întristat și suferi din pricina îndepărtării tale de El? Dacă da, El te privește cu îndurare și primește dorința ta sinceră. Cei care trăiesc aproape de Dumnezeu aici, vor trăi cu Dumnezeu pentru totdeauna în viața de apoi.

30 DECEMBRIE

„IARTĂ-MI GREȘELILE PE CARE
NU LE CUNOSC!" (PS. 19:12).

„Păzește de asemenea pe robul Tău de mândrie" (v. 13). Numai un creștin va putea rosti această rugăciune din toată inima. Ea presupune o asemenea cunoaștere a inimii omului și o asemenea dorință după sfințenia adevărată, încât nimeni nu le poate avea cu adevărat fără să fie învățat de Dumnezeu. Iată un om care recunoaște că există greșeli pe care nu le-a descoperit, nebunii de care nu și-a dat seama, și se roagă să fie curățit de ele. El nu dorește doar ca ele să-i fie iertate, ci să fie ștearsă și urma lor. El dorește, de asemenea, să fie păzit de ele și în viitor.

Greșelile noastre ascunse sunt numeroase. Ele izvorăsc adesea din neglijență și atașament față de lume, din cedarea în fața înclinațiilor noastre firești și din starea sufletului care nu este duhovnicească. Dar izvorul sângelui Mântuitorului ne poate curăți de toate acestea, iar puterea Duhului Sfânt ne poate păzi de greșeli asemănătoare în viitor. Avem nevoie să fim plini de Duhul dacă vrem să ne păzim inimile cu toată stăruința și să veghem asupra sufletelor noastre atât în viața privată, cât și în public. Să cerem binecuvântarea Duhului. Dumnezeu dorește ca toți creștinii să fie întotdeauna plini de Duhul, așa cum ne îndeamnă apostolul: „Nu vă îmbătați de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiți plini de Duh" (Efes. 5:18). El ne va păzi de păcat.

31 DECEMBRIE

„DUMNEZEU M-A UMPLUT
DE BUNĂTĂȚI" (GEN. 33:11).

„Încununezi anul cu bunătățile Tale, și pașii Tăi varsă belșugul" (Ps. 65:11). Este aceasta mărturisirea noastră în seara aceasta? Iată că am fost purtați prin încă un an – un an de încercări, ispite și furtuni – și totuși un an încununat cu nenumărate îndurări venite de sus. Privind în urmă, Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru fiecare nevoie

acoperită, pentru fiecare făgăduință împlinită, pentru miile de rele de care am fost feriți și pentru binecuvântările fără număr de care am avut parte. Câte păcate am săvârșit! Câte îndatoriri am neglijat! Câte privilegii am disprețuit! Cât de necredincioși am fost și, cu toate acestea, cât de credincios a fost Dumnezeul nostru! Niciun lucru din tot ceea ce El a făgăduit nu a rămas neîmplinit. Obligațiile noastre față de El sunt nesfârșite, astfel că laudele noastre ar trebui să fie neîncetate și fără sfârșit. Viețile și trupurile noastre ar trebui să fie consacrate în întregime lui Dumnezeu. În ceea ce mă privește, El S-a purtat cu bunătate față de mine, iertându-mi păcatele, ascultându-mi rugăciunile, potolindu-mi temerile, ocrotindu-mi ființa, călăuzindu-mi pașii și ajutându-mă să continui pe căile Sale drepte. O, suflete, încrede-te în Domnul! El este ajutorul și scutul tău! Cheamă-L în orice necaz viitor. Încredințează-I tot ceea ce este drag și prețios pentru tine. O, vreau să mă odihnesc în Domnul, să-L aștept cu răbdare și să mă încred în El mai mult și cu mai multă inimă, cu toată inima, căci El S-a purtat cu bunătate față de mine.

INDEX TEMATIC

adevărul – 9 martie, 24 decembrie

adorarea – 14 februarie, 24 februarie, 17 martie, 15 iulie, 1 septembrie, 25 octombrie, 5 noiembrie, 7 noiembrie, 31 decembrie

ajutorul lui Dumnezeu – 4 mai, 3 septembrie, 18 octombrie

alegerea – 28 iulie, 21 octombrie

amăgirea – 29 aprilie

anxietatea – 4 februarie

apatia – 26 noiembrie

apostazia – 8 martie

ascultarea – 3 aprilie, 3 martie, 30 iulie, 5 august

asemănarea cu Hristos – 3 februarie

atotștiința lui Dumnezeu – 7 martie, 17 mai, 23 mai, 28 mai, 11 iulie, 28 iulie

binecuvântarea – 16 martie, 22 septembrie

biruința – 2 martie, 2 octombrie, 26 octombrie

biserica – 24 august

blândețea – 30 aprilie

bucuria – 31 mai, 26 iulie, 24 sept, 8 noiembrie

bunătatea lui Dumnezeu – 1 martie, 4 iulie, 19 iulie, 27 iulie

călăuzirea – 11 septembrie

cârtirea – 2 septembrie

centralitatea lui Hristos – 30 mai, 12 iulie, 15 iulie, 23 iulie, 23 decembrie

cercetarea de sine – 25 ianuarie, 7 martie, 20 aprilie, 10 iulie, 12 noiembrie, 21 noiembrie

Cerul – 21 martie

chemarea eficace – 11 ianuarie

compasiunea lui Hristos – 23 august

consacrarea – 7 aprilie, 13 aprilie, 22 aprilie, 1 mai, 20 mai, 9 august, 18 august, 10 septembrie, 14 septembrie, 5 decembrie

convertirea – 21 aprilie

credincioșia – 6 noiembrie

credincioșia lui Dumnezeu – 4 martie, 20 august, 9 septembrie, 26 septembrie, 30 septembrie

credința – 13 ianuarie, 5 martie, 3 aprilie, 9 aprilie, 24 mai, 7 iunie, 13 iunie, 3 octombrie, 6 noiembrie, 2 decembrie, 21 decembrie

creșterea spirituală – 9 aprilie, 16 iulie, 13 septembrie

Crucea lui Hristos – 9 ianuarie, 11 februarie, 14 martie, 5 mai, 6 iunie, 14 iunie

cunoașterea lui Dumnezeu/Hristos – 25 martie, 4 aprilie, 16 iunie, 13 septembrie, 8 decembrie

curajul – 18 martie, 28 martie

curăția – 23 aprilie

dărnicia – 4 iunie

decăderea spirituală – 10 octombrie

dependența de Dumnezeu – 19 aprilie, 27 decembrie

deznădejdea – 19 august

discernământul – 5 octombrie

disciplinarea – 21 februarie, 17 octombrie, 13 decembrie

domnia lui Dumnezeu/Hristos – 10 ianuarie, 14 iulie, 10 decembrie

dragostea, dragostea de frați – 13 mai, 7 iunie

dragostea față de Dumnezeu/Hristos – 8 februarie, 23 februarie, 11 martie, 1 iunie, 18 august

dragostea lui Dumnezeu/Hristos – 11 martie, 14 martie, 17 aprilie, 11 mai, 26 mai, 24 iulie, 31 iulie, 11 august, 23 septembrie

dreptatea lui Dumnezeu – 3 noiembrie

Dumnezeu Tatăl – 9 iulie, 15 decembrie

ecumenismul – 25 mai

efemeritatea – 15 ianuarie, 17 noiembrie

Evanghelia – 12 ianuarie, 20 noiembrie

evanghelizarea – 22 iunie

exemplul lui Hristos - 22 decembrie

experiența – 26 ianuarie

faptele bune (v. și viața creștină, mărturia creștină etc.) – 16 octombrie

făgăduințele lui Dumnezeu – 5 iunie

fericirea – 16 ianuarie, 31 ianuarie

frica de Dumnezeu – 30 martie

glorificarea – 12 martie, 6 aprilie, 9 noiembrie, 28 decembrie

grija lui Dumnezeu – 19 mai, 11 iulie, 30 august, 31 august, 3 septembrie, 11 octombrie, 29 octombrie

harul – 16 februarie, 1 aprilie, 20 noiembrie, 1 decembrie

Hristos, Lumina lumii – 11 decembrie

Hristos, Mântuitorul – 12 ianuarie, 1 noiembrie

Hristos, Mijlocitorul – 3 ianuarie, 28 ianuarie

identitatea credinciosului – 30 ianuarie, 6 februarie, 2 mai, 2 iunie, 9 iunie, 10 iunie, 15 iunie, 20 iunie, 13 august, 21 octombrie, 19 decembrie

iertarea păcatelor – 24 martie, 12 iunie, 1 iulie, 1 august, 10 noiembrie

iluminarea – 9 martie, 12 octombrie, 11 decembrie

imuabilitatea lui Dumnezeu (v. și statornicia lui Dumnezeu) – 25 iulie, 16 noiembrie

inima – 21 noiembrie

ispășirea (v. și Crucea lui Hristos, lucrarea lui Hristos etc.) – 24 ianuarie, 2 noiembrie

isprăvnicia – 2 aprilie, 12 august, 16 septembrie, 24 octombrie

izbăvirea – 27 octombrie, 12 decembrie

împăcarea cu Dumnezeu – 5 mai

Împărăția lui Dumnezeu – 17 iunie

înălțarea lui Hristos – 10 ianuarie

încercarea – 13 februarie, 29 mai, 26 august, 7 octombrie, 11 noiembrie, 17 noiembrie, 3 decembrie, 7 decembrie

închinarea – 1 septembrie

încrederea (v. și credința) – 7 februarie, 3 mai, 4 mai, 27 mai, 28 noiembrie

încurajarea – 28 ianuarie

îndoiala – 10 martie, 6 septembrie, 8 octombrie

îndreptățirea – 6 martie, 27 aprilie, 16 august, 15 noiembrie

îndurarea lui Dumnezeu – 22 februarie, 23 martie, 26 martie, 17 mai, 19 iunie, 3 iulie, 8 iulie, 13 iulie, 7 august, 19 octombrie

înfierea – 2 februarie

îngrijorarea – 6 ianuarie, 19 februarie, 12 mai

înțelepciunea – 20 ianuarie

întristarea – 2 noiembrie

întruparea lui Hristos – 25 decembrie

învierea – 6 aprilie

lauda – 2 ianuarie, 17 martie

lenevia – 14 aprilie

lepădarea de sine – 7 ianuarie

lucrarea Duhului Sfânt – 2 februarie, 17 ianuarie, 15 februarie, 23 octombrie

lucrarea lui Hristos – 16 aprilie, 28 august, 14 octombrie, 26 octombrie, 17 decembrie

lupta spirituală – 17 februarie, 2 martie, 11 aprilie, 17 iulie, 20 iulie, 11 noiembrie

maturizarea (v. și creșterea spirituală) – 26 ianuarie, 16 iulie

mândria – 26 aprilie, 19 septembrie, 26 decembrie

mângâierea – 6 mai, 10 mai, 21 mai, 11 iunie, 19 august, 29 august

mânia – 2 septembrie

mânia lui Dumnezeu – 3 iulie, 24 iulie, 13 decembrie

mântuirea – 16 februarie, 8 aprilie, 27 octombrie, 31 octombrie, 1 noiembrie, 9 decembrie

măreția lui Dumnezeu – 30 octombrie

mărturia creștină – 14 mai, 22 mai, 4 octombrie

meditarea – 25 februarie

moartea – 5 ianuarie, 2 iulie, 2 august

moartea lui Hristos – 24 ianuarie

moștenirea credinciosului – 4 ianuarie, 19 ianuarie, 22 martie, 16 mai

mulțumirea – 8 mai

nădejdea – 12 februarie, 27 februarie, 5 martie, 15 martie, 25 aprilie, 29 iulie, 6 august, 9 octombrie

naşterea din nou – 20 martie, 20 decembrie

necredinţa – 8 octombrie

nepăsarea – 7 iulie, 8 septembrie

neprihănirea – 23 iunie

neprihănirea lui Hristos (v. şi îndreptăţirea) – 16 august

ocrotirea credinciosului – 14 ianuarie, 22 ianuarie, 27 ianuarie, 28 aprilie, 15 august, 27 august, 9 septembrie, 15 septembrie, 17 septembrie

odihna credinciosului – 16 ianuarie

omorârea păcatului – 18 ianuarie

pacea cu Dumnezeu – 5 februarie, 5 aprilie, 15 mai, 1 octombrie

patimile lui Hristos (v. şi Crucea lui Hristos) – 9 ianuarie

păcatul/păcătoşenia – 11 aprilie, 3 mai

părtăşia cu Dumnezeu/Hristos – 9 februarie, 13 martie, 24 aprilie, 7 mai, 29 iulie, 3 august, 4 august, 4 septembrie, 12 septembrie, 6 octombrie, 11 octombrie, 15 octombrie, 22 noiembrie, 4 decembrie

perseverenţa – 28 aprilie, 5 iulie, 22 iulie

Persoana lui Hristos – 12 octombrie, 25 octombrie, 13 noiembrie, 4 decembrie

pocăinţa – 26 februarie, 22 octombrie, 23 noiembrie, 30 decembrie

prezenţa lui Dumnezeu – 1 ianuarie, 29 martie, 24 aprilie, 3 august, 10 august

proslăvirea lui Dumnezeu – 24 februarie, 10 aprilie, 18 iulie

providența lui Dumnezeu – 8 ianuarie, 31 martie, 9 mai, 8 august, 5 noiembrie, 27 decembrie

puterea lui Dumnezeu – 25 august, 15 septembrie, 17 septembrie, 20 octombrie, 28 octombrie, 4 noiembrie, 18 noiembrie, 14 decembrie

puterea spirituală – 22 august

răscumpărarea – 16 aprilie

răscumpărarea timpului – 28 iunie

rătăcirea – 19 martie

râvna – 16 octombrie

recunoștința – 2 ianuarie, 22 aprilie, 8 iunie, 19 noiembrie, 31 decembrie

respingerea lui Dumnezeu – 7 septembrie

restaurarea – 19 martie, 31 octombrie

revelația – 4 august

revenirea lui Hristos – 18 februarie, 29 februarie, 12 martie, 25 aprilie, 9 noiembrie

reverența – 18 aprilie

rodnicia – 23 iunie

rugăciunea – 9 februarie, 27 martie, 18 iunie, 17 august, 31 august, 4 septembrie, 21 septembrie, 14 noiembrie

sângele lui Hristos – 21 iulie, 27 noiembrie

sfințenia/sfințirea – 13 aprilie, 18 decembrie

siguranța mântuirii (v. și ocrotirea credinciosului) – 15 august

sinceritatea – 23 aprilie

slăbiciunea – 29 noiembrie

slava lui Dumnezeu – 10 aprilie

slujirea – 2 aprilie, 18 mai, 20 mai, 30 iunie, 9 august, 12 august, 18 septembrie, 8 noiembrie, 19 decembrie

smerenia – 19 mai, 22 noiembrie, 30 noiembrie, 16 decembrie

smerenia/smerirea lui Hristos – 15 aprilie

statornicia – 18 mai

statornicia lui Dumnezeu (v. și imuabilitatea lui Dumnezeu) – 20 februarie, 25 iulie

suferința – 6 iulie, 26 august, 29 septembrie, 7 octombrie, 11 noiembrie, 25 noiembrie

suferințele lui Hristos (v. și patimile lui Hristos, Crucea lui Hristos) – 23 august

suficiența lui Dumnezeu/Hristos – 3 iunie, 24 iunie, 26 iunie, 27 iunie, 29 iunie, 12 iulie, 21 august, 6 decembrie

suficiența Scripturii – 22 mai, 29 ianuarie

supremația lui Dumnezeu – 3 iunie

supunerea – 21 ianuarie, 3 martie, 12 aprilie, 30 aprilie, 25 septembrie

suveranitatea lui Dumnezeu (v. și puterea lui Dumnezeu, domnia lui Dumnezeu, supremația lui Dumnezeu) – 8 august

teama – 23 ianuarie, 4 februarie, 18 martie, 28 martie, 12 mai,

10 septembrie

trezirea spirituală – 13 octombrie

umblarea cu Dumnezeu – 12 septembrie, 14 septembrie, 20 septembrie

unirea cu Hristos – 1 februarie, 28 februarie, 20 martie, 25 mai, 25 iunie, 27 iunie, 27 septembrie

unitatea – 24 august

vegherea – 18 februarie, 2 iulie

viața creștină – 3 februarie, 24 mai, 22 iulie, 20 septembrie, 5 decembrie, 9 decembrie, 20 decembrie

voia lui Dumnezeu – 12 aprilie, 5 august

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație creștină non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altor credincioși, astfel:

1. Recomandă mai departe această carte!
2. Scrie o recenzie pe pagina noastră de internet de unde ai descărcat această carte.
3. Vizitează pagina noastră de internet la **magnagratia.org** și află mai multe despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 450 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.
4. Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA vizitând profilele noastre de social media și abonându-te la noutăți pe email, așa încât să fii anunțat când publicăm resurse noi.
5. Roagă-te pentru noi.
6. Donează și ajută-ne să mergem mai departe. Donațiile se pot face online pe pagina noastră de internet.

Pentru orice alte informații, scrie la contact@magnagratia.org.

magnagratia.org